

КОЛИЙН ХОУК

ТЪРСЕНЕТО НА ТИГЪРА

Част 2 от „Проклятието на тигъра“

Превод от английски: Деница Райкова, 2015

chitanka.info

ТЪКАЧНИЯТ СТАН НА ВРЕМЕТО

На стана на времето животът
човешки тече се

в чудни шарки и форми,
невидими за смъртна душа.

Неуморно тъкачите трудят се
и летят совалките

до зората на вечността.

Със сребърни нишки са пълни
понявга совалките,

а пък друг път — със златни
конци.

Но и често единствено багри
унили и мрачни

в платното ще видиш ти.

Но тъкачката сръчна следи ги
умело —

как совалките бързо насам и
натам пак летят.

И съзира тя шарките, тъй
изкусно втъкани,

додето станът изминава бавно
и сигурно своя път.

Няма спор; Бог замислил е
шарките;

всички нишки — и тъмни, и
светли — е отдавна избрал

и умело, с грижа, с внимание, с
мисъл,

в тази мрежа ги е втъкал.

Той единствен красотата ѝ
издълбоко познава и
насочва совалките, които
държат
всички нишки — и унилите,
тъмните, мрачните,
и онези, които в златно
блестят.

Чак когато всеки стан замлъкне
и совалките завинаги спрат да
летят,
ще разкрие Бог всички форми и
шарки
и защо тъй е трябвало да се
подредят.

Тъмните нишки били са също
тъй нужни
на тъкачката умела в ръката,
както нишките от сребро и
злато,
за тъканта, която той е съшил
за земята.

ПРОЛОГ

ПРИБИРАНЕ У ДОМА

Вкопчих се в кожената седалка и почувствах как сърцето ми се сви, когато частният самолет се издигна в небето, излитайки от Индия. Бях сигурна, че ако сваля предпазния си колан, ще потъна право през пода и ще се устрема надолу в продължение на хиляди километри, падайки свободно към джунглите. Едва тогава щях отново да се почувствам добре. Бях оставила сърцето си в Индия. Усещах липсата му. Всичко, което бе останало от мен, беше изкорубена черупка, безчувствена и празна.

Най-лошото беше... че сама си причиних това.

Как бе възможно да съм се влюбила? И то в такава... сложна личност? Последните няколко месеца бяха отлетели. По някакъв начин бях преминала от работа в цирк към пътуване до Индия в компанията на тигър — който се оказа индийски принц, а оттам — към сражаване с безсмъртни създания, за да се опитам да сглобя изгубено пророчество. Сега приключението ми беше свършило и бях сама.

Трудно бе да повярвам, че само преди няколко минути се бях сбогувала с господин Кадам. Той не каза много. Просто ме потупваше леко по гърба, докато аз го прегръщах силно, без да го пускам. Накрая Кадам откопчи ръцете ми от здравата като менгеме хватка, в която го бях стиснала, промърмори няколко успокоителни думи и ме обърна към своята пра-пра-правнучка Нилима.

За щастие, в самолета Нилима ме остави на спокойствие. Не бях в настроение за компания. Тя донесе обяд, но не можех дори да мисля за ядене. Сигурна съм, че беше вкусно, но имах чувството, че обикалям около ръба на яма с подвижни пясъци. Всеки миг можех да бъда всмукана надолу в бездна от отчаяние. Последното, което исках, беше храна. Чувствах се изчерпана и безжизнена като смачкана опаковка от подарък след Коледа.

Нилима отнесе яденето, а после се опита да ме изкуши с любимата ми напитка — леденостудена вода с лимон, — но аз просто я

оставих на масата. Взирах се в чашата кой знае колко дълго, гледайки как влагата избива в мънистени капчици отвън и бавно се стича надолу, правейки локвичка около дъното.

Опитах се да поспя, да забравя всичко поне за няколко часа — но тъмното, изпълнено с покой забвение ми убягваше. Мисли за моя бял тигър и вековното проклятие, което го бе впримчило, се надбягваха из ума ми, докато се вирах в пространството. Гледах празната седалка на господин Кадам срещу мен, хвърлях погледи навън през прозореца или наблюдавах примигваща светлина на стената. От време на време впервах поглед в ръката си, към мястото, където лежеше невидима изрисуваната от Фет татуировка с къна.

Нилима се върна с МРЗ плейър, пълен с хиляди песни. Няколко бяха от индийски музиканти, но повечето — от американци. Превъртях списъка, за да намеря най-тъжните песни за раздяла. Пъхнах слушалките в ушите си и натиснах „Play“.

Отворих ципа на раницата си, за да извадя юргана на баба, спомняйки си едва тогава, че бях увила Фаниндра в него. Отдръпвайки краищата му, зърнах златната змия, подарък от самата богиня Дурга, и я оставих до мен върху страничната облегалка на креслото. Омагьосаното бижу се беше навило на кълбо, почивайки си, или поне така предположих. Потрих гладката ѝ, златна глава и прошепнах: „Само теб си имам сега“.

Разстелих юргана върху краката си, облегнах се в наклоненото назад кресло, загледах се в тавана и се заслушах в песен, наречена „Един последен плач“. Оставяйки мелодията да звучи меко и приглушено, сложих Фаниндра на скута си и погалих блестящите пръстени. Зеленото сияние от изработените от скъпоценни камъни очи на змията меко осветяваше кабината на самолета и ме успокояваше, а музиката изпълваше празнината в душата.

1. УНИВЕРСИТЕТЪТ В ЗАПАДЕН ОРЕГОН^[1]

Няколко вцепеняващи ума часа по-късно самолетът най-сетне се приземи на летището в Портланд, Орегон. Когато краката ми докоснаха настилката на пистата, преместих поглед от терминала към сивото, задръстено от облаци небе. Затворих очи и оставих студеният бриз да вее над мен. Той носеше мириса на гората. Меки, подобни на роса капчици от неотдавнашен дъжд покриха ръцете ми. Хубаво ми беше да съм у дома.

Поемайки си дълбоко дъх, оставих Орегон да ме завладее. Бях част от това място, а то беше част от мен. Мястото ми беше тук. Тук бях израсла и бях прекарала целия си живот. Корените ми бяха тук. Родителите и баба ми бяха погребани тук. Орегон ме приветства като любимо дете, обгърна ме в прохладните си обятия, успокои бурните ми мисли и ми обеща покой чрез шепнещите си пинии.

Нилима ме бе последвала надолу по стъпалата и чакаше тихо, докато попивах с поглед познатото обкръжение. Чух бръмченето на далечен двигател и един кобалтовосин кабриолет зави зад ъгъла. Лъскавата спортна кола беше точно с цвета на неговите очи.

Господин Кадам трябва да е уредил колата. Завъртях очи при мисълта за скъпия му вкус. Господин Кадам мислеше за абсолютно всяка подробност — и винаги го правеше със стил. *Поне колата е под наем* — успокоих се замислено.

Прибрах чантите си в багажника и прочетох името отзад: „Порше Бокстър RS 60 Спайдър“. Поклатих глава и промърморих: „Бога ми, господин Кадам, също толкова доволна щях да съм да взема автобуса обратно до Сейлъм“.

— Какво? — попита любезно Нилима.

— Нищо. Просто се радвам, че съм у дома.

Затворих багажника и се отпуснах в синьо-сивата кожена седалка. Пътувахме мълчаливо. Нилима знаеше точно къде отива, затова дори не си направих труда да дам указания за посоката. Просто облегнах глава назад и загледах как небето и зеленият пейзаж прелитат светкавично покрай нас.

Коли, пълни с тийнейджъри, минаваха край нас и момчетата подсвиркваха. Възхищавах се или на екзотичната красота на Нилима и дългата, тъмна коса, развяваща се на вятъра, или на хубавата кола. Не съм сигурна кое пораждаше подмятанията, но знаех, че не са за мен. Носех обичайната си тениска, маратонки и джинси. Тънки кичурчета от златистокафявата ми коса се усукваха около хлабавата плитка и шибаха кафявите ми, зачервени очи и изпъстреното със следи от сълзи лице. По-възрастните мъже също минаваха бавно покрай нас. Те не подсвиркваха, но определено се наслаждаваха на гледката. Нилима просто не им обръщаше внимание, а аз ги изключвах от съзнанието си, мислейки си: *Сигурно изглеждам толкова ужасно, колкото се чувствам.*

Когато навлязохме в търговската част на Сейлъм, минахме по моста на Марион Стрийт, който щеше да ни преведе през река Уиламет и да ни изведе на Магистрала 22, отправяйки се към земеделските земи на Монмът и Далас. Опитах се да кажа на Нилима, че е пропуснала един завой, но тя просто сви рамене и каза, че ще хванем пряк път.

— Разбира се — отвърнах саркастично, — какво са още няколко мили в пътуване, продължило с дни?

Нилима отметна прекрасната си коса, усмихна ми се и продължи да кара, маневрирайки в трафика към Южен Сейлъм. Никога преди не бях минавала от тук. Това определено беше дългият път към Далас.

Нилима подкара към голям хълм, обрасъл с гора. В продължение на няколко мили бавно си проправяхме път с лъкатушене нагоре по красивия път с дървета от двете страни. Видях черни пътища, които водеха навътре в дърветата. Тук-там из гората се показваха къщи, но в по-голямата си част районът беше непокътнат. Изненадах се, че градът не го беше прибавил към територията си и не бе започнал да строи там. Беше наистина прекрасно.

Забавяйки скоростта, Нилима свърна по един от частните пътища и се изкачи още по-високо по хълма. Макар че подминахме няколко

криволичещи алеи за коли, не видях никакви къщи. В края на пътя спряхме пред две долепени къщи, стусени насред гора от пинии.

Всяка от къщите близнаци беше огледален образ на другата. Всяка имаше два етажа с гараж и малък общ вътрешен двор. Всяка имаше голям еркереи прозорец, от който се разкриваше гледка към дърветата. Дървената облицовка на къщата беше боядисана в кедрово кафяво и много тъмно зелено, а покривът беше настлан със сивкавозелени керемиди. В известен смисъл малко приличаше на хижа.

Нилима се плъзна гладко в гаража и спря колата.

— Пристигнахме у дома — оповести тя.

— У дома? Какво искаш да кажеш? Няма ли да ме закараш в дома на приемните ми родители? — попитах, още по-объркана, отколкото досега.

Нилима се усмихна разбиращо. Каза ми кротко:

— Не. Това е вашата къща.

— Моята къща ли? За какво говориш? Аз живея в Далас. Кой живее тук?

— Вие. Заповядайте вътре и ще обясня.

Минахме през перално помещение и влязохме в кухнята, която беше малка, но имаше чисто нови уреди от неръждаема стомана, лимоненожълти завеси и стени, боядисани в лимоненожълти пастелни тонове. Нилима грабна две бутилки диетично безалкохолно от хладилника.

Пуснах раницата си на пода и заявих:

— Добре, Нилима, сега ми кажи какво става.

Тя пренебрегна въпроса ми. Вместо това ми предложи напитка, която отказах, а после ми каза да я последвам.

Въздъхвайки, изхлузих маратонките си, за да не изцапам луксозните килими и я последвах в дневната, която бе малка и симпатична. Седнахме на красив червеникавокафяв кожен диван. Висок библиотечен шкаф, пълен с класически книги с твърди корици, който вероятно струваше цяло състояние, ме зовеше примамливо от един ъгъл, докато слънчев прозорец и голям телевизор с плосък екран, окачен над полиран шкаф, също се съревноваваха за вниманието ми.

Нилима затършува из някакви книжа, оставени на една масичка за кафе.

— Келси — поде тя. — Тази къща е ваша. Тя е част от заплащането за работата ви в Индия това лято.

— Не е като да съм работила наистина, Нилима.

— Това, което направихте, беше възможно най-жизненоважната работа. Постигнахте много повече, отколкото изобщо някой от нас се надяваше. Всички сме ви много задължени и това е един малък начин да възнаградим усилията ви. Преодоляхте огромни препятствия и едва не изгубихте живота си. Всички сме ви много признателни.

Смутена, подхвърлих:

— Е, сега като поставяш така нещата — я чакай! Каза, че тази къща е част от заплащането ми? Нима има още?

Нилима кимна:

— Да.

— Не. Наистина не мога да приема този подарък. Цяла къща е прекалено много — да не говорим пък за нещо друго! Това е много повече, отколкото се споразумяхме. Просто исках малко пари, за да си платя учебниците. Той не бива да прави това.

— Келси, той настоя.

— Е, ще трябва да оттегли настояването си. Това е прекалено много, Нилима. Наистина.

Тя въздъхна и погледна лицето ми, на което бе изписана стоманена решителност.

— Той наистина иска да я получите, Келси. Това ще го направи щастлив.

— Е, добре де, но е непрактично! Как очаква да хващам автобуса за училище отгук? Планирам да се запиша в колежа, а това място не е точно близо до маршрута, на който и да е автобус.

Нилима ме погледна озадачено:

— Какво искате да кажете с това „хващане на автобус“? Предполагам, че ако наистина искате да пътувате с автобуса, можете да слезете с колата до автобусната спирка.

— Да отида с колата до автобусната спирка? Това звучи напълно безсмислено.

— Е, вие не говорите смислено. Защо просто не ходите на училище с колата си?

— Колата ми? Каква кола?

— Онази в гаража, разбира се.

— Онази в... О, не! Абсурд! Сигурно се шегуваш с мен!

— Не. Не се шегувам. Поршето е за вас.

— О, не, не е! Знаеш ли колко струва тази кола? Няма начин!

Измъкнах мобилния си телефон и потърсих телефонния номер на господин Кадам. Точно преди да натисна бутона за изпращане, ми хрумна нещо, което ме накара да се закова на място.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам?

Нилима трепна:

— Ами... той, освен това си позволи волността да ви запише в Университета на Западен Орегон. За занятията и учебниците вече е платено. Учебниците ви са на плота до списъка с предметите, които ще учите, суичър на „Уестърн Улф“ и карта на университетския комплекс.

— Записал ме е в Университета на Западен Орегон? — попитах, слисана. — Планирах да посещавам местния общински колеж и да работя, а не да посещавам Университета на Западен Орегон.

— Сигурно си е помислил, че в университет ще ви хареса повече. Започват занятия другата седмица. Колкото до работата, може да работите, ако желаете, но няма да е необходимо. Освен това ви е открил банкова сметка. Новата ви банкова карта също е на плота. Не забравяйте да се подпишете на гърба.

Преглътнах:

— И... въ... точно колко пари има в тази банкова сметка?

Нилима сви рамене:

— Нямам представа, но съм сигурна, че са достатъчно да покриват разходите ви за живеене. Разбира се, никоя от сметките ви няма да се изпраща тук. Всичко ще се праща по пощата направо на счетоводител. Къщата и колата са платени, както и всичките ви разноски за колежа.

Тя плъзна към мен цял сноп документи, а после се облегна назад и отпи от диетичната си кола.

Шокирана, седях напълно неподвижно в продължение на минута, а после си спомних твърдата си решимост да се обадя на господин Кадам. Отворих телефона си и отново затърсих номера му.

Нилима ме прекъсна:

— Сигурна ли сте, че искате да върнете всичко това, госпожице Келси? Знам, че той много държи на това. Иска да получите тези неща.

— Е, господин Кадам би трябвало да знае, че нямам нужда от милостинята му. Просто ще обясня, че общинският колеж е повече от достатъчен и нямам абсолютно нищо против да се настаня в общежитието и да вземам автобуса.

Нилима се надвеси напред:

— Но, Келси, не беше господин Кадам този, който уреди всичко това.

— Какво? Щом не е бил господин Кадам, тогава кой... О! — Рязко затворих телефона си. Нямаше начин да позвъня на него, каквото и да става. — Значи той държи много на това, така ли?

Извитите вежди на Нилима се събраха в красиво изражение на объркване:

— Да, бих казала, че да.

Сърцето ми почти се разкъса на парченца, задето го зарязах на 7196,25 мили оттук, в Индия, а той все още някак успява да ме задържи.

Изръмжах:

— Чудесно. Той и бездруго винаги получава каквото иска. Няма смисъл да се опитвам да върна това. Той просто ще измисли някакъв друг невероятен и твърде скъп подарък, който само ще усложни отношенията ни още повече.

Отвън на алеята за коли изсвири автомобилен клаксон.

— Е, това е таксито ми до летището. — Нилима се надигна и възкликна: — О! За малко да забравя. И това е за вас. — Тя пъкна в ръката ми чисто нов мобилен телефон и ме прегърна бързо, преди да тръгне към входната врата.

— Но чакай! Нилима!

— Не се тревожете, госпожице Келси. Всичко ще бъде наред. Документите, които ви трябват за училище, са на кухненския плот. В хладилника има храна, а всичките ви вещи са горе. Може да вземете колата и да посетите семейството си по-късно днес, ако желаете. Те очакват да им се обадите.

Тя се обърна, излезе грациозно през вратата и се качи в частната кола. Помаха весело от пътническата седалка. Помахах мрачно в отговор и я проследих с поглед, докато лъскавият черен седан се изгуби от поглед. Внезапно се оказах съвсем сама в непозната къща, заобиколена от безмълвна гора.

Щом Нилима замина, реших да разуча мястото, което сега щях да наричам „дом“. Отваряйки хладилника, видях, че рафтовете са наистина напълно заредени. Отвъртях капачката на една бутилка, отпих малко сода и надникнах в шкафовете. Имаше чаши и чинии, както и съдове за готвене, прибори, тенджери и тигани. Отворих наслуки най-долното чекмедже на хладилника — и открих, че е пълно с лимони. Явно тази част беше дело на господин Кадам. Този грижовен човек знаеше, че за мен ще е утеха да си пийвам вода с лимон.

Допълненията на господин Кадам към вътрешното обзавеждане обаче не приключваха в кухнята. Малкото помещение с мивка и тоалетна на долния етаж беше декорирано в сивкавозелено и лимонено. Дори сапунът в сапунерката беше с аромат на лимон.

Сложих обувките си в ракитов панер върху настлания с плочки под на пералното помещение до чисто нов комплект перална машина и сушилня и продължих към малък кабинет.

Старият ми компютър стоеше в средата на бюрото, но точно до него имаше чисто нов лаптоп. Кожен стол, чекмеджета за папки и лавица с хартия и други принадлежности завършваха обзавеждането на офиса.

Грабвайки раницата си, се отправих нагоре да видя новата си спалня. Прекрасно голямо легло с дебела пухена кувертюра с цвят на слонова кост и възглавници в прасковен оттенък бе сгушено до стената, а в долния му край бе поставена стара дървена ракла. Уютни кресла за четене в прасковен цвят бяха поставени в ъгъла, с лице към прозореца, който гледаше към гората.

На леглото имаше бележка, която моментално повдигна духа ми:

Привет, Келси!

Добре дошла у дома! Обади се възможно най-скоро!

Искаме да чуем всичко за пътуването ти!

Всичките ти неща са прибрани на склад.

Обожаваме новия ти дом!

С обич:

Майк и Сара

Бележката от Майк и Сара в допълнение с това, че бях обратно в Орегон, ме отрезви. Техният живот беше нормален. Животът ми с тях беше нормален и щеше да е хубаво за разнообразие да съм близо до нормално семейство и да се държа като нормално човешко същество. Спането върху листата и клоните в джунглата, говоренето с индийски богини, влюбването в... тигър — е, нищо от това не беше нормално. Ни най-малко.

Отворих дрешника си и видях, че колекцията ми от панделки за коса и всичките ми дрехи наистина са преместени от дома на Майк и Сара. Опипах с пръсти някои неща, които не бях виждала от няколко месеца. Когато отворих другата страна на дрешника, открих всички нови дрехи, които ми бяха купени в Индия, както и няколко нови неща, все още в чанти за дрехи.

Как, за бога, е донесъл господин Кадам тези неща тук преди мен? Оставих всичко това в дрешника си в Индия. Затворих вратата към дрехите и спомените си, решена да не отварям повече тази страна от дрешника.

Прехвърляйки се към скрина, дръпнах най-горното чекмедже и го отворих. Сара беше подредила чорапите ми точно както ги харесвах. Всички чифтове в черно, бяло и различни други цветове бяха спретнато навити на топка и подредени в редица.

Но отварянето на следващото чекмедже в миг изтри усмивката от лицето ми. Открих копринената пижама, която нарочно бях оставила в Индия.

Гърдите ми пламнаха, когато прокарах ръка по мекия плат, а после решително затворих чекмеджето и минах в банята, която беше в бяло и меко сивкавосиньо, с блестящи плочки. Докато се обръщах да изляза от светлото, просторно помещение, внезапно осъзнах една подробност, от която лицето ми се обля в алена руменина. Спалнята ми беше в прасковено и сметаново.

Трябва той да е избрал цветовете, заподозрях. Веднъж беше казал, че ухае на праскови и сметана. Излиза, че ще намери начин да ми напомни за себе си дори когато ни дели цял континент. Сякаш бих могла да забравя...

Хвърлих раницата си на леглото и мигновено съжалих за това, осъзнавайки, че Фаниндра е все още вътре. След като я извадих внимателно и се извиних, я оставих върху една бяла възглавница с

бродерия в прасковен цвят. Погалих златната глава за минута, а после се залових с дрехите си от пътуването.

След като свърших с това, се отпуснах на леглото и извадих новия си телефон от джоба. Като всичко друго, телефонът беше скъп и тотално ненужен. Беше дизайн на „Прада“. Включих го и очаквах неговият номер да се покаже пръв, но това не стана. Нямах и никакви съобщения. Всъщност единствените номера, запаметени в телефона, бяха на господин Кадам и на приемните ми родители.

Всевъзможни емоции запрепусаха из главата ми. Отначало изпитах облекчение. После бях озадачена. После се разочаровах. Част от мен си мислеше: *Щеше да е мило от негова страна да се обади. Просто за да разбере дали съм пристигнала благополучно.*

Подразнена от себе си, се обадох на приемните си родители и им казах, че съм у дома, уморена от полета, и ще се отбия за вечеря утре. След като затворих телефона, направих гримаса, чудейки се каква ли изненада от тофу ще ме чака. Каквото и да се окажеше здравословното ядене, с радост щях да го изтърпя, стига да имам шанс да ги видя.

Слязох лениво долу, включих стереоуредбата, приготвих си лека закуска от ябълкови резени с фъстъчено масло и започнах да ровя из документите за колежа върху плота. Господин Кадам ми беше избрал като основен предмет международни отношения, с втора специалност история на изкуството.

Прегледах програмата си. По някакъв начин господин Кадам беше успял да запише мен, първокурсничката, на лекции за трети и четвърти курс. Не само това, а и беше избрал предметите ми и за есенния, и за зимния семестър — макар че регистрирането за зимния семестър още не беше започнало.

Университетът на Западен Орегон вероятно е получил голямо, тлъсто дарение от Индия, помислих си, усмихвайки се самодоволно под нос. Не бих се изненадала да видя как тази година в кампуса изниква нова сграда.

КЕЛСИ ХЕЙС, ФАКУЛТЕТЕН НОМЕР 69428L7

ЕСЕНЕН СЕМЕСТЪР

АКАДЕМИЧНО ПИСАНЕ 115 (4 КРЕДИТА). Въведение в писането на тезиси.

ОСНОВИ НА ЛАТИНСКИЯ ЗА ПЪРВИ КУРС (4 КРЕДИТА). Въведение в латинския.

АНТРОПОЛОГИЯ 476 D: РЕЛИГИЯ И РИТУАЛИ (4 КРЕДИТА). Изучаване на религиозните практики по света. Очертава основите на религиозното съблюдаване през погледа на антропологията, съсредоточавайки се върху конкретни теми, включително обсебване от духове, мистицизъм, магьосничество, анимизъм^[2], вълшебства, почит към предците и магия. Изследва сливането на основните световни религии с местните вярвания и традиции.

ГЕОГРАФИЯ 315: ИНДИЙСКИЯТ СУБКОНТИНЕНТ (4 КРЕДИТА): Обзор на Южна Азия и нейната география, с обръщане на особено внимание върху Индия. Оценява икономическите отношения между Индия и други нации; изучава моделите, проблемите и предизвикателствата, конкретно свързани с географията, и изследва етническото, религиозно и лингвистично разнообразие на историческите и съвременните народности.

ЗИМЕН СЕМЕСТЪР

ИСТОРИЯ НА ИЗКУСТВОТО 204 A: ПРАИСТОРИЧЕСКО ДО РЕНЕСАНСА (4 КРЕДИТА). Изучаване на всички форми на изкуството от този период с конкретно наблягане върху историческите и културните връзки.

ИСТОРИЯ 470: ЖЕНИТЕ В ИНДИЙСКОТО ОБЩЕСТВО (4 КРЕДИТА). Изучаване на жените в Индия, техните системи от вярвания, културното им място в обществото и свързаната с това митология, минала и настояща.

АКАДЕМИЧНО ПИСАНЕ II 135 (4 КРЕДИТА). Предмет на ниво втори курс, разширяващ уменията за писане на основани на проучвания документи.

ПОЛИТИЧЕСКИ НАУКИ 203 D: МЕЖДУНАРОДНИ ОТНОШЕНИЯ (3 КРЕДИТА). Сравнение на глобални проблеми и политиката на световни групи с подобни и/или конкурентни интереси.

Официално вече съм студентка в колеж. Е, студентка в колеж и разрушителка на древни индийски проклетия на половин работен ден — помислих си, спомняйки си продължаващото проучване на господин Кадам в Индия. Щеше да е трудно да се съсредоточа върху лекциите, преподавателите и курсовите работи след всичко, което се случи в Индия. Особено странно беше да знам, че от мен се очаква да продължа и да се върна към стария си живот в Орегон просто така. По някакъв начин старият ми живот сякаш вече бе неуместен.

За късмет, всички учебни предмети в Университета на Западен Орегон звучаха интересно, особено религията и магията. Подбраните от господин Кадам предмети бяха такива, които вероятно и сама бих избрала — без латинския. Сбърчих нос. Никога не ме е бивало с езиците. Толкова по-зле, че Университетът на Западен Орегон не предлагаше някой индийски език. Щеше да е хубаво да науча хинди, особено ако в някакъв момент ще се връщам в Индия да се справя с останалите три изпитания, посочени в пророчеството на Дурга, които ще развалят Проклятието на тигъра. Може би...

Точно тогава по радиото започна „Нали ти казах“ на Кери Ъндъруд.

Бръсвайки една сълза от окото си, помислих, че той вероятно щеше да си намери някоя нова жена много скоро. Аз не бих се приела обратно, ако бях на негово място. Да се оставя да мисля за него дори за минута, беше твърде болезнено. Прибрах спомените си и ги скътах в едно мъничко ъгълче на сърцето си. После наблъсках цял куп нови мисли на мястото на мъчителните. Замислих се за училище, за приемното си семейство и за това да съм обратно в Орегон. Подредих тези мисли като книги, една върху друга, за да се опитам да потисна всичко друго.

Засега мисленето за други неща и други хора вършеше добра работа като средство за отвлечане на вниманието. Но все още можех да почувствам призрака му, кръжащ в тихите, тъмни скрити кътчета на сърцето ми, очаквайки ме да се почувствам самотна или да сваля гарда, за да може да изпълни отново ума ми с мисли за себе си.

Просто ще трябва да съм постоянно заета, реших. Това ще бъде спасението ми. Ще уча като луда и ще гостувам на разни хора

и... и ще излизам на срещи с други мъже. Да! Това е, което мога да направя. Ще излизам с други хора и ще си намирам занимания, а после ще съм прекалено уморена да мисля за него. Животът ще продължи. Трябва.

Когато се отправих към леглото, вече беше късно и бях уморена. Като помилвах Фаниндра, аз се мушнах под чаршафите и заспах.

На другия ден новият ми клетъчен телефон иззвъня. Обаждаше се господин Кадам, което беше едновременно вълнуващо и разочароващо.

— Здравейте, госпожице Келси — каза той весело. — Толкова се радвам, че сте се завърнали благополучно у дома. Вярвам, че всичко е наред и сте доволна?

— Не очаквах нищо от това — отвърнах. — Чувствам се ужасно неудобно заради къщата, колата, кредитната карта и училището.

— Не го мислете дори и за миг. Бях щастлив да ви го уредя.

Победена от любопитството си, попитах:

— Какво става с пророчеството? Разгадахте ли го вече?

— Опитвам се да преведа останалата част от монолита, който открихте. След като заминахте от Индия, се върнах в храма на Дурга и направих снимки на другите три колони. Изглежда, че всяка колона представя един от четирите елемента: земя, въздух, вода и огън.

— Звучи логично — казах, спомняйки си пророчеството на Дурга. — Първата колона, която открихме, трябва да е била свързана със земята, тъй като изобразяваше фермери, поднасящи в дар плодове и зърно. Освен това, Кишкинда беше под земята, а първият предмет, който Дурга поиска от нас да намерим, беше Златният плод.

— Да, и така, оказва се, че е имало и пета колона, която е била разрушена отдавна. Тя олицетворявала елемента на космоса, който е често срещан в индуистката вяра.

— Е, ако някой може да открие какво следва, това сте вие. Благодаря ви, че се обадохте да проверите как съм — добавих, преди двамата да си обещаем да разговаряме пак и да приключим разговора.

Няколко часа разглеждах новите си учебници, а после се отправих към един магазин за играчки, за да купя плюшени тигри за Ребека и Сами, тъй като напълно бях забравила да им донеса нещо от

Индия. Макар да не бях убедена, че това е разумна постъпка, накрая купих и скъп, голям, бял плюшен тигър.

Обратно у дома, прегърнах тигъра през кръста и зарових лице в козината му. Тя беше мека, но не миришеше както трябва. Той ухаеше прекрасно, на сандалово дърво и водопади. Това плюшено животно беше просто едно копие. Имаше стъклени, безжизнени, празни сини очи. *Неговите очи* бяха ярко кобалтови. А и ивиците на този бяха различни.

Какво ми става, за Бога? Не биваше да го купувам. Така само щеше да стане много по-трудно да забравя него.

Докато шофирах през града, минах по дългия обиколен път, за да избегна панаирните площи на окръг Полк и още болезнени спомени. Когато спрях пред къщата на Майк и Сара, вратата се отвори широко. Майк забърза към мен... но не можа да устои да огледа по-добре поршето и изтича към колата.

— Келси! Може ли? — попита със сладък гласец.

— Хайде, направи си кефа — казах през смях. *Все същият стар Майк*, помислих си и му подхвърлих ключовете, за да направи няколко кръгчета из квартала.

Сара обви с ръка талията ми и ме насочи към къщата.

— Толкова се радваме да те видим! И двамата! — извика тя и се намръщи на Майк, който помахаше щастливо, преди да излезе на заден ход от алеята за коли.

— Когато най-напред замина за Индия, се тревожехме, защото не ни се обаждаше особено често, но господин Кадам телефонираше през ден, обясняваше какво правиш и ни разказваше колко си заета.

— О? И какво точно каза? — попитах, любопитна да узная каква история беше скалъпил.

— Е, всичко е много вълнуващо, нали? Да видим. Говореше за новата ти работа и как всяко лято ще ходиш на стаж и ще работиш с него по различни проекти от време на време. Нямах представа, че се интересуваш от международни отношения. Това е прекрасен основен предмет. Много увлекателно. Той каза също и че когато се дипломираш, можеш да работиш за неговата компания на пълен работен ден. Това е фантастичен шанс!

Усмихнах се:

— Да, господин Кадам е страхотен. Не бих могла да искам подобър шеф. Отнася се с мен повече като към своя внучка, отколкото като със служителка, и ужасно ме глези. Искам да кажа, видяхте къщата и колата, а ме е записал и в колеж.

— Наистина говореше с голяма привързаност за теб по телефона. Дори ни призна, че е започнал да разчита на теб. Много мил човек е. Освен това настоятелно твърди, че ти си... как го каза... „инвестиция, която ще се изплати многократно в бъдеще“.

Стрелнах Сара със скептичен поглед:

— Е, надявам се, че е прав за това.

Тя се засмя, а после стана сериозна:

— Знаем, че си специална, Келси, и заслужаваш големи неща. Може би това е начинът на вселената да компенсира загубата на родителите ти. Макар да знам, че нищо няма да ги замести.

Кимнах. Тя беше щастлива за мен. А да знаят, че ще съм достатъчно добре осигурена финансово, за да живея спокойно сама, вероятно бе голямо облекчение за тях.

Сара ме прегърна и извади от фурната блюдо със странен мирис. Постави го на масата и каза:

— А сега, хайде да ядем!

С престорено въодушевление попитах:

— И така... какво има за вечеря?

— Пълнозърнеста лазаня от тофу и спанак със соево сирене и ленено семе.

— Ммм, нямам търпение — с усилие докарах полуусмивка на лицето си. С обич и копнеж се сетих за вълшебния Златен плод, който бях оставила в Индия. Божественният предмет можеше да накара и най-вкусната храна да се появи на мига. В ръцете на Сара може би дори едно здравословно ястие щеше да има хубав вкус. Отрязах си една хапка. Но пък...

Ребека, на шест години, и Самюел, на четири, дотичаха в стаята и заподскачаха нагоре-надолу, опитвайки се да привлекат вниманието ми. Прегърнах и двамата и ги насочих към масата. После отидох до прозореца да видя дали Майк вече се е върнал. Той току-що беше паркирал поршето и вървеше заднишком към входната врата, загледан в колата.

Отворих вратата:

— Ъмм, Майк, време е за вечеря.

Той отвърна през рамо, без нито за миг да откъсва очи от колата:

— Разбира се, разбира се. Идвам ей сегичка.

Сядайки между децата, загребах по един голям къс лазаня за всяко от тях, а за себе си взех едно мъничко парче. Сара повдигна вежда, а аз се оправдах, като казах, че съм яла много на обяд. Майк най-сетне влезе и забъбри оживено за поршето. Попита дали може да изведе Сара на среща и да вземе колата назаем някоя петъчна вечер.

— Разбира се. Дори ще дойда и ще гледам децата.

Той грейна, докато Сара забели очи.

— Мен ли смяташ да изведеш, или колата? — попита тя.

— Разбира се, че теб, скъпа. Колата е просто едно превозно средство, в което да се изфукам с красивата жена, която седи до мен.

Сара и аз се спогледахме и се закискахме.

— Това си го биваше, Майк — казах.

След вечеря се оттеглихме в дневната, където дадох на децата оранжевите им тигри. Те взеха да пискат от възхищение и започнаха да тичат наоколо, като си ръмжаха едно на друго. Сара и Майк ми задаваха всевъзможни въпроси за Индия, и аз разказах за руините на Хампи и за къщата на господин Кадам. Технически, тя не беше негова, но не беше нужно те да знаят това. После те ме попитаха как се приспособява цирковият тигър на господин Кадам към новия си дом.

Застинах, но само за миг, и им казах, че той се справя чудесно и че изглежда много щастлив там. За щастие, господин Кадам беше обяснил, че често излизаме да разглеждаме индийски руини и да съставяме каталог на артефактите. Беше казал, че работата ми е да бъда негова асистентка, да отбелязвам находките и да водя записки, което не беше твърде далече от истината. Освен това обясняваше защо втората ми специалност щеше да е история на изкуството.

Да бъда с тях беше забавно, но освен това ме изтощи, защото трябваше да внимавам да не се изпусна и да им разкажа нещо твърде чудато. Никога нямаше да повярват всички неща, които ми се бяха случили. Понякога на мен самата ми беше трудно да го повярвам.

Понеже знаех, че си лягат рано, аз си събрах нещата и им пожелах лека нощ. Прегърнах всички за довиждане и обещах да им гостувам пак другата седмица.

Когато се прибрах у дома, прекарах още два часа в проучвания, а после си взех горещ душ. Вмъквайки се в леглото в тъмната си стая, ахнах тихо, когато ръката ми се допря до козина. После си спомних покупката си, изблъсках плюшения тигър на края на леглото и пъхнах длан под бузата си.

Не можех да спра да мисля за него. Зачудих се какво ли правеше точно сега и дали мислеше за мен, или пък дали изобщо му липсвах. Дали кръстосваше из пълната с изпарения джунгла? Спореха ли двамата с Кишан? Щях ли някога да се върна в Индия — и исках ли наистина да го направя? Имах чувството, че играя с мислите си онази игра, в която трябва с помощта на мек черен чук да изкарваш пластмасови къртици от дупките им. Всеки път, щом „повалях“ една мисъл, друга изникваше на различно място. Не можех да спечеля; те непрестанно изникваха от подсъзнанието ми. Въздъхвайки, аз се пресегнах, хванах крака на плюшения тигър и го придърпах към себе си. Обвивайки ръце около кръста му, зарових нос в козината и заспах върху лапата му.

---

[1] WOU — Western Oregon University (Университет на Западен Орегон). — Б.пр. ↑

[2] От лат. Anima — душа. Система от вярвания, която не приема разделението на тялото и душата. Почива на убеждението, че душа имат и животните, растенията и други материални обекти. — Б.пр. ↑

2. УШУ

Следващите няколко дни се изтърколиха бързо и без особени събития, а после дойде време да започна училище. Взех задачите си за семестъра по всеки предмет и осъзнах, че предишните ми преживявания в Индия ще ми влязат в работа. Можех да пиша за Хампи в курсовата си работа върху индийския метрополис, да обсъдя лотоса като религиозен символ по антропология и да съсредоточа темата на курсовата си работа по световна религия около Дурга. Единственият предмет, който ми се струваше твърде голямо предизвикателство, беше латинският.

Скоро вече си бях създала удобна рутина. Виждах се със Сара и Майк често, ходех на лекции и говорех с господин Кадам всеки петък. През първата седмица той ми помогна с един устен доклад за разликата между градските джипове и превозните средства от типа „Нано“, и благодарение на обширните му познания за колите и моето описание за това какво значи всъщност да шофираш в Индия, от което на човек можеше да му настръхнат косите, получих най-добрата оценка в курса. Умът ми беше толкова изпълнен със задания, че имах много малко време да се тревожа за каквото и да било друго — или да мисля за някой друг.

Едно петъчно телефонно обаждане ми донесе интересна изненада. След като побързахме за училище и за последната ми курсова работа относно типовете климат в Хималаите, господин Кадам подхвана нова тема.

— Записах ви за още един учебен предмет — поде господин Кадам. — Предмет, който, мисля, ще ви хареса, но ще отнема повече от времето ви. Ако сте твърде заета, ще ви разбера.

— Всъщност още един учебен предмет вероятно ще е добра идея — отвърнах, любопитна да узная какви бяха следващите му планове за мен.

— Прекрасно! Записах ви за часове по ушу в Сейлъм — обясни господин Кадам. — Занятията са в понеделник, сряда и четвъртък от

шест и половина до осем вечерта.

— Ушу? Какво е това? Някакъв индийски език ли? — попитах, надявайки се, че не става дума за това.

Господин Кадам се засмя:

— О, наистина ми липсва присъствието ви. Не, ушу е вид бойно изкуство. Веднъж споменахте, че проявявате интерес да пробвате някои бойни изкуства, така ли беше?

Изпуснах въздишка на облекчение:

— О! Да, това звучи забавно. Да, мога да го вменя в програмата си. Кога започват занятията?

— Другия понеделник. Очаквах, че ще кажете „да“, и изпратих пакет с нужните материали. Може да го очаквате да пристигне утре.

— Господин Кадам, наистина не се налага да правите за мен всичко това. Трябва да се въздържате да ме отрупвате с още подаръци, иначе никога няма да мога да платя този дълг.

Той каза укорително:

— Госпожице Келси, никога не бих могъл да сторя нещо, което дори приблизително да покрие дълга, който имам към вас. Моля ви, приемете тези неща. Това прави сърцето на един много стар човек много щастливо.

Засмях се:

— Добре, господин Кадам, не драматизирайте нещата. Ще го приема, ако това ви прави щастлив. Но за колата още не ви се е разминало.

— Ще видим това. Между другото, разшифровах малко от написаното на втората колона. Може да има нещо общо с въздуха, но засега още е твърде рано да правим някакви заключения. Това е една от причините, поради които бих искал да учите ушу. Ще ви помогне да развиете по-добро равновесие между ума и тялото, което може да се окаже от помощ, ако следващото ви приключение се състои над земята.

— Е, и аз определено нямам нищо против да се науча как да се бия и да се защитавам. Ушу щеше да ми свърши добра работа срещу онези капа — пошегувах се и продължих: — А Проклятието на тигъра? Открихте ли вече как да го развалите? Преводите трудни ли са?

— Голямо... предизвикателство са. Географските забележителности, които преведох, не се намират на индийския

континент. На този етап се безпокоя, че другите три предмета, които търсим, може да са къде ли не по света. Или това, или мозъкът ми е твърде уморен.

— Пак ли стояхте буден цяла нощ? Имате нужда от сън. Направете си чай от лайка и идете да си починете малко.

— Може би сте права. Може би ще пийна чай и ще прочета някои леки неща за Хималаите, за да ви помогна.

— Направете го. Частта с почивката, искам да кажа. Липсвате ми.

— И вие ми липсвате, госпожице Келси. Довиждане.

— Чао.

За първи път, откакто бях у дома, почувствах в тялото ми да нахлува прилив на адреналин. Но веднага щом затворих телефона, пак ме обхвана потиснатост. Очаквах с нетърпение ежеседмичните ни телефонни разговори и винаги се натъжавах, когато приключеха. Беше същото чувство, което винаги ме обземаше след Коледа. Всичкото това очакване се трупа през целия месец. После, когато подаръците са отворени, храната е изядена, а хората се разотиват всеки по пътя си, винаги изпитвам мрачно чувство на загуба.

Дълбоко в себе си, знаех, че истинската причина да съм тъжна беше, защото имаше само един подарък, който исках. Искаше ми се той да се обади. Той обаче така и не го направи. И всяка седмица, която изминаваше, без да чуя гласа му, унищожаваше надеждата ми. Знаех, че аз бях тази, която си тръгна от Индия, за да може той да започне живот с някоя друга. Трябваше да съм щастлива заради него. В известен смисъл бях, но бях и съкрушена заради себе си.

Беше ме обзела онази тъга, която обикновено настъпва, когато ваканцията свърши и е време да се върнеш на училище. Той беше най-големият ми подарък, моето лично чудо, а аз го бях захвърлила на вятъра. Беше като да спечелиш пропуски за влизане зад кулисите, за да се срещнеш с рокзвездата на мечтите си, и да дадеш билетите за благотворителност. Беше гадно. Ама много.

В събота мистериозният ми пакет с принадлежности за бойни изкуства пристигна по куриер. Пакетът беше голям и тежък. Оставих го на пода в дневната и грабнах ножици, за да срежа тиксото. Вътре намерих спортни панталони и тениски, всяка с логото на *Студио за бойни изкуства „Шин“*, на което се виждаше как един мъж замахва с

юмрук към нечие лице, а друг рита с крак към корема на противника си.

Извадих също два чифта обувки и копринено мек комплект от червен жакет и панталони. Жакетът имаше черни орнаментирани връзки за пристягане отпред и черен платнен колан. Нямах представа кога или как изобщо ще трябва да го нося, но беше красив.

Това, което правеше кутията тежка, бяха различните оръжия, които намерих вътре. Имаше две саби, няколко куки, вериги, бойна тояга от три части и няколко други неща, които не бях виждала никога преди.

Ако господин Кадам се опитва да ме превърне в нинджа, ще бъде много разочарован, помислих си, спомняйки си как се вцепених по време на нападението на пантерата. Чудя се дали господин Кадам е прав и ще имам нужда от тези умения. Предполагам, че биха ми влезли в работа, ако се върна в Индия и трябва да се преборя, с каквото там се опита да ми попречи да се сдобия с втория дар на Дурга. От тази мисъл косъмчетата на тила ми щръкнаха.

В понеделник подраних за часа по латински и щастливо установената ми рутина се натъкна на непредвидено препятствие, когато Арти, асистентът на упражненията ми по латински, се приближи до чина ми. Застана много близо до мен. Твърде близо. Вдигнах поглед към него, надявайки се, че разговорът ще е бърз, за да може да излезе от личното ми пространство. От много време насам Арти беше единственият мъж, когото бях виждала да носи пуловер без ръкави с папийонка. Тъжното беше, че пуловерът бе прекалено малък. Налагаше му се непрекъснато да го придърпва надолу върху доста големия си корем. Имаше вид на човек, чието място е в някой плесенясал стар колеж.

— Привет, Арти. Как си? — попитах нетърпеливо.

Арти побутна дебелите си очила нагоре по основата на носа със средния си пръст и рязко отвори бележника с ангажиментите си. Мина направо на въпроса:

— Хей, свободна ли си в пет следобед в сряда?

Стоеше с вдигнат молив и забита в шията двойна брадичка. Кафявите му воднисти очи се впиваха в моите като свредели, докато чакаше нетърпеливо отговора ми.

— Ъмм... предполагам, че да. Професорът трябва да ме види по някакъв въпрос ли?

Арти взе да дращи усилено в тефтера с ангажиментите си, като разместваше едни и задраскваше други. Не обърна внимание на въпроса ми. После затвори с пукащ звук тефтера, пъкна го под мишница и дръпна кафявия си пуловер надолу към токата на колана. Опитах се да не обръщам внимание, когато материята бавно се дръпна пак нагоре.

Той ми се усмихна слабо:

— Съвсем не. Тогава ще те взема за срещата ни. — Без нито дума повече, Арти мина покрай мен и се отправи към вратата.

Добре ли го чух? Какво се случи *току-що*?

— Арти, чакай. Какво искаш да кажеш?

Часът започваше и пуловерът без ръкави свърна зад ъгъла и изчезна. Тръснах се на мястото си и се опитах да проумея загадъчния ни разговор. *Може би не е имал предвид истинска среща, разсъждавах. Може би неговото и моето определение за среща са различни. Това трябва да е. По-добре обаче да проверя, за да съм сигурна.*

Цял ден безуспешно се опитвах да „хвана“ Арти в езиковата лаборатория. Засега щеше да се наложи изясняването на въпроса със срещата да почака.

Същата вечер беше първото ми занятие по ушу. Облякох си черните панталони, тениска и белите чехли. Оставих гюрука на кабриолета спуснат, докато карах през гората на влизане в Сейлъм. Цялото ми тяло се отпусна, когато ме обгърна прохладният вечерен бриз. Залязващото слънце багреше облаците в пурпурно, розово и оранжево.

Студиото за бойни изкуства бе просторно и заемаше половината сграда. Минах отзад. Огромно открито пространство беше заобиколено от огледала и големи сини рогозки, които покриваха пода. Там вече имаше други петима души. Трима млади мъже и една млада жена със здрава и стегната фигура загряваха отстрани. На пода в друг ъгъл правеше упражнения за разтягане жена на средна възраст, която ми напомни за мама. Тя ми се усмихна и забелязах, че беше малко

изплашена, но освен това в погледа имаше решителен блясък. Седнах до нея и подгънах крака.

— Привет, аз съм Келси.

— Дженифър. — Тя духна ситните плитчици от лицето си. — Приятно ми е да се запознаем.

Преподавателят ни влезе бавно в студиото, придружен от млад мъж. Белокосият инструктор изглеждаше стар, но много пъргав и жилив. Със силен акцент, той се представи като Чу... нещо си, но каза, че трябва да го наричаме „Чък“. Младежът до него беше внукът му, Ли. Ли беше по-младо копие на дядо си. Черната му коса беше подстригана късо и имаше високо, жилесто, мускулесто тяло и хубава усмивка.

Чък започна урока с кратка реч:

— Ушу е китайското бойно изкуство. Знаете ли за монасите от Шаолин? Те практикуват ушу. Името на моето студио е „Шин“, което означава „победа“. Всички ще имате шанс да почувствате победата, когато овладеете ушу. Знаете ли името „Кунг фу“?

Всички кимнахме.

— *Кунг фу* означава „умение“. Кунг фу не е стил в бойните изкуства. Просто означава, че притежавате умение. Може би умението е да яздите коне или да плувате. Ушу е стил. Ушу включва удари с крак, упражнения за разтягане, гимнастика и оръжия. Сега, кои известни хора използват ушу?

Никой не отговори.

— Джет Ли, Брус Лий и Джеки Чан — всички те използват ушу. Първо ще ви науча на поздравите. Така поздравявате учителя си преди всяко занятие. Аз казвам: „Ни хао ма?“. А вие казвате: „Во хен хао“. Това означава: „Как си?“. И: „Добре съм“.

— Ни хао ма?

Отговорихме с едно изпелтчено: „Вуу хена хау“.

— Во... хен... хао.

— Во хен хао.

Чък ни се ухили:

— Много добре, ученици! Сега да започнем с малко разтягане.

Той ни показа как да направим някои упражнения за прасците и горната част на ръцете, а после ни насърчи да седнем на пода и да се опитаме да докоснем пръстите на краката си. Каза, че иска да правим

упражнения за разтягане по няколко пъти на ден, за да увеличим гъвкавостта си. После ни накара да направим шпагат. Четирима от съучениците ми се справяха чудесно, но ми беше жал за Дженифър. Тя вече пухтеше и пъшкеше дори само от упражненията за разтягане, и правеше много решителни усилия да се отпусне в шпагат.

Чък се усмихна на всички ни, включително и на своята полагаща огромни усилия ученичка, насърчавайки я да не се отказва. После изведе внука си напред да демонстрира първата стойка, по която искаше да работим. Наричаше се „конска стойка“, която изглеждаше така, както звучеше. Оттам продължихме към поза „лък“, която направо ми съсипа мускулите на прасците, и котешката стойка. „Равната“ стойка беше най-трудна. Краката остават успоредни, но тялото трябва да се извърти неудобно на една страна. Последната, която научихме, беше стойката за отдих, която, оказа се, изобщо не ни позволи да си отдъхнем.

През остатъка от занятието упражнявахме петте различни стойки. Ли ми помагаше да поставя краката си както трябва и прекара доста време в демонстриране на „равната“ стойка, но аз все още не можех да я схвана. Той много ме насърчаваше и ми се усмихваше често.

Лицето на Дженифър беше почервеняло, но тя изглеждаше много щастлива, когато занятието ни приключи. Времето отлетя много бързо. От упражненията се почувствах добре и очаквах с нетърпение следващото си занятие — което беше в същата вечер като срещата ми с Арти.

Във вторник три пъти потърсих Арти в езиковата лаборатория, за да изясня нещата и евентуално да отменя срещата. Когато най-после се свързахме, Арти разигра истински театър, докато променяше датата на срещата ни, и непрестанно прелистваше страници в тефтера с ангажиментите си, докато ми свършиха оправданията. Започнах да се чувствам виновна и реших, че нищо нямаше да ми стане да изляза с него само веднъж. Макар че изпитвах нулев романтичен интерес към Арти, в крайна сметка той можеше да ми стане приятел. Затова приех една покана за след две седмици.

Следващите две седмици минаха без инциденти, но скоро се намерих в друга необичайна ситуация. Партньорът ми по антропология, Джейсън, ме покани на футболния мач по случай завръщането на студентите за началото на новата учебна година.

Молбата му тотално ме изненада. После нещо щракна в ума ми и осъзнах, че ми бяха убягнали всички намеци, които ми правеше. Гледах към света през слой от найлонова обвивка. Умът ми беше толкова съсредоточен върху училищната работа, та бях предположила, че и той просто иска да работи.

Джейсън ми се струваше свестен тип, но не можеше да стъпи и на малкия пръст на мъжа, когото бях оставила в Индия. Бързо съставих мислен списък на качествата на всеки и тези на Джейсън излязоха помалко. Знаех, че не беше честно да сравнявам двамата. Никой не можеше да се мери с него. И все пак, Джейсън не ме караше да се чувствам развълнувана или изплашена, щастлива или нервна. Сърцето ми не препускаше от нетърпеливо очакване. Не можех дори да кажа дали между нас имаше някаква химия. Просто се чувствах вцепенена.

Знам, че някой ден трябва да го превъзможна, да продължа и да се опитам да ходя по срещи. Прехапах устна. Той вероятно ми провали шансовете да бъда щастлива с някой друг. Как бих могла изобщо някога да харесвам други мъже, когато те въобще не биха могли да се сравняват с него?

Отвратена от аргументите си, които се въртяха в кръг и не стигаха доникъде, казах на Джейсън, че с удоволствие ще го придружа на футболния мач. Той изглеждаше възхитен от перспективата и се разтревожих, че е сбъркал въдушевлението ми да забравя миналото с проява на интерес към него.

Същата вечер на занятието по ушу започнахме да изучаваме ударите с крак. Имаше няколко типа: удар с крак напред с изпънато стъпало, страничен удар с изпънат крак, вътрешен и външен „забърсващ“ удар, и синхронен удар с длан и пета. Любимият ми беше двойният удар с юмрук и върха на пръстите на крака. Накара ме най-накрая да се почувствам, сякаш можех да ударя нещо с юмрук.

Упражнявахме удари с крак цяла вечер, докато Чък започна да назовава напосоки различни удари, за да види колко бързо можем да ги запомним. През последната част от занятието се разделихме на двойки

и аз си партнирах с Дженифър. Ли ме помоли да демонстрирам ударите с крак и ми помогна да разположа правилно ръцете си, насочвайки ме как да изпълня стойката, а после продължи. Скоро той обяви, че занятието е приключило. Благодарих му и продължих да се упражнявам сама още малко.

— Ли те харесва — прошепна Дженифър заговорнически, след като свърших. — Не знам дали ще събере смелост да направи нещо по въпроса, но е очевидно. Наблюдава те през цялото време. Какво чувстваш към него?

— Нямам никакви чувства към него. Симпатичен е, но никога не съм мислила за него по този начин.

— О! Има друг.

Намръщих се при тази мисъл.

— Не. Вече не.

— О, миличка, не можеш просто да оставяш живота да минава покрай теб, докато лекуваш разбитото си сърце. Трябва отново да се съвземеш и да пробваш пак. Животът е твърде кратък, за да го изживееш без любов.

Знаех, че тя е щастливо омъжена от петнайсет години. Съпругът беше мил, оплешивяващ мъж, който очевидно я обожаваше. Всяка вечер след занятията казваше, че изглежда зашеметяващо и че става толкова слаба, та вече не може да я вижда отстрани. После целуваше влажната къдрава кафява коса и отваряше вратата на колата. Ако някой беше експерт в любовта, това вероятно беше Дженифър.

Тя ме наблюдаваше внимателно, докато си мислех за това, което беше казала. *Знаех, че е права. Но как човек променя сърцето си?*

Дженифър се усмихна съчувствено, събра си нещата и стисна рамото ми:

— Ще се видим другата седмица, Келси.

Помахах, когато потеглиха, и се загледах в черната пуста улица за няколко минути, потънала в мисли. Когато се обърнах да си събера нещата, забелязах, че всички вече си бяха тръгнали. Ли стоеше до входната врата, чакайки ме търпеливо да си тръгна, за да може да заключи.

— Извинявай, Ли. Предполагам, че съм изгубила представа за времето.

Той ми се ухили:

— Няма проблем.

Събрах си кърпата, ключовете от колата и бутилката с вода и се отправих към вратата.

Точно когато се качих в колата, Ли се провикна:

— Хей, Келси. Почакай. — Дотича до вратата ми, докато смъквах прозореца. — Искях да те поканя на „вечер за игри“. Няколко мои приятели се събират на Хелюин, за да играят „Заселниците на Катан“^[1]. Това е от онези игри, в които си строиш собствена империя, а ще има и хубави неща за хапване. Баба ми обожава да готви. Би ли искала да дойдеш? Мога да те науча да играеш.

— Ъмм. — Нямах никакви планове за Хелюин. Знаех, че децата няма да дойдат до моята къща, понеже беше твърде далече от обичайните маршрути. Да се отбия при Майк и Сара също не ми се струваше добър вариант. Всички деца от квартала избягваха къщата им, защото те раздаваха лакомства без захар и изнасяха „лекции“ на родителите какви злини могат да причинят твърде многото сладки неща.

Ли още стоеше там в очакване на отговор, така че му дадох такъв:

— Разбира се, звучи забавно.

Той ми се усмихна:

— Супер! Доскоро!

Подкарах към вкъщи, чувствайки се странно. Когато прекрачих прага, хвърлих чантата си на кушетката и измъкнах бутилка вода от хладилника. Качих се горе, отворих вратата към балкона на спалнята си и седнах на един шезлонг. Облягайки глава назад, се загледах нагоре към звездите.

Три срещи. Имах три срещи в следващите две седмици и не очаквах с нетърпение нито една от тях. Нещо определено не беше наред с мен.

---

[1] Заселниците на Катан — настолна игра, в която играчите приемат ролите на заселници, като всеки се опитва да създава и развива владения, като разменя и придобива ресурси. — Б.пр. ↑

3. СРЕЩИ

Среща 1

Не можех да повярвам, че времето за срещата ми с Арти беше настъпило толкова бързо. Отидох до кампуса с колата, паркирах и останах в колата, бавейки се нарочно, за да отложам момента. В действителност не исках да излизам с Арти. Настойчивостта му беше дала резултат и подозирам, че не за първи път използваше една и съща тактика.

Примирена, че трябва да изтърпя тази среща и да приключа с нея, се запътих към езиковата лаборатория. Арти стоеше там, вперил поглед в часовника си, с пъхнат под мишница кафяв пакет. Приближих се бавно до него и пъгнах ръце в джобовете на джинсите си.

— Привет, Келси. Хайде. Закъсняваме — каза той и тръгна с отривисти крачки надолу по коридора. — Трябва първо да оставя в пощата един пакет за една стара приятелка.

Беше не само пълен, беше и висок и вървеше с много по-дълги крачки от моите. Трябваше почти да подтичвам, за да не изоставам от него. Арти закрачи право през паркинга, свърна по един тротоар и се отправи към града.

— Ъъ, не трябва ли да вземем колата ти? — попитах. — Пощата е на миля и половина оттук.

— О, не. Нямам кола. Прекалено са скъпи.

Добре че съм с обувките си за тенис, помислих си. Досега тази среща е точно толкова ужасна, колкото очаквах.

Арти вървеше напред мълчаливо и вдървено. Реших, че вероятно на мен се падаше задачата да поддържам разговора.

— И така... за кого е пакетът?

— За старото ми гадже от гимназията. Тя ходи в друго училище, а ми се иска да поддържа връзка. Тя излиза на срещи с много хора, с кратки прекъсвания, също като мен — рече наперено Арти. — Аз излизам на срещи с много момичета. Трябва да ми видиш бележника с ангажиментите. Имам уговорени срещи с момичета за години напред.

Това беше най-дългото ходене в живота ми. Опитах се да се престоря, че вървя из индийската джунгла, но беше твърде студено. Небето беше тъмно и задръстено с облаци и духаше режещ вятър. Не беше време, в което да се разхождаш навън. Потръпвах в якето си и прекарвах времето, наполовина слушайки Арти и наполовина възхищавайки се на къщите, украсени за Хелюин.

Най-после стигнахме до пощата, където Арти влезе да изпрати пакета си. Огледах различните малки ресторантчета по Мейн Стрийт и се зачудих в кое ли ще вечеряме. Умирах от глад. Бях забравила да обядвам, защото бях твърде погълната от ученето. От мириса на китайска храна, носещ се от съседната врата, устата ми се напълни със слюнка.

Докато Арти най-сетне излезе навън, вече ми беше много студено. Плясках с ръце и ги разтривах една в друга, за да се стопля. Ако знаех, че ще сме навън толкова дълго, щях да си донеса ръкавици. Оказа се, че Арти има в джоба си чифт кожени ръкавици, но той ги сложи на собствените си ръце.

Мозъкът ми, копнеещ да преживее и най-тежките моменти, настояваше, че той щеше да ми даде ръкавиците си. По дяволите, той щеше да ми даде и ризата от гърба си, ако мислеше, че може да ми потрябва.

— Е, сега накъде? — Очите ми се стрелнаха с надежда към китайския ресторант.

— Обратно в кампуса. Приготвил съм ти истинска наслада.

Опитах се да залепя ентузиазирана усмивка на лицето си.

— Това е... страхотно.

Докато вървахме обратно към кампуса, Арти продължи да разказва за себе си. Говореше за детството и семейството си. Описа всички награди, които беше спечелил, и как бил председател на пет клуба, включително на онзи по шахмат. Не ми зададе дори един-единствен въпрос за самата мен. Щях да съм шокирана, ако изобщо ми знаеше фамилното име.

Умът ми се зарея към един разговор със съвсем различен мъж.

Чух неговия топъл, хипнотичен глас съвсем ясно. Внезапно се озовах застанала под дървото, където се бях сбoguвала с него, дървото, където за последно се бях взирали в кобалтовосините му очи. Студеният, бръснещ вятър на Орегон изчезна някъде надалече и

почувствах нежен като балсам индийски летен бриз да появява леко из косата ми. Сивата навъсена вечер се стопи, и гледах нагоре към проблясващите звезди в нощното небе. Той докосна лицето ми и заговори:

— *Келси, истината е... че съм влюбен в теб. И то от известно време. Не искам да си тръгваш. Моля те... моля те... моля те... кажи ми, че ще останеш с мен.*

Той беше толкова прекрасен, като ангел-воин, изпратен от небесата. Как можех да му откажа каквото и да било, особено когато искаше единствено мен?

— *Искам да ти дам нещо. Гривна за глезен. Много са популярни тук и взех тази, та никога вече да не ни се налага да търсим звънче.*

По глезена ми избиха тръпки, когато си спомних как пръстите му се допряха до него.

— *Келс, моля те. Имам нужда от теб.*

Как можах да го оставя?

Умът ми рязко се върна към настоящето и се помъчих да обуздая силните емоции, които изплуваха на повърхността, когато си позволявах да мисля за него. Докато Арти каканижеше как бил спечелил шампионата по дебати без ничия помощ, аз се упрекнах, че съм позволила мислите ми да ме отведат на опасно място. Работата беше там, че дори и да бях променила мнението си за избора да си тръгна, той не се беше обадил. Това доказваше, че съм взела правилното решение, нали? Ако наистина ме обичаше толкова много, колкото беше казал, щеше да се обади. Щеше да тръгне след мен. Щеше да дойде за мен. Имаше нужда от пространство. Права бях да го оставя. Може би сега можех да започна да се изцелявам и да го оставя да си отиде.

Заставих се да насоча вниманието си обратно към Арти и положих истинско усилие да го слушам какво говори. Категорично нямаше начин Арти да е подходящият човек за мен — или за което и да е друго момиче, като стана въпрос, но това не означаваше, че вариантите ми са се изчерпали. Тепърва ми предстоеше среща с Джейсън утре и с Ли — другата седмица.

Когато с Арти пристигнахме обратно в кампуса, стомахът ми вече ръмжеше достатъчно силно, че да може да се чуе в радиус от три

пресечки. Сериозно се надявах, че скоро ще хапнем в кафенето на кампуса.

Той ме заведе в медийния център на библиотеката „Хамърсли“, поиска два комплекта слушалки и даде на служителката някакъв лист. После избута два дървени стола пред шестинчов черно-бял телевизор в ъгъла на медийния отдел.

— Не е ли страхотна идея? Можем да гледаме филм, а не ми се налага да похарча дори десет цента! — Той ми се ухили, докато аз зяпнах удивено. — Много умно от моя страна, не мислиш ли?

Присвих устни:

— О, да, умно е и още как.

След това бързо затворих уста и преглътнах унищожителния си саркастичен отговор. Той наистина ли си мислеше, че момичетата обичат да се отнасят така към тях? Не че една среща трябваше да е скъпа или че изобщо трябваше да се харчат пари. Това, което ме подразни, беше, че Арти се държеше самодоволно по отношение на всичко и не мислеше, че момичетата, с които излиза, са достатъчно важни, за да ги слуша. Чувствах се отвратена и гладна. Когато филмът започна, той нахлузи на ушите си гигантски стари сиви слушалки и посочи моите.

Избърсах ги от праха с тениската си, пяхнах кабела в телевизора и с рязко движение нахлузих слушалките на ушите си, много раздражена, че ще седя тук още два часа. Началните надписи на филма „Бригадун“ се мярнаха бързо по екрана и аз мислено изпратих послания на Джейн Кели да танцува по-бързо.

Когато филмът вървеше вече от час, Арти предприе ход. Все още се вираше право напред в мъничкия киноекран, когато вдигна тежката си ръка и я постави върху облегалката на дървения ми стол.

Надникнах към него с крайчеца на окото си. На лицето му имаше лека самодоволна усмивка. Представих си, че мислено отмята приключена задача в бележника си с ангажименти.

Прелъсти момичето, с което имаш среща, като говориш за други момичета.

Впечатли момичето, с което си на среща, с броя на наградите, които си получил.

Не харчи пари за нея.

Накарай момичето, с което си излязъл, да гледа старомоден филм в медийния център.

Вмъквай забележки за пестеливостта си.

Обгърни с ръка талията на момичето, с което си излязъл, точно на средата на филма.

Надвесих се напред и седях неудобно на ръба на стола си през цялата втора половина на филма. Извинявайки се, че трябва да отида до тоалетната се изправих. Той също стана и отиде при жената на гишето. Докато минавах край тях, го чух как я помоли да спре филма и да го превърти съвсем мъничко назад, за да си спомним откъде сме спрели да гледаме.

Просто върхът! Това добавя още пет минути към фантастичното преживяване! Тръгнах колкото можех по-бързо, защото се тревожех, че той може да се опита да започне всичко съвсем отначало. Обмислих идеята да се втурна лудешки навън от сградата, но оттам, където седяхме, той можеше да вижда вратата на тоалетната, а и просто ми се струваше много грубо. Бях твърдо решена просто да изтърпя последната част от филма, а после да хукна към вкъщи.

Най-накрая, най-накрая, филмът свърши, и аз скочих, сякаш някой току-що беше включил противопожарната аларма.

— Добре, Арти. Е, беше страхотно. Колата ми е паркирана точно отпред, така че ще се видим в понеделник, окей? Благодаря за срещата.

За нещастие, той не схвана намека и настоя да ме придружи до колата ми. Отворих вратата и бързо вмъкнах тялото си зад нея.

Той сложи длан върху вратата на колата и наведе едрото си тяло към мен. Папийонката му беше на няколко сантиметра от носа ми. Насили се да докара неловка неестествена усмивка на лицето си.

— Е, прекарах страхотно с теб и искам пак да изляза с теб другата седмица — каза Арти, без да се смути. — Какво ще кажеш за другия петък?

По-добре да прекратя това още в зародиш.

— Не мога. Вече имам планирана друга среща.

Той невъзмутимо продължи настъплението:

— О — дори не мигна, — а какво ще кажеш за събота?

Трескаво затърсих из ума си начин да се измъкна:

— Тъ... не съм си взела тефтера с ангажиментите, затова не си знам програмата за толкова време напред.

Той кимна, сякаш това звучеше напълно логично.

— Виж, Арти, имам ужасно главоболие. Ще се видим на упражненията другата седмица, окей?

— Добре, разбира се. Ще ти се обадя по-късно.

Бързо се шмугнах в колата си и затворих вратата. Ухилена, защото знаех, че така и не му бях дала телефонния си номер, подкарах през тихите улици на Монмът и нагоре по планинския връх към спокойния си дом.

Среща 2

За следващата си среща бях по-подготвена за лошо време. Носех червения си суичър с емблемата на Университета на Западен Орегон, а си взех също и по-дебела връхна дреха и червен кашмирен шал и ръкавици.

Срещнах се с Джейсън на паркинга пред стадиона и незабавно започнах да съставям „каталог“ на добрите му качества. Беше сладък, малко кльощав и по-нисък от средния ръст, но се обличаше прилично и беше умен. Облегнат на старата си „Корола“, той повдигна шокирано вежди, когато ме видя да излизам от поршето.

— Леле, Келси! Готина кола!

— Благодаря.

— Готова ли си?

— Да. Води.

Вмъкнахме се в тълпата от хора, отправящи се към футболното игрище. Повечето бяха облечени в червено или в тениските на „Уестърн Улф“, но се виждаха също и тъмносините и бели цветове на съперника — Университета на Западен Вашингтон, — разпръснати тук-там. Нагоре и надолу в тълпата се поклащаха дори няколко шапки на „Викинг“. Джейсън ме поведе към микробус, заобиколен от двойки, които си бяха устроили парти около отворения му заден капак. Един миниатюрен грил бе пълен с димящи наденички и хамбургери.

— Ей, народе! Искам да ви запозная с Келси. Срещнахме се в часа по антропология.

Няколко лица надникнаха над съседите си и покрай тях, за да ме видят добре. Помахах им свенливо в отговор:

— Здравсти.

Чух едно-две: „Привет“ и „Радвам се да се запознаем“, а после те се върнаха към разговорите си, забравяйки за присъствието ни. Джейсън ми напълни една чиния, а после отвори малка хладилна чанта:

— Хей, Келси, искаш ли една бира?

Поклатих глава:

— Сода, моля. Диетична, ако има.

Той ми подаде леденостудена диетична сода, взе бира за себе си и посочи два празни сгъваеми брезентови стола.

След като седна, той незабавно натика в уста половината от хотдога си и задъвка шумно, докато ми се хилеше. Беше почти толкова неприятно, колкото да гледам хранещ се тигър, само че не чак толкова кърваво.

Ъх. Какво ми има? Да не би нарочно да търся неща, които ме дразнят? Наистина трябва да се отпусна, иначе Дженифър е права — ще си изпусна живота. Извърнах поглед от него и зачоплих храната си.

— Значи не си падаш по пиенето, а, Келси?

— Ъмм, предполагам, че не. Първо, непълнолетна съм. Второ, алкохолът изгуби за мен всякаква привлекателност, когато родителите ми бяха убити от пиян шофьор преди няколко години.

— О! Съжалявам. — Той направи гримаса и побърза да прибере бирата си под стола.

Изпъшках мислено. Какво правя? Незабавно се извиних:

— Всичко е наред, Джейсън. Извинявай, че съм толкова кисела. Обещавам, че ще съм много по-оживена и весела по време на мача.

— Няма проблем. Не го мисли повече.

Той отново се зае да поглъща лакомо храната си и да се смее с приятелите си. Проблемът беше, че аз наистина продължих да мисля. Знаех, че смъртта на родителите ми не беше нещо, което при обичайни обстоятелства бих споменала на първа среща, но... знаех, че той щеше да реагира много различно от начина, по който реагира Джейсън. Може би причината беше, че бе по-възрастен с повече от триста години. Или може би защото не беше американец. Може би беше,

защото той също бе загубил родителите си. Или може би беше, защото той бе просто... свършен.

Опитах се да прогоня мисълта, но не можех да се сдържа. Внезапно си спомних един път, когато се събудих от кошмар за родителите ми и смъртта и той беше там да ме утеши. Все още можех да почувствам как ръката му бърше сълзите от бузите ми, докато ме притегляше на скута си.

— *Шит, Келси. Тук съм. Няма да те остава, priya. Тихо сега. Mein aapka raksha karunga. Ще бдя на теб, priyamata.* — Беше ме галил по косата и беше шепнал успокоителни думи, докато почувствах как сънят избледнява.

Оттогава бях имала време да проверя в речника думите, които не разбрах в Индия. *С теб съм. Ще се грижа за теб. Обична моя. Любима моя.* Ако той беше тук с мен сега, щеше да ме притегли в прегръдка или на скута си и щяхме да тъгуваме заедно. Той щеше да ме гали по гърба и да разбере как се чувствам.

Отърсих се. *Не. Не, нямаше. Някога може би щеше, но сега бе продължил нататък. Няма го вече и вече няма значение какво щеше да направи или как щеше да реагира. Свършено е.*

Джейсън пълнеше нова чиния и аз се опитах да изглеждам заинтересувана и да се включа в разговора. Половин час по-късно всички станахме и се отправихме към футболното игрище.

Беше хубаво да съм навън на прохладния свеж есенен въздух, но пейките бяха студени и носът ми беше замръзнал. Студът, изглежда, не безпокоеше Джейсън и приятелите му. Те многократно се изправяха на крака и ликуваха. Опитах се да се включа, но никога не знаех за какво ликувам. Топката беше прекалено далече и твърде малка, за да видя кой знае какво. Никога не се бях интересувала особено много от футбол. Много повече предпочитах филми и книги.

Погледнах нагоре към таблото с резултатите. Първото полувреме изтичаше. Две минути. Една минута. Двайсет секунди. БЗЗЗЗ! Прозвуча гонгът и двата отбора напуснаха тичешком игрището. Парадът по случай завръщането на студентите започна с няколко старомодни коли, обикалящи около външната страна на игрището. Красиви момичета, облечени в шифон и коприна, бяха кацнали върху задните седалки и махаха на тълпата.

Джейсън започна да подсвирква заедно с всички останали момчета и закрепця одобрително заедно с полудялата тълпа. Уханието на сандалово дърво се понесе над пейките, и копринено мек глас прошепна в ухото ми: „*Ти си по-красива от всяка жена там!*“

Извъртях рязко глава, но той не беше зад мен. Джейсън още стоеше прав и крещеше с приятелите си. Отпуснах се тежко обратно на мястото си. *Направо върхът. Вече имам и халюцинации.* Притиснах кокалчетата на пръстите си към главата и натиснах, надявайки се, че натискът ще изтика него обратно в скритите кътчета на ума ми.

Когато започна втората половина от мача, спрях с опитите да имитирам въодушевление. Това беше втората среща с мъж, която ме беше превърнала в ледена близалка. Тялото ми бавно замръзна, приковано към пейката, а зъбите ми затракаха. След мача Джейсън ме придружи обратно до колата ми и неловко обви ръка около рамото ми, разтривайки го, за да ме стопли, но разтриваше твърде силно и натърти лявото ми рамо. Дори не си направих труда да попитам кой беше спечелил.

— Хей, Келси, страхотно беше да те опозная тази вечер.

Опознал ли ме беше изобщо?

— Да, и за мен.

— Е, може ли да ти се обадя по-късно?

Обмислих това за минута. Джейсън не беше лош мъж; беше просто мъж. Първите срещи и без друго обикновено бяха неловки, така че реших да му дам още един шанс.

— Да, разбира се. Знаеш къде можеш да ме намериш. — Усмихнах му се неискрено.

— Правилно. Ще се видим в понеделник по антропология. Доскоро.

— Да, доскоро.

Той се запъти обратно към буйната си група приятели, а пък аз се зачудих дали въобще имахме нещо общо.

Среща 3

Преди да се усетя, дойде Хелюин — и срещата ми с Ли.

В Ли имаше нещо, което ме караше да се чувствам много удобно. Беше по-забавна компания от Джейсън и с нежелание признах, че беше

твърде възможно да се чувствам по-спокойна и отпусната в присъствието на Ли, защото ми напомняше малко за мъжа, когото се опитвах да забравя.

Неохотно дръпнах назад вратата на дрешника, която се зарекох никога да не отворя, и намерих горнище с дълъг ръкав в прегоряло оранжев цвят, ушито така, че да изглежда като къс тренчкот. Беше подчертано с тънък колан с връзки и дървени копчета. С него вървах чифт тъмносини ластични джинси от деним. Ставах ми идеално, сякаш бяха ушити по поръчка специално за мен. На дъното на чантата имаше чифт тъмни ботуши и когато ги нахлузих, се завъртях пред огледалото. Тоалетът ме правеше да изглеждам висока и шик, и, ами... стилна, което не беше обичайно за мен.

За разнообразие оставих косата си да се спуска на къдрави вълни по гърба ми. Сложих си малко гланц за устни с аромат на кайсия и потеглих с колата да се срещна с Ли в студиото, като внимавах да се движа по-бавно от обикновено, за да избегна случайни „ловци на лакомства“.

Ли седеше в колата си, слушаше музика и клатеше глава в ритъм. Щом ме забеляза, веднага изключи радиото и излезе от колата.

Усмихна ми се широко:

— Леле, Келси! Изглеждаш страхотно!

Засмях се не принудено заедно с него:

— Благодаря, Ли. Много е мило от твоя страна да кажеш това. Ако си готов да тръгваме, мога да те последвам с колата до дома на баба ти.

Тръгнах обратно към колата си, но Ли изтича покрай мен и отвори вратата.

— Уф, насмалко да не успея! — Ухили ми се отново. — Дядо винаги ме учеше да отварям вратите на дамите.

— О! Е, ти си свършеният джентълмен.

Той сведе леко глава и се засмя, после тръгна обратно към колата си. Освен това, караше бавно и често поглеждаше в огледалото за обратно виждане да се увери, че съм успяла да мина през пресечките. Спряхме в красив по-стар квартал.

— Това е къщата на баба и дядо — обясни Ли, когато влязохме във фойето. — Винаги се събираме тук за игралните вечери, защото тяхната маса е най-голяма. Плюс това баба ми е страхотна готвачка.

Ли ме хвана за ръката и ме дръпна в симпатична кухня, която ухаеше по-добре от всеки китайски ресторант, в който бях ходила. Миниатюрна белокоса жена надничаше в уред за варене на ориз. Когато вдигна поглед, очилата се бяха замъглили от парата.

— Келси, това е баба Чжи. Бабо Чжи, *хио* Келси.

Тя се усмихна, кимна и улови пръстите ми в своите.

— Здравей. Приятно ми е да се запознаем.

Усмихнах се в отговор:

— И на мен.

Ли потопи пръст в едно къкрещо гърне, а тя вдигна дървена лъжица и го перна леко през кокалчетата. После му заговори на мандарин.

Той се засмя, докато тя му цъкаше сърдито с език.

— Ще се видим по-късно, бабо.

Забелязах я да му се усмихва с гордост, докато завивахме зад ъгъла.

Последвах го до една задна стая. Всички мебели бяха отместени встрани, за да направят място за голямата маса за хранене, която беше четирикратно разгъната. Група азиатски младежи, които разгорещено обсъждаха как се поставят плочките на игралната дъска, се бяха скупчили около масата. Ли ме поведе към групата.

— Хей, хора. Това е Келси. Ще играе с нас тази вечер.

Едно от момчетата повдигна закачливо вежди:

— Дадено, Ли!

— Нищо чудно, че се забави толкова.

— Късметлия си, че Уен купи допълнителните плоскости.

Имаше още няколко измърморени реплики и малко разместване на столове. Стори ми се, че дочух един тих коментар за това, че е довел момиче на партито, но не можах да разбера кой говореше. След няколко минути всички се пригответиха да започнат играта.

Ли седеше до мен и ми обясняваше правилата на играта. Отначало не знаех дали е разумно решение да заменям пшеница за тухли или руда за овце, но винаги можех да потърся помощ от Ли. След няколко хода започнах да се чувствам достатъчно уверена, за да се справям без помощта му. Размених две от поселищата си за градове и всички момчета изстенаха.

Към края на играта беше очевидно, че последната печеливша точка ще се реши в състезание между едно момче на име Шен и мен. Той ме дразнеше добродушно как бил толкова близо, че никога нямало да успее. Заложих една овца, една рудна жила и една пшеничена нива и откупих една карта за разработване на рудни залежи. Беше бонус точка, последната от играта.

— Печеля!

Няколко от момчетата взеха да роптаят за късмета на новака и разиграха голям театър, докато преброят всичките ми точки още веднъж, просто за да се уверят, че сметките ми са точни. Изненадах се, че бяха минали часове. Стомахът ми изръмжа, за да ми напомни.

Ли се изправи и се протегна:

— Време за ядене.

Баба му беше подредила вкусна шведска маса. Момчетата отрупаха чиниите си с пържен ориз, тестени топчета с пълнеж от месо и зеленчуци, кнедли на пара със свинско, изпържени по специален начин зеленчуци и миниатюрни рулца със скариди и яйца. Ли взе по една сода за всеки от двамата ни и седнахме в дневната.

Той умело хвана с пръчиците за хранене кнедлата със свинско и каза:

— И така, разкажи ми за себе си, Келси. Нещо друго, освен ушу. Какво прави това лято?

— О, това ли. Ъмм... работих в Индия като стажантка.

— Уау! Това е невероятно! Какво правеше?

— Главно съставях каталози и водех записки за руини, произведения на изкуството и свързани с историята неща. Ами ти? Ти какво прави това лято? — Насочих въпроса към него, нетърпелива да отклоня вниманието от Индия.

— Главно работих за дядо в студиото. Опитвам се да спестя за медицинския университет. Взех бакалавърска диплома по биология от Щатския университет на Портланд.

Набързо направих изчисления, които май не излизаха.

— На колко години си, Ли?

Той се ухили:

— Двайсет и две. Взимах много часове, а ходех и на летни курсове. Всъщност всички участници в играта ходят в колеж. Шен учи компютърно инженерство, Мени е записал химия като основен

предмет, Уен се дипломира и работи по магистърската си степен по статистически анализ, а пък аз ще уча медицина.

— Определено... сте си поставили сериозни цели.

— Ами ти? Какъв е твоят основен предмет, Келси?

— Международни отношения с втора специалност история на изкуството. Точно сега изучавам Индия. Едно нещо, което знам със сигурност, е, че ще трябва да се трудя здравата на занятията по ушу, за да се отърва от всичките тези калории — подметнах закачливо.

Ли се засмя и взе чинията ми. Тръгнахме обратно към стаята за игри и аз спрях, за да погледна една снимка на Ли и дядо му Чък: всеки от двамата държеше по три трофея.

— Уау, значи студиото е спечелило всички тези?

Ли надзърна към снимката и лицето му се обля в руменина:

— Не, всичките са мои. Спечелих ги на един турнир по бойни изкуства.

Повдигнах изненадано вежди:

— Не знаех, че си толкова добър. Това е голямо постижение.

— Сигурен съм, че баба и дядо ще ти разкажат всичко по въпроса — каза Ли, насочвайки ме обратно към кухнята. — Нищо не им харесва повече от това да се хвалят с потомците си. Не е ли така, бабо Чжи? — Ли я целуна лекичко по бузата, а тя запърха с ръце, за да го пропъди по-далеч от водата за миене на съдовете.

Момчетата бяха подхванали нова игра, която беше много полесна за научаване. Загубих, но беше много забавно. Когато играта приключи, вече минаваше полунощ. Ли ме изведе до колата ми в студената звездна вечер.

— Благодаря, че дойде, Келси. Прекарах страхотно. Мислиш ли, че би искала да го направиш отново? Събираме се на всеки две седмици.

— Разбира се, звучи забавно. Но това, че спечелих първата игра, означава ли, че ще изискваш по-малко от мен на занятията по ушу? — подметнах.

— Нее, нищо подобно. Когато печелиш, ставам по-взискателен.

Засмях се:

— Напомни ми следващия път да изгубя. Какво става, когато ти печелиш?

Той се ухили:

— Ще помисля сериозно по този въпрос.

Ли се дръпна назад и застана под лампата на верандата, гледайки ме как потеглям.

Покатерих се уморено в леглото, мислейки си, че ако имах достатъчно време, можех всъщност да се науча да харесвам Ли. Той беше забавен и сладък. Всъщност не изпитвах към него нищо, освен приятелски чувства, но може би това можеше да се промени в бъдеще. Нормалният живот започваше да ми се струва... отново нормален. Претърколих се на една страна, сгуших се под бабиния юрган и без да искам бутнах белия си плюшен тигър от леглото.

За известно време обмислях да го оставя на пода или да го прибера в дрешника. Лежах неподвижно, тихо, втречена в тавана, докато се опитвах да събера достатъчно воля, за да го сторя. Решимостта ми продължи само пет минути и се сгълчах за проявената слабост. Надвесвайки се през леглото, гушнах плюшения тигър до гърдите си, извинявайки се многословно, задето изобщо съм си го помислила.

4. КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

Сега, когато Хелюин беше отминал, вниманието ми се насочи към подготовката за изпитите в края на семестъра и избягването на Арти. По някакъв начин той издири номера на клетъчния ми телефон и се обаждаше точно в пет часа всяка вечер. Понякога ме чакаше след часовете. Този човек не разбираше от намеци.

Прекарвах също и доста време, опитвайки да си изясня чувствата си към Джейсън. Излязохме на още няколко срещи, но винаги ми се струваше, че общуваме на различни честоти. Той смяташе, че Шекспир, поезията и книгите са досадни, а пък аз не можех да оценя тънката разлика между колежанските и професионалните отбори. Не мисля, че той се безпокоеше особено, задето не си пасваме. Дълбоко в себе си знаех, че връзката ми с Джейсън е безперспективна, но той беше безобиден и все още ми харесваше да е мой партньор в часовете.

Точно когато си мислех, че съм схванала основите на излизането на срещи, Ли реши да усложни положението още повече. Бъбрехме си в студиото, когато той внезапно се умълча. Взе нервно да търкаля бутилката си с вода напред-назад между дланите.

Най-накрая проговори:

— Келси... исках да те попитам дали би искала да ме видиш. Насаме. Като истинска среща.

Умът ми закипя от объркани мисли.

— О! Ъмм, да, разбира се — казах бавно. — Обичам да се мотая с теб. Много си забавен и е лесно да се говори с теб.

Той направи гримаса:

— Добре, но *харесваш* ли ме наистина, или просто ме *харесваш*?

Замислих се за минута какви да са следващите ми думи:

— Е, за да съм честна с теб, мисля, че си страхотен, и те харесвам много. Всъщност оглавяваш списъка с хора, които харесвам. Но не знам дали мога да имам сериозна връзка с когото и да било точно сега. Така да се каже, съвсем наскоро скъсах с някого и още ме боли.

— О! Тези неща се преодоляват трудно. Разбирам. Въпреки това, бих искал да се видим. Искам да кажа, ако мислиш, че би искала да излезеш с мен, и ако си готова.

Замислих се за момент.

— Добре, това ще ми хареса.

— Е, тогава, какво ще кажеш да започнем с някой филм за бойни изкуства? Има едно място, където показват стари филми в петък в полунощ. Искаш ли да отидем?

— Добре, но само ако обещаеш да ме научиш на някои от страхотните хватки от филма — добавих, щастлива, че бяхме изяснили въпроса. *Поне донякъде, във всеки случай*, помислих си, докато се разделяхме.

С Ли започнахме да се виждаме извън срещите за игра и часовете. Той беше джентълмен и срещите ни винаги бяха забавни и интересни. Въпреки че получавах цялото това внимание, се чувствах самотна. Тя беше онзи вид самота, която можех да излекувам, като се срещам с други хора. Душата ми се чувстваше самотна. Нощем беше най-тежко, защото усещах него, макар да ни делеше цял океан. Около сърцето ми бе обвито невидимо въже, което ни свързваше. Безмилостната му тяга непрекъснато ме дърпаше назад. Може би някой ден връзките щяха да се протрият и най-сетне да се скъсат.

Занятията по ушу бяха съвършеният отдушник за освобождаване на част от безсилния гняв, който изпитвах спрямо живота си. Движенията бяха прецизни и не изискваха каквито и да било емоции, което беше приветствана от мен промяна. А и започвах да ставам доста добра. Забелязах, че ръцете и краката ми ставаха по-добре оформени, а се чувствах и много по-силна. Ако някой ме нападнеше, може би наистина щях да успея да го отблъсна и тази мисъл ми даваше сила. На кого му трябваше закрилата на някакъв си тигър? Просто щях да изрита врага в лицето.

Дори Ли отбеляза, че ударите ми с крак стават по-силни. Като ученици, от нас не се очакваше да имаме подобни мисли, но предполагах, че на повечето хора не им се налагаше да се изправят срещу безсмъртни маймуни Капа, които искаха да ги изядат, както ми

се налагаше на мен. Затова си позволявах да си представям множеството си възможни противници и ритах ожесточено.

Ли спази уговорката и ме научи на някои нападателни движения от филма. Остави ме да се упражнявам върху него, но аз все правех грешки и паднахме, преплетени върху рогозката, смеейки се.

— Келси, добре ли си? Нараних ли те?

Не можех да спра да се смея. Отне ми доста време да потуша кикотенията, но накрая успях и избърсах една сълза от окото си.

— Не, добре съм. Страхотна хватка, а?

Ли се беше надвесил над мен, с лице близо до моето.

— Никак не е зле. Приклеших те точно където ми трябваш.

Съвсем внезапно, щастливата, непринудена атмосфера отлетя и бе заменена от плътно, заредено с очакване напрежение.

Той наведе лице малко по-близо до моето, но се поколеба, наблюдавайки реакцията ми. Застинах и почувствах как ме залива вълна от тъга. Затворих очи и се извърнах леко, но можех да почувствам как ме наблюдава. Чувствах се ужасно, но не можех да го целуна. Усещането беше приятно, но не онова, от което те побиват сладостни тръпки. Просто не ми се струваше правилно.

— Аз... съжалявам, Ли.

Той ме погъделичка леко под брадичката.

— Не се тревожи за това. Да идем да си вземем млечен шейк, какво ще кажеш? — Очите му бяха малко тъжни, но изглеждаше твърдо решен да поддържа отношенията ни леки и безгрижни, и бързо отклони вниманието ми към други неща.

Господин Кадам прекъсна безумната ми поредица от срещи с приятна новина. Беше разгадал важна част от пророчеството на Дурга и ме молеше да помогна с малко проучване, което аз с огромна готовност се съгласих да направя. Извадих бележник и попитах:

— Какво имате за мен?

— Изпитанията на четирите дома. Споменават се конкретно „дом на кратуните“, „къща на изкусителите“ и къща с някакви крилати създания.

— Какви крилати създания? — преглътнах мъчително.

— На този етап не съм сигурен.

— А четвъртият дом?

— Изглежда, че има две къщи с крилати животни. Смятам, че едното сигурно ще е някаква птица, но по-късно в пророчеството се споменават също и птици от метал или желязо. До другото крилато животно е нарисован символът за „голям, едър“, а същият символ може да се намери отново по-късно в пророчеството. Бих искал да проучите всички митове, които успеете да намерите за преминаване през изпитанията на домовете, и да ми съобщите какво сте открили.

— Ще ви кажа.

— Добре.

Останалата част от разговора се насочи към банални неща и макар да се радвах, че той ме включваше в проучването, стомахът ми се разбунтува при мисълта за връщане в Индия. Бях напълно подготвена за опасността, магиите и странно свръхестествените неща, но да се върна, означаваше също и че ще трябва да се изправя отново лице в лице с него. Справях се с действията на обикновения живот, но под повърхността, където можех да скрия най-съкровениите си чувства, нещо кипеше. Бях дезориентирана, чувствах се не на място. Индия ме зовеше, понякога тихо, понякога с гръмък рев, но зовът бе постоянен и от време на време се чудех дали някога ще успея отново да започна нормален живот.

Денят на благодарността означаваше пуйка от тофу у Сара и Майк. Макар че празничната им украса с рогове на изобилието от бели и жълти тикви изглеждаше достатъчно безобидна, аз гледах да не се доближавам много до нея, питайки се каква ли роля щяха да изиграят опасните кратуни в следващата мисия. Денят беше студен и дъждовен, но приемните ми родители бяха запалили буен огън в камината. За моя изненада, някои от зеленчуковите ястия всъщност ми харесаха. Не можах обаче да се справя с безглутеновия пай без захар. Просто ми се струваше погрешно.

— Е, какво ново? Някои готини момчета в училище, за които искаш да ни разкажеш? — подметна закачливо Сара.

— Ъм, ами, така да се каже, излизам на срещи — признах свенливо. — Има едно момче на име Ли, а също и един Джейсън. Не е нищо сериозно. Излизали сме само няколко пъти.

Сара бе развълнувана и както тя, така и Майк ме обсипаха с множество въпроси, на които не изгарях от желание да отговарям.

За късмет, Дженифър също беше поканила Ли и мен да се отбием за вечеря за Деня на благодарността и успях да се извиня и да си тръгна от дома на приемните си родители доста рано, за да тръгна към дома на Дженифър. Тя живееше в хубава къща в Западен Сейлъм. Занесох лимонов пай с глазура от леко запечена захар и белтъци, първият, който бях успяла да приготвя и се гордеех с резултата. Бях оставила глазурата да се препече съвсем малко повече от необходимото, но с изключение на това паят изглеждаше добре.

Когато ме видя на вратата, Ли грейна и каза на Дженифър:

— Виждаш ли? Счупваш късметлийската пуешка костичка и желанието ти наистина се сбъдва!

Той ми призна със заговорнически тон, че вече добре си бил похапнал на вечерята за Деня на благодарността със семейството си, но че си бил запазил „стомаха за десерти“ за моя пай — и удържа на думата си. Ли омете половината от пая ми на един път.

Дженифър също беше направила тиквен пай, пай с боровинки и чийзкейк. Взех си по малко от всичките и бях обзета от райско блаженство. Ли изпъшка, оплаквайки се, че стомахът му бил толкова претъпкан, че щяло да се наложи да остане да преспи. Децата на Дженифър си сложиха шапки на пилигрими и заподскачаха нагоре-надолу при тази идея, но спряха веднага, когато тя сложи в плейъра дивиди с „Денят на благодарността на Чарли Браун“.

Помагах на Дженифър да разчисти в кухнята, когато тя попита:

— И така? Как върви с — прошепна многозначително — Ли?

— Ъмм, чудесно върви.

— Е, вие двамата, вече... нали се сещаш... заедно ли сте?

— Трудно е да се каже. Мисля, че връзката ни е в твърде ранен етап, за да се каже, че сме двойка.

Тя леко посърна и се намръщи към водата за миене на съдове.

— Все още ли става дума за другия, онзи, дете никога не говориш за него, дете те възпира?

Застинах, вдигнала влажната кърпа, с която точно се канех да избърша красивия поднос за пуйка.

— Съжалявам, ако съм била груба. Честно, просто е трудно да говоря за него. Какво искаш да знаеш?

— Хмм. — Тя вдигна друга чиния, избърса я и я пусна във водата за изплакване. — Е, кой е той? Къде е? Защо не сте заедно?

— Ами... той е в Индия. И не сме заедно, защото... — прошепнах. — Защото... аз го напуснах.

— Зъл ли беше към теб?

— Не, не. Нищо подобно. Беше... съвършен.

— Значи не е искал да си тръгнеш?

— Не.

— Искаше ли да дойде с теб?

Тъглчето на устата ми се изви нагоре в лека усмивка:

— Трябваше да го умолявам да си остане там.

— Тогава не разбирам. Защо го напусна?

— Той беше твърде... аз бях твърде... — въздъхнах. — Сложно е.

— Обичаше ли го?

Оставих блюдото, което подсушавах от поне пет минути, и усуках кърпата в ръцете си. Тихо отговорих:

— Да.

— А сега?

— А сега... когато съм сама... понякога имам чувството, че не мога да дишам.

Тя кимна и изми още няколко чинии. Приборите за хранене подрънкваха тихо в пълната с мехурчета вода. Тя леко наклони глава:

— Как му е името?

Втренчих се тъпо в кухненския прозорец. Навън беше тъмно и можех да видя отражението си с прегърбени рамене и мъртви очи.

— Рен. Името му е Рен.

Изричането на името му нарани вече разбитото ми сърце.

Почувствах как една сълза се плъзва надолу по бузата ми и отново вдигнах поглед към прозореца, точно навреме, за да видя Ли в отражението, застанал зад мен. Той се обърна и излезе от стаята, но не преди да видя изражението му. Бях наранила чувствата му. Дженифър се пресегна и стисна ръката ми над лакътя.

— Върви да говориш с него. По-добре е да обсъдите нещата бързо. Иначе се получава от мухата слон.

Тази ситуация вече ми се струваше непреодолима, но тя имаше право. Трябваше да говоря с Ли.

Той вече беше напуснал къщата. Докато си събирах нещата и благодарях, Дженифър излезе бавно от кухнята и ми махна да вървя.

Излязох и го открих, облегнат на колата си, с ръце, скръстени на гърдите.

— Ли?

— Да?

— Съжалявам, че трябваше да чуеш това.

Той въздъхна дълбоко:

— Няма нищо. Преди да започнем това, ти ме предупреди, че ще е трудно. Май имам само един въпрос.

— Добре.

Той се обърна с лице към мен и се вгледа дълбоко в очите ми:

— Още ли си влюбена в него?

— Аз... така мисля.

Той видимо посърна.

— Но, Ли, няма значение. Той си отиде. На друг континент е. Ако толкова е искал да бъде с мен, можеше да бъде, а той не е. Не е тук. Всъщност дори не ми се е обаждал. Просто ми трябва... време. Още малко време, за да... оставя настрана тези чувства. Искам да мога да го направя. — Посегнах и хванах ръката му. — Не е честно към теб, знам. Заслужаваш да излизаш с жена, която не е обременена с такъв багаж.

— Келси, всеки има някакъв багаж. — Той подритна гумата на колата си. — Харесвам те и искам ти да ме харесваш. Може би ще се получи, ако просто го даваме бавно. Ако се научим първо да бъдем приятели за известно време.

— Това достатъчно ли е за теб?

— Ще трябва да бъде. Нямам никакви други варианти, освен да не те виждам, а това не е добър вариант за мен.

— Добре тогава, ще го даваме бавно.

Ли ми се усмихна и се наведе да ме целуне по бузата.

— Ти си струваш чакането, Келси. И само за сведение — онзи тип е бил луд да те остави да си тръгнеш.

Макар че бях заела купища книги от библиотеката и бях прекарала безброй часове онлайн, все още не бях открила никаква

полезна информация за изпитанието на четирите дома.

Надявах се, че крилатите създания в тази част от търсенето щяха да бъдат безобидни пеперуди, но някак се съмнявах, че ще е толкова лесно. *Поне сега имаме понятие как ще се вмести въздушният мотив, помислих си.*

Докато през повечето време бях заровила глава в книгите, Денят на благодарността бързо премина в сезона на коледните празници. Ярки коледни украси можеха да се видят във всички квартали и по витрините на всички магазини. Продължих да излизам както с Ли, така и с Джейсън, а в средата на декември Ли ме заведе на сватбата на братовчед си.

През последните две седмици многократно си бях повтаряла, че наистина искам нещата с Ли да се получат, че нямаше да има нищо лошо, ако отворех сърцето си за него. Той изглеждаше много красив, когато дойде да ме вземе. Носеше тъмен костюм, а сърцето ми започна да пърха, когато го видях. Може би не от любов, но поне от щастие да съм с него.

— Уау, Келси. Изглеждаш страхотно!

Отново се бях разровила в забранения си дрешник и бях открила плътно прилепнала в талията рокля в прасковен цвят, ушита от сатен и органза. Горната част приличаше на впит корсет, който се раздипляше в дълга до прасците пола от няколко пласта с форма на цветни венчелистчета.

Сватбата се провеждаше в един кънтри-клуб. Когато церемонията приключи, се появиха танцьори и музиканти, изпълняващи традиционен китайски танц, чиито стъпки имитираха движенията на лъв, и ние ги последвахме като в парадно шествие към мястото, отделено за приема. Един от музикантите свиреше на мандолина. Изглеждаше подобна на китарата, която висеше на стената в музикалната стая на господин Кадам.

Трапезарията беше украсена с червени слънчобрани, златисти китайски ветрила и фантастични оригами, за които Ли обясни, че били традиционни за китайските сватби. Дори булката носеше червена рокля, а вместо подаръци в кутии, гостите връчваха на двойката червени пликове с пари.

Ли посочи към група момчета, всичките с черни костюми и слънчеви очила. Очите ми се разшириха и трябваше да потисна едно

кикотене, когато осъзнах, че това беше групата ни за игри. Те ми се ухилиха и ми помахаха. Към китката на един беше приковано с белезници голямо куфарче.

— Защо са облечени така? — попитах. — И какво има в куфарчето?

Той се засмя:

— Хиляда долара в чисто нови, еднодоларови банкноти. Ще приковат куфарчето с белезници към младоженеца. Това е шега. Братовчед ми беше част от групата ни за игра, докато стана прекалено зает в службата си. Той е първият, който се жени, затова получава куфарчето.

Проправихме си път през опашката от гости на приема и Ли ме представи на братовчед си и неговата булка. Тя беше дребничка и много красива, и изглеждаше малко стеснителна. След това намерихме местата си на масата за хранене, където към нас скоро се присъединиха всички приятели на Ли. Те взеха да го закачат, че и той не си е сложил тъмните очила.

Булката и младоженецът изпълниха сложна церемония по палене на свещи, за да отдадат почит на предците си, а после бе поднесена вечерята: риба, символизираща изобилието; цял омар, олицетворяващ завършеността; патица по пекински за радост и щастие; супа от перка на акула за сдобиване с богатство; китайски спагети за дълъг живот и салата от морска краставица за брачна хармония. Ли се опита да ме накара да пробвам кифлите със семе от лотос, които символизираха плодовитостта.

— Ъмм... благодаря — казах неуверено. — Но засега ще се въздържа.

След благопожеланията от двете страни на семейството двойката изтанцува първия си танц.

Ли стисна ръката ми и се изправи:

— Келси, може ли?

— Разбира се.

Той ме завъртя по дансинга веднъж, преди приятелите му да започнат да се включват в танца и да ме отнемат от него. Така и не успях да изкарам един цял танц с Ли. Няколко танца по-късно изнесоха триетажна торта. Вътрешността беше оранжева, а външната част беше

украсена с перлена глазура с бадемов вкус и прекрасни захарни орхидеи.

Когато Ли ме остави вкъщи тази вечер, се чувствах щастлива. Наистина ми беше доставило удоволствие да съм част от неговия свят. Прегърнах го и лекичко го целунах за лека нощ по бузата, а той ми се усмихна, сякаш току-що беше спечелил титла от световно първенство по бойни изкуства.

Прекарах сутринта на Коледа с приемното си семейство. Отпивайки горещ шоколад, гледах как децата си отварят подаръците. Сара и Майк ми бяха подарили екип за джогинг. Вечно се опитвах да ме убедят да заобичам ползите от бягането. Децата ми подариха ръкавици и шал, от които им казах, че отчаяно се нуждая. Планирах да поостана с тях тази сутрин, а после да прекарам остатъка от деня с Ли.

Той щеше да ме вземе за следобедна среща в два. Подаръкът му, колекция от филми за бойни изкуства, стоеше на масичката ми за кафе в дневната. Вече бях решила, че ако до края на срещата не се опиташе да ме целуне, аз щях да го целуна. Дори бях закачила имел пред вратата си. Една неразумна част от ума ми казваше, че може би да го целуна беше ключът към прекъсването на връзката, която все още чувствах с мъжа, когото напуснах. Знаех, че вероятно нямаше да е толкова лесно, но това беше първата стъпка.

Мислите ми се отнесоха към срещата. Децата играеха с новите си играчки, а възрастните седяха до елхата, слушаха коледни песни и разговаряха тихо, когато на вратата се позвъни.

— Очакваш ли някого, Сара? — попитах, докато ставах, за да отворя.

— Вероятно е пакетът от господин Кадам. Каза, че трябвало да е изненада.

Завъртях резето и отворих вратата.

На площадката отпред стоеше най-прекрасният мъж на планетата. Сърцето ми спря, а после започна да галопира с гръмотевичен тътен в гърдите ми. Нетърпеливи кобалтовосини очи изучаваха всяка черта от лицето ми. Бръчките на напрежение и тревога изчезнаха от изражението му и той задиша дълбоко като човек, който е стоял твърде дълго под вода.

Вече удовлетворен, ангелът-воин се усмихна тихо, сладко, и посегна предпазливо да докосне бузата ми. Почувствах как връзката между нас здраво обвива пръсти около сърцето ми и се затяга, приближавайки ни един към друг. Обвивайки ръце около мен отначало колебливо, той допря чело до моето, а после притисна силно тялото ми към своето. Залюля ме леко напред-назад и взе да гали косата ми. Въздишайки, прошепна само една дума:

— Келси.

5. ЗАВРЪЩАНЕ

Обгърнатата в обятията му, слушах сърцето си, което се вълнуваше и блъскаше като юмрук в гърдите ми. Също като това на Гринч^[1], сърцето ми се бе свило до два пъти по-малки от обичайните си размери. Когато Рен ме докосна, всички емоции, които бях сдържала, нахлуха в тялото ми, бавно запълвайки празнотата.

Почувствах как разцъфвам и се изпълвам с нова енергия. Рен беше слънцето, а нежността, която показваше към мен, беше живителна вода. Една спяща част от мен буйно се пробуди за пулсиращ живот, протегна дълбоки, подобни на корени пръсти, разтвори плътни зелени листа и от нея изникнаха къдрави ластари, за да се увият около двама ни, притегляйки ни по-близо един към друг.

Сара се провикна от кухнята, напомняйки ми, че съществува и свят извън нас двамата:

— Келси? Келси? Кой е?

Връщайки се рязко към действителността, аз се отдръпнах. Той ме пусна, но плъзна длан надолу по ръката ми и преплете пръсти с моите. Бях онемяла. Отворих уста да отговоря, но не можех да оформя дори една дума.

Рен долови затруднението ми и оповести пристигането си:

— Господин и госпожа Нилсън?

Майк и Сара спряха изведнъж, когато го видяха. Рен пусна една поразяваща усмивка и протегна ръка.

— Здравейте. Аз съм внукът на господин Кадам, Рен.

Той се ръкува топло с Майк, а после протегна ръка на Сара. Когато Рен насочи усмивката си към нея, тя порумения, нервна като ученичка. Почувствах се по-добре, когато разбрах, че не бях единствената жена, която губеше всякакъв разум в близост до него. Той имаше хипнотизиращ ефект върху жените от всички възрасти.

Майк каза:

— А, Рен. Това е съвпадение. Хей, Келси, онзи тигър не се ли...

Намесих се припряно:

— Тъ, да. Странна работа. Нали? — Вдигнах поглед към Рен и присвих палец към него.

— Но Рен всъщност му е само прякор. Кръщелното му име е... Ал — тупнах го с юмрук по ръката. — Нали така, Ал?

Веждите му се склочиша в развеселено учудване:

— Правилно, Келси. — Той се обърна отново към Майк и Сара. — Всъщност името е Алаган, но можете да ми казвате Рен. Всички ми казват така.

Досега Сара вече се беше овладяла.

— Е, Рен. Заповядай вътре да се запознаеш с децата.

Той се усмихна отново и каза:

— С огромно удоволствие.

В отговор Сара сподави един момичешки кикот и си приглади косата. Рен се наведе да вдигне няколко големи пакета, които бе натрупал до вратата, докато аз се устремих право към дневната.

Докато Майк помагаше на Рен, Сара ме откри и прошепна:

— Келси, кога се запознахте двамата? За миг си помислих, че най-накрая ще се запозная с Ли. Какво става?

Промърморих, забила поглед в елхата:

— И аз това искам да знам.

Мъжете влязоха в дневната и Рен свали черния си като въглен тренчкот модел „рибена кост“, и го преметна на един стол. Носеше джинси и сиво поло с цип и дълъг ръкав, което прилепваше към гърдите и ръцете му.

— Кой е Ли? — попита Рен.

Устата ми увисна отворена:

— Ти как... откъде... — Бързо затворих уста. Бях забравила за тигърския му слух. — Ли е... ъмм... един... познат.

Сара повдигна вежди, но не каза нищо.

Рен се вгледа внимателно в мен, вежливо ме изчака да седна, а после седна на канапето до мен. В мига щом седна, децата го връхлетяха.

— Имам подаръци за вас двамата — затворнически се обърна той към Ребека и Сами. — Може ли да ги отворите заедно?

Децата кимнаха сериозно, а той се засмя и побутна към тях голяма кутия. Те трескаво я отвориха и измъкнаха колекционерски

комплект книги на д-р Зюс. Отначало книгите ми се видяха странни. Извадих една от комплекта и бързо проумях, че бяха първи издания.

Прошепнах му:

— Взел си първи издания? За деца? Вероятно всяка струва хиляди долари!

Той пхна кичур коса зад ухото ми и се наведе да прошепне:

— Взех ти същия комплект у дома. Не завиждай.

Лицето ми стана яркочервено:

— Нямах това предвид.

Рен се засмя и се наведе да вдигне следващия подарък. Майк непрекъснато хвърляше тайни погледи през прозореца към колата му.

— Е, Рен, виждам, че си имаш „Хамър“ там навън.

Рен вдигна поглед към Майк:

— Да.

— Мислиш ли, че може да ме повозиш някой път? Искам да кажа, винаги съм искал да се повозя в някой от тези.

Рей потри челюстта си:

— Разбира се, но не мога да го направя днес. Трябва да се настаня в новото си жилище.

— О... ще поостанеш тук известно време?

— Такъв е планът, поне за семестъра. Записах се за някои лекции в Университета на Западен Орегон.

— Е, това е страхотно. Ще ходиш на училище заедно с Келси.

Рен се ухили:

— Да, точно така. Сигурно ще се засичаме там.

Майк отново насочи вниманието си към колата с широка усмивка на лицето. Сара ме наблюдаваше внимателно. Опитвах се да поддържам неутрално изражение, но отвътре кипях от въпроси.

Какво си въобразява? Да остава тук? Къде? Да ходи на училище с мен? Какво ще правя? Защо е тук?

Рен се наведе и плъзна голям подарък към Сара и Майк:

— Това е за вас двамата.

Майк помогна на Сара да го отвори и те извадиха чисто нов червен миксер с всички приставки, познати на човечеството. Нямахше да се изненадам, ако тя можеше да сътвори с него дори ледена скулптура. Сара заговори развълнувано за всички органични печива без пшеница, които сега можеше да приготви.

Рен вдигна един по-малък пакет и ми го подаде:

— Това е от господин Кадам.

Отворих го и намерих подвързани с кожа екземпляри на „Махабхарата“ от Индия, „Романсът за трите царства“ от Китай и „Историята на Генджи“ от Япония, и трите — преведени на английски. В подаръка беше включено и кратко писмо, в което той питаше за мен и ми пожелаваше весела Коледа.

Погалих с длан кожените корици, оставих внимателно книгите на масата до мен и мислено си отбелязах да му се обадя и да му благодаря по-късно. Рен ми подаде друг подарък:

— Този е от Кишан.

Сара вдигна поглед от миксера си и попита:

— Кой е Кишан?

Рен отвърна:

— Кишан е по-младият ми брат.

Сара ми отправи майчински поглед, изпълнен с очакване, на който отговорих със смутено свиване на рамене. Никога не бях споменавала Рен или Кишан и тя вероятно се чудеше как може да съм пропуснала да спомена някой като него. И аз щях да се чудя защо съм била толкова потайна.

Отворих кутията и открих кутийка за бижута от „Тифани“. Вътре имаше колие с тънка верижка от бяло злато. Картичката беше много внимателно написана на ръка.

Хей, Келс,

Липсваш ми.

Върни се у дома скоро.

Предположих, че ще ти хареса нещо по-момичешко, което да носиш с моя амулет. В кутията има и един допълнителен подарък, просто в случай, че ти потрябва.

Кишан

Оставих колието настрана и затършувах из кутията. В тънка опаковъчна хартия беше увит малък цилиндър. Когато развих хартията, на дланта ми изпадна студен метален флакон. Беше спрей с мирис на пипер. Кишан беше залепил отгоре снимка на тигър с кръг и

диагонална черта през лицето. В горния край се виждаха думите „Спрей против тигри“ с едри черни букви.

Започнах да се кикотя и Рен го взе от мен. След като прочете етикета, се намръщи и метна флакона обратно в кутията. Протягайки ръка надолу, вдигна друг пакет.

— Този е от мен.

Думите му моментално ме отрезвиха. Бързо вдигнах поглед да преценя израженията на Майк и Сара. Майк изглеждаше в блажено неведение за напрежението, което чувствах, но Сара беше по-наясно и ме преценяваше внимателно. Затворих очи за секунда, молейки се онова, което беше в кутията — каквото и да беше, — да не породи милиард въпроси, на които щеше да ми се наложи да отговарям.

Плъзнах пръсти под плътната опаковъчна хартия и отворих обвивката. Когато пяхнах ръка вътре, напипах гладко, полирано дърво. Децата ми помогнаха, като издърпаха картоната, докато аз хванах предмета вътре. Беше ръчно изработена кутия за бижута.

Рен се наведе към мен:

— Отвори я.

Нервно прокарах ръка по горната част. Поставяйки я на скута си, внимателно наклоних капака и го отворих. Вътре имаше миниатюрни чекмеджета, подплатени с кадифе, а във всяко малко чекмедже имаше навита на кълбо панделка за коса.

— Отделните части се изваждат. Виждаш ли?

Той повдигна най-горната част и следващата. Имаше пет отделения с по около четирийсет панделки във всяко.

— Всяка панделка е различна. Няма два еднакви цвята и има поне по една от всяка голяма страна в света.

Зашеметена, промълвих:

— Рен... аз...

Вдигнах поглед. Майк не виждаше абсолютно нищо смущаващо. Вероятно си мислеше, че такива неща се случват всеки ден. Сара гледаше Рен с нови очи. Подозренията и загрижените изражения бяха изчезнали.

С лека одобрителна усмивка на лицето, тя каза:

— Е, Рен. Май познаваш Келси доста добре. Тя обожава панделки за коса.

Внезапно Сара шумно прочисти гърло, изправи се и ни помоли да наглеждаме децата, докато двамата с Майк излязат да потичат набързо. Донесоха ни две чаши димящ горещ шоколад и изчезнаха горе да се преоблекат в екипи за джогинг. Макар че непрекъснато спортуваха, на Коледа обикновено си вземаха почивка. *Дали тя се опитваше да даде на двама ни с Рен малко време насаме? Не бях сигурна дали трябваше да благодаря, или да я помоля да остане.*

Кутията още беше на скута ми и разсеяно опипвах с пръсти една панделка, когато те излязоха подтичвайки през вратата и ни помахаха.

Рен се пресегна и докосна ръката ми:

— Не ти ли харесва?

Вгледах се в сините му очи и промълвих дрезгаво:

— Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала.

Той се усмихна сияйно, взе ръката ми и положи нежна целувка върху пръстите ми.

Обръщайки се към децата, попита:

— А сега, кой иска приказка?

Ребека и Сами избраха една книга и се покатериха върху скута на Рен. Той обгърна с ръка всеки от двамата.

Започна да чете с оживен глас:

— „Аз съм Сам. Сам ме наричат. А ти ми кажи, зелена шунка и яйца дали обичаш?“

Единствената дума, на която се запъна, беше „някъде“, но децата му помогнаха да я произнесе и той успяваше да я каже всеки път след това. Бях впечатлена. Господин Кадам сигурно го беше учил да чете на английски.

Рен убеди Сами да държи книгата вместо него и ме притегли поблизо със свободната си ръка. Оставих внимателно кутията си на пода и се примъкнах до него. Той ме придърпа здраво до тялото си, така че главата ми се опря на рамото му. Прокара възбуждащо пръсти нагоре-надолу по ръката ми.

Когато Майк и Сара се върнаха, аз се изправих рязко и започнах да си събирам нещата така светкавично, сякаш ми се бяха подпалили обувките. Нервно хвърлих поглед към Рен и го открих да ме наблюдава с леко развеселено, спокойно изражение. Майк и Сара ни благодариха и ми помогнаха да натоваря нещата си в колата. Рен също се сбогува и ме изчака отвън.

Сара ми отправи поглед, който явно означаваше, че имам да давам доста обяснения. После затвори вратата и ни остави на студеното декемврийско време. Най-накрая бяхме сами.

Рен изхлузи едната си ръкавица и проследи очертанията на лицето ми с топлите връхчета на пръстите си.

— Прибирай се у дома, Келс. Не ми задавай въпроси сега. Това не е подходящото място. По-късно ще имаме много време. Ще се срещнем там.

— Но...

— По-късно, *rajkutagi*. — Той нахлузи отново ръкавицата си и отиде до хамъра.

Кога се е научил да шофира? Обърнах колата си и гледах хамъра в огледалото за обратно виждане, докато свърнах по една странична улица и той се изгуби от поглед.

Хиляди въпроси бомбардираха мозъка ми и аз прехвърлих списъка, докато карах нагоре по планинския връх. Пътят още беше малко заледен, така че щеше да се наложи изгарящите въпроси, които изпълваха ума ми, да бъдат отложени, за да мога да се съсредоточа върху карането.

Когато подминах завоя и видях къщата си, забелязах, че нещо беше различно. Отне ми една минута да разбере какво беше, а после проумях. На прозорците в къщата-близък имаше пердета. Някой се беше нанесъл.

Паркирах в гаража и тръгнах към предната врата на другото жилище. Почуках, но никой не отговори. Завъртайки дръжката на бравата, открих, че вратата не е заключена. Жилището беше мебелирано почти по същия начин като моето, но в по-тъмни, по-мъжествени нюанси. Натрапчивите ми подозрения се потвърдиха, когато видях старата мандолина, оставена на кожения диван. Рен се нанасяше.

Тръгнах през кухнята и открих, че килерът за провизии и хладилникът са празни. Видях също и че долната половина на задната врата беше преправена и там беше поставено огромно полюшващо се платнище.

Хмм... няма да попречи на крадците да влязат. Направо могат да се промъкнат вътре. Предполагам обаче, че ще получат изненада, ако се опитат да отмъкнат нещо тук.

Забързах обратно към къщата си, затваряйки вратата зад гърба си. Дори не си бях направила труда да погледна на горния етаж или да проверя дрешника му за дизайнерските марки, които знаех, че съдържа. Не се съмнявах, че Рен беше новият ми съсед.

Всъщност едва си бях изхлузила обувките и палтото, когато чух нещо, което можеше да е единствено хамърът, да се задава по алеята. Гледах го от прозореца. Беше добър шофьор. Някак успя с маневри да провере огромното превозно средство между стърчащите клони, които можеха да одраскат боята. Паркира хамъра в другия гараж и чух хрущенето на стъпките му по замръзналата пътека, докато идваше към входната ми врата.

Отваряйки я, влязох в дневната, седнах на креслото с накланяща се облегалка с подвити под тялото крака и скръстих ръцете си на гърдите. Знаех как специалистите по езика на тялото твърдяха, че това е класическа отбранителна поза, но не ме беше грижа.

Чух го как затваря вратата, изхлузва си обувките, свива рамене, за да смъкне палтото си, и го закачва в малкия дрешник. Завивайки зад ъгъла, Рен влезе в дневната. За един кратък миг се взря в лицето ми с търсец поглед, а после прокара ръка през косата си и седна срещу мен. Косата му беше по-дълга, отколкото в Индия. Гладки като коприна черни кичури падаха на челото му и той ги отметна раздразнено. Изглеждаше по-едър, по-мускулест, отколкото си спомнях. *Сигурно се храни по-добре, отколкото досега.*

Гледахме се безмълвно няколко секунди.

Накрая аз казах:

— Значи... ти си новият ми съсед.

— Да. — Той въздъхна тихо. — Не можех повече да стоя далече от теб.

— Не съм мислила, че се опитваш да стоиш надалече.

— Ти ме помоли да го направя. Опитвах се да уважа желанията ти. Исках да ти дам време да помислиш. Да проясниш ума си. Да... се вслушаш в сърцето си.

Определено бях имала време да мисля. За нещастие, мислите ми бяха възможно най-объркани. Не бях в състояние да мисля ясно, откакто напуснах Индия. И не съм се вслушвала в сърцето си, откакто се събудих до Рен в Кишкинда. Изолирах се от сърцето си преди месеци.

— О! Е, тогава, чувствата ти не са се... променили?

— Чувствата ми са по-силни, отколкото някога са били.

Сините му очи изучаваха лицето ми. Той прокара ръка през косата си и се наведе напред.

— Келси, всеки ден, в който ти беше далече от мен, бе *истинска агония*. Това ме подлудяваше. Ако господин Кадам не се беше постарал да съм зает всяка минута, щях да се кача на някой самолет още следващата седмица. Търпеливо седях и слушах инструкциите му всеки ден, но бях човек само за по шест часа. Като тигър направих пътека по килима в спалнята си, кръстосвайки по него с часове. Той насмалко не извади пушка за сафари, за да ме простреля с упойващи патрони. Не можех да се укротя. Бях неспокоен като диво животно без... без другарката си.

Раздвижих се смутено и се наместих в креслото.

— Казах на Кишан, че имам нужда да тренирам, за да си върна обичайните бойни умения. Биехме се постоянно, както като хора, така и като животни. Тренирахме с оръжия, нокти, зъби и голи ръце. Да се бия с него беше вероятно единственото нещо, което ме поддържаше нормален. Всяка нощ се стоварвах на килима си окървавен, изтощен и изцеден. Но все още... можех да почувствам теб.

Ти беше на другия край на света, но често се будех, обкръжен от твоето ухание. Болезнено копнеех за теб, Келс. Независимо колко жестоко ме пребиваше Кишан, това не можеше да намали болката от твоята загуба. Сънувах те и посягах да те докосна, но ти винаги беше точно толкова далеч, че да не мога да те стигна. Кадам неспирно ми повтаряше, че така е най-добре и че съм имал да науча много неща, преди да мога да дойда в Орегон. Вероятно беше прав, но аз не исках да чувам това.

— Но ако си искал да бъдеш с мен тогава... защо не се обади?

— Исках да го направя. За мен беше истинско мъчение да чувам гласа ти всяка седмица, когато се обаждаше на Кадам. Чаках наблизко всеки път, надявайки се, че ще помолиш да говориш с мен, но ти така и не го направи. Не исках да те притискам. Исках да уважа желанията ти. Исках решението да е твое.

Каква ирония. Имаше толкова много пъти, когато исках да попитам за него, но не можех да се накарам да го направя.

— Подслушвал си телефонните ни разговори?

— Да. Имам отличен слух, помниш ли?

— Правилно. Е, какво се... промени? Защо идваш тук сега?

Рен се засмя язвително:

— Заслугата е на Кишан. Един ден имахме спаринг и той ме размазваше от бой, както обикновено. Дотогава вече дори не полагах особени усилия да се състезавам с него. Искях да ми причинява болка. Това ми помагаше. Внезапно той спря. Заобиколи ме и ме огледа внимателно от глава до пети. Аз просто си стоях там и скръстих ръце на гърдите, чакайки го да поднови схватката. Той спря отново пред мен, потри челюстта си, дръпна юмука си назад и ме удари с всичка сила.

Уцели ме право в челюстта. Аз просто си стоях там и поех удара. Дори не си направих труда да се защитя. Той отново замахна с юмрук и ме удари с всичка сила в стомаха. Превих се надве, съвзех се и отново застанах пред него, без дори да ме е грижа. Той ми изръмжа и закрепця в лицето ми.

— Какво каза?

— Много неща, повечето от които бих предпочел да не повтарям. Същността беше, че трябва да се съвзема и че ако съм толкова напълно нещастен... защо не взема да се вдигна и да направя нещо по въпроса?

— О!

— Взе да ми се подиграва, че могъщият принц на Империята Муджулааин, Върховният закрилник на народа, Победителят в битката на стоте коня, Престолонаследникът бил повален от едно младо момиче. Каза, че нямало нищо по-жалко от страхливо присвил се тигър, който си ближе раните.

В онзи момент не ме беше грижа какво казва. Нищо не ме трогна, докато той не каза, че родителите ни биха се срамували. Че са отгледали страхливец. Именно тогава взех решение.

— Решението да дойдеш тук.

— Да. Реших, че трябва да съм близо до теб. Реших, че дори ако искаш само приятелство, ще съм по-щастлив тук, отколкото бях в Индия без теб.

Рен стана, коленичи в краката ми и взе ръката ми:

— Реших да те намеря, да се хвърля в краката ти и да те помоля да имаш милост към мен. Честно, ще приема това, което избереш,

Келси. Само, моля те, не искай от мен отново да живея разделен от теб. Защото... не мога.

Как мога да остана непреклонна? Думите на Рен проникнаха през прозрачно тънките прегради около сърцето ми. Бях смятала да издигна ограда от бодлива тел, но телта имаше бонбонени връхчета. Той с лекота се промъкна през защитите ми. Рен допря чело до ръката ми и захарното ми сърце се стопи.

Обвих ръце около шията му, прегърнах го и прошепнах в ухото му:

— Един индийски принц никога не бива да е принуден да пада на колене и да умолява за каквото и да било. Добре. Можеш да останеш.

Той въздъхна и ме прегърна.

Усмихнах се криво:

— В края на краищата, не искам от ПЕТА да ме преследват заради тормоз над тигър.

Той се засмя меко:

— Чакай тук — каза и излезе през вратата, която свързваше двете ни къщи. Върна се вътре с пакет, вързан с червена панделка.

Кутията беше дълга, тънка и черна. Отворих я с пукот и видях гривна. На тънката верижка имаше овален медальон от бяло злато. Вътре имаше две снимки: Рен, принцът и Рен, тигърът.

Усмихнах се:

— Знаел си, че ще искам да помня и тигъра.

Рен закопча медальона на китката ми и въздъхна:

— Да. Макар че леко ревнувам от него. Той може да прекарва с теб повече време, отколкото аз.

— Хмм. Е, не толкова, колкото едно време. Липсва ми.

Той направи гримаса:

— Повярвай ми, ще можеш да го виждаш твърде често в идните седмици.

Топлите му пръсти докоснаха леко ръката ми и пулсът ми заблъска като чук. Той придърпа ръката ми на нивото на очите си, огледа бижутото и целуна вътрешната страна на китката ми.

Очите на Рен проблеснаха дяволито, когато каза:

— Е, харесва ли ти?

— Да. Благодаря ти. Но... — Лицето ми помръкна. — Аз не съм ти взела нищо.

Той ме притегли към себе си и обви ръце около талията ми.

— Ти ми даде най-хубавия подарък. Даде ми днешния ден. Това е най-хубавият подарък, който бих могъл да си пожелаая.

Засмях се и подметнах закачливо:

— В такъв случай, доста зле съм се справила с опаковането.

— Хмм, права си. По-добре да те опаковам както трябва.

Рен грабна бабиния юрган от облегалката на креслото и ме уви като мумия. Ритах и писках, докато той ме вземаше на ръце и ме слагаше в скута си.

— Хайде да почетем нещо, Келс. Готов съм за още някоя Шекспирова пиеса. Опитах се сам да прочета една, но ми беше трудно да произнасям думите.

Шумно прочистих гърло в „пашкула“, в който ме беше увил:

— Както виждаш, похитителю мой, ръцете ми са в капан.

Рен се надвеси и побутна с нос ухото ми, а после внезапно се вцепени:

— Тук има някой.

На вратата се позвъни. Рен скочи, вдигна ме на крака и ме завъртя, за да ме измъкне от одеялото, преди да мога да помисля. За миг стоях там, замаяна и объркана. После се изчервих смутено.

Изсъсках:

— Какво стана с тигърския ти слух?

Той ми се ухили:

— Разсеях се, Келс. Едва ли можеш да ме виниш. Очакваш ли някого?

Внезапно си спомних:

— Ли!

— Ли?

Направих гримаса:

— Имаме... среща.

Очите на Рен потъмняха и той повтори тихо:

— Имате среща?

— Да... — казах колебливо.

Из ума ми препускаха мисли за мъжа до мен и онзи пред вратата ми. *Рен се върна, но какво означава това? Какво се предполага да направя сега?*

На вратата отново се позвъни. Най-малкото, знаех, че не мога да оставя Ли да стои там.

Обръщайки се към Рен, обясних:

— Сега трябва да вървя. Моля те, остани тук. В хладилника има продукти за сандвичи за вечеря. Ще се върна по-късно. Моля те, бъди търпелив. И не... изпадай... в бесен гняв.

Рен скръсти ръце на гърдите си и присви очи:

— Ако това искаш да сторя, ще го сторя.

Въздъгнах от облекчение:

— Благодаря ти. Ще се върна колкото мога по-скоро.

Нахлузвайки обувките си, взех опакования комплект дивидита, които бях купила за Ли. Със стиснати устни, безмълвно, Рен ми помогна да облека новото си бяло палто, а после влезе бавно в кухнята. Облегна се на плота със скръстени на гърдите ръце и повдигната вежда. Отправих му слаба умолителна усмивка и се запътих към входната врата.

Почувствах пристъп на вина, че имам подарък за Ли, а не и за Рен, но бързо го пропъдих и отворих вратата, като се държах така, сякаш не се случваше нищо странно.

— Здравсти, Ли.

— Весела Коледа, Келси — каза Ли, в пълно неведение, че всичко в живота ми отново се бе променило.

Срещата ми с него не мина според първоначалния план. Трябваше да гледаме филм за бойни изкуства и да отидем на коледна вечеря у баба Чжи. Бях унила и мрачна, а мислите ми непрекъснато се връщаха към Рен. Беше трудно да се съсредоточа върху Ли — или върху каквото и да било, като стана въпрос.

— Какво има, Келси? Струваш ми се много мълчалива.

— Ли, би ли имал нещо против, ако пропуснем филма и просто вечеряме рано? Трябва да се обадя на няколко души, когато се прибера у дома. Нали знаеш, да пожелаая Весела Коледа на приятелите.

Ли беше разочарован, но както обикновено, бързо си върна бодрото настроение:

— О, разбира се. Не е проблем.

Това не беше точно лъжа. Действително планирах да се обадя на господин Кадам по-късно. Но това ни най-малко не ме накара да се почувствам по-добре, задето промених плановете ни.

В дома на баба Чжи момчетата бяха по средата на целодневен игрален маратон. Поиграх, но бях разсеяна и взимах лоши стратегически решения — толкова лоши, че дори момчетата ги коментираха.

— Какво става с теб тази вечер, Келси? — попита Уен. — Никога не ме оставяш да направя безнаказано такъв ход.

Усмихнах му се:

— Не знам. Коледна тъга, може би.

Понасях лоши загуби, затова Ли ме сграбчи за ръката и ме поведе към дневната да си отворим подаръците. Двамата си разменихме подаръци и ги отворихме едновременно.

Смъкнахме хартията и взехме да се смеем продължително и силно. Всеки от двама ни беше купил за другия абсолютно същия подарък. Почувствах се добре да освободя малко от напрежението, което бях насъбрала.

— Очевидно и двамата харесваме филми за бойни изкуства — изкиска се Ли.

— Съжالياвам, Ли. Трябваше да вложи повече мисъл в избора.

Той още се смееше.

— Не се тревожи за това. Това е добър знак. Баба Чжи би казала, че в китайската култура това е добър късмет. Означава, че си подходяме.

— Да — казах замислено. — Предполагам, че да.

След като се нахранихме, играта продължи и аз играех като робот, докато си мислех за това, което беше казал. Беше прав в много отношения. Наистина си пасвахме и вероятно бяхме много подходящи един за друг, отколкото бяхме Рен и аз. Подобно на Сара и Майк, това бяха нормални хора, нормално семейство. А Рен... не беше. Той беше безсмъртен и великолепен. Беше прекалено идеален.

Лесно можех да си представя как си изграждам живот с Ли. Щеше да бъде удобно и безопасно. Той щеше да стане лекар и да започне частна практика в предградията. Щяхме да имаме две деца и да идем на ваканция в Дисниленд. Децата щяха да тренират ушу и футбол. Щяхме да караме празниците с баба му и дядо му и да каним всичките му приятели и съпругите им на барбекю.

По-трудно беше да си представя живот с Рен. Не изглеждахме сякаш сме един за друг. Беше все едно да събереш Кен с Ягодовата

бисквитка^[2]. На него му трябваше Барби. *Какво щеше да прави Рен в Орегон? Щеше ли да си намери работа? Какво щеше да напише в резюмето си? „Върховен закрилник и бивш индийски принц“ ли? Дали щяхме да си купим ваканционна къща в тематичен парк за диви животни, която да се редуваме да ползваме с други семейства, та да може той да бъде главната атракция през уикендите?* Нищо от това не звучеше смислено. Но не можех да отрека чувствата си към Рен — вече не.

Беше болезнено очевидно, че непокорното ми сърце изгаряше от копнеж по Рен. И независимо колко упорито се опитвах да убедя себе си да „си падна“ по Ли, работата беше там, че винаги нещо ме теглеше обратно към Рен. Харесвах Ли. Може би някой ден можех дори да го обикна. И определено не исках да го наранявам. Не беше честно.

Какво ще правя?

След като играх зле още един час, Ли ме откара вкъщи. Беше ранна вечер, когато спря на алеята за коли. Погледнах в прозорците, търсейки позната сянка, но не видях нищо. Къщата беше тъмна. Ли ме изпрати до вратата.

— Хей, очите ли ме мамят, или това, което си закачила там горе, е имел? — каза Ли, като стисна лакътя ми.

Погледнах нагоре към имела и си спомних решимостта си да целуна Ли тази вечер. Струваше ми се толкова отдавна. Сега всичко се промени. Нали? Ами Рен? Можехме ли наистина да бъдем просто приятели? Трябваше ли да рискувам всичко и да се пробвам с Рен? Или да заложа на „сигурна карта“ като Ли? Какво да избира?

Мълчах дълго време, а Ли чакаше търпеливо отговора ми. Най-накрая се обърнах към него и казах:

— Да. Имел е.

Сложих длан на бузата му и го целунах леко по устните. Беше хубаво. Не страстната целувка, която планирах, но той все пак изглеждаше доволен от нея. Докосна за миг лицето ми и се усмихна. Докосването на Ли беше хубаво. Безопасно. Но изобщо не приличаше на нищо, което изпитвах с Рен. Целувката на Ли беше като нищожна пращинка в сравнение с вселената, капка вода редом до бушуващ водопад.

Как се примиряваш с нещо толкова посредствено, когато си имала нещо толкова изключително? Предполагам, че просто се

примиряваш и се научаваш да пазиш като съкровище спомените си, размишлявах.

Завъртях ключа в ключалката и открях вратата.

Ли подвижна щастливо:

— Лека нощ, Келси. Ще се видим в понеделник.

Проследих го как потегли, а после влязох в къщата, за да се изправа лице в лице с индийския принц, който ме чакаше вътре.

---

[1] Измислен герой на д-р Зюс, който се появява за пръв път през 1957 г. и историята „Гринч, който открадна Коледа“. Вечно намръщен, мразещ празниците персонаж, чието име се превръща в нарицателно за противник на празнуването. — Б.пр. ↑

[2] Главен персонаж от „The World of Strawberry Shortcake“. Будно и енергично момиченце с червена коса и лунички, обикновено с червена рокля, бяла престилка и розова шапчица, украсена с ягоди. Домът ѝ е Къщата на ягодиците бисквитки. — Б.пр. ↑

6. ИЗБОРИ

Пристъпих през входа и затворих вратата зад гърба си, оставяйки очите си да се приспособят към тъмнината. Чудех се дали Рен беше в съседното жилище и спорех със себе си, опитвайки се да реша дали да изясня нещата с него тази вечер, или не.

Влязох в дневната и ахнах тихо, когато забелязах познатото тяло на моя синеок бял тигър, проснато на коженото канапе. Рен вдигна глава и се вгледа право в душата ми.

В очите ми избиха сълзи. Не си бях давала сметка, че тази част от него, моят приятел, ми беше липсвала толкова много. Коленичих пред канапето, преметнах ръце около шията му и заплаках с крокодилски сълзи, оставяйки ги да се разлеят надолу по бузите ми и да попият в меката му бяла козина. Галех го по главата и го милвах по гърба. Рен беше тук. Най-сетне беше с мен. Вече не бях сама. Внезапно разбрах, че той сигурно също се беше чувствал така, да бъде без мен през всичките тези месеци.

Сподавих едно ридание.

— Рен, аз... *толкова много ми липсваше*. Искях да говоря с теб. Ти си най-добрият ми приятел. Просто не исках да ти отнемам възможностите за избор. Можеш ли да разбереш това?

Ръцете ми още бяха здраво обвити около шията му, когато почувствах как се променя. Тялото му се преобрази и скоро ръцете му ме обгръщаха и седях в скута му. Бялата му риза беше влажна от сълзите ми.

Прегръщайки ме плътно, той каза:

— И ти ми липсваше, *iadala*. Повече, отколкото предполагаш. И разбирам причините ти да си тръгнеш.

Промърморих, притиснала лице към ризата му:

— Наистина ли?

— Да. Но искам ти също да разбереш нещо, Келс. Не ми отнемаш възможностите за избор. Ти си моят избор.

Подсмръкнах:

— Но, Рен...

Той придърпа главата ми обратно на рамото си:

— Този мъж, Ли. Целуна ли го?

Кимнах няма, опряла глава в гърдите му. Нямахме смисъл да го отричам. Знаех, че сигурно беше чул през вратата.

— Обичаш ли го?

— Изпитвам към него приятелски чувства и уважение и го харесвам много, но не бих казала, че съм хлътнала до уши по него. Поне не още.

— Тогава защо го целуна?

— Целунах го, за да... сравня, предполагам. За да се опитам да разбера какво всъщност чувствам към него.

Рен ме вдигна и ме сложи на канапето до себе си. Започваше да приема тази тема по-топло и не можех да проумея защо. Очаквах да е ядосан, но той изобщо не беше.

— Значи излизането на срещи е начинът, по който разбирате дали се харесвате?

— Да — отговорих колебливо.

— Имала ли си други срещи, или тази е първата?

— Имаш предвид с Ли?

Той повдигна вежда:

— Имаше ли други?

— Да. — Намръщих се.

— Колко?

— Общо три — с Ли, Джейсън и Арти. Ако Арти може да се брои. Рен, защо са всички тези въпроси? Какво целиш?

— Просто съм любопитен за съвременните ритуали на ухажването. Какво правеше на тези срещи?

— Два пъти ходих на кино, излязох на вечеря, ходих на сватба с Ли и видях парада за празника на светлините с Джейсън.

— Целуна ли всички тези мъже?

— Не! Целувала съм само Ли и това беше първият път.

— Значи Ли е онзи, когото предпочиташ. — Рен започна да си мърмори под нос. Обръщайки се с лице към мен, взе ръцете ми в своите. — Келси, мисля, че би трябвало да продължиш да ходиш по срещи.

Устата ми увисна отворена:

— Какво?

— Говоря сериозно. Доста мислих за това, след като ти си отиде. Говореше за това да ми дадеш възможности за избор. Аз направих своя избор, но ти все още не си направила твоя.

— Рен, това е лудост! За какво говориш?

— Излизай на срещи с Ли или Джейсън, или с когото искаш и обещавам, че няма да се месея. Но искам също и да ми дадеш справедлив шанс. Искам да излизаш на срещи и с мен.

— Не мисля, че разбираш принципа на излизането на срещи, Рен. Не мога просто вечно да излизам на срещи с трима или четирима мъже. Целта на срещите е накрая да станеш изключително близък с някого, когото в крайна сметка избираш.

Той поклати глава:

— Излизаш на срещи, за да откриеш човека, когото обичаш, Келси.

Изпелтечих:

— Дори при това положение, какво се предполага да кажа на Ли? „О, здрасти. Между другото, Рен се върна и мислеше, че би било страхотно, ако мога да излизам и с двама ви?“

Той сви рамене:

— Ако Ли не може да се справи с малко честна конкуренция, тогава за теб е по-добре да разбереш това сега.

— Това ще направи посещаването на часовете по ушу много неловко.

— Защо?

— Той ми е учител.

Рен се ухили:

— Хубаво. Ще дойда с теб. Искам да се срещна с него, а и бездруго една хубава тренировка няма да ми е излишна.

— Тъ, Рен, това е курс за начинаещи. Не ти е там мястото и не искам да се биеш с Ли. Наистина бих предпочела да не ходиш.

— Ще бъда съвършен джентълмен. — Той наклони глава, гледайки ме преценяващо. — Да не би да се страхуваш, че ще бъда очевидният избор?

— Не — отвърнах сприхаво. — Повече ме е страх, че ще го размажеш като буболечка!

— Не бих направил това, Келси. Ако предположим, че исках, това нямаше да е начинът да спечеля любовта ти. Дори аз знам това. Е, ще излизаш ли с мен?

— Да излизам на срещи с теб би било... трудно.

— Защо? И не ми излизай пак с обяснението за репичката. Нелепо е. Защо е по-лесно да излизаш на срещи с други мъже, отколкото с мен?

— Защото... — продължих тихо. — Защото ако не се получи, бих могла да оцелея без онези други мъже.

Целувайки пръстите ми, Рен се вгледа напрегнато в очите ми и каза:

— *Iadala*, никога няма да ме загубиш. Винаги ще бъда близо до теб. Дай ми шанс, Келс. Моля те.

Въздъгнах и погледнах красивото му лице:

— Добре. Ще опитаме.

— Благодаря ти. — Той се облегна назад на канапето, много доволен от себе си. — Искам да направя това по правилния начин. Просто се отнасяй към мен като към всички други мъже.

Да, ясно. Няма проблем. Просто се дръж с най-съвършения и прекрасен мъж на земята, който по една случайност е древен индийски принц, прокълнат да се превърне в тигър, сякаш е просто обикновен, среднотатистически мъж. Никое момиче, което е с ума си, не би могло да го погледне — дори без да знае всичко, което знам аз — и да го помисли за „среднотатистически мъж“.

Няколко минути по-късно той се наведе да ме целуне лекичко по бузата:

— Лека нощ, *rajkumari*. Ще ти позвъня утре.

На другата сутрин телефонът иззвъня в ранни зори. Беше Рен, който ме канеше на вечеря — първата ни официална среща.

Прозинах се сънено.

— Къде искаш да ядем?

— Нямам представа. Какво предлагаш?

— Обикновено мъжът има предвид някое място, преди да се обади, но този път ще проявя снизходителност, тъй като си нов в излизането на срещи и така нататък. Знам къде е най-добре да отидем.

Облечи се неофициално и ела да ме вземеш в пет и трийсет. Но може да наминеш на гости по-рано, ако искаш.

— Ще се видим в пет и трийсет, Келс.

През по-голямата част от деня се мотах из къщата, наблюдавайки свързващата врата между къщите ни, но Рен упорито си остана в своя край на жилището. Дори приготвих сладки с парченца шоколад, надявайки се, че ароматът ще го подмами да излезе по-рано, но не се получи.

Точно в пет и трийсет той почука на входната ми врата. Когато я отворих, той ми връчи розова роза и ми предложи ръката си. Както обикновено, беше облечен нелепо елегантно, особено като ставаше дума за обикновена среща: носеше тъмносива раирана риза с дълъг ръкав и дизайнерска къса пухена жилетка.

Навън Рен отвори вратата на хамъра. От отоплителните отдушници на колата повя топъл въздух, докато той плъзна ръце около талията ми, повдигна ме и ме сложи на седалката. Увери се, че съм закопчана както трябва с предпазния колан, и попита:

— Накъде?

— Ще те запозная с гордостта на Северозапада. Ще те заведе в „Бъргървил“.

По пътя Рен ми разказа за всички неща, които бе учил в последните няколко месеца, включително шофирането. Сподели една забавна история за това как Кишан бухнал джипа в шадравана — след което господин Кадам не давал на Кишан дори да припари до ролса.

— Господин Кадам ме обучава по всички възможни теми — продължи Рен. — Изучавам съвременна политика, световна история, финанси и бизнес. Очевидно вековният живот, плюс мъдрите инвестиции на господин Кадам, са се отплатили. Доста сме богати.

— Колко богати?

— Достатъчно богати да управляваме собствената си страна.

Зяпнах.

Рен продължи небрежно:

— Господин Кадам си е създал контакти по цял свят. Те са доста ценни източници и ще се изненадаш колко много важни хора му дължат услуги.

— Важни хора? Кои например?

— Генерали, главни изпълнителни директори, политици от всички големи и значими страни в света, кралски особи и дори религиозни водачи. Има много добри връзки. Дори да бях човек през целия ден и да прекарвах с него всеки буден час, не бих могъл да натрупам дори приблизително толкова познания, колкото е придобил той през годините. Беше блестящ съветник на баща ми, но сега е направо гений. На земята не съществува награда, която би могла да го компенсират за лоялността, която е показал спрямо нас. Само ми се иска да имаше как да изразим подобаващо благодарността си.

Щом слязохме на паркинга пред ресторанта, Рен ми предложи ръката си. Поех я и казах:

— Да бъдеш безсмъртен си има цена. Господин Кадам ми се струва много самотен. Това е нещо общо и за трима ви. Събрани сте като семейство. Никой не може да разбере по-добре от Кишан и господин Кадам през какво си минал. Мисля, че най-доброто, което можеш да направиш, за да му се отплатиш, е да му отвърнеш със същата преданост. Той гледа на теб и Кишан като на свои синове, а най-добрият начин, по който един син може да покаже почит към баща си, е да бъде човек, който би го накарал да се гордее.

Рен спря, усмихна се и се наведе да ме целуне по бузата.

— Ти си много мъдра жена, *раджкумари*. Това е отличен съвет.

Когато стигнахме началото на опашката в „Бъргървил“, Рен поиска седем грамадни сандвича, три порции пържени картопки, голяма сода и голям млечен шейк с къпини. Когато жената попита дали поръчката е за вкъщи, той поклати глава, объркан и каза, че ще вечеряме в заведението. Засмях се и казах на жената, че той е много гладен.

При автоматата за газирана вода Рен опита няколко вкуса и накрая се спря на газирана билкова безалкохолна напитка. Неимоверно забавно беше да го гледам как открива нови вкусове и нови храни.

На вечеря говорихме за училище и за незавършения ми изследователски проект за господин Кадам по темата за въздуха, крилатите създания и изпитанието на четирите дома. Разказах му също и за Джейсън и за ужасната си среща с Арти. Рен се мръщеше и не разбираше защо някоя жена доброволно би излязла с Арти.

— Той, един вид, подмамва момичетата да излизат на срещи, както подмами мен — обясних. — Просто е прибързан в преценките си и самовлюбен.

— Хмм. — Рен разви последния си сандвич и се втренчи в него, сякаш обмисляше нещо.

Засмях се:

— Засити ли се, тигре? Жалко ще е да пропуснеш къпиновия млечен шейк. Наистина са най-добрите в страната.

Той измъкна още една сламка и я пхна в горната част на шейка:

— Хайде, подели го с мен.

Отпих глътка, а Рен се наведе и изсмука около една трета от напитката с едно голямо сръбване. После ми се ухили:

— А казваше, че повече никога няма да си поделиш млечен шейк с мен.

Подкачих го с престолено слисване:

— О, не! Прав си! Е, това не се брои. Говорех на по-добрата ти, тигрова половина. Така че обещанието ми още е в сила.

— Не, ти определено измени на обещанието си. А тигровата ми половина определено не ми е по-добрата. Това просто ми дава по-голям стимул да докажа, че грешиш.

След вечеря отидохме с колата до един парк наблизко и решихме да се поразходим. Рен извади одеяло от багажника.

— Позволено ли ми е да ти държа ръката на първа среща? — попита Рен.

— Ти винаги ми държиш ръката.

— Но не и на среща.

Завъртях очи, но протегнах ръка. Известно време се разхождахме бавно из парка и той ми задаваше много въпроси за Америка и нейната история и култура. С него беше лесно да се говори. За него всичко беше ново и опияняващо.

Спряхме при едно езерце. Рен седна, придърпа ме към гърдите си и обви ръце около мен.

— Просто се опитвам да те топля — каза той отбранително, когато го стрелнах с многозначителен поглед.

Изкикотих се:

— Това е най-старият номер на света, мистър.

Рен се засмя и лекичко допря устни до ухото ми.

— Така ли? Какви други трикове би трябвало да изпробвам с теб?

— Мисля, че някак ще ги откриеш сам.

Въпреки закачките, които подмятах, близостта с него наистина ми държеше топло и ние си говорихме и гледахме осветената от луната вода с часове.

Рен искаше да знае за всичко, което бях правила, откакто напуснах Индия. Искеше да види Силвър Фолс, да отиде на Шекспировия фестивал, да излиза на кино и да пробва всички ресторанти в града. След като свърши да ме разпитва настоятелно какво може да се върши и къде може да се отиде в Орегон, разговорът се промени.

Стисна ме по-силно и каза:

— Липсваше ми.

— И ти на мен.

— Нищо не беше същото, след като си тръгна. Искрата на живота си беше отишла от къщата. Всички го чувстваха. Не бях единственият, на когото му беше мъчно за теб. Дори Кадам беше потиснат. Кишан все повтаряше, че няма нищо, което съвременният свят може да му предложи, и често заплашваше да си тръгне. Неведнъж обаче го спипвах и да подслушва телефонните ти обаждания.

— Не съм имала намерение да ви затруднявам живота. Надявах се да улесня нещата. Да направя приспособяването ти обратно към света не толкова усложнено.

— Ти не ми усложняваш живота. Опростяваш го. Когато си наблизил, знам точно къде би трябвало да бъда — до теб. Когато си отиде, просто объркано тичах наоколо в кръг. Животът ми беше лишен от баланс. Лишен от фокус.

— Значи аз съм твоят риталин, а?

— Какво е това?

— Лекарство, което помага на хората да се концентрират по-добре.

— Звучи съвсем правилно. — Той се изправи, взе ме на ръце и каза: — Не забравяй, имам нужда от чести дози.

Засмях се и го целунах лекичко по бузата. Рен ме пусна да си стъпя на краката и тръгнахме обратно към хамъра, с ръката му, обвита

около раменете ми.

Чувствах се добре. За първи път от месеци се чувствах цялостна и щастлива.

Когато ме отведе до вратата ми, той каза:

— *Shubharatri*, Келс.

— Какво означава това?

Той ми хвърли ослепителна усмивка — от онези, дето карат коленете ти да омекнат — и притисна устни към дланта ми в дълга, бавна целувка:

— Означава „лека нощ“.

Смутена и леко вбесена, аз си легнах.

Чувството на смущение и лек бяс беше стандартният мотив, докато излизах на срещи с Рен. Исках да е наблизно много по-често, отколкото беше, но той изглеждаше твърдо решен да мине през това, което наричаше *обичайни практики на излизането по срещи*. Това означаваше да ме остави да се оправям сама и да върша каквото намеря за добре, освен ако нямахме планирана среща. Не ми позволяваше да го виждам дори в образа му на тигър.

Всеки ден ми се обаждаше да види дали съм свободна. После ме канеше да излезем на кино, на вечеря, да идем да си вземем горещ шоколад или да разгледаме някоя книжарница. Когато решаваше срещата да приключи, си тръгваше. Изчезваше без следа и през остатъка от деня дори не зървах раираната му фигура. Освен това отказваше да ме целува с думите, че имал много да навакса. Въпреки че беше от другата страна на стената, моят тигър ми липсваше.

Започнахме да четем „Отело“ заедно. Рен много харесваше образа на Отело, докато той не бе измамен от Яго.

— Отело е разрушил любовта си и тази на Дездемона, точно както Ромео — отбеляза Рен замислено. — Не е имал доверие на съпругата си. Само да я беше попитал какво е станало с кърпичката му или какво изпитва тя към Касио, щеше да научи истината.

— Отело и Дездемона не са се познавали от много отдавна — възразих. — Може би, първо на първо, не са били наистина влюбени. Може би единствената истинска връзка между тях е била чрез

историите, които е разказвал, и вълнуващите му приключения. Не много различен от теб, бих могла да добавя.

Рен лежеше с глава на скута ми. За минута се заигра замислено с пръстите ми и попита колебливо:

— Затова ли си с мен, Келси? Заради приключението? Отегчаваш ли се да седиш тук с мен и да четем, когато можем да обикаляме из Индия, за да търсим магически предмети и да се сражаваме с демони?

Обмислих това за момент.

— Не. Просто ми харесва да съм с теб, дори ако всичко, което правим, е да ядем пуканки и да четем.

Той изръмжа и целуна пръстите ми:

— Хубаво.

Започнах да чета отново, но той скочи и ме завлече в кухнята, изпитал внезапен порив да се научи как да прави пуканки в микровълновата фурна.

Един следобед толкова отчаяно копнеех да видя моя тигър, че реших да го потърся, без да имаме официално планирана среща. Почуках на свързващата ни врата и когато не последва отговор, влязох в дневната на Рен. На плота бяха струпани няколко неотворени пакета, но с изключение на това, имах чувството, че къщата е празна. Тръгнах към горния етаж.

— Рен? — провикнах се, но все още нямаше отговор.

Къде можеше да е той, помислих си и надникнах в кабинета му. Лаптопът му беше отворен, а на екрана се виждаха три отворени прозореца.

Настанявайки се в удобния му кожен офис-стол, осъзнах, че първият беше много скъп магазин за дизайнерски облекла, а вторият беше линк към ритуалите за ухажване през вековете. Третият прозорец проследяваше поредица имейли, разменени между Рен и господин Кадам. Почувствах се леко гузна, задето чета съобщения, но те бяха толкова кратки, че преди да се усетя, вече бях прочела всичко.

От: masteratarms@rajaramcorp.com

До: whttgr@rajaramcorp.com

Относно: Документи
Рен,
Въпросът с документите е разрешен.

Кадам

От: masteratarms@rajaramcorp.com
До: whttgr@rajaramcorp.com
Относно: Преместване

Рен,
Относно молбата ти: прикрепих файл за действие
при спешни обстоятелства.

Кадам

Документи? Какво са намислили? Придвижих курсора на мишката до прикрепения файл. С пръст върху бутона, се поколебах, опитвайки се да реша колко далече бях готова да позволя да ме отведе любопитството, когато един глас ме накара да подскоча.

— Уместно е да поискаш позволение, преди да си пъхаш носа в лични документи, не мислиш ли? — попита небрежно Рен.

Минимизирах прозореца и се изправих рязко. Той запълваше рамката на вратата на кабинета, облягайки се на нея с едното си рамо, докато ръцете му бяха скръстени на гърдите.

— Аз... търсех те и се отклоних — измънках.

— Разбирам. — Той леко затвори лаптопа си и подпря хълбок на бюрото, като ме гледаше преценяващо. — Бих казал, че си открила повече, отколкото си търсела.

Виновно забих поглед във връзките на обувките си за няколко секунди, но бързо открих искрица раздразнение, за да потуша вината, и повдигнах глава:

— Да не би да криеш от мен разни неща?

— Не.

— Е, става ли тук нещо важно, което не ми казваш?

— Не — повтори той.

— Закълни ми се — казах тихо, — закълни ми се с кралска клетва.

Той взе ръцете ми в своите, погледна ме в очите и каза:

— Кълна ти се, като принц на Империята Муджулааин, че тук няма никаква причина за тревога. Ако се безпокоиш, питай Кадам. — Той наведе глава малко по-близо. — Това, което наистина искам обаче, е доверието ти. Няма да злоупотребя с него, Келси.

— По-добре да не го правиш — наблегнах на думите си, като го смушках в гърдите.

Той поднесе пръстите ми към устните си, разсейвайки ме достатъчно, че темата изведнъж да стане изключително маловажна.

— Няма — зарече се той тихо и ме поведе обратно към вкъщи.

Романтичната среща се разтури и аз открих, че съм ядосана, и започнах да мърморя за това, че пази тайни от мен, и за лекотата, с която ме подчиняваше на волята си само с едно небрежно докосване.

В понеделника след Коледа тренировките по ушу започнаха отново и нямах абсолютно никаква идея какво щях да кажа на Ли. Рен се съгласи да не идва този път, за да мога първо да говоря с Ли. По време на целия урок не можах да се концентрирам и правех неубедителни усилия да усвоя движенията с ръка.

Не можех да науча имената. Единствените, които запомних, бяха „орловият нокът“ и „маймуната“.

След часа беше време да си поема последствията. *Какво ще кажа? Той ще ме намрази.*

— Ли, надявах се, че ще можем да поговорим.

— Разбира се. — Той се ухили.

Той беше щастлив и безгрижен, а аз бях точно обратното. Чувствах се толкова нервна, че трябваше да си седна върху ръцете, за да им попреча да треперят.

Ли изпружи дългите си крака върху рогозката и се подпря на стената до мен.

Бавно отпивайки глътка вода, той избърса уста и попита:

— Е, какво става, Келси?

— Ъмм... не съм съвсем сигурна как да го кажа, затова предполагам, че просто ще изплюя камъчето. Рен се върна.

— О! Чудех се кога ли ще се появи. Предполагах, че няма вечно да стои далече от теб. Е, значи в такъв случай късаш с мен — каза той

небрежно.

— Ами, не, не точно. Виждаш ли, Рен би искал да продължа да излизам на срещи с теб, но иска и той да излиза с мен.

— *Какво? Що за туп би...* Чакай... значи не късаш с мен?

Припряно обясних:

— Не. Но бих те разбрала, ако вече не искаш да си част от картината. Той смята, че би трябвало да излизам с двама ви и после да избира.

— Ами, колко... благородно и спортменско от негова страна. А ти как се чувстваш по отношение на това?

Сложих длан върху ръката му:

— Съгласих се да опитам, но му казах, че излизането с двама мъже едновременно не е начинът, по който обикновено протичат нещата, и че ти никога не би се съгласил на това.

— Той какво каза по този въпрос?

Въздъгнах:

— Каза, че ако не можеш да се справиш с малко честна конкуренция, тогава за мен е по-добре да го разбере сега.

Ръцете на Ли се свиха в юмруци:

— Ако си мисли, че просто ще се предам и ще се оттегля, греши! Нека тогава наистина да има честна конкуренция.

— Шегуваш ли се? Будалкаш ме, нали?

— Дядо ми ме научи първо да си поставям цели, а после да се боря за това, което искам, и няма начин да те оставя да си отидеш без борба. Един млад мъж, който не притежава нужната предвидливост, за да открие момичето, с което иска да бъде, и наистина да я ухажва, не я заслужава.

Примигнах. Ли и Рен бяха замесени от едно и също тесто, макар да ги делеяха векове.

Той продължи:

— Е, той тук в града ли е?

— Не точно — въздъгнах, — той е новият ми съсед.

— Ясно. Значи вече има предимството на близостта.

Промърморих иронично:

— Звучи сякаш планирате да щурмувате крепостта.

Той или пренебрегна коментара ми, или не го чу. Разсеяно ме дръпна да се изправя и ме изведе до колата ми.

Когато Ли се наведе към отворения ми прозорец, добавих:

— О, и освен това иска да дойде на тренировка по ушу.

Ли плесна с ръце и се засмя:

— Отлично! Тогава ще видим точно от какво е направен този човек. Доведи го утре! Кажу му, че като специална услуга дори няма да му взема заплащане за урока.

— Но, Ли, той не е на моето ниво.

— Още по-добре! *Начинаещият* трябва да научи едно-две неща.

— Не. Погрешно ме разбра. Той е...

Ли ме целуна настойчиво по устните, което успешно ме накара да млъкна. Ухили ми се и затвори вратата, преди да успее да довърши отговора си. Махвайки с ръка, изчезна в мрака на студиото.

На другата сутрин открих написана на ръка бележка, залепена до портокаловия сок в хладилника:

От всички форми на благоразумието, благоразумието
в любовта е може би най-фатално за истинското щастие.

Бърtrand Ръсел

Въздъгнах, отлепих го от бутилката с портокалов сок и го притиснах между страниците на дневника си. Обадох се на Рен, тъй като той, изглежда, не искаше да ме вижда, с изключение на планираните срещи. Казах му, че е поканен на тренировката по ушу, а после му заявих направо какво мисля за тази идея. Той пренебрегна реакцията ми със свиване на рамене и заяви, че Ли щял да бъде отличен съперник и че с нетърпение очаквал да се срещне с него.

Подразнена, аз се отказах от опитите да го разубедя и рязко му затворих телефона. Той се обади отново няколко пъти през деня, но аз пренебрегнах телефона и си взех продължителна вана с мехурчета.

Тази вечер Рен изкара хамъра от гаража и мина да ме вземе. Наистина, наистина, *наистина* не исках да съм в една и съща стая с Ли и Рен. Бях благодарна, че още не бяхме достатъчно напреднали в уроците по ушу, за да използваме оръжия.

Той се ухили:

— Готова ли си? Нямам търпение за първия си урок.

Нацупеното ми мълчание, изглежда, не го смути ни най-малко и по време на цялото пътуване с колата той говореше как щял да започне часове в Университета на Западен Орегон.

Пристигнахме с няколко минути закъснение. Часът вече беше започнал и Дженифър тичаше за загряване в нашия ъгъл. Рен вървеше уверено зад мен. Като държах очите си сведени, влязох припряно, тръшнах чантата си на пода и изхлузих палтото си.

Хвърлих поглед към Дженифър, която беше на пода и правеше разтягащи упражнения за краката. Беше спряла напред движението, за да се втренчи в Рен. Очите ѝ почти бяха изскочили от орбитите. Погледът на Ли се заби като свредел над главата ми в Рен, който отвърна дръзко на погледа му и го заглежда изучаващо, сякаш го преценяваше за слабости.

Рен си свали якето, което предизвика леко изпискване от страна на Дженифър, която сега беше изцяло съсредоточена върху златисто-бронзовите му бицепси. Тениската без ръкави, която му стоеше съвършено, излагаше на показ изключително добре развитите му ръце и гърди.

Изсъсках му тихо:

— *За Бога, Рен! Ще докараш сърцебиене на жените!*

Веждите му се вдигнаха объркано:

— Келс, за какво говориш?

— За теб! Прекалено си... — Отказах се отвратено. — Няма значение.

Прочистих гърло:

— Съжалявам, че прекъснах часа, Ли. Хей, всички, това е моят гост, Рен. Дошъл е на гости от Индия.

Устата на Дженифър увисна отворена с едно голямо безмълвно „О“.

Ли ми отправи въпросителен поглед за миг, преди да се залови отново за работа. Показа ни различни удари с крак и други движения и изглеждаше истински подражен, когато видя, че Рен знаеше всичките. Ли ни нареди да се разделим по двойки и реши, че Рен ще си партнира с Дженифър, докато той работи с мен.

Рен се обърна добродушно към Дженифър и тя се изчерви от петите до корените на косата. Упражнявахме движения, с които да

накараш противника да изгуби равновесие и да го повалиш на земята. Ли демонстрира едно върху мен, а после накара всички ни да опитаме. Рен вече водеше приятен разговор с Дженифър, като я насочваше внимателно как да изпълни движението и подсказваше и сочеше. По някакъв начин бързо беше успял да я накара да се почувства съвсем спокойна. Беше много обаятелен и мил. Когато тя се опита да го повали, той се строполи драматично и взе да разтрива врата си, което я накара да избухне в кикот.

Усмяхнах се и си помислих: *Да, и на мен ми действа така.* Бях щастлива, че се държи мило към приятелката ми. Внезапно се озовах просната по гръб, взирайки се във флуоресцентни светлини. Докато бях заета да наблюдавам Рен и Дженифър, Ли ме беше преметнал силно. Не бях наистина наранена, само малко изненадана. Решителното изражение на Ли незабавно се смени с разкаяние.

— Толкова съжалявам, Келси. Нараних ли те? Не исках да...

Преди да успее да свърши с извинението, Ли беше запратен върху рогозката на няколко фута от мен. Рен коленичи над мен.

— Нарани ли те, Келс? Добре ли си?

Ядосана и смутена, изсъсках:

— Рен! Добре съм! Ли не ме нарани. Просто не внимавах достатъчно. Случва се.

Рен изръмжа:

— Той трябваше да бъде по-внимателен.

Прошепнах тихо:

— Добре съм. И наистина! Нужно ли беше да го запращаш през половината стая?

Той изсумтя и ми помогна да се изправа.

Ли припряно се приближи отново, нарочно пренебрегвайки Рен.

— Добре ли си, Келси?

Сложих длан върху ръката му:

— Добре съм. Не се притеснявай за това. Аз съм виновна, че бях разсеяна.

— Да. Разсеяна. — Очите му се преместиха за кратко към Рен. — Добро хвърляне, но бих искал да те видя пак да се опиташ да направиш това.

Рен му се ухили широко:

— По всяко време.

Ли се усмихна лукаво в отговор и присви очи:

— По-късно, тогава.

Застанах до Дженифър, която тръпнеше от вълнение. Тя отвори уста да зададе първия от — сигурна бях — стотици въпроси и аз вирнах пръст във въздуха.

— Задръж си мисълта. Само искам да изкарам часа. Обещавам, че после ще ти кажа какво става.

Тя изрече само с устни:

— Обещавах ли?

Кимнах.

Дженифър прекара остатъка от часа, наблюдавайки много бдително мен, Рен и Ли. Виждах колелцата, въртящи се из мозъка ѝ, докато слушаше внимателно всяка реплика и вероятно класифицираше всеки поглед и случайно докосване. През остатъка от часа Ли ни показваше прости движения с ръка, а после рязко разпусна класа. Дватамата с Рен сякаш се състезаваха кой ще издържи по-дълго втренчения поглед на другия. И двамата бяха скръстили ръце на гърдите си, студено преценявайки се един друг. Изпратих Джен до вратата.

Тя стисна ръката ми:

— Твоят Рен е прекрасен, абсолютно съблазнителен. Мога да видя защо ти е било трудно да го оставиш да си отиде. Ако бях няколко години по-млада и не бях щастливо омъжена, щях да го заключа с мен и да глътна ключа. Какво ще правиш?

— Рен иска да излизам и с двамата.

Устата на Дженифър зяпна и аз побързах да добавя:

— Но все още няма да вземам никакви решения.

— Това е толкова вълнуващо! По-хубаво е от любимата ми сапунена опера. Късмет, Келси. Ще се видим в четвъртък.

Когато с Рен вече пътувахме към къщи, попитах:

— Какво си казахте с Ли?

— Ще посещавам часовете по ушу, но ще плащам таксата, която той нарочно вдигна до астрономическа сума, мислейки си, че не бих могъл да си я позволя.

— Това не ми харесва. Чувствам се като детето в разгорещена битка за съвместно попечителство.

Той отвърна меко:

— Можеш да излизаш и с двама ни или да скъсаш с Ли сега. Но за да си справедлива, е добре да дадеш на Ли поне една седмица.

— Ха! Какво те кара да мислиш, че бих избрала теб? Ли също е добър човек!

Рен разтри челюстта си и каза тихо:

— Да, мисля, че е.

Този коментар ме изненада и мълчаливо си мислех за него през остатъка от пътя до вкъщи. Рен ме остави, помогна ми да изляза от колата и изчезна, както обикновено.

Да излизам едновременно с Ли, Рен и Джейсън беше абсолютно нелепо. Почти ми се струваше, че съм заобиколена от рицари, дуелиращи се за благоволенieto на някоя девойка. Докато се разтъпкваха наоколо, облечени в бойни доспехи, остреха копията си и се готвеха да възседнат конете, аз обмислях вариантите за избор. В крайна сметка все още имах избор. Можех да избира победителя, губещия или никого от тях. Добрата новина беше, че това щеше да ми откупи известно време.

Можех да разбера представата за романтично съперничество от гледната точка на Рен, поне малко. През неговата епоха вероятно наистина са се биели за жени и със сигурност тигърският му инстинкт подсказваше да прогони другите мъжкар. Онова, което не бях очаквала, беше реакцията на Ли. *Кой е знаел, че му пука толкова много, помислих си. Ако Ли просто беше скъсал с мен, това щеше да направи ролята ми в тази малка драма много по-лесна. Може би двамата ще се убият взаимно в течение на историята и накрая всички ще умрат, като в „Хамлет“.*

Когато влязохме в часа по ушу в четвъртък, Ли и Рен, изглежда, бяха сключили негласно споразумение да не се гледат.

Курсистите ги наблюдаваха предпазливо, но накрая всички се успокоиха, когато не се случи нищо. И повече нито Ли, нито Рен си партнираха с мен.

Ли полагаше неимоверни усилия да ме извежда на хубави вечери и да планира изтънчени пикници. Рен се задоволяваше да се отбива и

да чете с мен или да гледаме филми вкъщи. Сладко-солените пуканки се превърнаха в любимото му лакомство и Рен беше експерт в приготвянето им. Гледахме стари филми, особено „Междузвездни войни“. Той харесваше Люк и смяташе, че Хан Соло е прекалено „лошо момче“.

— Не е достоен за принцеса Леа — казваше той. Рен определено беше герой от типа „рицар в блестящи доспехи“.

В петък вечерта с Рен се канехме да гледаме поредния филм, когато си спомних, че си бях уговорила среща с Джейсън. Казах на Рен, че може да гледа филма без мен. Рен изръмжа, после си взе торбичката с пуканки и се отправи към микровълновата.

Когато слязох долу в тъмносиня рокля, с обувки с каишки до глезените и изправена коса, Рен се изправи рязко и изпусна купата с пуканки на пода.

— Защо си облечена така? Къде отиваш?

— Джейсън ще ме води на една пиеса в Портланд. Освен това, мислех, че и бездруго имаш някаква рицарска политика за ненамеса по отношение на моето излизане на срещи.

— Когато се обличаш така, ми се полага да се меся, колкото си искам.

На вратата се позвъни и когато я отворих, Рен внезапно застана зад мен да ми помогне да си облека палтото. Джейсън взе да пристъпва напред-назад много смутено. Очите му се стрелнаха към Рен.

— Тъ, Джейсън, това е приятелят ми Рен. Гостува ми от Индия.

Рен рязко протегна ръка и се усмихна унищожително:

— Грижи се добре за *моето момиче*, Джейсън.

В края на изречението се долавяше съвсем ясен намек от типа „или иначе“... Джейсън преглътна с усилие.

— Тъ-хъ. Разбира се.

Избутах Рен обратно в къщата и му затворих вратата в лицето. Всъщност беше облекчение да бъда с Джейсън. Не чувствах силния натиск, който изпитвах сега с Ли и Рен. Не че те ме притискаха. Особено Рен сякаш притежаваше безкрайно търпение. Предполагам, че то идваше от тигровата му половина.

Джейсън ме заведе да гледаме „Цар Лъв“. Костюмите и декорите бяха невероятни и за частица от секундата ми се прииска с мен там да беше Рен, вместо Джейсън. На Рен щеше страшно да му хареса да види как бяха изобразени всички животни.

След представлението тълпата се изсипа на тротоара. Хората се разхождаха бавно по всички посоки през улицата, принуждавайки колите да се промъкват напред в опасни бързи движения, докато се опитваха да избутат посетителите. Възрастна дама изпусна брошурата си с програмата на театрите и точно се навеждаше да я вдигне, когато една кола зави зад ъгъла.

Без да мисля, изтичах пред жената и направих знак на колата да спре. Шофьорът удари спирачки, но не достатъчно бързо. Обувките ми с множество каишки се заклешиха в една пукнатина на паважа, докато се опитвах да се отместя. Колата ме бутна леко и аз паднах.

Джейсън дотича да ми помогне, а шофьорът излезе. Не бях пострадала лошо. Роклята и гордостта ми бяха накърнени, но ако не се броеше това, имах само няколко ожулвания и натъртвания. Един театрален фотограф притича да щракне няколко снимки. Джейсън позира с мен, в скъсаната ми рокля и с изцапаното ми лице, и съобщи името ми, като заяви, че съм героиня, задето съм спасила старата дама.

Отвратено прибирах счупената си обувка с каишки и тръгнах към колата. Джейсън говореше развълнувано за инцидента и мислеше, че снимката ми има добър шанс да се появи в списанието на театъра.

По целия път към вкъщи той бърбеше за следващия семестър и за последното парти, на което беше ходил. Когато спря пред къщата ми, не ми отвори вратата. Въздъгнах, мислейки си: *Общо взето, в това поколение рицарството е мъртво.* Джейсън непрекъснато местеше поглед от скъсаната ми рокля към прозорците. Вероятно изпитваше ужас, че Рен ще му се нахвърли, задето не се е грижил за мен. Обърнах се на седалката си да го погледна в лицето.

— Джейсън, трябва да поговорим.

— Разбира се, какво става?

Въздъгнах тихо и казах:

— Мисля, че трябва да спрем да излизаме заедно. Нямаме много общи неща. Но бих искала да си останем приятели.

— Има ли друг? — Очите му се стрелнаха отново към вратата.

— Така да се каже.

— Ъ-хъ. Е, ако размислиш, ще бъда наоколо.

— Благодаря, Джейсън. Ти си страхотен тип. — Малко безчувствен, но все пак не лош.

Целунах го по бузата за „движдане“ и той потегли в доста добро настроение.

Не беше толкова лошо. Знам, че следващия път няма да се измъкна толкова лесно.

Влязох в къщата и намерих нова бележка да лежи на кухненския плот до купичка, пълна с приготвени в микровълновата фурна пуканки.

Никога не губиш, когато обичаш. Винаги губиш,
когато потискаш чувствата си.

Барбара Де Анжелис

Долавям конкретен лайтмотив тук. Сграбчих една диетична сода и купата с пуканки и бавно тръгнах да се качвам по стълбите, носейки счупените си обувки.

Един повален. И остава един.

7. ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ

На другата сутрин Рен се обади да разбере дали можем да закусваме заедно. Казах „да“ и затворих телефона. Тялото ме наболяваше доста от падането, затова глътнах няколко аспирина и си взех горещ душ.

Мирисът на препържени палачинки се понесе нагоре по стълбите. Отидох при Рен в кухнята. Беше сложил бекон, който цвъртеше на печката, и бъркаше яйца в голяма купа. Престилката ми с къдрички беше вързана около кръста му. Гледката беше забележителна.

— Щях да сляза да ти помогна, Рен — казах и махнах прегорялата му палачинка от тигана.

— Исках да те изненадам.

— Това наистина си е изненада — засмях се и го смених на „поста“ му при печката. — За какво е фъстъченото масло?

— Палачинки с фъстъчено масло и банани, разбира се.

Засмях се:

— Наистина ли? И как ти хрумна това творение?

— Проба и грешка.

— Добре — съгласих се примирено. — Но трябва да опиташ и няколко палачинки по моя начин, с добавени парченца шоколад.

— Дадено.

След като приготвих купчина палачинки, достатъчно висока да удовлетвори Рен, седнахме да ядем. Той отхапа голяма хапка от своята.

— Е? Какво мислиш?

— Отлично. Но ще са още по-хубави с фъстъчено масло и банан.

Пресегнах се да взема сироп, разкривайки дългата, пурпурна синина на ръката си. Рен докосна предпазливо ръката ми.

— Какво е това? Какво ти се е случило?

— Какво? О... това ли. Снощи ме удари една кола.

— Какво?

— Опитвах се да предпазя една стара дама да не бъде ударена от задаваща се кола, която вместо това бутна мен. Паднах.

Рен моментално скочи от високото си столче и започна да ме мушка и побутва, като внимателно опипваше костите ми и въртеше ставите ми.

— Къде те боли?

— Рен! Наистина, добре съм. Само няколко порязвания и ожулвания. Оу! Не бутай това! — Плеснах ръката му, за да я отдръпне. — Стига, Рен! Не си ми лекар. Това са само няколко обикновени подутини и синини. Освен това, Джейсън беше там с мен.

— И него ли го удари колата?

— Не.

— Тогава не е бил там с теб. Следващия път, когато го видя, ще получи няколко подутини и синини като тези, за да може наистина да ти влезе в положението.

— Рен, спри да заплашваш. А и бездруго няма значение, защото му казах, че не искам да го виждам повече.

Рен се подсмихна самодоволно:

— Хубаво. Въпреки всичко, това момче все пак трябва да научи някои неща.

— Е, ти не си човекът, който трябва да го научи, и точно заради това на мен се пада да избира филма. Смятам да избира най-момичешкия филм, който мога да намеря.

Той изсумтя, промърмори нещо за съперници, синини и момичета и се зае отново с палачинките си.

След закуска Рен ми помогна да разчистя, но наказанието на досадния всезнайко, който все настояваше да ми казва какво да правя, още не беше изтекло. Пъхнах филма в плейъра, седнах до него с широка усмивка на лицето и зачаках да почне да се гърчи от неприязън. Започна претенциозната встъпителна мелодия към „Звукът на музиката“ и аз се изкикотих, знаейки, че той ще страда през следващите няколко часа. Проблемът беше... че на Рен много му хареса. Той обгърна с ръка раменете ми и се заигра с панделката в края на плитката ми. Започна да тананика в тон с „Еделвайс“ и „Моите любими неща“. Остави филма на „Пауза“, извади мандолината си и засвири австрийската песен. Мандолината имаше по-екзотичен звук от китарата във филма.

— Прекрасно е! — възкликнах. — Откога свириш?

— Заех се отново, след като ти си тръгна. Винаги съм имал добър музикален слух и майка ми често ме молеше да свиря.

— Но много бързо усвои тази песен. Чувал ли си я преди?

— Не. Просто винаги съм умеел да чувам нотите и знам как да ги изсвиря.

Той засвири „Моите любими неща“, а после песента се промени и се превърна в тъжна, но прекрасна мелодия. Затворих очи, облегнах глава на дивана и почувствах как музиката ме повежда на пътешествие. Песента започна мрачно, сурово и самотно, после премина в нещо, изпълнено е надежда и сладост. Имах чувството, че сърцето ми бие в съзвучие с песента. Емоциите връхлитаха и преминаваха през мен, докато песента разказваше своята история. Краят беше меланхоличен и тъжен. Късаше ми сърцето. И точно тогава той спря.

Примигнах и отворих очи:

— Какво беше това? Никога преди не съм чувала нещо подобно.

Рен въздъхна и внимателно остави мандолината на масата.

— Написах го, след като си тръгна.

— Ти си *написал* това?

— Да. Нарича се „Келси“. То е за теб... за нас. Това е съвместната ни история.

— Но свърши тъжно.

Той прокара ръка през косата си:

— Така се чувствах, когато си отиде.

— О! Е, нашата история още не е напълно приключила, нали? — Плъзнах се до Рен и обвих ръце около врата му.

Той ме стисна, притисна лице към врата ми, прошепна името ми и каза:

— Не. *Определено* не е приключила още.

Отметнах косата от челото му и казах тихо:

— Прекрасно е, Рен.

Той ме прегърна много здраво. Сърцето ми заби по-бързо. Вгледах се в живите му сини очи, после в съвършено изваяните му устни и със силата на волята си го призовах да ме целуне. Той наведе глава по-близо, но спря точно преди да докосне устните ми със своите. Вгледа се изучаващо в изражението ми, повдигна вежда и се извърна.

— Какво има? — попитах.

Той въздъхна и прибра един кичур коса зад ухото ми.

— Няма да те целувам, докато излизаме на срещи. Искам да си с бистър ум, когато избереш мен. Коленете ти омекват, когато те докосна, камо ли пък когато те целувам. Отказвам да се възползвам от това. Обещание, дадено в момент на страст, не е трайно и не искам да имаш никакви съмнения или съжаления относно това да живееш с мен.

— Чакай малко — ахнах невярващо. — Нека изясня това. Няма да ме целуваш, защото мислиш, че целувките ти ме опияняват твърде много, за да мисля разумно? Че ще бъда неспособна да взема „информирано решение“, ако припадам от страст по теб?

Той кимна предпазливо.

— Всичко това от остарялото ти изучаване на ритуалите за ухажване ли идва? Защото много от тези предложения за излизане на срещи са излезли от мода.

— Знам това, Келси. — Той прокара ръка през косата си. — Просто по никакъв начин не искам да те притискам да избереш мен.

Гневно скочих от дивана и започнах да обикалям в кръг.

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувала! — Отидох до кухнята да си взема една сода и осъзнах, че съм бясна и че част от гнева ми произтичаше от факта, че той не беше твърде далече от истината. Наистина ми омекваха коленете всеки път, когато ме докоснеше.

Внезапно се почувствах като пионка в някоя от игрите за маса на Ли. Е, в тази игра могат да участват двама. Реших да отвърна. Ако щеше да се води война за любовта ми, тогава защо не можех и аз да бъда боец? Момичетата имат уникален арсенал от оръжия, размишлявах, докато планирах бойната си стратегия. Реших, че от този момент нататък ще подложам на изпитание устойчивостта на Рен. Щях да накарам Рен да ме целуне.

Незабавно приведох плана си в действие. Върнахме се към филма и аз сгуших глава на рамото на Рен, с устни само на сантиметри от неговите, и започнах да описвам малки кръгове по опакото на ръката му. Агресивността ми го изнервяше. Той непрекъснато се присвиваше конвулсивно и променяше позата си, но не ме пускаше, нито правеше някакъв по-нататъшен ход.

След филма Рен внезапно обяви, че срещата ни е приключила. Това ми хареса. *Балансът на силите се беше променил.*

Прокарах пръсти по мускулестия му бицепс, после започнах да очертавам сърчица по ръката му над лакътя и се нацупих:

— Часовете ти в човешки образ са толкова кратки. Не искаш ли да бъдеш с мен?

Той докосна лицето ми:

— Повече, отколкото искам да дишам.

Не можах да се сдържа; олюлях се и се озовах в обятията му.

Той ме улови и ме разтърси леко:

— Няма да те целуна, Келси. Не искам да си обърквана по отношение на желанията си. Разбира се, ако ти избереш да ме целунеш, няма да се съпротивлявам много.

Оттласквайки се от него, промърморих:

— Ха! Е, дълго време ще има да чакаш за това, мистър. — Опрях юмруци на хълбоците си и се засмях: — Тази новина сигурно е шокираща за мъж, който винаги получава каквото иска.

Той промъкна ръце около талията ми и ме притегли към гърдите си, после сведе устни така, че бяха на сантиметри от моите:

— *Не... каквото искам... най-много.*

Поколеба се за минута, чакайки ме да предприема нещо, но аз не го направих. Бях твърдо решена да го накарам да ме целуне пръв. Вместо това му се ухилих и зачаках. Бяхме вкопчени в безмълвна борба на воли.

Най-накрая той се отскубна:

— Прекалено изкушаваща си като цяло, Келси. Срещата приключи.

Изведнъж нищо на света не беше толкова важно за мен, колкото да спечеля тази война на воля с Рен.

Накланяйки се по-плътно, запърхах невинно с мигли и с най-прелъстителния глас, който успях да докарам, попитах свенливо:

— *Абсолютно сигурен ли си, че трябва да си тръгнеш?*

Почувствах как хватката му се затяга, а пулсът му се забързва. Той обгърна бузата ми с длан. Надявайки се да го тласна през ръба, поставих длан върху неговата и положих топла целувка върху дланта му. Закачливо докосвайки дланта му с устни, чух как той накъсано си поема дъх. *Нямах представа, че реагира на мен по този начин. Това ще бъде по-лесно, отколкото си мислех.*

Стиснах леко ръката му и тръгнах към стълбите, чувствайки погледа му върху себе си. Изпълнявайки най-доброто си превъплъщение на Скарлет О'Хара, се обърнах за последен път и казах:

— Е... *Тигре*, ако размислиш, знаеш къде да ме намериш. — Прокарах пръсти по перилото на парапета и продължих нагоре по стълбите.

За нещастие, Рен не ме последва. Бях си представяла как ще изиграе ролята на Рет Бътлър и, неспособен да се сдържи, ще ме грабне в обятията си и ще ме понесе нагоре по стълбите в драматична зрелищна проява на страст. Рен обаче ме стрелна с развеселено изражение и си тръгна, затваряйки тихо вратата след себе си.

Да му се не види! Притежава повече самоконтрол, отколкото си мислех.

Нямаше значение. Това беше просто дребно препятствие. Прекарах остатъка от деня в обмисляне на идеи. *Как хващаш неподготвен един много стар, много бдителен тигър? Използвай слабостите му: храна, женски хитрости, поезия и прекалена склонност към закриляне. Горкият тип няма да има никакъв шанс.*

На другата сутрин отворих „забранената“ някога страна на дрешника, избрах тъмносиня дълга жилетка от усукани плетени нишки, пола с щампи, тънък колан, и високи кафяви ботуши. Изправих си косата и обърнах специално внимание на грима си, най-вече на прасковения гланц за устни.

След това приготвих на Рен гигантски сандвич „Дагууд“ — и пъгнах бележката вътре. *Играта на поезия може да се играе от двама, помислих си самодоволно.*

Душа, която може да говори чрез очите, може да целува само с един поглед.

Густаво Адолфо Бекер

Когато се отби да ме вземе за урока, той ме огледа от глава до пети и каза:

— Изглеждаш прекрасно, Келс, но няма да стане. Разкрита си. Помогна ми да си облека палтото, а аз отвърнах невинно:

— Не знам за какво говориш. Кое няма да стане?

— Опитваш се да ме накараш да те целуна.

Вдигнах усмихнато лице към него и казах смирено:

— Хайде сега, едно момиче не бива да разкрива всичките си тайни, нали?

Той се приведе към мен, притисна устни към ухото ми и прошепна с кадифен глас:

— Добре, Келс. Запази си тайните. Но те наблюдавам. Каквото и да е това, което си мислиш, че се опитваш да направиш, няма да свърши работа. Аз също все още крия един-два номера в ръкава си.

Рен ме остави сама цял следобед. Пъхнах нова бележка в чантата му с вещи за гимнастическия салон, докато излизаше от колата преди урока по ушу.

Когато в топъл, нежен мрак душа с душа се срещне пак.

Пърси Биш Шели

Седях на пода, правейки упражнения за разтягане, когато го видях да измъква бележката от чантата си. Изчете я няколко пъти, а после вдигна поглед и привлече вниманието ми. Срецнах пламналия му поглед с невинно ухилване и щастливо помахам на Дженифър, когато тя прекоси стаята.

У дома в гаража ни, Рен ми отвори вратата. Но вместо да ми помогне да изляза, се наведе и изръмжа тихо. Устните му лекичко докоснаха чувствителната кожа под ухото ми. Гласът му беше прелъстителен, опасен.

— Предупреждавам те, Келси. Аз съм изключително търпелив човек. Дълго съм се упражнявал да дебна врага. Животът ми като тигър ме е научил, че постоянството и старанието винаги се отплащат. Смятай се за предупреждена, *priyatama*. На лов съм. Подуших следата ти и няма да бъда възпрян по пътя си.

Той се отдръпна и протегна ръка да ми помогне да изляза. Пренебрегнах я и тръгнах към къщата си с вдървен гръб и треперещи крака. Чух тихия му смях да се носи по лекия вятър, докато той изчезваше в собствената си част от къщата.

Подлудяваше ме. Изкушавах се да разбия вратата и да му се метна, но отказвах да се предам. Аз щях да го подмамя този път. Той щеше да е онзи, който да умолява за милост, не аз.

Скоро открих, че войната на нерви между Рен и мен беше изтикала Ли в най-далечното ъгълче на ума ми. Всеки път, когато бях с Ли, умът ми се отнасяше надалече, планирайки начини да прельства Рен. Беше толкова очевидно, че даже Ли забеляза.

— Земята вика Келси. Сега ще забележиш ли съществуването ми? — попита напрегнато Ли една вечер по време на един от любимите си филми с бойни изкуства.

— Какво искаш да кажеш?

— Келси, през последната седмица просто действаш като автомат. Изобщо не си тук.

— Ами... Вече се върнах на училище и домашните ме разсейват.

— Не са домашните ти, Келси. А той.

Мигновено изпитах угризения. Ли не беше направил нищо лошо и най-малкото, което можех да направя, беше да му обръщам внимание.

— Съжалявам, Ли. Не си давах сметка, че те пренебрегвам. Напълно си прав. Сега съм тук с теб, сто процента. Кажи ми пак защо този филм е класика.

Ли се вгледа изучаващо в лицето ми за минута, а после започна да обяснява за „Змия в сянката на орела“, дебютният филм на Джеки Чан. Наистина ми беше интересно и той сякаш се успокои от това.

Остатъкът от вечерта премина гладко, но се чувствах виновна заради Ли. Не му отделях вниманието, което заслужаваше. По-лошото беше, че ми се искаше Рен да беше гледал филма с нас.

Когато тази вечер се прибрах късно от срещата си, залепих бележка върху свързващата врата откъм страната на Рен:

С една целувка дълга моята душа изпи през устните ми той, докато утрото се къпеше в роса.

Алфред Лорд Тенисън

Рен не ме беше целувал от три седмици и си помислих, че губя сили повече, отколкото той. Бях опитала всичко, за което можах да се сетя, а все още не бях получила дори лекичко докосване по разранената устна. Нямах какво да покажа за многото си седмици на усилия. Вече притежавах цяла колекция от червила и гланцове за устни и бях пробвала безрезултатно абсолютно всичките.

В часа по ушу той извади от чантата си друга бележка, изчете я и повдигна вежда в моята посока. Тази беше най-многозначителната, която му бях дала, и нарочно я бях запазила за последно. Тя беше последният ми отчаян опит.

*Една целувка дай ми и към нея още двайсет прибави,
а сетне пък към тези двайсет — още сто.
Хиляда — към стотиците и тъй, целувай ме безспир,
та тез хиляда милион да станат.
А него утрои и сториш ли това,
отново ти целувка положи там, откъдето почнали
сме най-напред.*

Робърт Херик

Рен не каза нищо, а ме погледна с изпепеляващ, напрегнат поглед. Дръзко отвърнах на погледа му и почувствах как между нас започва да искри напрегната, изпълнена със статично електричество връзка. Тя ни обвързваше и прогаряше дупка през корема ми, макар да бяхме в противоположни краища на стаята. Не можех да откъсна очи от него, а той, изглежда, страдаше от същото.

Внезапно Ли обяви, че отново ще правим упражнения за поваляне на противника, които беше избягвал по време на първия си урок с Рен. Този път Ли и Рен щяха да демонстрират движенията пред нас. Ли инструктира всички ни да седнем облежани на стената. Рен неохотно откъсна очи от моите и се премести да застане с лице към противника си.

Двамата мъже започнаха да обикалят в кръг един около друг. Ли направи първото движение — удар с крак със завъртане назад, за да покаже какво може и да се приближи, но Рен грациозно го блокира. Ли пристъпи от крак на крак и светкавично се озова зад коляното на Рен,

после замахна да го удари с юмрук в гърдите. Рен се измести надясно, така че Ли не улучи, и блокира удара с длан. След това Ли си послужи със сложна лъкатушеща маневра, постави едната си ръка на пода и атакува с движение с крак, имитиращо отваряне и затваряне на ножица. Рен сграбчи стъпалото на Ли и го изви, събаряйки силно Ли по корем. Ли се изтърколи гневно от хватката му и отвърна с поредица юмручни удари. Рен го блокираше високо, ниско и дори назад, успешно неутрализирайки атаките му.

Ли осъзна, че не стига доникъде. Престори се, че замахва с юмрук, за да сграбчи ръката на Рен, и дръпна силно, за да може да нанесе удар със задната част на крака в лицето, но Рен го дръпна така, че Ли изгуби равновесие и падна отново на рогозката. Той нанесе удар със стъпало, изправи се да застане с лице към Рен и те отново започнаха да обикалят в кръг.

— Наистина ли искаш да продължим това? — попита Рен. — Доказа, че си добър боец.

— Нищо не се опитвам да докажа. — Ли се ухили. — Просто исках да ти попреча да мяташ влюбени погледи към моето момиче. — Той понечи да нанесе бърз двоен юмручен удар в гърдите на Рен. Рен просто улови китките на Ли и ги изви навън. Ли нададе вой и отстъпи. Налетя отново с удар с крак напред в лицето на Рен.

Рен сграбчи петата му:

— Тя още не е решила чие момиче е. — Вдигна ръце и хвърли Ли, преобръщайки го надолу с главата. — Но ако бях човек, който си пада по басовете, нямаше де сметна, че имаш твърде добри шансове.

Ахнах, обзета от възмущение и объркване. Рен се обърна да ме погледне. Виждайки, че се е разсеял, Ли сграбчи ръцете на Рен изотзад и го бутна — движение, което обездвижваше повечето хора. Без миг колебание Рен затича към една стена, с Ли, все още държащ ръцете му, и се преметна над него във въздуха.

Когато се приземи, направи бързо движение с китки, успешно разменяйки позите на двамата. Сега лактите на Ли бяха насочени във въздуха, докато Рен леко го бутна надолу. Когато Ли ахна от болка, Рен бързо го пусна. Ли се извъртя и се измъкна, и се опита отново да подкоси краката на Рен, но Рен скочи, изви се и с лекота прикова Ли към пода.

Дженифър ме погледна нервно и сграбчи ръката ми. Ли беше разярен. Избърса уста и процеди: „Остави ме аз да се тревожа за шансовете си“. Извъртя се и ритна, улучвайки Рен в гърдите. Силата на удара накара и двамата да отстъпят няколко крачки назад. Ли подметна заядливо:

— Поне не съм я изоставил и не съм си тръгнал.

Сега движенията бяха твърде бързи, за да ги различа. Виждах юмручни удари, блокиране на удари с цяла ръка, извъртания с отстъпване назад, удари с пета и блокиране на удари с крак.

В един момент Рен затича към Ли и направи сложно въздушно салто с присвити крака, изви се два пъти и преметна Ли изцяло във въздуха. Докато се спускаше, сложи длан върху гърба на Ли и използва инерцията, за да го бутне по лице на рогозката. Класът започна да ръкопляска и да подвиква насърчително.

Рен притисна ръка към гърба на Ли, задържайки го неподвижен, и изръмжа тихо:

— Не. Но ще го направиш. Тя е моя.

Рен го пусна да се изправи, а след това Ли се превърна в побеснял бик и се нахвърли на Рен с всичка сила. По лицето му се лееше пот и той дишаше тежко. Нападеше още по-ожесточено от преди, а Рен също доста се оживи. Ли най-после получи няколко юмручни удара. Чувствах се унижена, че се биеха заради мен. Публично. В същото време обаче не можех да откъсна очи от тях.

Ли беше сила, с която човек трябваше да се съобразява. Очевидно беше много опитен. И въпреки това, между него и Рен имаше огромна разлика. Беше почти сякаш се движеха с две различни скорости.

Гледах как Рен се бие. Всъщност щеше да ми е невъзможно да извърна поглед. Всяко движение беше прекрасна гледка. Открих, че съм омагьосана от пресметнатия контрол и сила, които демонстрираше. Беше просто великолепен. Боец, достоен за тигъра, чийто образ приемаше.

Бях бясна, че имаше дързостта да предяви правата си върху мен пред всички. И въпреки това, в същото време тайно се вълнувах, задето ме желаше толкова ожесточено. Той наистина бе ангел-воин. *Моят ангел-воин*, помислих си собственически.

Сега мъжете се обзалагаха. Изражението на лицето на Дженифър бе възторжено и ръката ѝ потрепваше нервно върху гърлото и устата. След петнайсетина минути упорита и безуспешна борба Ли спря, задъхвайки се от усилие, и разпусна класа.

Опитах се да поговоря с него, но той ме отпрати с махване на ръка и грабна една хавлиена кърпа, за да си покрие главата.

Следващата седмица Ли не ми се обади, нито ме покани на някакви срещи. След часа по ушу в петък ме помоли да поговорим и каза на Рен, че ще ме закара у дома. Рен кимна и си тръгна мълчаливо. От схватката насам бяха странно вежливи един към друг.

Ли седна и потупа рогозката до себе си:

— Келси, трябва да те попитам нещо и искам да отговориш честно.

— Добре.

— Защо напусна Рен?

Размърдах се смутено:

— Напуснах го, защото... не сме подходящи един за друг.

— Какво имаш предвид?

Останах мълчалива за момент, а после отвърнах:

— Има няколко причини. Но главната е, че... трудно е за обяснение. Първо, той е прекрасен, а аз... не съм. Освен това е много богат. Всъщност произхожда от кралска фамилия. Принадлежи към различна култура и минало и не е излизал много на срещи, и...

— Но, Келси, ние двамата също сме от различни култури и произход, а това не те притесняваше. Да не би семейството му да не те харесва?

— Не. Родителите му са починали. Брат му ме харесва. — Заизвивах ръце в скута си. — Предполагам, всичко се свежда до това как си мисля, че той ще се опомни и ще проумее, че не съм принцеса. Мисля, че ще бъде разочарован, ако избере мен. Само въпрос на време е да осъзнае това и да ме зареже заради друга, по-достойна жена.

Ли се обърна към мен, със слисано изражение:

— Значи ми казваш, че си го напуснала, защото си смятала, че е твърде добър за теб?

— В общи линии, да. Щеше да се вкара в капан с мен и нямаше да бъде щастлив.

— Дава ли вид, че е нещастен в близост до теб?

— Не.

Ли каза замислено:

— Келси, колкото и убийствено болезнено да ми е да кажа това, Рен ми прави впечатление на много внимателен, грижовен човек. Докато се биехме, използвах всеки мръсен номер и умение, с които разполагах, а той едва отвърщаше на ударите ми. Очевидно имаше предимство. Уменията му надминават всичко, което съм виждал преди. Сякаш е учил при най-добрите майстори.

Вероятно е точно така.

— По време на схватката той всъщност поемаше удари, за да не пострадам аз. Това показва не само невероятно умение, но и удивителна предвидливост.

Свих рамене:

— Вече знаех, че е добър боец.

— Не, не разбираш какво имам предвид. За да усъвършенстваш такова умение, да се биеш така, е нужна дисциплина. Той можеше да ме размаже на пода, но не го направи. — Той се засмя иронично. — През половината време дори не ме наблюдаваше! Гледаше теб, загрижен за реакцията ти. Дори не обръщаше внимание на типа, който сериозно се опитваше да го убие.

— Какво се опитваш да кажеш, Ли?

— Опитвам се да кажа, че човекът е отчаяно влюбен в теб. Това е очевидно за мен и за всички останали. И ако ти го обичаш, трябва да му кажеш. Страховете ти, че ще те напусне, не си пасват с характера му. Както казах, той е типът мъж, който взима решения и се придържа към тях. У него няма нищо, което да ме кара да мисля, че не е абсолютно искрен.

— Но...

Ли взе ръцете ми в своите и ме погледна в очите.

— Келси. Той вижда само теб.

Сведох поглед към ръцете си.

— А колкото до това, че не си достатъчно добра за него, всъщност е обратното. Той не е достатъчно добър за теб.

— Просто така си говориш.

— Не. Не, не го казвам просто така. Ти си невероятна и сладка, и красива, и той ще бъде късметлия да те има.

— Ли, защо правиш това?

— Защото... искрено харесвам този човек. Уважавам го. И защото мога да видя, че чувствата ти към него са много по-силни, отколкото чувствата ти към мен. По-щастлива си с него.

— Щастлива съм и с теб.

— Да, но не е същото. Върви вкъщи при него, Келси. Очевидно го обичаш. Кажи му това. Дай му шанс. — Той се изкиска тихо: — Но не забравяй да му кажеш, че аз съм по-големият мъж, който си е тръгнал. — Той се пресегна и обви ръце около мен в мечешка прегръдка. — Ще ми липсваш, Келси.

Нещо в мен щракна и перспективата ми внезапно се промени. Беше време да оставя Ли да си върви. Не беше честно да продължавам да го подлагам на това. Сърцето ми никога нямаше да му принадлежи; дълбоко в себе си бях знаела това от известно време. Използвах го като емоционална патерица. Цялата ми връзка с него се беше превърнала в оправдание, за да мога да отлагам да се изправа пред Рен. Независимо дали в крайна сметка щях да остана с Рен, или не, знаех, че това трябваше да бъде краят за Ли и мен.

Обзета от емоция, отвърнах на прегръдката му.

— И ти ще ми липсваш. Ти беше добър към мен и добър за мен. Няма да те забравя. Благодарни на момчетата от мое име, че ме научиха да играя.

— Разбира се. Хайде. — Той се изправи и ми помогна да стана, целувайки ме лекичко по бузата. — Да те приберем вкъщи. И, Келси?

— Да?

— Ако той някога все пак те напусне, кажи му, че ще дойда да го търся.

Засмях се унило:

— Съжалявам, че те подложих на това, Ли.

Той сви рамене:

— Заради теб си струва. Имам тайно подозрение, че ако те бях принудил да си разкриеш картите, когато той се появи, и бездруго щеше да избереш него. Така поне успях да се задържа наоколо малко по-дълго.

— Не беше честно към теб.

— Някой не беше ли казал, че в любовта и войната всичко е честно? Това беше малко любов, смесена с малко война. Не бих я пропуснал за нищо на света.

Взех ръката му в своите и я стиснах.

— Някой ден ще направиш някоя жена много щастлива, Ли. И се надявам този „някой ден“ да дойде скоро.

— Е, ако случайно имаш някъде сестра близначка, изпрати я насам.

Засмях се, но ми идваше да заплача.

Ли ме откара вкъщи. И двамата мълчахме и аз си мислех за това, което беше казал. Имаше право. Рен наистина беше внимателен, грижовен човек. Бе разполагал с цели столетия да помисли какво иска. И по някаква причина искаше мен. Знаех дълбоко в себе си, че ме обичаше и никога не би ме оставил. Знаех също и че ако бях избрала някой друг, той щеше винаги да е наоколо, за да се грижи за мен, ако имах нужда от него.

Чувствата ми към него никога не бяха подлежали на съмнение. Ли беше прав. Трябваше да му кажа. Да му кажа, че съм направила избора си.

Умишлено се опитвах да прелъстя този мъж от няколко седмици, а сега, когато най-сетне щях да получа каквото исках... бях нервна. Решителността ми се разколеба. Внезапно се почувствах уязвима, крехка. Мислите ми бяха непоследователни и разбъркани. *Какво трябва да кажа?*

Когато спря колата, Ли ме пусна да изляза и сериозно ме окуражи още веднъж:

— Кажу ми, Келси. — Прегърна ме за миг, а после потегли. Стоях пред вратата твърде много минути, мислейки си какво щях да кажа.

Вратата се отвори и Рен излезе да застане до мен. Краката му бяха боси и още беше с тениска без ръкави и белите панталони от урока по ушу. Погледна ме сериозно в лицето и въздъхна нещастно:

— Какво да ми кажеш, Келс?

Надменно попитах:

— Чу го, нали?

— Да. — Лицето му беше изопнато, предпазливо. Внезапно осъзнах, че си мислеше, че ще избира Ли.

Той прокара ръка през косата си:

— Какво би искала да ми кажеш?

— Бих искала да ти кажа, че направих избора си.

— Това го схванах.

Посегнах нагоре и обвих ръце около врата му, но той остана вдървен и неподатлив. Надигнах се на пръсти, за да се доближа. Той въздъхна, посегна надолу да обвие ръце около мен и ме вдигна. Притисна уютно тялото ми към твърдите си като скала гърди, докато краката ми кръжаха на няколко сантиметра във въздуха. Прошепнах меко в ухото му:

— Избирам теб.

Той застина... после отдръпна глава назад да ме погледне в лицето:

— Значи в такъв случай Ли...

— Е извън картинката.

Той ми хвърли блестяща усмивка, която освети тъмната нощ:

— Значи тогава ние...

— Можем да бъдем заедно.

Придърпах главата му по-близо и го целунах нежно. Той се отскубна, за да се вгледа изненадано в лицето ми, а после ме стисна здраво в прегръдките си и отвърна на целувката ми. Но това не беше нежна, сладка целувка. Беше гореща, разтапяща, изпепеляваща.

Има много различни видове целувки. Има страстна целувка за „сбогом“ — като онази, с която Рет целуна Скарлет, когато потегли на война. Целувката от типа „Не мога наистина да бъда с теб, но ми се иска да бъда“ — като със Супермен и Лоис Лейн. Има я първата целувка — целувка, която е нежна и колеблива, топла и уязвима. А после, има я целувката на притежанието — което беше начинът, по който Рен ме целуна сега.

Тя отиваше отвъд страстта, отвъд желанието. Неговата целувка беше изпълнена с копнеж, нужда и любов, като всички онези други целувки. Но тя беше също и изпълнена с обещания и клетви, някои от които ми се струваха сладки и нежни, докато други сякаш бяха опасни и вълнуващи. Рен ме превземаше. Предявяваше правата си върху мен.

Сграбчи ме така дръзко, както тигър улавяше плячката си. Нямахме измъкване. А и аз не исках да се измъкна. С радост щях да умра в хватката му. Бях негова. И той се постара да го разбере. В

сърцето ми избуяха хиляда прелестни цветя, всичките — тигрови лилии. И разбрах със сигурност, по-силно от всичко, което бях изпитвала някога преди, че сме един за друг. Той най-сетне повдигна глава и промърмори в устните ми:

— Вече адски отдавна е време, жено.

8. РЕВНОСТ

Рен ме целуна отново и плъзна ръка под коленете ми. Успя да ме внесе в къщата и да затвори вратата с ритник, без дори да откъсва устни от моите. Най-последно си бях получила моя миг а ла Рет Бътлър. Той се отпусна на креслото, гушна ме на скута си, взе юргана ми и го подпъхна около мен.

Започна да ме целува навсякъде — по косата, по шията, по челото, по бузите... но винаги се връщаше към устните ми, сякаш бяха центърът на неговата вселена. Въздъгнах тихо и се насладих на обстрела от целувките на Рен — удавящи целувки, нежни целувки, жарки, страстни целувки, целувки, които продължаваха само секунда, и целувки, които траеха цяла вечност. Беше лесно да повярвам, че моят ангел-воин ме беше пленил и ме бе отнесъл на небето.

Дълбоко ръмжене отекна в гърдите му.

Дръпнах се назад със смях:

— Ти да не би да ми *ръмжиш*?

Той се засмя меко, усуква панделката ми за коса около пръстите си и дръпна леко, разхлабвайки плитката ми. Захапа ме лекичко по ухото и прошепна заплаха:

— Ти ме подлудяваш от три седмици. Имаш късмет, че само ръмжа.

Бавно прокара диря от целувки по врата ми.

— А това означава ли, че ще бъдеш тук по-често?

Той проговори, движейки устните си, опрени в гърлото ми:

— През всяка минута от деня.

— О! Значи... в такъв случай не просто си ме избягвал?

Той сложи пръст под брадичката ми и обърна лицето ми към своето:

— Никога не бих те отбягвал умишлено, Келс. — Започна да гали с пръсти шията и ключицата ми, разсейвайки ме.

— Но го направи.

— Това, за съжаление, беше необходимо. Не исках да те притискам, затова странях от теб, но винаги бях наблизко. Можех да те чуя. — Притисна лице в косата ми, спускаща се като водопад, и въздъхна: — И да усетя омайващото ти ухание на праскови и сметана, което абсолютно ме подлудяваше. Но не бих си позволил да те виждам, освен ако не се съгласиш на среща. Когато започна умишлено да ме изкушаваш, си мислех, че ще обезумея.

— А-ха! Значи си бил изкушен.

— Твоето *pralobhana*, *изкушение*, беше от най-лошия вид. Щях да съм те имал за миг, но после, накрая, щях да те загубя. Едва се сдържах да не те грабна и да те отнеса.

Беше странно. Сега, когато бях признала гласно, че искам да бъда с него, изобщо не се чувствах стеснителна или колеблива. Чувствах се... освободена. Изпълнена с радост. Обсипах с десетки целувки бузите, челото, коса му, а накрая — изваяните му устни. Той седеше неподвижен, докато проследявах лицето му с върховете на пръстите си. Гледахме се в продължение на един дълъг миг, красивите му кобалтовосини очи — приковани в моите кафяви. Рен се усмихна и сърцето ми подскочи, знаейки, че той, в цялото си съвършенство, ми принадлежеше.

Плъзнах ръце от раменете нагоре в косата му, отметнах я от челото му и казах меко:

— *Обичам те*, Рен. Винаги съм те обичала.

Усмивката му стана по-широка. Гушна ме по-силно в обятията си и прошепна името ми.

— Обичам те, моя *katana*. Ако бях знаел, че ти ще бъдеш наградата, която ще получа, след като съм бил пленник в продължение на столетия, щях да го понеса с радост.

— Какво значи *katana*?

— Означава прекрасното желание, за което копнея повече, отколкото за всички други.

— Хмм. — Притиснах устни към врата му и вдъхнах топлото му ухание на сандалово дърво. — Рен?

— Да? — Той усуква пръсти в косата ми.

— Съжалявам, че бях такава идиотка. Аз съм виновна за всичко. Пропилях толкова много време. Можеш ли да ми простиш?

Пръстите му спряха в косата ми:

— Няма нищо за прощаване. Пришпорвах те твърде бързо. Не те ухажвах. Не казах правилните неща.

— Не. Повярвай ми. Каза всички правилни неща. Просто мисля, че не бях подготвена да ги чуя или да ги повярвам.

— Трябваше да се сетя да не те принуждавам да бързаш. Не бях достатъчно търпелив, а нетърпеливият тигър остава без вечеря.

Засмях се.

— Знаеше ли, че започнах да изпитвам чувства към теб още преди да разбереш, че съм мъж? Помниш ли, когато почнах да тичам бясно наоколо по време на едно представление в цирка?

— Да.

— Помислих, че си заминала. Мат говореше с баща си и беше казал, че едно от новите момичета е напуснало. Помислих си, че имат предвид теб. Трябваше да разбера дали си още там. Във въпросния ден ти не се отби до клетката ми и аз се разстроих, станах унил. Не можах да се успокоя, докато не те видях в публиката.

— Е, сега съм тук и няма да те оставя, Тигре.

Той изръмжа, стисна ме и подметна закачливо:

— Не, няма. Никога повече няма да те изпусна от поглед. Сега, за всички тези стихотворения, които ми даде... мисля, че някои от тях заслужават да бъдат изучени много задълбочено.

— Определено съм съгласна.

Той ме целуна отново. Целувката беше бавна, ленива и сладка. Дланите му обгърнаха лицето ми и мисля, че сърцето ми наистина се преобърна в гърдите. Той се дръпна назад, целуна ме отстрани по устните и въздъхна дълбоко. Останахме сгушени заедно, докато времето му изтече.

На следващата вечер сготвих специална вечеря за Рен. Когато прочутите пълнени миди на мама бяха готови, Рен загреба великанска порция върху чинията си, набоде една мида и задъвка щастливо.

— Това е едно от най-хубавите неща, които съм ял някога. Всъщност е на второ място само след фъстъченото масло, *chittaharini*.

— Радвам се, че харесваш рецептата на мама. Хей, никога не си ми казал какво значи *chittaharini*.

Той целуна пръстите ми.

— Означава „тази, която пленява ума ми“.

— *A iadala?*

— Скъп, любим човек.

— Тогава и ти си моят *iadala*. Как е „обичам те“?

— *Mujbe tunse pyarbai.*

— Как е „влюбен съм“?

Той се засмя:

— Можеш да кажеш или *anurakta*, което означава, че започваш да изпитваш привързаност или привличане към някого. Или можеш да кажеш, че си *kaamaart*, което означава, че си млада жена, опиянена от любов или зашеметена от любов. Предпочитам второто.

Ухилих се:

— Да, сигурна съм, че би искал да демонстрираш как съм пияна от любов към теб. Как е „гаджето ми е красавец“?

— *Mena sakha sundara.*

Попих устните си със салфетка и го попитах дали би искал да ми помогне да приготвя десерт. Рен издърпа стола ми назад и ме последва в кухнята. Остро осъзнавах близостта му, особено понеже непрекъснато си намираше причини да ме докосва. Когато мина покрай мен, за да прибере захарта, той ме погали по ръката. Когато се пресегна покрай мен, за да сложи ванилията на кухненския плот, зарови нос във врата ми. Стигна се до момента, в който започнах да изпускам разни неща.

— Рен, подлудяваш ме. Дай ми малко пространство, за да мога да приключа с приготвянето на тестото.

Той го направи, но остана достатъчно близо, че да се налага да се бутам леко в него, когато прибирах съставките. Оформих сладките, пуснах ги върху съда за печене и обявих:

— Сега имаме петнайсет минути, докато станат готови.

Той сграбчи ръката ми и ме притегли към себе си. Следващото, за което си дадох сметка, беше как таймерът на фурната избръмча и подскочих. По някакъв начин се бях озовала на кухненския плот, вкопчена в страстна прегръдка. Едната ми ръка беше в косата му; копирените му кичури бяха усукани около пръстите ми, вероятно за да наклоня главата му под по-подходящ ъгъл, докато другата ми ръка очевидно беше сграбчила в юмрук дизайнерската му риза и бавно я

усукваше. Току-що изгладената му риза сега беше ужасно измачкана. Съкрушена, отпуснах невъздържаната си хватка и заекнах:

— Съжалявам за ризата ти.

Той сграбчи отново ръката ми, целуна дланта ми и се усмихна лукаво:

— Аз пък не съжалявам.

Избутах го и скочих долу. Побутвайки го с пръст в гърдите, казах:

— Ти си опасен, приятел.

Той се ухили:

— Не съм аз виновен, че си опиянена от мен.

Изглеждах го, но това изобщо не го смути; беше прекалено доволен от себе си. Извадих горещите сладки от фурната и се обърнах да взема млякото. Рен вече беше погълнал една много гореща сладка и сега беше на втората.

Преглътна:

— Вкусни са! Какви са?

— Двойни сладки с парченца шоколад и фъстъчено масло.

— Те са второто най-хубаво нещо, което съм вкусвал.

Засмях се:

— Каза същото на вечеря.

— Наскоро преразгледах оценката.

— Е, какво е на първо място сега? Все още ли са палачинките с фъстъчено масло?

— Не — ти. Но е близо. — След малка пауза той добави: — Време е да се преобразя, Келс.

Почувствах как по ръката му преминава лека тръпка. Той ме пусна да си стъпя на краката, целуна ме сладко още веднъж, а после прие образа си на тигър. Отиде до стълбите, скочи горе с две дълги крачки и се отправи към спалнята ми. Настани се удобно на килимчето близо до леглото ми. Преоблякох се по пижама в банята и си измих зъбите, после коленичих до него на пода.

Обвивайки ръце около врата му, прошепнах: „*Mujbe tunse ruarbai*, Рен“. Той започна да мърка, докато придърпвах одеялото върху себе си. Не бях виждала тигровата му половина, откакто се появи в деня на Коледа, и ми липсваше. Обвих ръце около него и загалих меката му козина. Сгуших се до него на пода, използвайки

меките му лапи като възглавница, и се унесох, чувствайки се спокойна и умиротворена за първи път, откакто бях напуснала Индия.

В събота се събудих в леглото си, сгушена с плюшения си бял тигър. Рен беше възседнал един стол с лице към облегалката и беше отпуснал глава върху ръцете си, наблюдавайки ме. Изпъшках и се завих презглава с одеялото.

Той вдигна тигъра-играчка и се засмя:

— Добро утро, сънливке. Нали знаеш, ако си искала да спиш с тигър, трябваше само да помолиш. Кога купи това?

— В първата седмица, когато пристигнах.

Той се ухили:

— Значи ти липсвах?

Въздъгнах и се усмигнах:

— Както на рибата липсва водата.

Той коленичи до леглото и отметна косата от лицето ми:

— Казвал ли съм ти някога, че си най-красива сутрин?

Засмях се:

— Няма начин. Косата ми е в пълен безпорядък и съм по пижама.

— Обичам да гледам как се събуждаш. Въздишаш и започваш да се извиваш. Претъркулваш се напред-назад няколко пъти и обикновено мърмориш нещо за мен. — Той се ухили.

Надигнах се и се подпрях на лакът:

— Значи говоря насън, а? Е, това е смущаващо.

— Харесва ми. После отваряш очи и ми се усмихваш, дори когато съм тигър.

— Кое момиче не би се усмигнало, когато си първото нещо, което вижда? Това е все едно сутринта на Коледа да се събудиш и да откриеш най-хубавия подарък на света.

Той се засмя и ме целуна по бузата.

— Днес искам да отидем да видим Силвър Фолс, така че си измъквай мързелите кокали от леглото. Ще те чакам долу.

На път за водопадите спряхме в „Уайтс“ в Сейлъм — малка закувалня, която съществуваше от десетилетия. Рен си поръча „Голяма бъркотия“, която беше специалитетът им: нарязани на кубчета

картофи, изпържени до кафяво, яйца, наденица, бекон и сос, разбъркани заедно на голяма купчина. Никога не бях виждала някой да го довършва, но Рен го омете до троха, така че лъсна чинията, а после ми отмъкна и препечената филийка.

— Апетитът ти си го бива — коментирах. — Не се ли храниш?

Той сви рамене:

— Господин Кадам уреди да ми доставят продукти, но умея да приготвям само пуканки и сандвичи.

— Трябваше да ми кажеш. Щях да ти готвя по-често.

Той взе ръката ми и я целуна:

— Искях да те държа заета с други неща.

Пътуването беше прекрасно. Безкрайни километри от ферми за коледни елхи от двете страни на лъкатушещия път водеха нагоре в хълмиста, покрита с гора околност.

Прекарахме деня, като си направихме излет пеша до Саут Фолс, Уинтър Фолс и Мидъл Норт Фолс и се отправихме към други три. Беше студено, а аз си бях забравила ръкавиците. Рен моментално измъкна чифт ръкавици от джоба на якето си и ги нахлузи върху ръцете ми. Бяха прекалено големи, но бяха подплатени и топли. Жестът ме върна към ужасната ми среща с Арти. Рен и Арти бяха различни като нощта и деня.

Обсъждахме разликата между горите на Индия и тези на Орегон, когато аз го прекъснах:

— Е, през цялото това време, докато излизах на срещи с Ли, ти не ревнуваше ли поне мъничко?

— Ревнувах изключително много. Обезумявам от ревност всеки път, когато някой друг се доближи до теб.

— Всъщност не го показваше с държанието си.

— Почти изпадах в ярост. Не можех да мисля трезво. Когато към теб се приближи друг мъж, просто ми идва да го разкъсам с нокти. Дори ако го харесвам — като Ли. И особено ако не го харесвам — като Джейсън.

— Няма причина да ревнуваш.

— Не ревнувам, вече. Джейсън се оттегли, а на Ли дължа признателност за това, че най-накрая те накара да признаеш чувствата си.

— Да, наистина си му длъжник за това. Между другото, той каза, че ако някога ме зарежеш, ще дойде да те търси.

Той се усмихна:

— Никога няма да се случи.

Когато минавахме край едно сечище, забелязах как вирна нос във въздуха:

— Какво подушваш?

— Хмм, подушвам мечка, планински лъв, елени, няколко кучета, много катерици, коне, риба, вода, растения, дървета, цветя и теб.

— Не те ли смущава да усещаш мириса на всичко толкова силно?

— Не. Научавах се да го изолираш и да се съсредоточаваш върху това, което искаш да подушиш. Със слуха е същото. Ако се концентрирам, мога да чуя как малките създания копаят под земята, но просто го изключвам от съзнанието си.

Пристигнахме в Дабъл Фолс и той ме отведе до обрасла с мъх скала, която служеше като наблюдателна точка. Треперех, а зъбите ми тракаха, дори с якето и ръкавиците. Рен бързо смъкна якето си и го загърна здраво около тялото ми. После ме придърпа отново към гърдите си и обви ръце около мен. Почувствах как копринено гладката му коса лекичко се допря до лицето ми, когато сведе глава до бузата ми.

— Почти толкова прекрасно е като теб, *priya*. Това е толкова похубаво, отколкото да се налага да се тревожа да не би боровите иглички да пробият кожата ми или заради онези Капа, които ни преследваха.

Обърнах глава и го целунах по бузата.

— Има едно нещо, свързано с Кишкинда, което ми липсва.

— Наистина ли? Какво? Нека да позная. Липсват ти караниците.

— Да се карам с теб е забавно, но сдобряването е по-хубаво. Обаче не това ми липсва. Липсва ми това през цялото време да те имам близо до себе си в човешки образ. Не ме разбирай погрешно. Обичам тигровата част от теб, но би било хубаво да имаме нормална връзка.

Той въздъхна и стисна талията ми:

— Не знам дали някога ще имаме нормална връзка. — Замълча за минута, а после призна: — Колкото и да ми харесва да съм човек, има една част от мен, която иска да тича свободно в гората.

Засмях се, сгущена в дълбоките пластове на якето му:

— Просто мога да си представя изражението на служителя от поддръжката на парка, когато туристите кажат, че през дърветата е тичал бял тигър.

През следващите няколко седмици си създадохме рутина. По взаимно решение се разбрахме да оставим засега уроците по ушу и се наложи да прекарам половин час на телефона, като утешавах Дженифър и я насърчавах да продължи без мен.

Рен искаше да е близо до мен през цялото време, дори когато беше тигър. Обичаше да се изпружва до краката ми, когато седях на пода и учех.

Вечер той свиреше на мандолината си или се упражняваше на новата китара, която беше купил. Понякога ми пееше. Гласът му бе тих и дълбок, с топъл, напевен резонанс. Акцентът му се долавяше поотчетливо, когато пееше, което намирах за много хипнотично. Дори само гласът му беше достатъчно въздействащ, но когато пееше, ме потапяше в транс. Шегуваше се как звярът успокоява дивото момиче с музика.

Понякога не правех нищо, освен да седя с главата на Рен в скута си и да го гледам как спи. Галех бялата му козина и усещах как гърдите му се повдигат и спускат. Да бъде тигър, беше част от същността му и аз се чувствах удобно с тази част. Но сега, когато най-сетне бях приела, че ме обича, бях завладяна от желание да бъда с него.

Беше смазващо. Искях да споделям с него всеки миг. Искях да слушам гласа му, да усещам ръката му в моята и да облягам буза на гърдите му, докато той ми четеше. Бяхме заедно, но не бяхме истински заедно. Рен прекарваше повечето си часове в човешки образ в училище, което ни оставяше малко време да развиваме връзката си. Изпитвах глад за него. Можех да му говоря, но той не можеше да отговори. Бързо станах експерт в разчитането на тигровите изражения.

Сгушвах се на пода с него всяка вечер и всяка нощ той ме вземаше и ме слагаше отново в собственото ми легло, след като заспах. Подготвихме си домашните заедно, гледахме филми, дочетохме „Отело“ и минахме на „Хамлет“.

Освен това постоянно поддържахме връзка с господин Кадам. Когато вдигнех телефона, той говореше с мен за училище и за Нилима

и ми казваше да не се тревожа, задето проучването ми за изпитанията на четирите дома се е оказало безплодно. Беше вежлив и винаги питаше за приемното ми семейство, но после винаги питаше за Рен.

Не се опитвах да подслушвам, но беше очевидно, че нещо ставаше, когато говореха с приглушен тон и понякога преминаваха на хинди. От време на време чувах да се споменават странни термини: Игдразил, Морският камък и Планината на Ной. След като Рен затвореше телефона, го питах за какво са говорили, но той просто се усмихваше и ми казваше да не се тревожа или че са говорили по работа, или че са водили конферентен разговор с други хора, които говорели само хинди. Спомних си имейла от господин Кадам за документите и изпитах подозрения, че Рен крие нещо, но след това той беше толкова непредпазлив и искрено щастлив, задето е с мен, че накрая забравях тревогите си, поне до следващия телефонен разговор.

Рен започна да пише малки стихотворения и бележки и да ги слага в чантата ми, за да ги намеря по някое време през учебния ден. Някои от тях бяха прочути стихотворения, а други бяха негови творения. Прибирах ги между страниците на дневника си и държах у себе си преписи на двете ми любими през цялото време.

Знаеш, че си влюбен, когато виждаш света в очите ѝ,
а очите ѝ — навсякъде в света.

Дейвид Левеск

*Ако един владетел притежава скъпоценна перла,
скъп камък, който цени повече от всичко на света,
дали би го скрил,
дали заровил би го далече от очите,
защото се бои, че други ще го похитят.
Или показвал би го гордо,
поставил би го в пръстен или пък в корона,
та цял светът да види неговата прелест
и да съзре какво богатство носи в живота му...
безценна моя перла — това си ти за мен.*

Рен

Четенето на най-съкровения му мисли и чувства почти компенсираше факта, че времето ни заедно, в което той не беше тигър, бе ограничено. Не съвсем. Но почти.

След часа по история на изкуството един ден Рен ме изненада, като ме настигна, появявайки се зад мен.

— Как разбра къде ми е часът?

— Днес излязох рано и те проследих. Лесно е като да изядеш парче от прасковения пай с бита сметана, който обеща да ми направиш по-късно.

— Помня. — Засмях се и се отправихме към езиковата лаборатория да върнем една отдавна забравена видеокасета.

Зад бюрото на езиковата лаборатория седеше Арти.

— Здравсти, Арти. Просто връщам един видеоматериал.

Той побутна очилата си нагоре по основата на носа си.

— А, да. Чудех се къде ли се е дянало това видео. Много е късно, Келси.

— Да. Съжалявам.

Той го пхна в едно празно „гнездо“, в което си представих, че вероятно се е взирал седмица след седмица, докато гледката бавно го е подлудявала.

— Радвам се, че поне имаше нужния интегритет, за да го върнеш.

— Правилно, аз съм просто изтъкана от интегритет. Доскоро, Арти.

— Чакай, Келси. Не отговори на телефонните ми обаждания, затова предполагам, че телефонният ти секретар не работи. Трудно ще е да те вмества, но мисля, че следващата сряда съм свободен.

Той взе молива и органайзера си и вече драскаше припряно името ми. *Как беше възможно да не обръща внимание на присъствието на едрия мъж зад мен?*

— Виж, Арти, сега се срещам с друг.

— Не мисля, че си схванала ясно това, Келси. Срещата, която имахме, беше много специална и почувствах истинска връзка. Сигурен съм, че ако премислиш нещата, ще видиш, че би трябвало да излезеш с мен. — Той хвърли кратък поглед към Рен. — Очевидно е, че съм най-добрият вариант.

Подразнена, възкликнах:

— Арти!

Той отново бутна очилата си нагоре и се втренчи упорито в мен, призовавайки ме с очи да се предам.

В този момент Рен пристъпи между нас. Арти неохотно откъсна очи от мен и погледна Рен с неприязън. Двата мъже бяха толкова различни, че не се сдържах да ги сравня. Докато Арти беше мек, бузест и шкембест, Рен беше строен и с едри и яки гърди и ръце. И след като бях виждала невероятното му тяло без риза, можех да свидетелствам и за фантастично изваяни коремни мускули. Като нищо можеше да размаже Арти в земята.

Арти бе с нездрав бял цвят на лицето и космати ръце, с червен нос и воднисти очи. Рен можеше да спре уличния трафик. И го беше правил. *Буквално*. Той беше истински жив Адонис със златисто-бронзова кожа. Често бях виждала момичета да се препъват по тротоара и да се блъскат в дърветата, когато той минеше наблизо. Никое от тези качества не смущаваше Арти. Той беше изключително самоуверен. Дръзко отстояваше позициите си, без изобщо да се стресне от невероятната външност на Рен.

Арти запита с носов, провлечен тон:

— А ти пък кой си?

— Аз съм мъжът, с когото излиза Келси.

Изражението на Арти беше слисано. Той погледна с присвити очи надолу към мен зад рамото на Рен и изрече надутото:

— Би предпочела да излизаш с този... варварин, вместо с мен? Може би съм преценил погрешно характера ти. Очевидно правиш съмнителни избори, основани чисто и просто на лъстиви подтици. Мислех, че си на по-високо морално ниво, Келси.

— Наистина, Арти... — подхванах.

Рен тикна лице много близо до това на Арти и заплаши тихо:

— Не я обиждай отново. Младата дама ясно даде да се разбере какво мисли. Ако някога отново чуя, че преследваш нея или друга млада жена, ще се върна и ще направя живота ти много неудобен.

Той заби пръст в органаизера на Арти:

— Може би е по-добре да си запишеш това, за да не забравиш. Добре е също и да си отбележиш, че Келси няма отново да е на разположение. Никога.

Никога преди не бях виждала Рен от тази перспектива. Беше смъртно опасен. Щях да се разтреперя, ако бях на мястото на Арти.

Както обикновено обаче, Арти не забелязваше никой и нищо друго, освен себе си. Не виждаше опасния хищник, който се спотайваше зад очите на Рен. Ноздрите на Рен бяха разширени. Очите му бяха приковани върху мишената. Мускулите му бяха изопнати и напрегнати. Беше готов да скочи. Да осакатява. *Да убива.*

Сложих длан върху ръката му и промяната бе мигновена. Той изпусна напрегнат дъх, отпусна стойката си и плъзна длан върху моята.

Стиснах ръката му:

— Хайде. Да вървим.

Стигнахме до колата и той ми отвори вратата. След като се увери, че съм закопчала предпазния колан, се наведе към мен и каза:

— Какво ще кажеш за една целувка?

— Не. Не беше нужно да се държиш толкова ревниво. След такова държание не заслужаваш целувка.

— А, но ти заслужаваш. — Той се ухили и ме зацелува, докато си промених мнението.

Докато пътувахме към къщи, мълчеше.

— Какво си мислиш? — попитах.

— Мисля си, че може би трябва да си купя папийонка и пуловер без ръкави, понеже, изглежда, толкова много ти харесват.

Засмях се и го тупнах с юмрук по ръката.

По-късно същата седмица видях Рен, потънал в сериозен разговор с красиво индийско момиче. Рен ми се стори малко смутен. Питах се кое ли беше момичето, когато почувствах нечия длан на рамото си. Беше Джейсън.

— Здравсти, Келси. — Той дойде при мен на стъпалата и проследи погледа ми. — Неприятности в рая, а?

Засмях се:

— Не. Е, какво става с теб?

— Нищо особено — отвърна той, като затършува в раницата си и ми подаде театрално списание. — Ето копие от онази статия. Онази със снимката ти в нея.

На корицата на списанието имаше снимка на двама ни с Джейсън, застанали до колата. Дланта ми беше върху ръката на старата

жена, докато тя ми благодареше. Изглеждах ужасно. *Като ударена от кола.*

Джейсън внезапно се изправи:

— Тъ, можеш да я задържиш, Келси. Ще се видим по-късно — провикна се през рамо, докато Рен се приближаваше.

Рен се загледа след Джейсън:

— За какво беше това?

— Странно, канех се да те попитам същото. Кое е момичето?

Той се размърда смутено:

— Хайде. Да поговорим за това в колата.

След като излезе от паркинга, аз скръстих ръце на гърдите си и казах:

— Е, коя е тя?

При тона ми той трепна:

— Казва се Амара.

Зачаках, но той не добави нищо повече.

— И... какво искаше?

— Искаше телефонния номер на родителите ми... за да могат родителите да се обадят на моите.

— За какво?

— За да уговорят брак.

Устата ми увисна отворена:

— Ти сериозно ли говориш?

Рен се ухили:

— Келси. Нима ревнуваш!

— Дяволски вярно, ревнувам. Ти принадлежиш на мен!

Той целуна пръстите ми:

— Харесва ми да ревнуваш. Казах, че вече съм зает, така че не се тревожи, моя *prema*.

— Това просто е странно, Рен. Как може да иска да ти предложи брак, когато дори не се познавате?

— Не ми предложи точно брак; предложи идеята за брак. Обикновено родителите се занимават с това, но в Америка нещата леко са се променили. Сега по-скоро родителите, един вид, проучват потенциални брачни партньори, а децата могат да изберат от тези, които те са „отсели“.

— Е, ти вече си минал веднъж през това, искам да кажа, когато си бил сгоден за Йесубай. Ти искаше ли да се ожениш за нея? Родителите ти я избраха специално за теб, нали?

Той се поколеба и проговори внимателно:

— Аз... приех годеща и с нетърпение очаквах да имам съпруга. Надявах се да имам щастлив брак, какъвто имаха родителите ми.

— Но щеше ли ти да избереш нея за съпруга?

— Не зависеше от мен. — Той се усмихна, опитвайки се да ме успокои. — Но, ако това те кара да се чувстваш по-добре, наистина избрах теб, макар че всъщност не си търсех жена.

Все още не ми се искаше да оставя тази тема:

— Значи щеше да стигнеш докрай с женитбата, макар че не я познаваше от... ден първи?

Той въздъхна:

— Бракът в индийската култура беше и все още е различен. Когато се жениш, се опитваш да направиш семейството си щастливо с някой, който има същата културна основа като теб и който приема и спазва традициите и обичаите, важни за семейството ти. Има много неща, които трябва да се вземат предвид, като например образование, богатство, каста, религия и това откъде идваш.

— Значи е като да пресяваш молби за приемане в колежа? Аз щях ли да „мина през ситото“?

Той се засмя:

— Трудно е да се каже. Някои родители смятат, че излизането на срещи с външен човек те опетнява завинаги.

— Значи искаш да кажеш, че дори само излизането с американско момиче те опетнява? Какво щяха да кажат родителите ти за нас?

— Родителите ми живееха в много различно време.

— И все пак... нямаше да одобрят.

— Господин Кадам ми е като родител в известен смисъл, а той те одобрява.

Изпъшках:

— Не е същото.

— Келси, баща ми обичаше майка ми, а тя не беше индийка. Бяха от различни култури, с различен произход, трябваше да слоят различни

традиции, а бяха щастливи. Ако някой от онова време би ни разбрал... това щяха да са те. Твоите родители щяха ли харесат мен?

— Майка ми щеше да те обожава; щеше да ти пече сладки с шоколад и фъстъчено масло всяка седмица и да се кикоти всеки път, щом те види, като Сара. Баща ми никога не мислеше, че който и да е мъж би бил достатъчно добър за мен. Щеше да му е трудно да ме пусне да си отида, но и той щеше да те хареса.

Спряхме в гаража и внезапно си представих как четиримата седим в библиотеката на родителите ми, разговаряйки за любимите си книги. Да, от все сърце щяха да одобрят Рен.

Усмихнах се за миг, после се намръщих.

— Не ми харесва идеята, че те преследват други момичета.

— Сега знаеш как се чувствах аз. И като говорим за това, какво имаше да каже Джейсън?

— О! Даде ми това.

Подахох му статията, докато влизахме в къщата. Рен седна и я зачете мълчаливо, докато аз приготвих за двама ни нещо за хапване. Той влезе в кухнята с разтревожено изражение на лицето.

— Келси, кога е правена тази снимка?

— Преди около месец. Защо? Какво има?

— Може би нищо. Трябва да се обадя на Кадам.

Той се обади по телефона и заговори бързо на хинди. Седях на канапето и държах ръката му. И двамата говореха бързо, а Рен изглеждаше много разтревожен. Последното нещо, което спомена, преди да затвори, беше нещо за Кишан.

— Рен, кажи ми. Какво става?

— Името и снимката ти са поместени в статията. Дописката е доста неясна, така че може и да извадим късмет.

— Какво искаш да кажеш?

— Страхуваме се, че Локеш може да те проследи дотук.

Отвърнах, объркана:

— О! Ами студентската ми лична карта и шофьорската ми книжка?

— Погрижихме се да ги променим. Господин Кадам има връзки. Той го уреди, така че в документите името ти не съвпада със снимката. Наистина ли мислеше, че той е успял да ти уреди паспорт за една седмица, за да заминеш за Индия миналото лято?

— Предполагам, че не съм се замисляла за това. — Умът ми беше замаян от новата информация, а видението за жадния за власт магьосник, което ми се беше явило в Индия, изведнъж възкръсна в паметта ми. Внезапно разтревожена, казах: — Но, Рен, в колежа съм регистрирана под собственото си име, а има документи относно мен в системата за приемна грижа, които могат да го отведат до Сара и Майк. Ами ако той ги намери?

— Господин Кадам промени и тях. Щатските досиета официално гласят, че си била освободена от техните грижи на петнайсет години, а за тази къща и всички разходи по нея се плаща по скрита сметка. Дори моята шофьорска книжка е фалшива и съм регистриран под различно име. Келси Хейс официално посещава Университета на Западен Орегон, но снимката ти беше изключена от регистъра, така че той да не може да те намери. Не сме оставили никакви документи на твое име, свързани със снимката ти.

— А годишникът ми от гимназията?

— Погрижихме се. Заличихме те от официалните регистри. Ако някой се свърже с твой стар съученик от гимназията със стар годишник, може и да те разпознаят, но шансът това да се случи не е твърде голям. Ще трябва да проверят всяка гимназия в страната, ако предположим, че знаят в коя страна да търсят.

— Значи според теб тази статия означава...

— Че съществува документ, чрез който може да те издири.

— Защо двамата не ми казахте всичко това преди?

— Не искахме да те тревожим ненужно. Искахме да водиш колкото може по-нормален живот.

— Е, какво ще правим сега?

— Надявам се, ще довършим семестъра, но просто за всеки случай повиках Кишан.

— Кишан идва тук?

— Той е добър ловец и може да ми помогне да държа нещата под око. Освен това ще се разсейва по-малко от мен.

— О!

Рен ме притегли към себе си и заразтва гърба ми:

— Няма да позволя да ти се случи нищо, обещавам.

— Но какво, ако нещо се случи на теб? Какво мога аз да направя по въпроса?

— Кишан ще ми пази гърба, за да мога аз да пазя твоя.

9. КИШАН

Без никаква вест от Локеш и нищо необичайно на лице, аз се отпуснах достатъчно, за да се насладя на ежегодната танцова забава по случай Деня на Свети Валентин. Вечерта щеше да е забавна, а приходите щяха да се използват за финансиране на Арктическият музей „Йенсен“.

Рен измъкна от дрешника ми чанта за дрехи и я закачи на вратата на банята.

— Какво е това, мистър? Вече мислиш, че можеш и да ми избираш какво ще обличам, а?

— Харесвам те във всичко, което носиш. — Той ме притегли в силна прегръдка. — Но исках да те видя в тази рокля. Ще я облечеш ли тази вечер?

Изсумтах:

— Вероятно искаш да я нося, защото не съм я обличала на среща с никой друг. Сега не можеш да понасяш роклята с цвят на праскова, защото твърдиш, че мирише на Ли, дори след като беше на химическо чистене.

— Роклята в прасковен цвят ти стои прекрасно и я избрах специално за теб. Но си права. Напомня ми за Ли, а искам тази вечер да бъде само за нас. — Той ме целуна по бузата. — Ще те взема за вечеря след два часа. Не ме карай да чакам твърде дълго.

— Няма.

Той допря чело до моето и добави меко:

— Мразя да съм разделен от теб.

След като той си тръгна, аз си взех горещ душ и обвих кърпа около главата си и халат за баня около тялото си. Когато отворих ципа на чантата за дрехи, открих рокля от шифон в цвят бордо с пола, впита по ханша и бедрата и разширяваща се надолу, и двойни къси, свободно падащи разкроени ръкави. Беше рокля тип „прегърни ме“, която се завързваше отстрани на кръста. В една кутия на леглото имаше червени обувки с много каишки.

Въздъгнах. *Защо мъжете са толкова обсебени от обувките с каишки?*

Сега, когато имах милиард червила, лесно открих такова, което подходеше на роклята ми. Прекарах дълго време с машина за къдрене, извивайки косата си в дълги букли, които прибрах назад с инкрустирани със скъпоценни камъни гребени, оставяйки няколко свободно пуснати къдрици около ушите си. Гримирах се и дори имах време да си сложа на пръстите на ръцете и краката червен лак в тон.

Рен позвъни на вратата, опитвайки се да се държи официално. Отворих и ахнах тихо. Моят архангел-воин носеше блестящо бяла риза със сива жилетка и червена сатенена вратовръзка, вързана на обикновен възел, която беше в тон с роклята ми. Черният му смокинг беше небрежно праметнат през рамо, а косата му падаше съблазнително над едното око. Приличаше на супермодел, току-що слязъл от страниците на „GQ“.

Внезапно се почувствах като малко момиченце, което си играе на карнавал, в сравнение с него. Можех да си представя как всяко момиче на танцовата забава иска да го докосне и да отметне косата му от челото.

Рен се усмихна, и сърцето ми се свлече в обувките, където взе да се мята като риба на сухо. Иззад гърба си той извади букет от две дюзини червени рози. Пристъпи вътре и ги сложи във ваза с вода, която вече беше приготвил.

— Рен! Не можеш да очакваш от мен да те придружа на танци, когато изглеждаш така! Достатъчно лош си и когато се обличаш нормално!

— Нямам представа за какво говориш, Келси. — Той посегна и леко подръпна една от къдриците ми, затъквайки я деликатно зад ухото ми. — Никой няма дори да ме забележи, когато стоя редом до теб. Изглеждаш зашеметяващо. Сега мога ли да ти дам подаръка за Свети Валентин?

— Не беше нужно да ми вземаш нищо друго, Рен. Повярвай ми, ти си достатъчен подарък.

Той измъкна от джоба си кутийка за бижута и ми я отвори. Вътре имаше чифт обици-висулки с диаманти и рубини, инкрустирани в златна звезда с лъчи.

Прошепнах:

— Прекрасни са!

Той ми помогна да ги извадя от кутията. Харесваше ми усещането как се полюшват от ушите ми и почукват лекичко по лицето ми, когато обърнех глава.

Повдигнах се на пръсти и го целунах:

— Благодаря ти. Обожавам ги.

— Защо виждам „но“ в изражението ти?

— „Но“-то означава, че наистина не е нужно да ми купуваш скъпи неща. Напълно доволна съм от нормални, обикновени неща като например... къси чорапи.

Той се подсмихна иронично:

— Късите чорапи трудно могат да минат за романтичен подарък. Това е специален повод. Не ми разваляй вечерта, Келс. Просто ми кажи, че ме обичаш и че обожаваш обиците.

Пресегнах се, обвих ръце около врата му и му се усмихнах:

— Обичам те. И... си обичам обиците.

Лицето му светна в прекрасна до болка усмивка и сърцето ми се преобърна отново.

Взех неговия подарък от бюрото и му го подадох.

— Доста е мизерен в сравнение с обиците и розите. Оказва се, че е трудно да се пазарува за богати тигри.

Той разкъса хартията и се появи моят нищожен подарък — книга.

Обясних:

— Казва се „Граф Монте Кристо“. Разказва се за човек, който е погрешно обвинен и хвърлен в затвора за дълго време, а после бяга и иска да отмъсти на обвинителите си. Това е много добра история, която ме накара да се сетя как си бил в плен стотици години. Помислих си, че можем да си вземем почивка от Шекспир и може би да я прочетем заедно.

— Това е съвършен подарък. Не само ми предлагаш ново литературно произведение, което знаеш, че оценявам, но ми предлагаш също и часове наред четене с теб, което е най-хубавият подарък, който би могла да ми дадеш.

Отрязях с ножица една розова пъпка от букета и я втъкнах в ревера му. После тръгнахме на вечеря, която се оказа в уединена трапезария само за нас.

След като бяхме настанени и обслужени от не по-малко от трима лични сервитьори само за нас, прошепнах:

— Един нормален ресторант щеше да ме устрои идеално.

— Един нормален ресторант е място, където стотици мъже извеждат стотици жени, с които са на среща тази вечер. Не е специален или уединен. Исках да те имам само за себе си тази вечер.

Рен улови ръката ми и я целуна.

— Това е първата ми среща на Свети Валентин с момичето, което обичам. Исках да искриш на светлината на свещите. И като говорим за това... — Той извади от ревера на сакото си лист хартия и ми го подаде.

— Какво е това? — Отворих го и разпознах почерка му. — Написал си ми стихотворение?

Той се ухили:

— Да.

— Ще ми го прочетеш ли?

Той кимна и взе листа. Тембърът на гласа му ме стопли, когато зачете...

*Запалих свещ и пламъка загледах.
Танкуваше и виеше се,
буен и освободен.
А после улови ме и в очите ми потрепна.
Ръката си над него щом прокарах,
се раздвижи.
Издигна се и после разгоря се.
Ръка отдръпнах и горещината намаля.
Отслабна и угасна.
Ръка протегнах пак и насладих се на
изгарящия допир.
Дали ще ме опърли и жигоса? Дали ще
ми остави рана и буйно ще гори?
Не! Тръпка радостна ми даде и
ме стопли.
Затля и засия.
Възпламенявайки и тялото ми, и душата.*

*И беше бляскава и ярка, и сияйна
на бузите ѝ прелестни руменината.*

Рен

Той наведе глава, сякаш смутен от прекрасните думи. Изправих се и заобиколих масата, за да дойда до него. Извих се, за да се настаня на скута му и обвих ръце около шията му.

— Прекрасно е.

— Ти си прекрасна.

— Бих те целунала, но ще те оплескам целия с червило и тогава какво ще каже сервитьорката?

— Може да казва каквото си иска.

— Водя предварително изгубена битка, нали?

— Да. Възнамерявам да те целувам... много, преди тази вечер да свърши.

— Разбирам. Значи тогава със същия успех мога и да продължа. Не смяташ ли?

— Определено бих казал, че трябва.

Не чух сервитьорката да се връща. Лицето ми пламна в ярка червенина.

Рен се засмя тихо:

— Не се тревожи. Ще оставя голям бакшиш.

Сервитьорката се приближи до нашата маса, докато аз трмаво се смъквах от скута на Рен. За мой ужас, долната половина на лицето му бе оплескана с червено червило. Можех само да си представя на какво приличаше моето лице. На Рен изобщо не му пукаше.

Бързо тръгнах да си оправя лицето и го помолих да поръча вечерята. Когато се върнах, храната ни чакаше. Рен се изправи да ми издърпа стола, докато сядах, и се наведе да притисне буза в моята.

Заиграх се разсеяно с новите си обици. Рен забеляза.

— Не ти ли харесват?

— Мисля, че са прекрасни, но се чувствам наистина виновна, задето харчиш толкова пари по мен. Мисля, че би трябвало утре да ги върнеш в магазина. Може би ще ти позволят да платиш само такса за наем.

— Ще говорим за това по-късно. Засега просто искам да се наслаждавам, като гледам как ги носиш.

След вечеря отидохме с кола на танците. Рен ме изведе на дансинга и ме завъртя. Прегръщайки ме плътно, той нито за миг не откъсваше очи от мен, докато ме въртеше в такт с музиката. Беше толкова разсейващо красив, че и аз не можех да откъсна очи от него.

Той затананика в тон с песен, наречена „Моята изповед“.

С усмивка признах:

— Тази песен описва какво чувствам към теб. Отне ми дълго време да призная какво изпитвам дори пред себе си.

Той се заслуша по-внимателно в думите, после се усмихна:

— Знам какво чувстваш към мен след онази целувка, преди да напуснем Кишкинда. Онази, заради която толкова побесня.

— О, онази, която ти сметна за просвещаваща?

— Такава си беше. Защо побесня заради това?

— Беше просвещаваща, защото точно тогава разбрах, че имаш толкова силни чувства към мен, колкото и аз към теб. Не може да целуваш така един мъж и да не го обичаш, Келс.

Посегнах да се заиграя с косата на тила му.

— Значи затова после беше толкова наперен и самоуверен.

— Да. Но цялата тази напереност си отиде, след като ти си тръгна.

Изражението му стана сериозно. Той целуна пръстите ми, притисна ръката ми към гърдите си и каза напрегнато:

— Обещай ми, че никога повече няма да ме оставиш така, Келси.

Погледнах го в кобалтовосините очи и казах:

— Обещавам. Няма да те оставя никога повече.

Устните му леко допряха моите. Внезапно той се усмихна дяволито, извъртя ме, а после ме притегли силно към гърдите си. Плъзна ръка зад гърба ми и ме свали бавно с кръгообразно движение. Сграбчи ме бързо, затанцувахме под звука на тангото и Рен ме въртеше плавно в съзвучие с латиноритъма на песента.

Знаех, че хората вероятно ни гледаха, но в този момент не ме беше грижа. Той успяваше да изпълнява умело движенията, макар че аз не знаех какво правя. Танцът беше огнен и страстен и аз бях бързо завладяна от него и от ритъма на мелодията. Рен ме обгърна в пелена

от умствени и физически усещания, режисирайки съвършеното прелъстяване.

Когато песента свърши, той трябваше да ме задържи права за няколко минути, защото краката ми бяха омекнали като желатин. Засмя се и зарови нос във врата ми, доволен от реакцията ми.

Песента се промени до нормален бавен ритъм. След като се съвзех от хипнотизиращото му нападение достатъчно, за да говоря, казах:

— Мислех, че такова танцуване се случва само във филмите. Кога си се научил да танцуваш така?

— Майка ми ме научи на няколко традиционни форми на танцуване, а после прихванах много движения през годините, като гледах. Господин Кадам ме свърза с Нилима, която ми стана партньорка в упражненията.

Намръщих се:

— Не ми харесва особено мисълта да танцуваш с Нилима. Ако искаш да се упражняваш, научи мен.

— Нилима ми е като сестра.

— И въпреки това.

— Добре, обещавам никога повече да не танцувам с друга жена.

— Той се усмихна: — Въпреки това, още ми харесва, когато ревнуваш.

Отново затанцувахме бавно и аз сложих глава на рамото му, затворих очи и просто се оставих да се наслаждавам на усещането как ме прегръща. Песента беше наполовина свършила, когато почувствах как се вдърви и го видях да поглежда зад гърба ми.

— Тъй... тъй... тъй... — намеси се копrienен, познат глас. — Вече е завял друг вятър. Мисля, че това е моят танц.

Извъртях се кръгом:

— Кишан? Толкова се радвам да те видя! — Преметнах ръце около шията му.

Принцът със златните очи ме взе в обятията си, притисна буза към моята и каза:

— Аз също съм щастлив да те видя, *bilauta*.

10. НАЕМНИ УБИЙЦИ

Кишан се дръпна назад да ме огледа хубаво.

— Липсваше ми. Добре ли се държи с теб този идиот, брат ми?

— Прошепна високо: — Наложил ли се да използваш спрея против тигри?

Засмях се:

— Рен се държи с мен много добре, въпреки че му поднесох доста скромни подаръци за Свети Валентин.

— А! Той и бездруго не заслужава никакъв. А той какво ти подари?

Посегнах нагоре да докосна с пръст една обица:

— Тези. Но са твърде екстравагантни за мен.

Кишан протегна ръка и леко докосна едната обица. Похотливото му изражение на пират, което сякаш казваше: „Ей сега ще ти отмъкна жената и какво си мислиш, че ще направиш по въпроса?“, се стопи и се превърна в кротка усмивка, която изви нагоре ъгълчето на устата му. Каза тихо:

— Майка ни щеше да одобри.

Озадачена, казах:

— Да не искаш да кажеш, че тези са принадлежали на майка ви?

— Обърнах се към Рен и той кимна кратко. — Рен, защо не ми каза?

Той отвърна небрежно:

— Не исках да се чувстваш принудена да ги носиш, ако не ти харесват. Вече са малко старомодни.

— Трябваше да ми кажеш, че са били на майка ти. — Плъзнах ръце около шията му и го целунах нежно. — Благодаря ти, че ми подари нещо толкова ценно за теб.

Рен ме прегърна плътно и ме целуна по бузата.

Чух театрална въздишка зад нас.

— Ъх. Мисля, че го предпочитам хленчещ и съкрушен. Това е просто отблъскващо.

Рен изръмжа тихо:

— Теб кой те е канил?

— Ти.

— Да, но не съм те канил тук. Как ни намери?

— Долетяхме в Сейлъм и аз отидох с колата до къщата, подуших тук-там и открих поканата за танците, оставена на кухненския плот. Така че подкарах към кампуса, а после надуших следите ти. Помислих си, че ако има парти, трябва да съм тук. Май всички красиви момичета ще са вече заети. Може би... мога да взема назаем твоето.

Кишан протегна ръка, но Рен пристъпи пред мен и заплаши:

— Само през трупа ми.

Кишан запретна нагоре ръкавите на пуловера си:

— Когато кажеш, братле. Да те видим с какво разполагаш, мистър Романтичен.

Време за намеса. С най-сладкия си глас казах:

— Кишан, ние сме, така да се каже, наскред любовна среща и макар че съм много щастлива да те видя, се питам дали би имал нещо против засега да си тръгнеш за вкъщи? Както виждаш, това е не толкова парти, колкото среща на една двойка. Няма да се бавим много, а вкъщи има продукти за сандвичи и огромна чиния със сладки. Имаш ли нещо против? *Моля те.*

— Чудесно. Ще си отида. Но само защото ти ме молиш.

Рен отвърна рязко:

— А ти си го търсиш.

Кишан перна Рен по ухото и подметна подигравателно:

— Точно така. И ще видим дали можеш да ми го дадеш по-късно. Чао, Келси.

Имах много силно предчувствие, че единствено дланта ми върху ръката му възпря Рен да се нахвърли на брат си. Той наблюдаваше, докато Кишан се изгуби от поглед, но дори след това все още не можеше да се отпусне. Опитвах се да привлека вниманието му обратно към себе си.

— Рен.

— Позволява си твърде много волности. Може би беше грешка да го каня тук.

— Имаш ли му доверие?

— Зависи. Имам му доверие за повечето неща. Освен...

— Освен?

— Освен теб.

— О! Е, не е нужно да му имаш доверие по отношение на мен. Просто трябва да имаш доверие на мен.

Той изсумтя подигравателно:

— Келс...

— Сериозно говоря. — Сложих длани на бузите му, за да ме погледне: — Искам да разбереш нещо. Може би Йесубай е избрала него, но аз избрах теб. Ти си този, когото искам. Не Кишан.

Въздъгнах:

— Всъщност донякъде ми е жал за Кишан. Изгубил е жената, която е обичал. Затова трябва да се възползваме възможно най-добре от времето си. Никога не знаеш кога някой, когото обичаш, ще ти бъде отнет.

Той ме прегърна силно за минута и притисна буза към моята, докато танцувахме бавно, разбрал, че вече не говорех за Кишан.

— Това няма да ни се случи. Няма да те оставя. Безсмъртен съм, забрави ли?

Усмигнах се неубедително:

— Нямах това предвид.

— Знам какво имаше предвид. — Подметна закачливо: — Но трябваше да се преборя с трима мъже, за да спечеля любовта ти, и не искам да нападам и брат си.

Засмях се:

— Преувеличаваш, Тарзан. Всъщност не се наложи да отблъскваш никого, освен Ли. И бездруго сърцето ми ти принадлежеше през цялото време и вероятно си го знаел.

— Да го знам аз и да го знаеш ти са две различни неща. Твърде дълго бях самотен тигър. Заслужавам да бъда щастлив с жената, която обичам. И няма да позволя на никого да ми я отнеме, най-малко пък на Кишан.

Изгледах го. Той въздъгна и ме завъртя.

— Ще се опитам да бъда по-търпелив с Кишан, но той знае как да дърпа всичките ми струни. Изключително трудно е да се контролирам в близост до него, особено когато флиртува с теб.

— Моля те, опитай. Заради мен?

— Заради теб съм готов да изтърпя кошмарни мъчения, но не мога да понасям да флиртува с теб.

— Обичам теб. Ще му кажа да спре. Но се опитайте да не се пребиете взаимно, докато е в града, става ли? Без котешки битки. Не забравяй, че имаш нужда от него тук, помниш ли?

— Добре, но ако продължава да се хвърля в краката ти, всички уговорки отпадат.

След миг казах меко:

— Не каза в отговор същото... че и ти ме обичаш.

— Келси, „Аз съм като Полярната звезда, която е без съперница!“^[1]

— Цезар е загинал, нали знаеш.

— Надявах се това да не го знаеш.

— Знам целия Шекспир.

— Добре, тогава просто ще кажа, че те обичам. На този свят за мен няма нищо по-важно от теб. Удовлетворен съм само когато ти си наблизо. Единствената ми цел е да бъда това, което ти имаш нужда да бъда. Не е поезия, но идва от сърцето ми. Ще свърши ли работата?

Усмигнах се криво:

— Така мисля.

Не останахме на танците кой знае колко повече, защото настроението на Рен се бе променило въпреки моите закачки, целувки и обяснения в любов. Той танцуваше с мен, но умът му бе другаде, а когато му казах, че бих искала да си тръгвам за вкъщи, не възрази.

Когато спряхме на алеята за коли, забелязах, че лампите в моята къща светеха. Преди да влезем, Рен ме обгърна в нежна прегръдка и ме целуна нежно.

Допря чело до моето и каза:

— Това не е точно онзи край на романтичната ни среща, който бях планирал.

— Все още имаш един час. — Ухилих се и обвих ръце около шията му. — Какво беше намислил?

Той се засмя меко:

— Всъщност смятах да импровизирам останалото, но това няма да стане, след като Кишан е наоколо.

Рен ме целуна отново и чухме приглушен коментар, твърде тих, за да го разбере. Той откъсна устни от моите и изръмжа тихо, промърмори нещо на хинди и отвори вратата с намръщена гримаса.

Кишан гледаше телевизия, докато поглъщаше невероятно количество закуски. Шест различни плика с чипс, брецели, пуканки, бисквити и различни други вкуснотии бяха пръснати по масичката за кафе, всичките — недоядени.

— Просто отвратително — промърмори кисело Кишан. — Не можяхте ли да свършите с целуването по време на танците, та да не съм принуден да го чувам?

С раздражено ръмжене Рен ми помогна да си съблека палтото, преди да се отправя към горния етаж. Каза, че ще се качи веднага щом се оправи с Кишан. Частта за „оправянето“ ми прозвуча злокобно, но кимнах, надявайки се, че поне ще се опитат да са вежливи един към друг.

Нахлузвах през глава горницето на пижамата си, когато чух как Рен изрева:

— *Ти си ми изял всичките... сладки... с фъстъчено масло?*

Поклатих глава. *Толкова близкото съжителство на двама тигри щеше да се окаже голямо главоболие.*

Без да чуя отговора на Кишан, реших да ги оставя сами да се разберат. Внимателно скътах рубинените обици на сигурно място в дъното на кутията си с панделки и се зачудих за майката на Рен и Кишан. Приключих с преобличането в копринената пижама, която Рен ми беше купил в Индия, и изчистих грима. Измъквайки украсените със скъпоценни камъни гребени от косата си, реших да я оставя пусната. Меки къдрици се спуснаха като водопад по гърба ми.

Открих Рен, седнал на леглото ми, подпрян на таблата. Смокингът му беше праметнат на един стол, а вратовръзката му беше развързана и висеше от врата му. Беше пъхнал ръце зад главата си, а очите му бяха затворени.

Покатерих се в скута му и го целунах по бузата. Ръцете му се обвиха около мен и той ме притегли към себе си, но остана със затворени очи.

— Опитвам се да се справя с Кишан, Келси, но ще бъде много, много трудно.

— Знам. Къде ще спи?

— В моето легло, в другата къща.

— А ти къде ще спиш?

Той отвори очи:

— Тук. С теб. Както правя винаги.

— Ъмм... Рен, не мислиш ли, че Кишан ще почне да предполага разни неща... за, знаеш. Че сме заедно. Заедно?

— Е, не се тревожи. Знае, че не сме.

— Рен. Да не би да се изчервяваш? — засмях се.

— Не. Просто не очаквах тази тема на разговор.

— Определено си от друго време, прекрасни Принце. Важно е да проведем такъв разговор.

— А ако още не съм готов да проведа този разговор?

— Сериозно? Минават триста и петдесет години, а ти не си готов да водиш този разговор?

Той изръмжа тихо:

— Не ме разбирай погрешно, Келс. Аз съм повече от готов да проведа този разговор, но ние няма да го водим. Поне докато проклятието не бъде развалено.

Устата ми увисна отворена:

— Наистина ли казваш каквото си мисля, че казваш? Че не можем да бъдем заедно, докато не бъдем преследвани от безсмъртни маймуни и демони поне още три пъти, което може да отнеме години?

— Наистина се надявам да не отнеме толкова време. Но, да. Това искам да кажа.

— И няма да отстъпиш по този въпрос, нали?

— Не.

— Фантастично! Значи аз ще си остана стара мома, живееща с две много големи котки!

— Няма да бъдеш стара мома.

— Докато решиш да бъдеш с мен, вече ще бъда.

— Келси, да не искаш да кажеш, че си готова за всичко това сега?

— Вероятно не, но какво ще кажеш за след година? Или две години? В крайна сметка ще полудея.

— За мен също няма да е лесно, Келс. Господин Кадам е съгласен, че просто е твърде опасно. Откри, че потомците му живеят изключително дълго и смята, че това се дължи на амулета. Знаем, че Локеш се е опитвал да ни убие и че амулетите са ни спасили, превръщайки ни в тигри. Разговорът беше неловък, но той каза и на двама ни, че би било по-добре, ако не поемаме никакви... ненужни рискове. Не знаем как действа амулетът или проклятието и докато не

станем отново мъже, цялостни и завършени, не мога да рискувам да ти се случи нещо.

Отбелязах сухо:

— Едва ли може да се каже, че господин Кадам е убил съпругата си, Рен.

— Не. Но и не е бил тигър.

— Да не те е страх, че ще ни се родят котенца? — подкачих го.

— Не го казвай дори на шега. — Изражението на Рен беше каменно.

— Е, добре тогава, от какво се страхуваш? — Не можах да се сдържа. Саркастичният хумор на мама напомни за себе си. — Уроци ли искаш да вземаш?

— Не! — възкликна той потресено.

Засмях се.

— Келси! Не приемаш това сериозно!

— Приемам го, и още как. Просто по една случайност говоря за нещо, което ме изнервя, а обикновено реагирам на нервността с хумор и сарказъм. Сериозно, Рен, говориш за години, когато съм на път да напада доста привлекателната ти особа още сега. — Въздъгнах. — Наистина ли мислиш, че би било опасно?

— Истината е, че не знам. Не знам как ще ни въздейства проклятието. И няма да те изложя на риск. Така че може ли да отложим воденето на този разговор... поне за известно време?

Промърморих:

— Да. Но е добре да знаеш, че ми е... трудно да мисля трезво в близост до теб.

— Хмм — той притисна устни към шията ми.

— Това не помага, между другото. — Въздъгнах. — Предполагам, че в бъдещето ми витаят застрашително призраците на много студени душеве.

Рен промърмори, притискайки се към шията ми:

— И теб, и мен. Трудно ли ти беше да мислиш трезво в близост до другите си гаджета?

— Какви гаджета?

— Джейсън или Ли?

— Всъщност не смятам Джейсън за нещо повече от приятел. Ли ми беше добър приятел с потенциал. Ммм... хубаво е. Те бяха хора,

които бяха интересни и които исках да опозная по-добре. Но не гаджета. Не ги обичах както обичам теб и те не ме караха да се чувствам така. — Изпъшках тихо. — Не и така.

Той прокара диря от целувки по очертанията на челюстта ми.

— А преди тях?

— Не. Нямах никой. Ти си ми първият... всичко.

Той повдигна глава и се усмихна с опустошителната си усмивка:

— Изключително възхитен и опияняващо щастлив съм да те чуя да казваш това. — Събра косата ми над рамото и покри с целувки извивката на врата ми. — Само за сведение, Келс, ти също си ми първата във всяко отношение.

Потръпнах. Въздишайки, той ме целуна сладко и ме гушна до гърдите си.

Заиграх се с копчетата на ризата му и проговорих тихо:

— Знаеш ли, майка ми говори с мен за това точно преди да умре. Тя и татко много се надяваха, че ще изчакам до женитбата като тях.

— За мен това се подразбираше. В моето време, в моята страна случайните и лекомислени връзки не съществуваха.

— А — подметнах закачливо, — значи мислиш, че нашата връзка е случайна и лекомислена?

— Не. Не, за мен не е. — Той наклони глава и загледа внимателно изражението ми. — А за теб?

— Нито пък за мен.

— Това е добре да се знае. — Той се пресегна, взе одеялото ми и го подпъхна около нас.

— Рен?

— Хмм?

— Какво би казал, ако кажа, че искам да изчакам, нали се сещаш, докато...

Усмивка освети красивото му лице:

— Докато... какво?

Прехапах нервно устна:

— Докато... знаеш.

Той се ухили още по-широко:

— Това предложение за брак ли е? Искаш ли телефонния номер на господин Кадам, за да можеш да помолиш за одобрението му?

Изсумтях:

— Ще ти се, Ромео! Но сериозно, Рен, ако исках да изчакам, щеше ли това да те... смуцава?

Той сложи длани от двете страни на лицето ми, вгледа се в очите ми и каза простичко:

— Бих те чакал цяла вечност, Келси.

Въздъгнах:

— Винаги казваш правилното нещо.

Наслаждавах се да се гуша в него, когато в ума ми изникна задрямала досега мисъл, която ме накара да седна рязко:

— Я чакай малко! Първата ти... всичко, а? Това не е съвсем вярно, нали? Господин Кадам ми каза веднъж, че проникнал в Банята на кралицата в Хампи, което било ритуал на посвещаване за младите мъже. Не си ли го придружил до Хампи няколко пъти?

Рен застина:

— Е, технически погледнато...

Усмихнах се и повдигнах подигравателно вежда:

— Да, Рен? Любов моя? Та, казваше...?

— Казвах, че, технически погледнато, да, Кадам, Кишан и аз нахълтахме вътре. Но успяхме да стигнем само до входната врата и всички спяха. Не видяхме нищо.

Смушках го в гърдите:

— Истината ли ми казваш, Ланселот?

— Абсолютно, стопроцентово ти казвам истината.

— Значи, ако попитам Кишан утре, той ще потвърди историята ти?

— Разбира се, че ще потвърди. — Промърмори тихо: — А ако не го направи, ще му цапна един в лицето.

— Това го чух. По-добре да ми казваш истината, Рен, и няма да удряш Кишан в лицето.

— Само те поднасям, Келс. Кълна се, никога не съм поглеждал друга, освен теб от деня, когато за пръв път ми чете в цирковата ми клетка. Ти си лебед сред лястовици.

— Хубава реплика, но мисля, че е добре пак да се консултираш с наръчника си.

Той ми се намръщи и пренебрегна забележката ми:

— Колкото до Кишан, и бездруго заслужава да му цапна един, задето ми изяде сладките.

— Утре ще ти направя още, така че не го тормози заради това. Смях се, докато той успя да ме накара да млъкна с устните си.

На другия ден, на третия омлет на Рен и четвъртия на Кишан, Рен обяви, че отново иска да се захване с ушу. Кишан плесна с ръце, показвайки, че няма търпение да натупа Рен.

Братята наеха малко студио, където можехме да бъдем сами, за да могат той и Рен да ме обучават. Не ме учеха на никакви засукани движения и стойки, а вместо това ми предадоха бърз курс с основни насоки за обезсилване на противника. Всички смятахме, че ще е най-добре, ако науча някои отбранителни движения, след като беше възможно Локеш да се навърта наоколо, а и по време на следващата ни мисия да ни дебнат кой знае какви създания. Всички правихме упражнения за разтягане в продължение на няколко минути, а после Рен започна с уроците, използвайки Кишан като опитен образец.

— Урок първи. Ако нападателят ти тича към теб, прегъни колене и го изчакай да се приближи. После го сграбчи за ръката, завърти се около него и склучи ръце около гърлото му. Ако е едър, прицели се в горната част на шията му под челюстта.

Кишан затича към Рен и го атакува в гръб. После беше мой ред. Рен затича към мен, а аз сграбчих ръката му и скочих на гърба му. Метнах ръце около врата му в кратка мъртва хватка, но после го целунах лекичко по бузата, преди да скоча долу.

— Добре. Урок номер две. Ако нападателят е по-добре запознат от теб с бойните изкуства, не се бори с него. Просто се опитай да го извадиш от строя. Цели се в стомаха или слабините и удрай с юмруци или ритай колкото можеш по-силно.

Кишан атакува отново и започна сложна атака от бойните изкуства. Разпознах висок удар с крак в лицето с прегънато коляно и удар с крак със завъртане, но той правеше също и множество сложни движения, които не бях виждала да се изпълняват преди. Рен непрекъснато отстъпваше назад, измъквайки се от обсега на Кишан, докато откри пролука и удари Кишан силно с юмрук в корема. Кишан се изправи веднага и отново му налетя. Този път се биеше по-ожесточено и хвърли Рен на земята. Рен замахна с юмрук нагоре, спирайки точно преди да осакати брат си.

— Ако трябва да избираш едното или другото, избери слабините. Много по-резултатно е. Урок трети. Цели се в слабите места. Това са очите, адамовата ябълка, ушите, слепоочието и носът. За очите — цели се с два пръста, ето така. За ушите — използвай двете си ръце и удари в двете уши едновременно, колкото можеш по-силно. Всичко друго е удар с плоската част на дланта.

Рен демонстрира всяко движение, после ме накара отново да се упражнявам върху него. Искаше действително да му причиня болка, защото искаше да действа реалистично. Просто не можех да се накарам да го направя.

Кишан изръмжа и се изправи, изблъсквайки Рен.

— Така никога няма да се научи. Трябва да почувства истинско нападение.

— Не, прекалено си груб. Ще я нараниш.

— Какво мислиш, че ще направят те!

Сложих ръка върху тази на Рен:

— Прав е. Всичко е наред. Нека опита.

Рен неохотно се съгласи и се отдръпна назад до стената.

Заставах нервно с гръб към Кишан, в очакване на атаката. Той се приближи зад мен, сграбчи здраво ръката ми и ме завъртя. Ръцете му бяха около гърлото ми, той ме душеше. Чух злобно ръмжене, а после Кишан бе запратен срещу стената. Рен застава пред мен, нежно докосвайки червените отпечатъци от пръсти по шията ми.

Изкрещя на Кишан:

— Казах ти! Прекалено си груб! Ще станат синини на врата!

— Трябва да е грубо, за да е реалистично. Тя трябва да бъде готова.

— Рен, добре съм. Нека опита отново. Имам нужда да се подготвя, за да мога да мисля ясно по време на атака. Може да се наложи да те спасявам някой ден.

Той ме погали леко по врата и ме погледна нерешително. Най-накрая кимна и отново се отмести.

Кишан затича към другата страна и се провикна назад:

— Не мисли. Просто реагирай.

Извърнах се да изчакам атаката. Кишан не издаваше нито звук. Заслушах се усилено за стъпките му, но не чух нищо. Изведнъж ръцете му се обвиха здраво около мен изотзад и той ме повлече. Беше

прекалено силен. Задушаваше ме. Започнах да се гърча, да се боря и да го настъпвам по краката, все безуспешно.

Отчаяна, аз си поех дъх през зъби и блъснах глава в брадичката му. Заболя ме. Силно. Но той разхлаби хватката си достатъчно, за да се измъкна от нея и да се смъкна на пода. После се изправих изведнъж, забих рамо в слабините му и го ударих с всичка сила с юмрук в стомаха.

Кишан падна на пода, претъркулвайки се. Рен нададе висок лаещ смях и тупна брат си по гърба, преди да се върне при мен.

— Търсеше си го! Не мисли. Просто реагирай. О, човече! Защо нямам фотоапарат!

Тресях се от усилието. Успях, но сериозно не смятах, че бих могла да се справя с повече от един противник. Как щях да съм в състояние да защитя Рен, ако едва можех да се съпротивлявам?

— Кишан ще се оправи ли?

— Той ще е добре. Само му дай една минута.

Рен беше развълнуван от малката ми победа. Кишан се изправи, гримасничейки:

— Това си го биваше, Келси. Ако бях нормален човек, щях да съм на земята за поне двацет минути.

Чувствах се леко замаяна:

— Ъъ, момчета? Може ли да спрем за днес? Вие ми се свят. Мисля, че имам нужда от аспириин. Спомнете си — не се възстановявам така бързо като вас двамата.

Рен се опомни, опипа главата ми и откри образуваща се голяма цицина. Настоя да ме отнесе до колата, въпреки че можех да ходя съвсем добре. Когато се прибрахме вкъщи, той ме настани на дивана, удари силно Кишан с юмрук в корема, просто за да му даде да разбере какво мисли, и отиде в кухнята да вземе торбичка с лед за главата ми.

Докато се упражнявахме през следващите две седмици, започнах да се чувствам уверена, че мога да запазя самообладание по време на атака. Освен това Кишан и Рен започнаха да се редуват да обикалят наоколо нощем, уверявайки се, че никой не може да се промъкне вътре и да ни изненада.

Скрих под предната седалка на смолисточерния джип на Кишан една раница с вещи за спешен случай, с дрехи и други неща, които щяха да са ми нужни, ако бързае. Сложих в раницата завивката си, документите за пътуване, рубинените обици и Фаниндра. Рен и Кишан я напълниха с валута от няколко различни страни и добавиха и по една торба с дрехи за себе си. Паркираха джипа на около миля надолу по главния път и го покриха с клони, за да го замаскират.

Винаги носех амулета си и гривната-медальон от Рен, но се безпокоях за кутията си с панделки. Ако се наложеше да напуснем бързо града, не исках да се случи нещо. Рен предложи да изпратим по пощата един пакет на господин Кадам за съхранение. Пратихме в Индия кутията ми с панделки и няколко други незаменими лични вещи.

Трудно беше да поддържаме настроението бодро, защото всички чувствахме, че нещо лошо се задава към нас. Сега Кишан се присъединяваше към нас за филмовите вечери и обикновено изяждаше всички пуканки, което дразнеше Рен. Повечето вечери си оставахме въщи и аз готвех. Кишан ядеше сигурно два пъти повече от Рен, който ядеше много. Доставчикът от „Сейфуей“ вероятно си мислеше, че държим мотел, предлагащ легло и закуска, с количеството храна, което поръчвахме всяка седмица.

Една събота през март предложих излет до Тиламук и плажа. Очакваше се времето да бъде нетипично топло и слънчево. Вероятността наистина да е такава и да се задържи така бе минимална, но плажовете на Орегон бяха прекрасни дори в дъжда. В минутата, щом обещах шоколадов сладолед с фъстъчено масло, Рен започна силно да подкрепя идеята.

Натоварихме в багажника на „Хамъра“ съставки за пържени филийки и дрехи за преобличане. Подкарах към Линкълн Сити, а после завих надясно по магистрала 101, която се простираше по протежение на крайбрежието на Орегон. Пътят беше красив и двата тигъра подадоха носове навън да подушат океана, когато открихнах прозорците. По-късно спрях в центъра за посетители на фабриката за сирене „Тиламук“ и паркирах на мястото най-далече от тълпите.

— Ще се срещнем вътре, момчета.

Нахлузих леко яке. Въпреки прогнозата за топло време, беше малко навъсено, слънчевата светлина надничаше през сивите облаци само от време на време. Беше малко ветровито, но до по-късно вечерта не изглеждаше вероятно да завали. Влязох в магазина и заразглеждах разнообразието от изложени сирена.

Рен плъзна пръсти и ги преплете с моите. Носеше ледено-син анорак с качулка, с азиатски изображения на дракони, простиращи се от едното до другото рамо.

Посегнах да проследя с пръст един дракон:

— Откъде се сдоби с това?

Той сви рамене:

— От интернет. Станах много опитен в пазаруването оттам.

— Хмм. Харесва ми.

Той повдигна вежда:

— Наистина ли?

— Да — въздъгнах. — Хмм... по-добре да те държим далече от сладоледа.

Той изглеждаше обиден:

— Защо ти е да ме държиш далече от сладоледа?

— Защото си достатъчно зноен да го стопиш и тогава Кишан ще се цупи. Продавачките на сладолед вече те оглеждат.

— Е, може би си пропуснала да забележиш младия господин зад касата. Беше много недоволен, когато влязох.

— Лъжеш.

— Не... не лъжа.

Надникнах към мъжа зад касата и той наистина ни наблюдаваше.

— Вероятно просто иска да се увери, че няма да откънем твърде много безплатни мостри от храната.

— Не мисля така, Келси.

Отидохме до щанда за сладолед, където вдъгнах аромата на прясно приготвени вафлени фунийки. Кишан си беше поръчал тройна фунийка с вкусове на боровинков чийзкейк, шоколад с портокал и бира от корени.

— Интересна комбинация, Кишан.

Той ми се ухили над великанската си фунийка и отхапа голяма хапка сладолед с вкус на бира от корени. Рен беше следващият, но той, изглежда, имаше проблеми.

— Разкъзвам се.

— Между какво?

— Шоколад и фъстъчено масло и праскови и сметана.

— Ти обожаваш шоколад с фъстъчено масло. Изборът би трябвало да е лесен.

— А, вярно — той се наведе и прошепна, — но повече обичам праскови и сметана.

Целуна ме по бузата и поръча двойна порция праскови и сметана.

Аз си поръчах двойна порция с шоколад и фъстъчено масло и любимото ми — „Тиламук мъдслайд“ на дъното, и му обещах, че може да изяде втората половина от моята фунийка. Добавих голямо квадратно парче фондан с шоколад и фъстъчено масло към поръчката, после платих сметката.

Оттам до плажа се стигаше съвсем бързо с кола. Понеже беше облачно и все още доста хладно, плажът беше пуст. Бяхме само ние тримата, чайките и ревът на студения океан.

Прохладната, каменносиня вода заливаше сивия като пемза пясък и мяташе пръски по големите черни скали. Това беше океанът на Северозапада: прекрасен, хладен и тъмен. Много различен от плажовете на Южна Калифорния или Флорида. Далече по водата бавно премина рибарска лодка.

Рен постла голямото одеяло и започна да стъква огън. Скоро разпали пукащ пламък и дойде при мен на одеялото. Ядяхме, смеехме се и говорихме за различни стилове бойни изкуства: карате, ушу, нинджуцу, кендо, айкидо, Шаолин, муай тай, таекуондо и кемпо.

Рен и Кишан спореха коя стойка от ушу в коя ситуация да използваме. Накрая спряха и Рен ме покани да се разходя по плажа с него. Изритяхме обувките си, хванахме се за ръце, оставихме студената вода да се плиска по босите ни крака, докато извървахме целия път чак до черните скали на около половин миля разстояние.

— Харесваш ли океана? — попита той.

— Харесва ми да го гледам или да плавам с кораб по него, но плуването ме плаши. Няма проблем да газя във водата, но само толкова.

— Защо? Мислех, че обичаш истории за океана.

— Да. Има някои прекрасни книги за морето — „Робинзон Крузо“, „Двайсет хиляди левги под водата“, „Островът на съкровищата“ и „Моби Дик“.

— Тогава защо се страхуваш?

— Една дума. Акули.

— Акули?

— Да. Очевидно, трябва да те запозная с филма „Челюсти“. — Въздъгнах. — Знам, статистически погледнато, че повечето плувачи на плажа не биват изядени от акули, но просто самият факт, че не мога да виждам нищо във водата, ме подлудява.

— Но плувните басейни не са проблем?

— Да. Обичам да плувам, но съм гледала по телевизията твърде много специални предавания, посветени на акулите, за да се чувствам удобно в океана.

— Може би ще имаш различно мнение за гмуркането.

— Може би, но се съмнявам.

— Бих искал да опитам някой път.

— Заповядай, аз черпя.

— Знаеш ли, статистически погледнато... има много по-голяма вероятност да те изяде тигър.

Опита се да сграбчи ръцете ми, но аз се стрелнах извън обсега му и се засмях:

— Не и ако тигърът не може да ме хване.

Хукнах да бягам колкото можех по-бързо, а той се смееше и ме гонеше през пясъка, опитвайки се да сграбчи петите ми.

Остави ме да му се изплъзвам за известно време, макар да знаех, че можеше да ме настигне във всеки момент. Накрая той ме вдигна на ръце и ме метна през рамо.

Засмях се:

— Хайде, тигре, нивото на водата се покачва, а оставихме Кишан да се оправя сам твърде дълго.

Той ме отнесе обратно до одеялото и ме остави долу.

Извадих парчетата маршмелоу за препичане. Рен предизвика Кишан на състезание от одеялото до скалите и обратно.

— Хайде, Кишан, който се върне пръв, печели.

— Какво печеля?

Предложих:

— Какво ще кажеш да получиш първото лакомство?

Кишан поклати глава:

— Какво ще кажеш наградата да е целувка от Келси?

Лицето на Рен потъмня.

Осмелих се да кажа:

— Тъ, Кишан... Не мисля, че това е добра идея.

Кишан упорстваше:

— Не е проблем, Келси. Това ще му даде истински мотив да опита. Освен ако не мисли, че ще загуби.

Рен изръмжа:

— Няма да загубя.

Кишан смушка Рен в гърдите:

— В най-добрия си ден дори нямаше да ми видиш опашката.

— Чудесно. Да го направим.

— Момчета, не мисля...

— Старт!

Двамата хукнаха да бягат толкова бързо, че се превърнаха почти в размазано петно на пясъка. Забравила парчетата маршмелоу, аз се изправих да ги гледам как тичат. Кишан летеше като светкавица, но Рен също бе бърз. Беше точно зад Кишан. Когато завиха при скалата, Рен направи по-силен завой, излезе на два фута пред Кишан и успя да запази преднина по време на обратното бягане. На половината път Кишан се пресегна и сграбчи синята качулка на анорака на Рен, дръпна я силно и го бутна в пясъка.

Рен се завъртя и падна, но бързо се изправи отново и се втурна напред, тичайки ожесточено. Краката му се движеха дори по-бързо, отколкото изглеждаше възможно. На няколко фута иззад него хвърчеше пясък, докато настигаеше Кишан. Състезанието завърши с победа на косъм за Кишан.

Рен беше ядосан. Кишан се засмя и го избута настрана, за да може да си поиска наградата.

Повдигнах се на пръсти и целунах лекичко Кишан по бузата. Рен изглеждаше успокоен и започна да се отпуска. Вдигна един камък и го запрати в океана.

Изръмжа:

— Победи само защото си послужи с измама.

Кишан каза:

— Победих, защото знам как да побеждавам. Маменето няма значение. Трябва да се научиш да правиш каквото е нужно, за да печелиш. И като говорим по въпроса, това не беше наградата, която имах предвид.

Пресегна се и ме улови за лакътя, после ме завъртя и ме наклони назад в драматична целувка. Драматизмът беше много повече от съществената част, но Рен побесня.

— Пусни. Я.

След като Кишан ме изправи, аз се дръпнах една крачка назад, когато Рен се вряза в корема на Кишан, с което успешно прекрати изблиците му на смях, и го блъсна в пясъка. Затъркаляха се по пясъка, като се бореха и си ръмжаха един на друг през следващите десет минути. Реших да не се намесвам. Изглежда, че кавгите и боричкането бяха тяхно любимо забавление.

Всички ядохме препечени късчета маршмелоу и бисквити. Отмятайки косата от челото на Рен, казах:

— Знаеш, че той всъщност не искаше да каже нищо с това. Просто се опитва нарочно да те разстрои.

— О, наистина го мислеше, и още как. Казах ти, ако продължава да те сваля, всички уговорки отпадат. Хей, тези са хубави. Хмм, няма да им дойде зле малко...

— Фъстъчено масло? — казахме двамата едновременно.

Той се засмя и притегли лицето ми надолу за целувка.

— Рен! Пръстите ти са още лепкави! А също и устните ти!

Той започна да обсипва лицето ми с лепкави целувки. Засмях се, изтърколих го от скута си и скочих. Той тъкмо беше скочил на крака, за да ме хване, когато телефонът ми иззвъня. Беше Джейсън.

— Здравсти, Джейсън. Какво става?

— Просто си помислих, че ще искаш да знаеш, че вчера в кампуса цъфнаха двама типове да питат за теб. Казаха, че представляват някаква юридическа фирма, и имат новини за завещанието на родителите ти.

— Ясно. Как изглеждаха?

— Високи типове, скъпи костюми. Изглеждаха убедително, но не им казах нищо. Реших първо да говоря с теб.

— Добре. Благодаря, че ми каза, Джейсън. Бил си прав да не им казваш нищо.

— Загазила ли си нещо, Келси? Наред ли е всичко?

— Всичко е чудесно. Не се безпокой.

— Добре, доскоро.

— Доскоро.

Затворих капачето на телефона си и погледнах Рен. Той отвърна на погледа ми и двамата разбрахме. *Локеш ме беше намерил.* Чух Кишан да говори тихо и когато се обърнах, видях, че разговаряше по телефона, вероятно с господин Кадам.

Започнахме да събираме багажа веднага. Внезапно атмосферата на плажа се бе променила. Сега той ми се стори мрачен, тъмен и зловещ, а преди ми се струваше дружелюбен и безопасен. Небето изглеждаше заплашително и зловещо и потръпнах на внезапно хладния бриз.

Рен и Кишан се съгласиха, че щом Джейсън не беше казал нищо на мъжете, нямаше вероятност вече да са открили дома ни. Решихме да потеглим към къщи, да изясним някои неща и да напуснем Орегон.

По пътя се обадох на Сара и Майк и им казах, че се връщам веднага в Индия.

— Господин Кадам е открил нещо важно и има нужда от помощта ми. Рен ще ме придружи. Ще се обадя веднага щом кацна.

Обадох се на Дженифър и казах същото. Тя непрекъснато намекваше, че ако се каня да избягам с Рен и да се омъжа за него, е по-добре направо да ѝ кажа. Най-накрая повярва на историята и каза, че ще предаде информацията на Ли. Внимавах да не споменавам града или колко време ще отсъствам. Опитвах се да бъда колкото е възможно по-неясна.

Когато затворих телефона, Рен ме увери, че семейството ми ще бъде в безопасност. Каза, че господин Кадам бил уредил ваканция-изненада за Сара, Майк и децата. Получавали триседмично пътуване до Хаваите с изцяло покрити разноски, но само ако тръгнат незабавно. Щяха да им кажат, че пътуването е награда от любимата им фирма за производство на спортни обувки.

През цялото пътуване към къщи непрекъснато гледах в огледалата, очаквайки към мен да се устремят черни седани с тайнствени мъже, стрелящи по нас. Да твърдя, че бях уплашена, беше меко казано. Бях се сблъсквала с демони и безсмъртни маймуни, но по някакъв начин ми се струваше напълно различно да се изправя лице в

лице с лоши типове от съвременния свят. Можех да си кажа, че демоните не са истински; следователно, макар да ме преследваха, те всъщност не бяха заплаха, но истинските мъже, които искаха да ме похитят, измъчват или убият, ми се струваха много по-заплашителни.

Когато се прибрахме у дома, спрях в гаража и изчаках в колата, докато братята провериха къщата. Връщайки се в гаража десетина минути по-късно, Рен вдигна пръсти към устните си и тихо отвори вратата ми. Беше се преоблякъл в тъмни дрехи, тежки ботуши и черно яке.

— Какво става? — изрекох само с устни.

Рен прошепна в отговор:

— Някой е бил в къщата, всъщност и в двете къщи. Миризмата му е навсякъде, но нищо не е взето. Сега няма никого, така че върви горе и бързо се преоблечи в тъмни дрехи и хубави обувки за бягане. После се срещни с нас долу. Кишан наблюдава вратите. Ще излезем откъм задната част на къщата, ще хванем дългия път до джипа на Кишан и ще потеглим към летището.

Кимнах, влязох забързано в къщата и изтичах нагоре по стълбите. Измих си лицето, нахлузих тъмни джинси, черен пуловер с дълъг ръкав и маратонките си. Грабнах си якето и се срещнах с тях долу. Кишан тръгна начело, докато се промъквахме през моята къща и влизахме в тази на Рен.

Двамата се екипираха с оръжия от кутията ми за ушу. Бойната тояга от три части беше сгъната и пъхната в колана на кръста на Кишан, а Рен затъкна два ножа „сай“ в гайките на колана си. С Рен последвахме Кишан извън къщата и навътре в дърветата.

Той често спираше да подуши въздуха и да погледне земята. Имахме да извървим пеш една миля до джипа. Всеки шум, всеки пукот и изскърцване в гората ме стряскаше и аз често се обръщах рязко, очаквайки нападение. Чувствах сърбеж между раменните си лопатки, сякаш ни наблюдаваха.

След около пет минути Кишан замръзна. Направи ни знак да се снишим и ние приклекнахме зад няколко папрати. Някой се движеше тихо сред дърветата, вървейки по следите ни. Дори можех да го чуя, което означаваше, че беше близо. Кишан прошепна:

— Трябва да се махаме оттук. Като кажа „сега“, тръгвайте. — Минаха няколко напрегнати секунди. — Сега — прошепна той.

Поведе ни по-навътре в гората с по-бързо темпо. Опитвах се да се движа възможно най-безшумно, но се страхувах, че онзи зад нас, който и да беше, можеше да ме чуе. Краката ми, изглежда, не можеха да намират правилните места за стъпване и често чупех клонки и се подхлъзвах на влажни участъци, докато тичах. Стигнахме до едно сечище и Кишан застина и изсъска назад:

— Засада!

Обърнахме се. Мъжът, който ни следваше, ни настигна и ни препречи пътя. Кишан затича към него, бързо скъсявайки разстоянието. Когато беше само на няколко стъпки, Кишан извади тоягата и я завъртя над главата си, за да набере инерция. Смятах оръжието за тромаво и неподатливо, но в ръцете на Кишан то се въртеше като перки на хеликоптер. С рязко движение той подкоси краката на мъжа изпод тялото, а после направи гигантски скок, завъртя оръжието и с пукот стовари тоягата през гърба и главата на падналия мъж. С едно бързо движение на китката му оръжието се сгъна в дланта му и той го пхна обратно в колана си. Мъжът не стана.

Рен сграбчи ръката ми и ме дръпна зад себе си, докато бягаше. Спирайки при китка дървета, той ме бутна зад един повален дънер и ми каза да не мърдам, после затича обратно да се присъедини към Кишан. Застана в готовност недалече от брат си. Видях проблясването на сайовете, когато ги извади и ги развъртя умело, докато Кишан отново започна да размахва тоягата. Двамата братя надникнаха в гората и зачакаха.

Другите мъже ни бяха настигнали. Това, което последва, не беше като схватка в зала за тренировки. Беше битка. *Война*. Рен и Кишан изглеждаха като двама свръхвойници. Лицата им не показваха никаква емоция. Движеха се рязко и експедитивно. Не пилееха енергия. Движеха се в хармония като двама смъртно опасни танцьори, Рен — със сайовете, а Кишан с тоягата. Двамата повалиха най-малко дузина мъже, но още дузини излетяха от дърветата.

Рен удари силно един от тях с лакът в шията, вероятно смазвайки гръкляна му. Когато мъжът се преви на две, Рен се преметна по гръб, направи салто и ритна следващия в лицето. Кишан беше брутален. Счупи ръката на един от противниците си и едновременно с това ритна друг в коляното. Чух отвратителния пукот и писъка, когато и двамата му противници се свлякоха на земята. Сякаш се намирахме насред

някой от филмите за бойни изкуства на Ли, само че тук кръвта и опасността бяха истински.

Когато вече никой от мъжете не можеше да стои прав, братята изтичаха обратно при мен.

— Идват още — равно каза Кишан.

Побягнахме. Рен ме вдигна и ме преметна на рамо. Макар тежестта ми да го забавяше, той пак се движеше по-бързо, отколкото можех аз. Братята тичаха с все сила. Бързо, но безшумно. Някак знаеха къде да стъпват, за да не вдигат шум. Кишан забави темпото и затича зад нас, заемайки позиция встрани. Продължихме така поне десет минути. Смятах, че сме далече от мъжете, но изведнъж чух свистящи и пукащи звуци, когато нещо се удари в стволите на дърветата около нас.

Рен и Кишан незабавно удвоиха скоростта си, скочиха зад един повален пън и се прикриха.

— Стрелят ли по нас? — прошепнах.

— Не — отвърна Кишан. — Не и с куршуми, във всеки случай. Куршумите звучат различно.

Седяхме тихо. Дишах по-тежко от тях, макар че те бяха тичали. Чакахме. И двамата братя се заслушваха много внимателно. Канех се да задам въпрос, но Рен притисна пръст към устните си, за да ми покаже, че трябва да мълча. Общуваха помежду си със сигнали с ръце. Гледах внимателно, но не можех да проумея какво искат да кажат. Рен завъртя пръст в кръг и Кишан му подаде тоягата си, преобрази се в черния тигър и се шумугна в дърветата.

Посочих натам, накъдето беше тръгнал Кишан. Рен притисна уста към ухото ми и прошепна едва доловимо:

— Отвлича им вниманието.

Настани ме в хралупата на дървото и се премести така, че тялото му покри моето.

Седях дълго там, напрегната, с лице, притиснато към гърдите на Рен. Чух ужасен рев. Рен обви ръце около мен и прошепна:

— Последвали са го. Сега са на около половин миля оттук. Да вървим.

Хвана ме за ръката и ме поведе отново към скрития джип. Опитвах се да бъда възможно най-тиха. След няколко минути пред нас изскочи тъмен силует. Беше Кишан. Преобрази се отново в човек.

— Те са навсякъде. Отклоних ги колкото можах по-надалече, но изглежда сякаш са пратили цял полк след нас.

Десет минути по-късно Кишан застина и подуши въздуха. Рен също. Мъжете скочиха върху нас от дърветата; неколцина се спуснаха от ремъци и въжета. Двама мъже ме сграбчиха, издърпаха ме от Рен и ме хванаха здраво, докато петима нападаха него. Той изрева яростно и се преобрази в тигър. Мъжете не изглеждаха изненадани от това. Кишан вече се беше преобразил в тигър и повалил няколко от противниците си.

Рен се изправи на задни крака, грубо подпря лапи върху раменете на един мъж и изрева в лицето му. Захапа врата и раменете на мъжа, бутна го на земята и отскочи от тялото му като от трамплин. Скочи във въздуха, с извадени нокти, и перна с тях двама мъже през гърдите. Ушите му бяха притиснати назад към главата, козината му беше наежена, а от челюстите му капеше кръв. Опашката му се вдигна и се спусна като бариера, точно преди да се хвърли отново във въздуха. Приземи се върху гърба на един мъж, който нападаше Кишан, и самата му тежест омаломощи нападателя.

Борех се, но не можех дори да помръдна, защото мъжете ме държаха много здраво. Кишан изрева. Един от мъжете използваше оръжие със зъбци, към чийто край бе прикрепено нещо като електрошокова палка. Черният тигър се извъртя, събори оръжието на земята с лапа и го прекърши наполовина с тежестта на тялото си.

Кишан бързо скочи върху мъжа, който беше паднал на земята, и впи зъби в рамото му. Повдигна го от земята с мощните си челюсти и дръпна свирепо главата му, докато мъжът спря да мърда. Кишан завлече отпуснатото тяло на няколко фута по-нататък и с отмятане на глава метна мъжа в храстите. После се надигна на задните си лапи като мечка и замахна с извадени нокти на лапата си към други мъже, които се приближиха. От челюстите му капеше кръв, когато се озъби злобно.

Рен все така се опитваше да се добере обратно до мен, но мъжете винаги се изпречваха между нас. Възползвах се от моментното разсейване, когато Рен пусна един мъж в краката ни, за да изрита един от нападателите си в слабините с всичка сила и да ударя другия с лакът в стомаха. Той се преви на две, но продължи да стиска в здрава хватка ръката ми над лакътя. После ме удари в слепоочието и зрението ми се замъгли.

Чух ужасния рев на Рен. Продължих да се боря, но ми се зави свят. Мъжът ме държеше пред себе си като стръв. Дразнеха тигрите, като се държаха грубо с мен. Знаех, че целта е да отклонят вниманието на братята и, за нещастие, действаше. Рен и Кишан непрекъснато се опитваха да разчистят пътека към мен и често поглеждаха в моята посока, което позволи на още мъже да застанат зад тях.

Пристигнаха още. Очевидно беше повикано подкрепление и тези мъже имаха повече оръжия. Един от тях извади пушка и стреля по Рен. Една стреличка го уцели във врата и той залитна за миг. Причерня ми от гняв и зрението ми внезапно се проясни. Почувствах как в крайниците ми с прашене като от статично електричество нахлува сила. Блъснах с тила си носа на похитителя си и със задоволство чух как хрущялът се счупи. Мъжът изкрещя и разхлаби хватката си достатъчно, за да отскоча. Затичах към Рен. Той се преобрази в човек. Уцели го нова стреличка. Още беше на крака, но се движеше много побавно. Издърпах стреличките от тялото му.

Той се опита да ме избута зад гърба си:

— Келси! Дръпни се назад! Веднага!

Улучи го нова стреличка, в бедрото. Той залитна отново и падна на едно коляно. Мъжете го заобиколиха и знаейки, че съм наблизо, той отново започна да се бори, държейки ги далече от мен. Кишан разярено мачкаше човек след човек, докато се опитваше да се добере до нас, но непрекъснато прииждаха още и още. Беше прекалено зает, за да ми помогне с Рен. Едва успяваше сам да се отбранява. Опитах се да издърпам мъжете от Рен, но те бяха едри. Освен това бяха професионални бойци, може би военни, така че в общи линии ме пренебрегнаха и се съсредоточиха върху двете по-опасни мишени. Аз бях просто досадна муха, която прогониха с едно перване. *Само да имах оръжие.*

Чувствах се отчаяна. Трябваше да има нещо, което можех да направя, за да предпазя Рен. Той довърши последния мъж близо до нас и се свлече на колене, задъхвайки се с усилие. Телата бяха натрупани на групи около нас. Някои — мъртви, други — ранени. Но идваха още мъже. Бяха толкова много! Можех да ги видя как се промъкват по-близо, с очи, приковани върху изтощения мъж до мен.

Страхът за живота на Рен утвърди решимостта ми. Като майка-мечка, закриляща малкото си, аз заставах пред Рен, твърдо решена

някак да попреча на мъжете да напреднат или поне да им предоставя друга мишена, по която да стрелят. Повече от дузина мъже се прокрадваха към нас, повечето от които имаха оръжие. В мен гореше огън, необходимост да защитя мъжа, когото обичах.

Тялото ми се тресеше от енергия, от мощ. Изправих се с лице към най-близкия до мен мъж и се втренчих мрачно в него. Той вдигна оръжието си, а аз вдигнах отбранително ръка. Тялото ми гореше и почувствах как червен, разтопен, адски огън потича надолу по ръката ми и пламва в дланта. Пламъците лумнаха и символите, които Фет някога беше нарисувал върху ръката ми, отново се появиха и засияха в алено. Мълния експлодира от ръката ми и се вряза в тялото на нападателя. Повдигна тялото му във въздуха и го запрати в едно дърво толкова силно, че то се разтресе. Той падна в смачкана купчинка в основата на ствола.

Тъй като нямах време да се чудя или да се опитвам да разбера какво се бе случило, аз се обърнах да посрещна следващия нападател и по-следващия. Бях завладяна от ярост; бесен гняв кипеше в мен. Умът ми крещеше, че никой няма да нарани онези, които обичам. Обзета от еуфория в силата си, повах нападателите един по един.

Усетих убождане като от карфица в ръката си над лакътя и още едно — в рамото. Бяха като ужилвания от пчели, но вместо изгарящо усещане по ръката ми се разпростря скованост. Огънят в дланта ми изпраця и угасна и аз се спънах и рухнах на земята пред Рен. Той отблъсна един нападател назад, все още борейки се, макар да беше прострелян със стрелички няколко пъти. Пред погледа ми притъмняваше, а очите ми се затваряха.

Рен ме вдигна и го чух да крещи:

— Кишан! Вземи я!

— Не — измънках неясно.

Шепотът му докосна бузата ми, а после почувствах как железни ръце се сключват около тялото ми.

Рен изкрещя:

— Тръгвай! Веднага!

Носеха ме бързо през дърветата, но Рен не ни следваше. Още се биеше, докато нападателите го заобикаляха. Преобрази се отново в тигър. Чух го как изрева от ярост и болка и в тихото си замайване разбрах, че причината за крясъка му не беше физическата болка. Не

можеше да е това, защото аз също я чувствах. Ужасната, раздираща болка беше заради това, че ме отнемаха от него. Не можех да си държа очите отворени. Протегнах ръка и немощно се опитах да уловя въздуха.

Примолих се замаяно: „Рен! Не!“, преди да пропадна в тъмнината.

---

[1] „Юлии Цезар“, Първо действие, първа сцена, прев. Валери Петров. — Б.пр. ↑

11. ЗАВРЪЩАНЕ В ИНДИЯ

Разбуди ме плътното, звучно бръмчене на двигател. Главата ми пулсираше, а в устата си усещах странен вкус. Нещо беше много не наред, но умът ми още бе замъглен. Искях да се събудя, но знаех, че от другата страна на съзнанието ме очакваше нов вид ужас, затова си позволих да се отпусна отново малко по-дълбоко в мътната тъмнина и останах да витая там като страхливка. Имах нужда от нещо, за което да се хвана, патерица, на която можех да се облегна, за да ми даде достатъчно сили да се изправя пред онова, което ме очакваше.

Лежах върху легло. Опипах меките чаршафи и колебливо протегнах ръка. Космата глава се опря в пръстите ми. Рен. Той беше тук. Той бе мотивацията, която ми беше нужна, за да се издигна над тъмнината и да изляза на светло.

Поотворих очи:

— Рен? Къде съм? — Болеше ме всяка частичка от тялото.

Едно красиво лице сведе поглед към мен:

— Келси? Как се чувстваш?

— Нилима? О, на самолета сме.

Тя притисна студена мокра кърпа към челото ми и аз измънках:

— Измъкнали сме се. Толкова се радвам.

Погалих главата на тигъра, а Нилима го погледна за миг, а после кимна:

— Нека ти донеса малко вода, Келси.

Тя се отдалечи, а аз затворих отново очи, притискайки ръка към пулсиращото си чело.

Прошепнах:

— Толкова се страхувах, че няма да успееш. Предполагам, че сега вече няма значение. Извадихме голям късмет. Нека не се делим повече. Предпочитам да съм пленена заедно с теб, отколкото да сме разделени.

Пъхнах пръсти в козината му. Нилима се върна с малко вода. Помогна ми да се надигна и да седна и аз отпих дълга глътка, после

разтрих с мократа кърпа очите и лицето си.

— Ето... донесох ти аспириин — каза тя.

Преглътнах с благодарност таблетките и отново се опитах да отворя очи. Погледнах в загриженото лице на Нилима и се усмихнах:

— Благодаря. Вече се чувствам по-добре. Поне всички оцеляхме. Това е важното. Нали?

Хвърлих поглед към тигъра. *Не. Не!* Започнах да се задъхвам. Дробовете ми се вцепениха.

— Не! Кишан? Къде е...? — изрекох умолително с хриплив глас. — Къде е той? Каж ми, че не сме го зарязали! Рен? — изкрещях. — *Рен? Тук ли си? Рен? Рен?*

Черният тигър просто ме наблюдаваше с тъжни златисти очи. Погледнах Нилима и сграбчих ръката ѝ.

— Нилима! Каж ми! Той тук ли е?

Тя поклати глава, а очите ѝ се наляха със сълзи. Зрението ми се замъгли и осъзнах, че аз също плача.

Отчаяно се вкопчих в ръката ѝ:

— *Не! Трябва да се върнем!* Каж им да обърнат самолета. Не можем просто да го оставим там! Не можем!

Нилима само ме гледаше. Обърнах се към тигъра.

— Кишан! Това не е правилно! Той нямаше да те изостави. Те ще го изтезават. *Ще го убият!* Трябва да направим нещо! Не можем да позволим това да се случи!

Кишан се преобрази в човек и седна отстрани на леглото ми. Погледна Нилима и кимна. Тя ни остави сами.

Той заговори тихо и хвана ръката ми:

— Келси, нямаше избор. Ако не беше останал, нямаше да успеем да се измъкнем.

Поклатих отрицателно глава:

— Не! Можехме да го изчакаме.

— Не, не можехме. Мен също ме простреляха с успокоителни. Уцелиха ме само веднъж, а едва се добрах до самолета въпреки способността си да се изцелявам. Той беше улучен най-малко шест пъти. Бях удивен, че още може да стои. Би се храбро и добре и откупи на всички ни време да се измъкнем.

Сграбчих ръката му и по брадичката ми се стекоха сълзи:

— Той дали е...? — изхълцах. — Убиха ли го?

— Не мисля. Никой от тях нямаше оръжия, освен упойващите стрелички и електрошоковите палки. Изглеждаше, че са получили инструкции да ни заловят живи.

— Не можем да им позволим да направят това, Кишан. Трябва да се опитаме да му помогнем.

— Ще го направим. Господин Кадам вече работи по откриването му. Обаче няма да е лесно. Той търси Локеш от векове, а този човек се укрива добре. Има едно нещо в наша полза. Амулетът не е у Рен, така че Локеш може да е готов да предложи размяна: амулета за Рен.

— Чудесно. Ще му дадем амулета, ако можем да си върнем Рен.

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето, Келси. Засега е добре да си починеш. Ще бъдем в Индия след няколко часа.

— Спала съм толкова дълго?

— Уцелиха те два пъти и беше в безсъзнание в продължение на около петнайсет часа.

— Проследиха ли ви до самолета?

— Опитаха се. За щастие, бяхме подготвили самолета за излитане. Джейсън вероятно ни спаси живота.

Помислих си за Рен, обграден от неприятели, докато ние бягахме, и сподавих едно ридание. Кишан се наведе, прегърна ме и ме потупа по гърба.

— Съжалявам, Келси. Иска ми се да бяха отвлекли мен, а не него. Иска ми се да бях имал сили да изнеса и двама ви оттам.

Сълзите ми покапаха по ризата му:

— Не си виновен ти. Ако не беше там, щяха да заловят и двама ни.

Седнах, подсмръкнах и избърсах очи с ръкава си.

Той наведе глава да се вгледа в насълзените ми очи:

— Келси, обещавам ти, че ще направя всичко по силите си да го спася. Още е жив. Мога да го почувствам. Ще намерим начин и ще победим Локеш.

Искаше ми се да се чувствах толкова сигурна като Кишан, че можем да го спасим. Кимвайки, стиснах ръката му и казах, че ще се оправя. Той попита дали бих искала да хапна нещо и, макар да чувствах как в стомаха ми се усукват възли, казах „да“. Той изглеждаше облекчен и отиде да говори с Нилима.

Зачудих се дали беше прав. *Можеше ли Рен все още да е жив?* От деня, когато за пръв път го видях в цирка, между нас съществуваше странна връзка. Предпазлива и крехка отначало, тя се разрасна и стана по-силна. Когато се върнах в Орегон, връзката се разтягаше и опъваше като ластик.

Тя ме теглеше и се опитваше да ме привлече обратно към него. А през последните няколко месеца, докато се сближавахме, връзката укрепна и заякна, ставайки здрава като стомана. Бяхме част един от друг. Чувствах отсъствието му, но връзката още си беше там. Все още беше силна. Той беше жив. Знаех го. Сърцето ми още беше обвързано с неговото. Това ми даваше надежда. Реших, че ще го намеря на всяка цена.

Нилима ме подкани да хапна нещо. Поднесе ми вечеря с чаша вода с лимон и аз отпихах бавно от нея, и си мислех какво можех да направя, за да помогна на Рен. Кишан отново се беше преобразил в тигър и почиваше в краката ми. Златистите му очи ме наблюдаваха и аз се наведох да го погая по главата, уверявайки го, че ще се оправя.

Докато кацнем, все още няхах понятие как щях да намеря Рен, но знаех, че никога няма да си позволя отново да бъда толкова неподготвена. Следващия път, когато се случеше нещо подобно, щях да се бия. Сега, когато знаех, че имам в себе си тази... тази мълниеносна сила, щях да я упражнявам. Освен това щях да помоля Кишан да продължи да ме тренира в бойните изкуства и може би дори в използването на оръжия. Може би господин Кадам също щеше да ме обучава всеки път, когато Кишан беше в образа на тигър. Каквото и да ставаше, нямаше никога повече да позволя някой, когото обичам, да бъде пленен. Не и докато бях още жива.

Господин Кадам ни посрещна на частното летище, което им принадлежеше. Прегърна ме силно:

— Госпожице Келси, липсвахте ми.

— И вие ми липсвахте. — Очите ми пареха от неизплакани сълзи, но отказвах да им позволя да се излеят.

— Хайде. Да ви заведем у дома. Има толкова много за обсъждане.

Когато се прибрахме въкъщи, Кишан занесе чантата ми горе и ме остави насаме с господин Кадам в стаята с пауните.

На красивото му махагоново писалище бяха натрупани книги, а обикновено подреденият му и чист плот бе покрит с листове и бележки. Вдигнах няколко листа и разгледах бележките, изписани с елегантния му почерк.

— Разтълкувахте ли второто пророчество?

— Близо съм. Всъщност точно благодарение на вас съм толкова близо. Географският обект, който ме озадачаваше, в крайна сметка се оказа Хималаите. През цялото това време търсех определена планина, а не си давах сметка, че това, което трябва да откроя, е планинска верига. Благодарение на доклада ви за Хималаите и техните типове климат успях да отворя ума си за тази възможност и тя доведе до нови открития.

— Радвам се да съм от помощ. — Оставих листовите на бюрото и попитах тихо: — Какво ще правим? Как ще го намерим?

— Ще го намерим, госпожице Келси. Не се тревожете. Дори има шанс той да успее да избяга сам и да ни се обади.

Хрумна ми една мисъл:

— Ще може ли да се преобразява в човек, ако е пленен?

— Не знам. Преди не можеше, но сега вие развалихте част от проклятието. Това може да има значение.

Изпънах рамене.

— Господин Кадам, искам да ме обучавате. Искам да ме тренирате в използването на оръжия и бойни изкуства. Обучавали сте и двете момчета и искам да тренирате и мен.

Той ме погледна замислено за минута:

— Добре, госпожице Келси. Ще е нужна дисциплина и много, много часове практика, за да придобиете умения. Не очаквайте да сте в състояние да правите това, което Рен и Кишан могат да правят. Те са били обучавани цял живот, а тигърът във всеки от тях ги прави по-силни.

— Няма проблем. Подготвена съм за това. Планирам да помоля Кишан да продължи да работи с мен. Мога да се науча по-бързо, ако се упражнявам и с двама ви.

Той кимна:

— Може би така е най-добре. Не само ще усвоите нови умения, но и понякога помага да държиш ръцете си заети, когато са вързани. Все още трябва да съсредоточавам голяма част от вниманието си върху

проучването, но ще намирам време да тренирам с вас всеки ден. Освен това мога да ви дам рутинни упражнения, които да правите сама, както и някои неща, които можете да научите с Кишан.

— Благодаря. Искан ми се и да ви помогна с проучването. Мога да водя записки, а още един чифт очи едва ли ще навреди.

— Можем да започнем днес.

Кимнах, а той посочи с жест към кожените мебели и седнахме да поговорим.

— Е, разкажете ми за тази нова сила, която явно имате. Кишан ми я обясни, но искам да чуя какво се е случило от ваша гледна точка.

— Ами, трябваше да предпазя Рен и изпаднах в силен гняв. Бяха го уцелили със стрелички и той залиташе, губеше сили. Знаех, че няма да издържи още много дълго. Застанах пред него и бях отчаяна, защото те бяха толкова много. В мен се разгоря някакъв огън.

— Какво беше усещането?

— Почувствах го като... внезапно шеметно нахлуване на сила, като контролна лампа в бойлер, който внезапно избухва в пламъци. Стомахът ми се стегна и за огъня нямаше място. Той се придвижи нагоре в гърдите ми и сърцето ми пламна. Причерня ми от гняв и усмирих с поглед нападателите. Кръвта ми кипна във вените, но не болеше. Почувствах бълбукащо усещане, докато огънят премина надолу по ръката ми, а символите върху дланта ми се появиха отново и засияха в червено. Тя издаде звук като от щракване, пращане и пукот и тази... тази сила се надигна и се изля от мен. От ръката ми се изстреля мълния. Вдигна единия тип във въздуха и го запрати в едно дърво.

— И тази сила проработи няколко пъти?

— Да. Успях да поваля няколко души, докато ме простреляха с упойващите вещества. После силата някак изведнъж изпращя и замря.

— Мълнията уби ли ги, или само ги зашемети?

— Надявам се, че само ги е зашеметила. Честно казано, не се задържахме наблизко достатъчно дълго, за да разберем. Предполагам обаче, че мъжът, който се блъсна в дървото, беше доста пострадал. Прицелих се първо в него, а бях наистина отчаяна.

— Би ми било любопитно да видя дали можете да възпроизведете ефекта, ако не сте в опасност. Може би можем да се упражняваме. Ще е интересно също да видим дали можете да разширите обхвата, така че да поразявате повече от един човек

едновременно, а също и да ви подложим на проверка, за да видим колко дълго можете да поддържате мълнията.

— Искате ми се да упражнявам и силата й. Бих предпочела да не убивам хора.

— Разбира се.

— Откъде мислите, че е дошла?

— Имам... теория.

— Наистина ли? Кажете ми.

— Една от древните истории за Индия гласи, че когато боговете Брама, Вишну и Шива се изправили срещу краля на демоните Махишасур, не могли да го победят. Съчетали енергиите си, които приели формата на светлина, а от тази светлина се появила богинята Дурга. Тя била родена да се пребори с него.

— Значи Дурга е направена от светлина и мислите, че затова имам тази сила в себе си?

— Да. Има също и няколко източника, в които се споменава, че тя носи медальон, който проблясва като светкавица. Може би този поток от сила живее във вас.

— Това е... дори не знам как да приемам това.

— Предполагам, че вероятно чувството е смущаващо.

— Със сигурност.

Поколебах се за миг и склчих ръце:

— Господин Кадам, аз... тревожа се за Рен. Не мисля, че мога да направя това без него.

Той предположи внимателно:

— В такъв случай двамата сте се сблизихи?

— Да. Той е... аз... Ние. Е, предполагам, бих могла просто да обобща, като кажа, че го обичам.

Той се усмихна:

— Знаете, че и той ви обича, нали? Не мислеше за нищо друго, освен за вас, през месеците, в които бяхте разделени.

Не се сдържах и се ухилих:

— Значи беше нещастен, а?

Господин Кадам се усмихна:

— Отчаяно. Кишан и аз не намерихме и миг покой, докато той не замина.

— Господин Кадам, може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Имаше едно момиче, индийско момиче, което се интересуваше от Рен и искаше родителите да ги сгодят. Рен ми каза, че излизането на срещи с момичета извън неговата култура се смята за неуместно.

— А! Това, което ви е казал, е точно. Дори сега, в съвременността, това е обичай, който още се спазва. Това притеснява ли ви?

— Донякъде. Не искам хората на Рен да го отлъчат.

— Той изрази ли тревога за това?

— Не. Изглежда, не го беше грижа. Каза, че е направил избора си.

Господин Кадам поглади късата си брада:

— Госпожице Келси, Рен едва ли се нуждае от нечие одобрение. Ако избере да бъде с вас, никой няма да възрази.

— Може би не и пряко пред него, но може да има... последици в културно отношение, за които още не си е дал сметка.

— Рен е съвсем наясно с всички възможни културни последици. Не забравяйте, той беше принц, солидно обучен по отношение на политическия протокол.

— Но ако това, че е с мен, му усложни живота?

Той ме сгълча меко:

— Госпожице Келси, мога да гарантирам, че да бъде с вас е единственото нещо в дългия му живот, което му дава поне малко покой. Животът му преди вас беше изпълнен с трудности и бих се осмелил да твърдя, че получаването на одобрение от други хора е слязло много ниско в списъка на приоритетите му.

— Той ми каза, че родителите му принадлежали към различни култури. Защо им е било позволено да се оженят и да бъдат заедно?

— Хмм, това е интересна история. За да я разкажа както трябва, ще трябва да ви разкажа за дядото на Рен и Кишан.

— Много бих се радвала да науча повече за семейството му.

Той се облегна в коженото кресло и преплете пръсти под брадичката си.

— Дядото на Рен се казваше Тарак. Беше голям военачалник, който искаше да изживее в мир последните си години. Беше се уморил от междуособните борби между кралствата. Макар че неговата

територия бе най-голямата, а войската му — най-прочута, той прати вест на няколко други военни предводители, които управляваха по-малки територии, и ги покани на държавническа среща.

Предложи на всеки по една част от земята си, ако се съгласят да подпишат договор за ненападение и намалят числеността на армиите си. Те се съгласиха, тъй като договорът щеше да донесе на всеки от тях голямо богатство и имоти. Страната ликуваше, а владетелят отведе войската си у дома и подготви голямо пиршество, за да отпразнува случая. Онзи ден се смяташе за всенароден празник.

— Какво се случи?

— Около месец по-късно един от владетелите, които подписали договора, разбуди другите, като им каза, че сега е времето да нанесат удар и че заедно могат да владеят цяла Индия. Планът им бе първо да превземат земите на предците на Рен. После оттам лесно можеха да завземат всички по-малки кралства.

Нарушиха клетвата си и въвлякоха Тарак в ожесточена битка, обсаждайки града му. Много от войниците на краля се бяха оттеглили и бяха получили парцели земя като отплата за дългогодишната си служба. Тъй като разполагаха само с половината от мощта си, армиите не можаха да победят обединените войски на другите водачи. За щастие, Тарак успя да разпрати хора да осигурят помощ.

— Към кого се обърнаха за помощ?

— Китай.

— Китай?

— Да. По-точно, отидоха в Тибет. По онова време индийско-китайските граници не бяха така ясно определени, както са днес, и обменът между двете страни беше нещо съвсем обичайно. Тарак специално беше в добри отношения с Далай Лама по онова време.

— Чакайте малко. Осигурил си е помощта на Далай Лама? Мислех, че той е религиозен водач.

— Да, Далай Лама беше и е религиозен водач, но религията и военното дело в Тибет бяха тясно свързани, особено след като Тибет привлече вниманието на семейството на хана. Чингис Хан нахлул в Тибет, но бил удовлетворен от данъка, който Тибет му плащал, и през повечето време не закачал страната. Но след смъртта му неговият внук, Огодей Хан, пожелал тези богатства и се върнал, превземайки страната.

Нилима влезе в библиотеката и донесе на двама ни вода с лимон. Той благодари и продължи:

— Триста години по-късно Алтън Хан поканил будистки монаси да учат народа и да построят манастир. Будистката идеология станала широко разпространена и към началото на XVII в., почти всички монголци били станали будисти. Един мъж на име Бату Хан, потомък на Чингис Хан, който предвождаше монголските армии, беше изпратен от Далай Лама да помогне на дядото на Рен, когато той помоли за помощ.

Отпих от водата:

— Какво станало после? Те победили, нали?

— Наистина. Обединените монголски армии в допълнение към войниците на крал Тарак успяха да победят новациите. Тарак и Бату Хан бяха връстници и станаха приятели. В знак на признателност Тарак му поднесъл скъпоценни камъни и злато, които да отнесе в Тибет, а Бату Хан предложил малката му дъщеря да се омъжи за сина на Тарак, когато му дойде времето. Бащата на Рен, Раджарам, трябва да е бил на десетина години по онова време, а майка му току-що е била родена.

— Значи майката на Рен е роднина на Чингис Хан?

— Не съм проучвал родословието, но бих предположил, че има някаква роднинска връзка.

Облегнах се назад в креслото си, шокирана:

— Как се казваше майка му?

— Дешен.

— Как изглеждаше?

— Приличаше много на Рен. Имаше същите сини очи, а косата ѝ бе дълга и тъмна. Беше много красива. Когато дойде време да се състои сватбата, Бату Хан лично доведе дъщеря си, за да се срещне с Тарак и Раджарам, и остана да види как ще мине сватбата. На Раджарам дори не му беше позволено да види невестата си, докато не се ожениха.

— Индуистка сватба ли имаха, или будистка?

— Мисля, че е била съчетание от двете. В индуистката сватба обикновено има годежна церемония, празненство, на което се подаряват накити или дрехи, а после сватба, по време на която женихът подарява на булката *мангалсутра*, или брачна огърлица, която тя носи

до края на живота си. Целият процес отнема около седмица. За сравнение — една будистка сватба е церемония от личен характер, не религиозна. Поканени са само няколко души. Горят се свещи и тамян, а в специално светилище се поднасят в дар цветя. Няма монаси, свещеници или определени брачни обети. Предполагам, че Раджарам и Дешен вероятно са се оженили по индуистките обичаи, а навярно са поднесли дарове и на Буда.

— Колко време им е трябвало да осъзнаят, че се обичат?

— Това е въпрос, на който не мога да отговоря, макар че мога да ви кажа, че любовта и уважението им един към друг бяха наистина неповторими. Когато ги познавах, бяха много влюбени и крал Раджарам често се допитваше до съпругата си по важни държавни въпроси, което беше крайно необичайно по онова време. Възпитаха синовете си да бъдат свободомислещи и възприемчиви към други култури и идеи. Бяха добри хора и много мъдри водачи. Липсват ми. Рен говорил ли е за тях?

— Разказа ми, че вие сте се грижили за братята вместо краля до смъртта на родителите им.

— Вярно е. — Очите на господин Кадам се навлажниха и той сякаш прикова поглед върху нещо, което не можех да видя. — Прегръщах Дешен, когато крал Раджарам си отиде от този свят, а покъсно ѝ държах ръката, когато затвори очи завинаги. — Той прочисти гърло. — Именно тогава ми повери грижата за двете си най-ценни притежания. Нейните синове.

— А вие сте сторили за тях повече, отколкото някоя майка би могла да иска. Вие сте наистина прекрасен човек. Като баща за тях. Рен ми каза, че никога не би могъл да ви се отплати за всичко, което сте направили за него.

Господин Кадам се размърда смутено:

— Това няма никакво значение в случая. Не е нужно да ми се отплаща заради това, което съм готов да му дам без отплата.

— И именно това ви прави толкова специален.

Господин Кадам се усмихна и се изправи да напълни отново чашата ми, вероятно за да отклони вниманието от себе си. Смених темата.

— Родителите на Рен и Кишан разбраха ли някога, че те са били превърнати в тигри?

— Както знаете, аз бях военният съветник на краля. В качеството си на такъв, отговарях за армиите. Когато Рен и Кишан бяха прокълнати, те се вмъкнаха обратно в двореца нощем в образа на тигри, внимавайки да останат незабелязани. Нямаше начин да успеят да видят родителите си, защото те бяха твърде добре охранявани и Рен и Кишан щяха да бъдат убити на мига. Дори на рядък вид тигри като тях нямаше да е позволено да влязат на територията на двореца. Вместо това дойдоха при мен. Имах малка къща близо до двореца, където можеха да ме повикат по всяко време.

— Какво направихте, когато ги видяхте?

— Те започнаха да драскат по вратата ми. Можете да си представите изненадата ми, когато отворих вратата и открих един черен и един бял тигър да седят там, втречени в мен. Отначало грабнах меча си. Военният инстинкт е силен, но те не реагираха на заплахата ми. Вдигнах меча над главата си, готов да нанеса удар, но и двамата седяха там спокойно, наблюдаваха, чакаха. За момент си помислих, че сънувам. Минаха няколко минути. Отворих вратата си по-широко и отстъпих назад, като държах меча си в готовност. Те влязоха в къщата ми и седнаха на килима.

Гледахме се с часове. Когато ме повикаха да присъствам на военното обучение, аз се извиних, като казах на слугата, че се чувствам зле. Цял ден седях в стола си и наблюдавах тигрите. Те сякаш чакаха нещо. Когато настъпи вечерта, приготвих ядене и предложих месо на животните. Двамата се нахраниха, а после легнаха да спят. Останах буден цяла нощ, наблюдавайки ги. Бях тренирал тялото си да минава по няколко дни без сън и останах буден и нащрек, макар че те спяха безобидно като котенца.

Отпих от водата си с лимон:

— Какво стана после?

— Рано сутринта, точно преди да се покаже слънцето, нещо се промени. Белият тигър се раздвижи и се преобрази в принц Дхирен; черният последва примера му и се превърна в Кишан. Рен бързо обясни какво им се беше случило и аз веднага поисках аудиенция с родителите им. Обясних, че е наложително Раджарам и Дешен да ме придружат до дома ми без охрана. Хвърлихме доста усилия да убедим личната им стража, а само пълното доверие на краля в мен го накара да се съобрази с желанието ми.

Поведох ги обратно към дома си. Когато отворих вратата, Дешен нададе лек писък, щом видя тигрите. Раджарам застана пред съпругата си да я предпази. Беше ми много ядосан. Помолих ги да влязат и им казах, че тигрите не им мислят злото.

След като най-накрая ги убедих да затворят вратата, двамата братя се изправиха, за да застанат пред родителите си в човешки образ. Оставаше им много малко време и те бързо се преобразиха отново и ме оставиха да разкажа историята. Петимата останахме да се съвещаваме цял ден в малкия ми дом. Пристигнаха вестоносци да кажат, че се приближава огромна армия, предвождана от Локеш, и че той вече е разрушил няколко села и е на път към двореца.

— Какво решихте да правите всички?

— Раджарам искаше да погуби Локеш, но Дешен го възпря, напомняйки му, че Локеш може би е единственият, който може да спаси момчетата. Повериха ми специална задача: да взема момчетата и да замина. Дешен не можеше да понесе да се раздели със синовете си, затова уредихме да ме придружи под предлог, че ще посети родината си.

Всъщност тайно се измъкнахме до малка лятна вила недалече от водопада, където сте намерили Кишан. Въпреки всички усилия на Раджарам, той не успя да залови Локеш. Войските бяха отблъснати за известно време, но Локеш, изглежда, събираше сили, докато Раджарам губеше такива. Минаха няколко години. Без съпругата и синовете си Раджарам вече нямаше воля да бъде владетел. Дешен също бе изпаднала в униние. Изглежда, че нямаше надежда за синовете й, а любимият съпруг беше далече, грижейки се за кралството.

Изпратих официално писмо на Раджарам, в което обясних, че Дешен страда. Той неохотно слезе от престола и предаде делата на кралството на сбор от военни съветници. Беше разказал на своя народ, измислената история за смъртта на Рен и Кишан и бе обяснил, че съпругата му избягала в Китай да намери утеха. Каза, че трябвало да замине за известно време и да я доведе обратно. Така и не се върна. Присъедини се към нас в пустошта, донасяйки със себе си част от богатството им и най-ценните им притежания, за да могат момчетата да запазят наследството си.

Попитах:

— Затова ли умря Дешен?

— Не. Всъщност Дешен и Раджарам живяха още няколко години. Събрали се отново, те бяха щастливи и ценяха безкрайно много всяка минута, която имаха с момчетата. Скоро стана очевидно, че Рен и Кишан не стареят. Аз поех грижата за семейството. Бях посредникът между тях и външния свят. Момчетата ловуваха и ни носеха храна, а Дешен се занимаваше с градинарство и отглеждаше зеленчуци. Често отивах в града, за да купя разни неща и да се послушам за новини.

След няколко години бащата на Рен се разболя от нещо, което сега подозирам, че е било нефрит или бъбречно заболяване. Чувахме, че Локеш още се бие с военните, но че хората от империята Муджулааин продължават да отвръщат на нападенията. Разправяха се големи легенди за кралското семейство. Те се бяха превърнали в мит. Историята, която ви разказах, когато се запознах с вас в цирка, е историята такава, каквато се разказва днес.

В крайна сметка Рен ме помоли да нося амулета му. По онова време не знаехме как ще ми подейства. Знаехме само, че е мощен и важен. Той се боеше, че ако го хване някой ловец, амулетът ще бъде изгубен завинаги. Може би е било предчувствие, защото го заловиха скоро след това.

Кишан го проследи и научих, че бил продаден на някакъв колекционер в друга част на страната. Върнах се обезсърчен. Залавянето на Рен беше последният удар за баща му и той умря, преди да изтече седмицата. Дешен изпадна в дълбоко отчаяние и спря да се храни. Въпреки Кишан и всичките ми усилия, тя също умря, по-малко от месец след съпруга си.

Кишан беше неутешим след смъртта на майка си и често оставаше в гората. Няколко месеца по-късно му казах, че е време да започна да търся Рен. Той ми каза да взема парите и скъпоценностите. Да взема каквото е нужно, за да го намеря. Взех някои, като оставих най-ценните семейни реликви там, за да ги наглежда Кишан, и започнах търсенето си.

Както знаете, не успях да спася Рен. Изучих всеки мит и история за тигри и за амулети, които успях да открия. През годините инвестирах парите им и те се увеличиха. Започнах с търговията на подправки, а после продължих, като купувах и продавах компании, докато момчетата забогатяха.

През онези години се ожених и създадох семейство. След като ги оставих, следвах Рен от място на място и прекарвах много часове в проучвания. Прекарах десетилетия в търсене на Локеш и на начин да разваля проклятието. След като не успя да завладее империята Муджулааин, Локеш изчезна мистериозно и така и не се появи отново, макар да подозирах, че е още жив, като мен. Това ни води до вас и знаете остатъка от историята.

— Следователно, ако Рен и Кишан са живели в джунглата с родителите си, как така никога не са се сдобрили?

— Търпяха се взаимно заради родителите си, но се опитваха да не се преобразяват в хора по едно и също време. Всъщност никога повече не съм ги виждал заедно в човешки образ, докато не се появихте вие. Огромен пробив беше да накарам Кишан да се върне и отново да бъде част от семейството.

— Е, Рен всъщност не се държи особено мило с него. Странно е. Имам усещането, че се уважават и дори се обичат, но просто не могат да оставят старите рани да зараснат.

— Вие направихте много голяма стъпка към изцеляването на всички ни, госпожице Келси. Раджарам щеше да е възхитен от вас, а Дешен щеше да се разплаче в краката ви, задето сте върнала живота на синовете ѝ. Не си позволявайте да се съмнявате и за миг, че сте подходяща за това семейство или подходяща за Рен.

Осакатеното ми сърце започна да блъска глухо в гърдите. Дори мисълта за него беше болезнена, но ръцете ми решително се свиха в юмруци.

— И така, с какво е най-добре да започнем? Проучване или дуел с мечове?

— В състояние ли сте да започнем с малко физически тренировки?

— Да.

— Добре, приберете си нещата и елате при мен долу в гимнастическия салон след половин час.

— Ще го направя. И, господин Кадам? Хубаво е да съм у дома.

Той ми се усмихна, намигна, а после тръгна към стаята си.

Отправих се към горния етаж и открих, че всички скъпоценни вещи, които бях изпратила, бяха здрави и непокътнати. Кутията ми с панделки беше в банята, а книгите и дневниците ми бяха преместени

на нов библиотечен рафт, висок до кръста ми. Снимките на семейството ми бяха сложени в нови рамки и поставени върху рафта, заедно с ваза свежи розови тигрови лилии. Юрганът от баба ми беше оставен в долния край на леглото, а плюшеният ми бял тигър седеше сред купчината от пурпурни възглавници.

Отворих ципа на чантата си и извадих Фаниндра, извинявайки се, че не съм позволила да се включи в битката в гората. Двете щяхме да бъдем по-добре подготвени следващия път. Оставих я на новия библиотечен рафт върху кръгла, покрита с коприна възглавница.

Бързо се преоблякох в екипа си за ушу и се отправих към долния етаж да се срещна с господин Кадам. Кишан ме чу да се суея наоколо и затича надолу по стълбите зад мен. Сви се на кълбо върху гимнастическия дюшек в един ъгъл на стаята, отпусна глава върху лапите си и загледа сънливо.

Господин Кадам вече беше там. Стената беше завъртяна и отворена, така че се виждаше изложената му колекция от мечове. Той се приближи и взе две дървени пръчки.

— Тези се наричат шинаи и се използват в практикуването на кендо, което е японската форма на фехтовката. Искам да използвам първо тези, за да упражнявам с вас движенията, преди да продължим със стоманени оръжия. Хванете го с две ръце. Посегнете, все едно се ръкувате с някого, после обвийте трите пръста отдолу около оръжието и оставете палеца и показалеца свободни.

Опитах се да последвам инструкциите му и преди да се усетя, господин Кадам продължи към следващата стъпка.

— За настъпление се движете така: пета-стъпка, пета-стъпка. За отстъпление се върнете половин стъпка назад. Така сте винаги готова и няма да разпределите погрешно тежестта си.

— Така ли?

— Да. Много добре, госпожице Келси. Сега връхлитането напред. Когато някой ви атакува, изнесете този крак назад, изместете тялото си от обсега му и вдигнете меча си, за да се защитите ето така. Ако нападнат от другата страна, дръпнете се назад ето така.

Това беше сложно. Ръцете вече ме боляха, а стъпките бяха трудни за запомняне.

Той продължи:

— В края на краищата ще се прехвърлим на по-тежки мечове, за да заякчим ръцете и раменете ви, но засега движенията с крака са това, което искам да упражнявате.

Господин Кадам ме накара да упражнявам стъпките в продължение на час, докато ми даваше насоки за използването на меч. Започнах да се движа ритмично и прекосяха пода напред и назад, като правех движения напред, упражнявах настъпление и отстъпление и отбивах удари. Докато работех, господин Кадам гледаше, поправяйки от време на време стойката ми, и започна да изрежда инструкции за бой с меч.

— Извадете меча, преди да нападнете противник. Нужно е твърде много време да го направите, щом вече сте влезли в битка. И се старайте краката ви винаги да са здраво стъпили на земята и балансирани...

— Не се протягайте твърде много! Дръжте лактите свити и близо до тялото...

— Бийте се за победа. Търсете слаби места и се възползвайте от тях. Не се страхувайте да използвате други техники, ако ще ви помогнат, като например силата на мълнията...

— По-добре е да се отдръпнете, вместо да блокирате някого. Блокирането изцежда силите ви; отместването от пътя изисква по-малко енергия...

— Бъдете наясно с дължината на меча си и преценете дължината на оръжието на противника. После поддържайте разстояние, при което той не може лесно да стигне до вас...

— Въпреки че е добре да се упражнявате с по-големи, по-тежки мечове, леките мечове могат да причинят също толкова поражения. Големите ви изтощават по-бързо в схватка.

Докато приключа, бях потна, а ръцете ми започваха да се уморяват. Държах шината вдигнато през цялото време, докато упражнявах движенията с краката. И макар да беше леко, раменете ми горяха.

Господин Кадам ме насърчи да работя по движенията с крака по един час всеки ден и каза, че утре ще ме научи на още неща.

Кишан се преобрази в човек, след като си починах достатъчно. Упражнява удари с крак от ушу с мен в продължение на още два часа. Когато се качих по стълбите до стаята си, вече бях изтощена. Бяха ми

оставили вечеря под затоплен капак в стаята, но реших първо да взема душ.

Чиста и готова за лягане, повдигнах капака и открих пиле на грил и зеленчуци. Имаше и бележка от господин Кадам, който ме канеше да му помогна с проучването в библиотеката на другата сутрин. Довърших вечерята си и отидох до стаята на Рен. Откривайки, че не е заключена, пристъпих вътре.

Беше толкова различно от първия път, когато влязох в стаята му. Бяха направени толкова много промени. Дебел килим покриваше пода. Върху скрина имаше книги, включително няколко от първите издания на книгите на д-р Зюс, които беше споменал, че е купил. Един екземпляр от „Ромео и Жулиета“ с меки корици беше протрит и с прегънати ъгълчета на страниците. Скъпа компактдискова уредба бе поставена в ъгъла заедно с няколко диска, а на бюрото му имаше лаптоп и материали за писане.

Намерих подаръка, който му бях направила за Свети Валентин, „Граф Монте Кристо“, и го пъхнах под мишница. Едно руло пергамент беше завързано с една от моите панделки за коса. Развързах панделката и открих няколко стихотворения, написани от Рен на език, който не можех да разчета. Докато навивах страниците на руло и ги връзвах отново, реших, че ще ги отнеса в стаята си и ще поработя по превода им.

Отворих дрешника му. Последния път, когато бях тук, закачалките висяха празни, но сега беше пълен с дизайнерски дрехи. Повечето дори не бяха обличани. Намерих син суичър, подобен на онзи, с който беше на брега. Миришеше на него — на водопади и сандалово дърво. Преметнах го през ръката си, за да го занеса в моята стая.

Когато се върнах в стаята си, оставих пергаментата на бюрото и се покатерих в леглото. Точно се бях сгушила под одеялото с плюшения тигър и суичъра, когато чух почукване на вратата си.

— Може ли да вляза, Келси? Кишан е.

— Разбира се.

Кишан подаде глава в пролуката на вратата:

— Само исках да кажа лека нощ.

— Добре, лека нощ.

Той забеляза белия ми тигър и се приближи да го разгледа.
Усмихна се криво и перна тигъра по носа.

— Хей! Остави го на мира.

— Чудя се какво ли си е помислил той за това.

— Ако трябва да знаеш, беше поласкан.

Той се засмя за миг, а после стана сериозен:

— Ще го намерим, Келс. Обещавам.

Кимнах.

— Е, лека нощ, *bilauta*.

Подпрях се на лакът:

— Какво значи това, Кишан? Така и не ми каза.

— Означава „котенце“. Сметнах, че ако ние сме котките, ти трябва да си котенцето.

— Хмм, е, повече не го казвай в близост до Рен. Вбесява го.

Той ми се ухили:

— Защо мислиш, че го правя? Ще се видим сутринта. — Той изгаси лампата и затвори вратата.

Тази нощ сънувах Рен.

12. ЗА ПРОРОЧЕСТВАТА И ПРАКТИКАТА

Беше същият ужасен сън, който бях имала преди. Беше тъмно и отчаяно търсех нещо. Влязох в една стая и открих Рен, завързан за олтар, докато мъж в пурпурни одежди стоеше над него. Сега разбрах, че този мъж беше Локеш. Той вдигна ножа и го заби в сърцето на Рен. Скочих върху Локеш и се опитах да изтръгна ножа, но беше твърде късно. Рен умираше.

Прошепна ми:

— Келси, бягай! Махай се оттук! Правя това за теб!

Но аз не можех да бягам. Не можех да направя нищо, за да го спася. Можех само да се свия на пода, знаейки, че е немислимо Рен да оживее.

После сънят се промени. Сега беше тъмно и той седеше в клетка в образа си на тигър. Кървави резки се спускаха по гърба му.

Коленичих.

— Хайде, Рен. Да те измъкнем оттук.

Той се преобрази в човек и докосна лицето ми:

— Не, Келси. Не мога да си тръгна. Ако го сторя, той ще те хване, а не мога да позволя това да се случи. Не можеш да бъдеш тук. Моля те, върви си.

Целуна ме кратко:

— Върви! — Отхвърли ме от себе си и изчезна.

Въртях се в кръг, викайки го:

— Рен? Рен!

Видях една фигура през мъглата. Беше Рен. Беше здрав, силен и невредим. Смееше се, докато говореше с някого.

Докоснах ръката му:

— Рен?

Той не ме чу. Заставах пред него и помахвах. Той не можеше да ме види. Засмя се и обви ръка около рамото на красиво момиче. Сграбчих го за ревера и го разтърсих, но той не можеше да почувства докосването ми.

— Рен!

Той се отдалечи с момичето и ме отблъсна настрана, сякаш бях просто безполезно препятствие. Започнах да плача.

Събуди ме пееща отвън птица. Бях спала дълбоко, но не се чувствах отпочинала. Цяла нощ сънувах Рен — пленен, затворник. И в каквато и ситуация да бяхме, той винаги ме отблъскваше, или за да ме предпази, или за да се отърве от мен.

Пет седмици. Пет кратки, блажени седмици бяха всичко, което имахме заедно. Дори и ако броях времето, когато беше там, но ме отбягваше, с изключение на срещите, бяха само около два месеца. Не беше достатъчно. Не и когато си влюбен в някого. Като че ли винаги губех хората, които обичах. *Как щях да живея без него?*

И все пак... той беше тук. Родителите ми също бяха. Можех да ги почувствам толкова близо, че понякога почти можех да ги докосна. С Рен беше същото, само че... по-силно. Бяха ми се случили толкова много чудати неща. Имах си домашна змия, която освен това служеше и като моден аксесоар; насмалко не бях изядена от подобна на водно конче маймуна вампир; имах гадже, което през повечето време беше тигър, и очевидно можех да изстрелвам мълния от ръката си.

Бях толкова смазана от залавянето на Рен, че дори не можех да започна да осмислям силата си, подобна на тази на Тор. *Какво друго можеше да ми се случи?* Не исках да мисля за това, защото бях сигурна, че каквото и да си представях, действителността щеше да бъде много по-ужасна.

Облякох се и слязох долу да помогна на господин Кадам. Той работеше на компютъра.

— А, госпожице Келси. Добро утро. Ако сте готова, имам няколко карти, които бих искал да ви дам да проверите.

— Разбира се.

Той разгъна гигантска карта на Индия и плъзна върху нея лист с превода на пророчеството. Глава с остра козина се бутна в крака ми и аз се наведох да го погала. Радвах се, че Кишан беше тук, но не можех да превъзмогна желанието до мен да седеше бял тигър.

— Добро утро, Кишан. Закуси ли вече? По-късно ще ти приготвя сладки, ако господин Кадам има всички съставки.

Той изсумтя и се настани в краката ни. Взех пророчеството и го прочетох внимателно.

*На Дурга първо даровете потърсете,
Че благословът неин ви очаква пак.
И от дома на боговете своя поход започнете,
там нейде долу на Ное под ледената синя планина.
И нека Океанският учител очите ви помаже,
да ви разкрие тайната на святите стени.
Да ви дари със древна мъдрост и съвети.
Той пази портите свещени на Духа.
А раят ви очаква; упорити останете
и камъка световен намерете.
Той до сърцето ще ви отведе на всичко, що сега
живее,
до миналото древно на листатия престол.
Навръх световното дърво наградата въздушна ви
очаква.
Лъка и острите стрели грабнете
И нека те стремглаво полетят.
Оръжията и видът прикрит
прогонват тез, които ви следят.
А къщи четири духа ви ще опитат да сломят —
птици и прилепи, кратуни и сирени ще ви връхлетят.
Най-сетне към небето погледнете,
докато стражите железни около вас летят.
На Индия народът нови дрехи ще получи
и в мощ ще се надигне по света.*

— Хмм — взех да размишлявам на глас. — Добре, първите два реда са очевидни. Трябва отново да отидем в храм на Дурга. Поне за това вече се бяхме досетили. Този път ще се погрижим да занесем подходящите дарове.

— Да. Съставих списък на храмовете на Дурга из цяла Индия, а също и някои, които се намират в близки страни.

— Кишан, моля те, напомни ми да си нося гривната за глезен със звънчетата.

Господин Кадам кимна и се приведе над бележките си. Прехапах устна и се замислих за онзи път, когато Рен ми беше подарил гривната.

Беше ме помолил да остана с него, но аз си бях тръгнала.

Каква загуба. Можехме да споделим всичките тези месеци заедно, ако само не бях такъв инат. Бих дала всичко да върна времето назад. Сега той бе в плен, и беше твърде възможно да не го видя никога повече.

Опитвайки се да се изтръгна от тази мисъл, аз се съсредоточих отново върху пророчеството.

— Планината на Ное? Това е Хималайската планинска верига? Как го решихте?

— „Ное“ е разновидност на „Ной“.

— Този с Ноевия ковчег?

— Да.

— Ъмм, не се ли предполагаше, че Ноевият ковчег е спрял на суша на планината Арарат?

— Имате добра памет. Това си помислих отначало, но планината Арарат е в съвременна Турция и твърдението, че това е истинското местонахождение на ковчегата се оспорва разгорещено.

— Добре, но какво ви доведе до Хималаите?

— Две неща. Първо, не вярвам, че следващият предмет ще е скрит на място, толкова отдалечено от индийския континент. Пророчеството споменава, че предметът ще помогне на народа на Индия, затова не звучи логично да е скрит прекалено далече.

Второто нещо е свързано с името Ное или Ной. Библейската история не е единствената, която описва голям потоп. Всъщност десетки култури имат истории за голям потоп, който залял земята. Проучих и съпоставих всички митове за потоци. Съществуват митовете за Девкалион и Пира в Гърция, историята за потопа от епоса за Гилгамеш, Тапи от племето на ацтеките и тъй нататък, и тъй нататък. Една прилика между тях е, че когато дъждовете утихнали, хората били отведени до суша.

В Индия съществува мит, че Ману спасил живота на една риба, която на свой ред му казала, че потопът идва. Той построил лодка и рибата го изтеглила до планините. Има няколко предположения къде е излязъл на суша, но отхвърлих повечето, защото не са за „ледена синя планина“. Планинският връх, който ми звучи най-логично, е...

— Връх Еверест.

— Да. Ако приемете историята буквално и предположите, че цялата земя е била наводнена, тогава сушата, която би се появила първа, биха били Хималайските планини. Тъй като Хималаите са високи до небето, човек би могъл да предположи, че вторият стълб и вторият предмет, който трябва да намерим, са свързани с въздуха. Освен това в пророчеството се наблягаше солидно на птици и други летящи създания, а предметът, който търсехме, беше наречен „въздушна награда“.

— Връх Еверест! Не мислите, че Кишан и аз ще трябва да...

— Не, не. Изкачването на връх Еверест е нещо, което само шепа смелчаци са правили. Не бих си помислил да ви карам да правите опит за това. Не, това, което търсим, е град в подножието му, град с мъдър учител. Надявам се, че може да успеете да ми направите списък на възможни градове и може би да се сетите за някое място, за което аз още не съм успял.

— Звучи сякаш вече сте мислили много за това.

— Да, мислих. Но, както споменахте преди, понякога един нов чифт очи могат да бъдат от помощ.

Господин Кадам ми подаде един списък и аз проверих и отметнах едно по едно всички места от картата. Разбира се, той вече беше зачеркнал доста градове един след друг в радиус няколкостотин мили от Еверест. Единственото място на картата, което не беше зачеркнато, беше северно от Еверест и с надпис на китайски.

— Господин Кадам? Кой е този град? — попитах, посочвайки към мястото.

— Нарича се Лхаса. Намира се в Тибет, не в Индия.

— Е, може би учителят живее там, от другата страна на Хималаите, но предметът, който търсим, все още е скрит в Индия.

Господин Кадам замръзна, а после изтича да вземе една книга за Тибет.

— Чакайте само минутка... място на боговете. — Той прелисти книгата и погледна в индекса. Прелиствайки бързо страниците, започна да си мърмори под нос: — Океански учител... порти на духа... да... да!

Захлопна книгата и ме сграбчи в кратка прегръдка с блеснали очи:

— Това е! Направихте го, госпожице Келси!

— Какво съм направила?

— Лхаса е градът „под планината на Ное“! В превод името му означава „град на боговете“!

— А учителят, който трябва да ни покаже разни неща?

— Това е най-хубавата част! Океанският учител вероятно е един от ламите. Може би дори самият Далай Лама!

— Какво? Лхаса изобщо не е близо до океана.

— А! Стихът няма предвид буквално океана. Означава, че мъдростта му е дълбока като океана.

— Добре, значи отиваме в Лхаса и искаме да се срещнем с Далай Лама. — Побутнах черния тигър по рамото. — На мен ми звучи доста лесно, нали, Кишан?

Той изсумтя и повдигна глава.

Господин Кадам промърмори:

— Да. Това може да се окаже проблем.

— Не сте случайно в добри отношения със сегашния Далай Лама, нали? Един вид като дядото на Рен?

— Не. А настоящият Далай Лама живее в изгнание в Индия. Възможно е той да е споменатият Океански учител и въпреки това пророчеството ясно посочва, че трябва да отидем в града „на Ной под планината“ и да започнем търсенето си оттам. Тук пише, че Океанският учител ще помаже очите ви, ще разгърне свещени свитъци и може би ще ви отведе до портите на духа.

— Какво представляват те?

— Портите на духа бележат входовете към светилищата в Япония. Твърди се, че те са вратите между светския и духовния свят. Когато хората минават под тях, те се пречистват и се подготвят за духовното пътуване, което ще се състои отвъд.

— Има ли порти на духа в Тибет?

— Никакви, с които да съм запознат. Може би в пророчеството има различно значение.

— Добре, а този световен камък?

— А, знам какво е световният камък. Мисля, означава, че търсите кръгъл олтарен камък. Това са камъни, които олицетворяват центъра на света или пъпа на света, и няколко са били разположени в района на Средиземноморието, най-известният, от които се съхранява в светилището на Делфийския оракул. Някои учени са изказали

твърдения, че нагоре през отвора на камъка са били насочвани газообразни изпарения и когато някой пророк или пророчица заставали над него и вдишвали газа, получавали видение.

Предполагало се, че това е начин човечеството да общува с боговете. Твърди се също, че когато човек вземел камъка, можел да прозре в бъдещето. Има един камък в Тайланд, един в Църквата на Божи гроб в Ерусалим и един в основния камък за еврейския храм в Купола на скалата.

— Как изглежда?

— Има донякъде форма на обърнато нагоре яйце с дупка на върха и издялана паяжина от външната страна.

— Значи намираме този олтарен камък и вдишваме изпаренията му или го вземаме в ръка, и той ще ни отведе до световно дърво?

— Правилно.

— А дървото?

— „Световно дърво“ е друг много често срещан мотив в много култури и митове. Има дърво, наречено Калпаврикша, изпълняващо желанието, което се погрижило за нуждите на индийския народ. То благоденствало, когато хората били мъдри и добри, но когато природата на човечеството се променила, дървото заляняло.

В проучванията си за Златния плод открих писмено споменаване на специално дърво в храма Камакши в южна Индия. Това е мангово дърво, което дава четири вида манго, за които се вярва, че олицетворяват четирите Веди или касти. В скандинавската митология съществува разказ за дърво, наречено Игдразил. В славянската и финската митология са избрали дъбово дърво да олицетворява свещеното световно дърво. В индуската култура това е смокиново дърво, наречено Ашвастха. Може да го смятате за Дървото на Живота. Такива дървета се споменават в културите на Корея, Мезоамерика, Монголия, Литва, Сибир, Унгария, Гърция... схващате идеята.

— Хмм, да. Схващам идеята. Значи търсим специално дърво. Знаем ли поне какъв вид?

— Не. Всички истории използват примери за дървета, обичайни за техните земи, но повечето митове споменават много голямо дърво с птици, почиващи си в клоните. Тези изпитания, които се споменават, изглеждат сякаш биха си паснали с този мотив.

— Ясно. И последно, не трябва да ядем плодовете, нали?

Той се засмя:

— Не във всички митове се споменават плодове, но сте права. С повечето от тях се свързва някакво изпитание. Някои дори споменават гигантска змия в подножието. Листата обвързват земята с небето, а за корените се предполага, че потъват в подземния свят.

— Сега, за тези... изпитания. Мислите ли, че има нещо страховито, което ще се опита да ме изяде, като онези Капа?

Той мигновено се отрезви:

— Искрено се надявам, че не, госпожице Келси. Обнадежден съм от думата „рай“. Надявам се, всъщност, че тези изпитания ще са по-скоро умствено, отколкото физическо упражнение.

— Ясно. Само ще трябва да съм нащрек за железните стражи. И така, пише, че трябва да се изкачим до върха, за да намерим наградата, и да издържим четири изпитания. Питам се какво ли означава, че народът на Индия ще получи одежди. Мислите ли, че това значи „дрехи“?

— Предполагам, че може да е символ за кралско величие.

— Е, звучи сякаш добре сте разтълкували това, или поне доколкото можете. Изглежда, че следващото, което трябва да направим, е да се върнем в храма на Дурга. Мислите ли, че ще стане без Рен?

— Няма да навреди да опитаме. Казахте, че Рен трябвало да приеме образа на тигър, преди Дурга да приеме приношението ви. Така ли е?

— Да. Тя специално отбеляза връзката между мен и Рен.

— Тогава би било разумно да ви придружава тигър. Ще използваме Кишан вместо Рен, ако, разбира се, си склонен да приемеш, Кишан?

Черният тигър изпухтя в отговор, което приехме за съгласие. Погледнах надолу и го погалих по главата.

— Само да се надяваме, че тя обича черно.

— Междувременно ще проведе няколко дискретни обаждания и ще видя дали мога да уредя някой да ни посрещне в Тибет или може би дори да направя уговорка със самия Далай Лама.

— Мислите ли, че ще стане? Дали той ще се съгласи да се срещне с нас?

— Нямам представа.

— Но не е ли по-добре да изчакаме Рен? Не трябва ли първо да го намерим, преди да се отправим да търсим следващия предмет?

— Госпожице Келси, не мисля, че Рен би искал да чакаме. Честно казано, не успях да установя къде е и се надявах, че когато откриете втория предмет...

— Че отново ще имаме видение.

— Точно.

— И че можем да успеем да разберем къде е Локеш, което да ни отведе при Рен.

— Да. Знам, че е прекалено оптимистично, но може да е единствената насока, която ще получим.

— Добре, ще отида. Но не се чувствайте задължен да ме наглеждате.

Кишан изръмжа и се преобрази в човек. Изсъска:

— Разбира се, че съм задължен. Рен ми повери грижата за теб и точно това планирам да правя. Не съм страхливец.

Сложих длан върху неговата:

— Кишан, никога не съм те смятала за страхливец. Благодаря ти. Чувствам се много по-защитена с тигър наблизо.

Напрегнатото му лице се отпусна и той каза:

— Хубаво. Сега, след като уточнихме този въпрос, искаш ли да тренираме няколко часа?

— Това вероятно е добра идея.

Господин Кадам ни отпрати с махване на ръка:

— Ще поработя малко с вас днес следобед, госпожице Келси, може би след обяда.

— Добре. Ще се видим по-късно.

Срещнах се с Кишан в доджото, след като се преоблякох. Той ме тренираше как да отхвърлям някой много по-едър от мен. Трябваше да се упражнявам върху него няколко пъти, а после той ме накара да направя цикъл от разтягащи и укрепващи упражнения. Когато най-накрая реши, че тренировката ни е приключила, ме погъделичка с пръст под брадичката и каза, че се гордее с мен.

Точно когато се канех да тръгна към горния етаж, за да обядвам с господин Кадам, Кишан изтича зад мен и ме метна на рамо. Затича нагоре по стълбите, като вземаше стъпалата по две наведнъж, докато аз подскачах на гърба му. Той се засмя и каза: „Ако не си подготвена да

отхвърлиш нападателя си, ще трябва да си понесеш последствията“. Паркира ме в стола срещу господин Кадам и си взе обяд.

Бях натъртена и уморена.

— Не мисля, че ще имам нужната енергия за още една тренировка по бой с меч днес, господин Кадам. Кишан наистина ме изтощи тази сутрин.

— Няма нищо, госпожице Келси. Можем вместо това да пробваме различен вид тренировка. Да упражним уменията ви с мълнията.

Направих гримаса:

— Ами ако е било просто щастлива случайност? Може би е било нещо еднократно.

Той възрази:

— Може би сте притежавали силата през цялото време и просто никога не сте имали мотив да я използвате.

— Добре, ще опитам. Само се надявам да не ви уцеля.

— Да. Наистина се опитайте да избегнете това.

Свършихме с обяда и се отправихме обратно към доджото, после излязохме навън. Никога преди не бях излизала от землището на къщата. Стъпалата на един вътрешен двор водеха към разчистено открито пространство с размерите на футболно игрище, заобиколено с джунгла от всички страни. Господин Кадам беше поставил бали сено с мишени на различни дължини, като онези в турнирите по стрелба с лък.

— Искам да пробваме първо неподвижни мишени, а ако това е успешно, бих искал да пробваме и движещи се мишени. И така, бяхте казали, че усещането било като огън, който започнал в стомаха ви и си проправил път навън към ръката ви. Искам да върнете мислите си назад и да се опитате да уловите отново това чувство.

Затворих очи и си се представих пред Рен, докато той залиташе зад мен. Оставих чувствата да ме залейт и да нахлуют отново в мен, и си представих похитителите му, приближаващи се към мен. Гореща искра започна да прогаря стомаха ми. Съсредоточих се върху нея и я насърчих да се разрасне.

Тя се надигна като клокочеща лава, литна нагоре през тялото ми и се изстреля от ръката ми. Плътна, бяла, пулсираща светлина се устреми от дланта ми към първата мишена и удари. Цялата мишена експлодира като бомба, оставяйки само късчета димящо сено, които изгоряха, докато осейваха плавно въздуха. Всичко останало от мишената беше черна следа от експлозия. Мънички, черни, къдриви струйки дим се надигнаха, извисиха се в небето, и после бавно изчезнаха.

Господин Кадам изпухтя и си поглади брадата:

— Много ефективно оръжие.

— Да, но не искам да причиня това на човек. Върху хора не изглеждаше толкова разрушително.

— Нека още да не се безпокоим за това. Първо да упражним разстоянието. Прицелете се в следващата и по-следващата мишена.

Взривих последователно и двете мишени без никакво отслабване на силата.

— Кишан, ще бъдеш ли така добър да поставиш още мишени? Този път бих искал да ги поставиш по-назад и една до друга.

Кишан тръгна надолу по полето и господин Кадам обясни:

— Бих искал да опитате да удължите обхвата си до всичките три мишени. Опитайте се да си представите нещо наистина голямо като слон или динозавър и трябва да го уцелите по цялата му дължина.

— Добре, ще опитам.

Съсредоточих се върху мишените от другата страна на полето и изчаках Кишан да се отмести. Примижавайки на слънцето, изстрелях една мълния и уцелих само мишената далече вляво.

— Няма нищо. Опитайте пак, госпожице Келси.

Този път се съсредоточих върху задачата да задържа избухването по-дълго и раздвижих ръка във въздуха, оставяйки мълнията да удари всяка от мишените.

— Хмм, интересна адаптация. Сега знаем, че можете да я поддържате. — Той завъртя пръст във въздуха, давайки знак на Кишан да постави отново мишените.

— Опитайте пак. Този път се съсредоточете върху разширяването на обхвата. Затворете очи за момент и си представете китайско ветрило. Дръжте ръба и докато излиза от ръката ви, го

разперете пред себе си, така че експлозията да се разпери като краища на ветрило.

— Добре, но стойте зад мен, окей?

Той кимна и се измести леко назад. Протегнах длан и оставих огъня да премине нагоре по ръката ми. Представих си как държа края и повдигнах длан към мишените. Този път плътната бяла светлина се изстреля по-бавно. Докато тя се движеше, разперих пръсти като ветрило, призовавайки само с волята си силата да се разпростре. Получи се... прекалено добре. Не само унищожих мишените, но също и дърветата от двете страни на полето. Кишан трябваше да скочи на земята, за да не го удари мълнията.

Изкрещях:

— Съжалявам!

Той махна с ръка, че е добре.

Господин Кадам даде знак на Кишан да дойде и каза:

— Много добре! Мисля, че с малко повече практика ще можете да уцелите точно каквото искате, когато трябва. Утре ще упражняваме степените и ще видим дали можем да намалим силата на мълнията, така че да изважда мишените от строя, вместо да... ъмм...

— Да ги унищожават?

Той се засмя:

— Да. Всичко е въпрос на контрол. Имам големи надежди, че ще успеете да овладеете това, госпожице Келси.

— Надявам се, че надеждите ви ще се оправдаят.

— Бих искал да се упражнявате още малко с Кишан върху това през следващите няколко дни. Мислете само за набелязването на мишената и разширяването на обхвата на удара си. Утре ще работя с вас по съсредоточаването на степените на силата ви.

— Добре. Благодаря.

Седмиците летяха. Преди да се усетя, беше минал месец и половина. Завърших семестъра онлайн. Преподавателите ми бяха очаровани от обяснението на господин Кадам. Беше им казал, че е открил рядък артефакт, за чието описване имал нужда от помощта ми, и им беше обещал, че ще напиша доклад по въпроса.

Нямах търпение да науча за какво ще пиша. Приключих с изпитите си в края на семестъра, което ми предостави нещо друго, освен Рен, върху което да се съсредоточа. Господин Кадам изпрати до колежа извинения и от името на Рен, като каза, че имал спешни семейни проблеми и трябвало да се върне в Индия. Деканът му се сторил много отзивчив и готов да направи всичко, каквото може, за да помогне.

След като приключих с училищните си задачи, сутрин помагах на господин Кадам с бележките, а после тренирах с Кишан до обяд. Следобедът беше заделен за упражнения с оръжия. Кишан ме обучаваше как да се грижа за оръжието и кои да избирам в различни видове битки. Учеше ме също на близък бой и овладях няколко начина да повалям по-силни противници.

Привечер работех с господин Кадам по силата на мълнието си. Сега можех да я овладея така, че да не унищожавам мишените си. Можех да пробия черна дупка в центъра на мишената като със стрела. Или можех да уцеля всичките едновременно и да ги съборя. Можех напълно да унищожа всичките или само онази, която си избех.

Това ми даваше много сила и възможности, но беше и много плашещо. С подобна сила можех да бъда супергерой или злодей, а всъщност не исках да бъда, което и да било от двете. Всичко, което наистина исках, беше да помогна на Рен и Кишан да развалят проклятието. И да бъда с Рен.

Вечер се усамотявах и четях или пишех в дневника си. Къщата ми се струваше различна без Рен. Все очаквах да го видя застанал отвън на балкона. Сънувах го всяка нощ. Винаги беше пленен или вързан за масата, или в клетка. Всеки път, щом се опитах да го измъкна или да го спася, той ме спираше и ме отправяше.

Една нощ се събудих от кошмара и се измъкнах от леглото. Взех си юргана и се отправих навън към верандата. Една тъмна глава се беше облегла на канапето-люлка и за миг сърцето ми спря. Отворих плъзгащата се врата и излязох на верандата. Главата помръдна.

— Келси? Защо си будна?

Бедното ми сърце отново заспа.

— О! Здравсти, Кишан. Кошмар. Ти какво правиш тук навън?

— Често спя тук. Харесва ми да съм на открито и е по-лесно да те наглеждам.

— Мисля, че тук съм съвсем защитена. Съмнявам се, че е нужно да ме държиш под око, докато сме тук.

Той се премести и ме покани да седна до него.

— Няма да позволя нещо да се добере до теб, Келси. Моя е вината, че се случи.

— Не, не е. Не можеше да го спреш.

Той отново облегна глава на възглавничката, стисна здраво очи и разтри слепоочията си:

— Трябваше да бъда по-бдителен. Рен мислеше, че ще се разсейвам по-малко, отколкото той. Истината е, че вероятно се разсейвах повече. Щеше да е по-добре никога да не бях отивал в Америка.

Смутена, попитах:

— Какво имаш предвид? Защо казваш това?

Той ме погледна. Златисти очи пронизаха моите, сякаш търсеха отговора на въпрос, който не беше задал. Той рязко откъсна очи, изръмжа и промърмори под нос:

— Никога не се научавам.

Взех ръката му:

— Какво има?

Той неохотно ме погледна отново в очите:

— Всичко, което ни се случи, беше по моя вина. Ако бях оставил Йесубай на мира, нищо нямаше да се промени. Тя щеше да бъде принцесата на Рен и нямаше да умре. Сега ти нямаше да си в опасност. Родителите ми щяха да са водили нормален живот. Понеже аз не можах да се овладея, всички около мен пострадаха.

Сложих другата си ръка върху неговата, обгръщайки я между моите. Той обърна своята и се вкопчи в пръстите ми.

— Кишан, ти си я обичал, а научих, че това е било нещо много рядко през онзи период. Любовта кара човек да прави безумни неща. Йесубай е искала да бъде с теб въпреки всички отрицателни последици. Обзалагам се, че дори ако е знаела, че животът ѝ ще бъде покосен, най-вероятно е щяла пак да направи всичко това.

— Не съм напълно сигурен в това. Разполагах с дълго време да го премисля, а с Йесубай едва се познавахме. Тайните ни срещи бяха много кратки и бих бил нечестен, ако кажа, че не я подозирах, че служи като пионка в бащината си игра. Не знаех наистина дали ме

обича. Някак мисля, че ако бях сигурен в това, тогава всичко щеше да си е струвало.

— Тя се опита да спаси двама ви, нали?

Той кимна.

— Не би престъпила волята на баща си, ако поне не я е било грижа за теб. И бездруго не виждам как би могла да ти устои. Ти си толкова привлекателен, колкото и брат ти. Сладък си и си много чаровен, когато Рен не е наоколо. Ако не те е обичала, е била луда. Освен това ми звучи логично, защото според мен единственият начин, по който би могла да отблъсне Рен, е бил, ако те е обичала. Освен това животът ми щеше да е много по-тъжен без Рен и теб в него. — Стиснах пръстите му. — Не е твоя вината, че тези неща са се случили. Локеш вероятно щеше да тръгне да търси амулетите ви, дори ако Йесубай не е била част от живота ви.

— Сключих сделка с дявола, Келси. Когато направиш това, трябва да си платиш.

— Имаш право. Когато правиш погрешни избори или вземаш погрешни решения, винаги трябва да си понесеш последствията. Но да се влюбиш не е лош избор.

Той се засмя самоиронично:

— За мен е.

— Не, лошият избор е бил да действаш зад гърба на брат си, но в края на краищата си избрал семейството си. Избрал си да защитиш и подкрепиш Рен и да му помогнеш да избяга.

— Въпреки това беше грешка. Не биваше да се доверявам на Локеш.

Седяхме и се люлеехме тихо в продължение на един миг.

Прошепнах:

— Допускането на грешки е това, което ни превръща в човешки същества. Така се учим. Мама винаги казваше, че да допуснеш грешка не е лошо; лошото е да отказваш да се поучиш от нея, за да не я повториш.

Той се наведе и отпусна глава в дланите си. Заговори тихо, сякаш се подиграваше на себе си:

— Ясно. Някой би си помислил, че ще се науча. Да не повтарям миналото, имам предвид.

— Има ли опасност да повториш миналото? — подметнах закачливо. — Да не си бил във връзка с Локеш?

— Бих убил Локеш без колебание, ако пътищата ни отново се пресекат. Но дали има опасност да повтора миналото? Да.

— Не мисля, че има вероятност да предадеш отново брат си.

— Във всеки случай не и по начина, по който си мислиш.

Въздъгнах:

— Кишан, не искам да прекарваш цялото си свободно време, като ме наглеждаш. Очевидно се съсредоточаваш твърде много върху миналото. Би трябвало да се наслаждаваш на новия си живот. Излизаше ли с някое момиче, докато си беше у дома миналата есен? Ходеше ли на занятия?

Той извърна поглед:

— Не миналото е това, върху което се съсредоточавам болезнено. — Той въздъхна. — Занятията не ме интересуват особено. — Изправи се и отиде до парапета. Наведе се и се загледа в осветения басейн отдолу. Каза меко: — И изглежда, че единствените момичета, към които някога проявявам интерес... винаги принадлежат на Рен.

Загледах се в гърба му, изненадана. Той се обърна и подпря хълбок на парапета. Наблюдаваше реакцията ми предпазливо, с уязвимо и тържествено-сериозно изражение.

Изпелтечих:

— Сериозно ли говориш?

— Да. Сериозен съм. Аз съм доста прям, откровен тип. Не се шегувам за подобни неща.

— Но не проумявам. Разбирам за Йесубай, заради виолетовите очи и дългата черна коса, но със сигурност ти...

— Келси, спри веднага. Не те дразня нарочно, нито си играя игри. Отне ми дълго време да реша дали дори е редно да кажа нещо. Виж, знам, че го обичаш, и никога не бих си помислил да се опитвам да те отнема от него. Поне не и когато и бездруго знам, че няма абсолютно никакъв шанс да ме приемеш. — Той се усмихна сухо. — Не се справям добре с последиците от отхвърлянето.

Той скръсти ръце на гърдите си:

— Но, да, ако Рен не беше с теб, бих направил всичко по силите си да те задържа в живота си. Да те спечеля за себе си.

Облегнах се на пейката, шокирана:

— Кишан. Аз...

— Чакай. Изслушай ме, Келси. Ти... ме успокояваш. Изцеляваш счупеното и ми даваш надежда, че мога отново да имам живот. И въпреки това, което може да си мислиш, ти си прекрасна, както беше Йесубай. Чувствам... — Извърна поглед от мен, сякаш смутен, и изръмжа: — Що за човек съм? Как можа това да ми се случи? Два пъти! Така ми се пада. Този път Рен печели. Така е честно. Вече направихме пълен кръг. — Обърна се отново към мен. — Моля те, прости ми. Не смятах да те обременявам с това.

Кишан беше различен, когато Рен не беше наблизо. Оставяше уязвимостта си да се покаже на повърхността и не я прикриваше с арогантността и надменността, които винаги проявяваше, за да кара Рен да се чувства неудобно. Знаех, че говори искрено. Откровените му думи ме трогнаха дълбоко, но и ме натъжиха. Знаех, че имаше толкова голяма нужда да се съвземе от миналото, колкото и Рен. Реших да се опитам да разведря настроението.

Станах и го прегърнах. Възнамерявах прегръдката да е кратка, но той продължаваше да ме държи, сякаш бях единствената котва, която го привързваше към човешкия облик. Потупах го по гърба и се отскубнах. После взех ръката му и го дръпнах обратно на канапето. Възприех строгия и откровен подход на мама към трудните ситуации. Тя винаги казваше, че най-доброто, което можеш да направиш, за да подкрепиш някого, е да му бъдеш приятел и да си честен.

Казах:

— Е, Кишан, само за сведение, ако Рен не беше наоколо, моментално бих излязла с теб.

Кишан подметна насмешливо:

— Виж, Келс, просто забрави, че изобщо съм казал нещо, става ли? И бездруго няма да стане.

— Знаеш ли, така и не ти благодарих, че си сръчкал Рен и си го накарал да ме последва в Орегон. Никога нямаше да бъда достатъчно смела да се върна при него.

— Не ме изкарвай герой, Келс.

— Но ти беше моят герой. Можеше дори да не съм с Рен, ако не беше ти.

— Не ми напомняй. Истината е, че те исках обратно вероятно толкова много, колкото и той. Ако той не беше заминал, аз щях да

тръгна след теб, за да те взема за себе си, и точно сега можеше да водим напълно различна дискусия.

За минута си позволих да си представя какво щеше да стане, ако Кишан беше дошъл за мен на Коледа вместо Рен. Тупнах го леко с юмрук по ръката.

— Не се тревожи, сега съм тук. И бездруго, вероятно това, което обичаш, е само готвенето ми. Приготвям жестоки сладки с двоен пълнеж от шоколадови парченца и фъстъчено масло.

Чух го да мърмори тихо:

— Правилно... готвенето.

— Можем ли да бъдем приятели?

— Винаги съм ти бил приятел.

— Хубаво. Имам си приятел и герой. Лека нощ, Кишан.

— Лека нощ, *bilauta*.

Обърнах се на прага:

— И не се тревожи. Чувствата ти вероятно са само временни. Сигурна съм, че колкото повече ме опознаваш, толкова по-дразнеща ще ставам. Имам кисела и заядлива страна, която дори не си виждал още.

Той само повдигна вежда и не каза нищо.

Въпреки уверенията ми, че ще съм си добре, без да ме наглежда, ми беше хубаво да знам, че на верандата спи тигър. Сънят ме завладя. Поне веднъж не сънувах никакви кошмари.

13. ХРАМЪТ НА ДУРГА ВЪВ ВАТСАЛА

Спазвахме разписанието си още две седмици. Ставах по-силна и се чувствах уверена, че мога да се защита в битка. Не заради физическата си сила, а заради силата на мълнията. Това умение ми се отдаваше с лекота. Можех да покося бурен чак в отсрещния край на полето, без да повредя тревата наоколо. Сякаш имах някаква вътрешна способност да се фокусирам автоматично и просто знаех къде трябва да се прицеля.

Господин Кадам прекарваше повечето си време в опити да открие Рен. Откакто открихме, че градът, който търсим, бе Лхаса, останалата част от пророчеството си дойде на мястото. Господин Кадам беше сигурен, че ако започнем пътуването си оттам, ще намерим каквото търсим. Преди да тръгнем обаче, трябваше да направим друго пътуване до един храм на Дурга.

Разни кутии започнаха да пристигат като подготовка за пътуването ни. Господин Кадам ми беше купил нови дрехи. Няколко чифта туристически боти, дузина чифтове вълнени чорапи, вълнени и пухени пуловери, термоякета, панталони и ръкавици, плътни блузи с дълъг ръкав, чифт бели студоустойчиви ботуши за сняг, дебело подплатени термо-панталони с различна кройка и най-различни шапки скоро изпълниха един ъгъл от дрешника ми.

След като пристигна последният пакет, който включваше слънчеви очила, лосион против слънце и различни други тоалетни принадлежности, аз се отправих към долния етаж.

— Господин Кадам, изглежда, че в крайна сметка ще ме карате да катеря Еверест. Точно колко чанти очаквате да взема всъщност?

Той се засмя:

— Влезте, госпожице Келси, влезте. Имам да ви покажа нещо интересно.

— Какво е? Специално ново яке, което ще ми държи топло по време на лавина, може би?

— Не, не. Ето. — Подаде ми една книга.

— Какво е това?

— Казва се „Изгубеният хоризонт“ от Джеймс Хилтън. Чели ли сте я?

— Не. Дори не съм чувала за нея.

— Чувала ли сте термина „Шангри-ла“?

— Ами, да. Като онези специални нощни клубове в старите холивудски филми? Мисля, че даже май във Вегас има казино с това име.

— А, да, добре, открих връзка между тази книга и нашето търсене. Имате ли малко време сега, за да го обсъдим?

— Да. Нека само да повикам и Кишан да слуша.

Когато се върнах, аз се настаних удобно на стола, а Кишан се намести на пода пред мен.

— „Изгубеният хоризонт“ е книга, написана през 1933 г. описваща утопично общество, където обитателите водят изключително дълъг живот в съвършена хармония помежду си. Градът се намирал в Кунлунските планини, които са част от Хималаите.

Това, което е истински интересно обаче е, че господин Хилтън основал историята си върху древния тибетски будистки мит за Шамбала, мистичен град, който е изолиран от останалия свят и пази много скрити тайни. В съвременния свят терминът Шангри-ла е придобил значение на щастливо място, утопия или рай.

— Значи ще търсим Шангри-ла през портите на духа.

— Да, така започнах да смятам. Този мит е пленителен. Знаете ли, че тази книга заимства историята си от няколко прочути града и техните истории? Съществуват връзки със Светия Граал, Изворът на младостта, Елдорадо, Градът на Енох и описваната от гърците Хиперборея. Всички тези разкази са подобни на историята за Шангри-ла.

Във всяка история хората търсят нещо, което ще ги дари с безсмъртие, или земя, където живее съвършено общество. Дори Градината на Едем има много подобни мотиви — дървото, змията, рай, прекрасни градини. Мнозина са търсили такива места и така и не са ги открили.

— Е, фантастично. Колкото повече научавам, толкова по-тежка ми се струва задачата. Може би ще е по-добре да не знам всички тези неща. Може да ми се стори по-малко стряскащо.

— Бихте ли предпочели да не ви разказвам?

Въздъгнах:

— Не, трябва да знам. От помощ е да имам някаква отправна точка. Значи, никой дори не се е доближавал до откриването на Шангри-ла?

— Не. Не че хората не са се опитвали. Натъкнах се на интересно сведение. Изглежда, Адолф Хитлер е вярвал, че Шангри-ла пази ключа към съвършената древна господстваща раса. Дори изпратил група начело е човек на име Ернст Шефер на експедиция до Тибет, за да я открие, през 1938 г.

— Радвам се, че не са я открили.

— Наистина.

Господин Кадам ми даде да чета „Изгубеният хоризонт“ и ме предупреди, че най-вероятно ще тръгнем до края на седмицата. През следващите няколко дни се върнахме към обичайната си рутина, но аз се чувствах нервна. Последния път, когато правихме това, бях имала някои плашещи преживявания, но Рен винаги беше с мен. Карах се е него през половината време и го целувах през другата половина, но въпреки целия емоционален смут, свързан с това, винаги се чувствах в безопасност. Знаех, че той ще ме защити от злите маймуни и Капа.

Сега пред мен се изправяше ново приключение и толкова отчаяно исках Рен да е с мен, че тъпа болка изпълваше вътрешностите ми. Единственото, което ме движеше, беше знанието, че правя това за него. Отказвах да си позволя дори да мисля, че той можеше и да не преживее следващите няколко седмици. Трябваше. Животът без него щеше да е лишен от смисъл.

Въпреки това щях да стигна до края, заради Кишан. Не можех да го изоставя. Това не беше в природата ми. Знаех, че щеше да ме защити възможно най-добре, и се чувствах още по-уверена в собствените си способности. Но без Рен нямаше да е същото.

Всеки час се изнизваше без нещо, което да ни насочи как да го открием. Кишан и сам беше достатъчно унил, така че не си давах труд да говоря с него за това. И бездруго беше неловко да говоря за Рен с Кишан след признанието му. А ако говорех за това с господин Кадам, той винаги изглеждаше виновен, заравяше се в проучвания и преставаше да спи всеки път, щом споменех колко ми е тежко без Рен.

С Кишан не разговаряхме повече за чувствата му към мен. Отначало нещата между нас бяха малко неловки, но и двамата упорито пренебрегнахме темата и отношенията ни станаха по-лесни. Той упражняваше бойни изкуства с мен всеки ден и открих, че искрено го харесвам.

Между братята имаше определени прилики, но имаше и няколко различия. Например Кишан ми се струваше по-внимателен от Рен. Кишан беше готов да обсъжда всяка тема, но винаги се бавеше с отговорите. Мислите му бяха проникателни. Беше суров към себе си и изпитваше огромен срам и угризения заради положението ни.

Имаше обаче неща, които казваше, думи, които избираше, които ми напомняха за Рен. С Кишан беше лесно да се говори, както с брат му. Дори гласовете им звучаха еднакво. Понякога забравях с кого говоря и без да искам го наричах Рен. Той казваше, че е разбираемо, но знаех, че го наранявам.

Напрежението витаеше из къщата през цялата седмица преди пътуването ни. Накрая дойде денят за тръгване. Чантите ни бяха натоварени в джипа. С Кишан на мястото на Рен потеглихме. Господин Кадам имаше документи за пътуване за всеки от нас и обясни, че всъщност ще пътуваме през три различни страни. Надникнах в една чанта и видях, че в паспортите и документите ми сега беше написано името К. Х. Хан, а в тях имаше моя по-стара снимка от гимназията. *И ще ми говорите за скапана външност.*

Дестинацията ни беше Непал, град на име Бактапур. Отне ни два дни само да прекосим Индия и влязохме в Непал през границата Биргандж-Рахаул. Господин Кадам трябваше да изпълни дълга процедура по попълване на книжа на границата и каза, че трябвало да покажем препис от *The Carnet De passage En Douanes* — митнически документ, който ни позволяваше временно да вкараме превозното си средство в Непал.

След като се настанихме, оставихме Кишан да подремне в хотела, а господин Кадам ме изведе с рикша да видя часовниковата кула на Биргандж.

Когато се прибрахме, Кишан ни придружи на вечеря в един ресторант близо до хотела. Господин Кадам ми поръча чатамари, вид непалска пица, но тестото беше приготвено от оризово брашно. Избрах няколко соса, които ми бяха познати. Той си поръча масу — месо с

къри и ориз. Избра пилешко, но ястието се предлагаше и във вариант от овче или бизонско месо, каквото не знаех, че имат в Непал. Кишан си взе зеленчуково пулао — блюдо с пържен ориз, но с добавка от канела и куркума, овче масу и тукпа — ястие от изпържени на силен огън бъркани яйца с тънки китайски спагети.

На другия ден станахме рано и подкарахме към Бактапур. Господин Кадам ни регистрира в хотела, а после отидохме пеш до главния площад. В района не се допускаха рикши или таксита. Той каза, че това поддържало площада тих, чист и спокоен.

Подминахме голям пазар, специализиран в предлагането на десетки различни видове глинени съдове. Много от керамичните съдове бяха колоритно изрисувани и бяха изработени от черна глина, която, изглежда, беше често срещан материал.

На сергии бяха изложени маски на демони, животни, богове и богини. Зеленчуци, плодове и колички с храна ни подмамваха да се приближим. Купихме малко от прочутото кисело мляко с мед, наречено „куджу дхау“. Беше биволско мляко, пълно с ядки, стафиди и канела.

Напуснахме тържището и влязохме на главния площад. Докато вървахме, господин Кадам обясни:

— Това място се нарича площад „Дърбар“. А, ето това, което търсим — храмът на Дурга „Ватсала“.

Два каменни лъва пазеха входа на храма. Той беше конусовиден като храма Вирупакша в Хампи, но имаше тухлен вътрешен двор, който го заобикаляше от всички страни. Два големи стълба поддържаха гигантска камбана отстрани до сградата.

— Хей, господин Кадам, в края на краищата не се налагаше да нося гривната си със звънчетата. Там горе има грамадна камбана.

— Да. Нарича се камбаната Таледжу. Направена е от бронз и се опира върху плочата на храма. Бихте ли искали да чуете историята на камбаната?

— Разбира се.

— Прозвището е „Лаещата камбана“. На един от древните владетели, които живеели тук, му се явил сън. Историите варират, но в съня му кошмарни подобни на кучета създания нападнали хората през нощта.

— Създания, подобни на кучета? Звучат като върколаци.

— Много е възможно.

— В съня му единственият начин да изплаши и прогони съществата, и да спаси хората бил да удря камбана. Звънът на камбаната бил толкова висок и толкова силен, че създанията оставили хората на мира. Когато се събудил, владетелят веднага заповядал да изработят специална камбана. Такава била силата на съня му. Камбаната била отлята и използвана да отбелязва вечерния час за жителите на града. Стига гражданите да следвали звъна на камбаната, се смятало, че са в безопасност. Мнозина все още казват, че кучетата започват да лаят и скимтят всеки път, когато камбаната бие.

— Хубава история. — Смушках Кишан с лакът. — Чудя се дали действа на полутигри.

Кишан улови лакътя ми, придърпа ме по-близо и подметна закачливо:

— Не разчитай твърде много на това. Ако тръгне да те преследва тигър, няма да можеш лесно да го сплашиш. Тигрите са много целенасочени същества.

Нещо ми подсказа, че не говореше за същото като мен. Отчаяно затърсих нещо, което можех да кажа, за да сменя темата.

Повечето мъже, които се движеха наоколо, носеха на главите си високи шапки. Попитах господин Кадам за тях и той се впусна в дълга, подробна рецитация на историята на модата и религиозните одежди.

— Господин Кадам, вие сте като ходеща енциклопедия по всяка тема, която човек може да си представи. Много е удобно човек да ви има край себе си и е по-интересно да слушам вас, отколкото който и да е друг учител, когото съм имала.

Той се усмихна:

— Благодаря ви. Но моля ви, не се притеснявайте да ми кажете, ако някога се увлека твърде много по определена тема. Това е моето слабо място.

— Ако някога се отегча — казах със смях, — ще ви кажа.

Кишан се ухили и прие коментара ми като извинение да обвие ръка около раменете ми и да погали голата ми ръка.

— Аз също мога да гарантирам, че никога няма да те отегча — подметна той закачливо.

Чувството беше хубаво, прекалено хубаво. Обзета от чувство за вина, реагирах твърде пресилено, заизвивах се под тежката му ръка и

се опитах да я отблъсна.

— Пссст! Не си ли позволяваш твърде много волности? Някога да си чувал, че първо трябва да помолиш момичето?

Кишан се наведе и прошепна тихо:

— Приеми го.

Намръщих му се и продължихме обиколката си.

Прекарахме целия следобед, запознавайки се с околността, и направихме планове да се върнем в храма по здрач на следващата вечер. Господин Кадам или се беше обадил на важни хора тук-там, или беше използвал дебелия си портфейл, за да ни уреди да влезем сами след времето за затваряне.

Цветни ивици преминаваха по притъмнялото небе и ние пристигнахме обратно в храма, както беше планирано. Господин Кадам ни придружи до предните стъпала и ми връчи раница, пълна с различни предмети, които да използваме като жертвени дарове. Имаше най-различни предмети, свързани с въздуха: различни видове птичи пера, китайско ветрило, хвърчило от канап, балон, пълен с хелий, дървена флейта, пластмасово самолетче, което се задвижваше с ластик, миниатюрен барометър, платноходка-играчка и малка призма, която трансформираше светлината в небесни дъги. Бяхме сложили и няколко плода за късмет.

Господин Кадам ми подаде Фаниндра и аз я нахлузих на ръката си. Тя се беше извила във формата на гривна, за да мога да я нося, което приех като знак, че искаше да ме придружи. С Кишан се качихме по каменните стъпала, които водеха нагоре до центъра на храма. Минахме между каменните слонове-пазачи, а после — покрай двата льва. Статуята на Дурга се виждаше от улицата в един алков високо над нас. Тревожих се, че ако се съживеше като миналия път, някой, който вървеше по настланите с тухлени блокчета улици, щеше да я види.

С Кишан безмълвно минахме зад сградата, покрай каменната веранда, обкръжена от колони, и открихме кръглото стълбище, което водеше към върха на храма. Той посегна към ръката ми и аз хванах неговата. Вътре беше тъмно и прохладно. Уличните фенери от площада осветяваха злоещо коридора, който водеше към статуята.

Кишан вървеше до мен, така тих, мрачен и хладен, както храма, който ни заобикаляше. Много харесвах Кишан, но ми липсваха светлината и топлината, които сякаш винаги обкръжаваха Рен.

Влязохме в малка стая и застанахме пред каменна стена. Знаех, че статуята на Дурга е от другата страна, осветена от уличните лампи отдолу. Статуята беше разположена на два фута назад от другата стена на храма и можехме да застанем от двете страни, и въпреки това да сме скрити в сенките.

— Окей, това, което направихме миналия път, беше да поднесем жертвен дар, да позвъним с камбана, да помолим за мъдрост и напътствия, а после Рен се преобрази в тигър. Изглежда, че това свърши работа.

— Ще взема пример от теб.

Извадихме всичките си свързани с въздуха дарове и ги положихме в краката на статуята, преди да се отдръпнем пак назад в сенките. Повдигнах глезен, прокарах леко пръсти по дрънчащите звънчета и се усмигнах, когато се сетих за Рен.

Отдръпнахме се от стената и Кишан отново посегна да хване ръката ми. Бях признателна за спокойствието му. Макар че по-рано вече бях виждала веднъж каменна статуя да оживява, пак бях нервна.

— Първо аз ще кажа нещо, а после ще бъде твой ред.

Той кимна и стисна ръката ми.

— Велика богиньо Дурга, отново идваме да търсим помощта ти. Моля за благословията ти, тъй като се отправяме в търсене на следващата находка, която ще помогне на тези двама принцове. Ще ни дариш ли помощта си и ще споделиш ли своята мъдрост? — Обърнах се към Кишан и кимнах.

Кишан остана мълчалив за миг, а после заговори:

— Аз... не заслужавам благословия. — Той хвърли поглед към мен и въздъхна нещастно, докато се поправяше: — Онова, което се случи, е по моя вина, но те моля да помогнеш на брат ми. Опази го... заради нея. Помогни ми да я закрилям по време на това пътешествие и да я опазя невредима.

Погледна ме да види дали приемам думите му. Повдигнах се на пръсти, целунах го по бузата и прошепнах:

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

— Сега се преобрази в тигър.

Той прие тигърския си образ и почти изчезна в тъмната стая. Режещ, студен вятър повя остро из сградата и нахлу нагоре по стълбите. Ризата ми се изду около тялото. Зарових ръка в тила на Кишан и изкрещях, за да надвикам шума на вятъра:

— Това е страховитата част!

Вятърът завихри циклон от пясък около нас, когато трупан с години прах полетя от пукнатините и се издигна от подовете. Примижах и покрих устата и носа си с ръкав. Кишан ме изтика назад до един ъгъл на стаята, за да ме измъкне от мощните пориви на вятъра близо до отворените прозорци на храма.

Бях хваната като в капан между него и стената, което беше добре, защото той трябваше да впие нокти в пода, за да остане прав. Кишан притисна тялото си в мен. Коленичих и обвих ръце около врата му, заравяйки лицето си в козината му.

Започнаха да се появяват изваяни изображения, които досега бяха зацапани и покрити с прах. Вятърът и пясъкът излъскаха пода, докато заприлича на направен от мрамор. Обвих ръка около една колона, за да се закрепя, а с другата обгърнах Кишан.

След десетина минути вятърът утихна и аз отворих очи. Стаята изглеждаше драматично различна. Почистен от мръсотията и трупания с години прах, храмът бе прекрасен и блестящ. Луната беше изгряла и хвърляше светлината си в стаята, осветявайки я, така че тя изглеждаше ефирна и сякаш излязла от някакъв сън. Върху задната стена зад статуята на Дурга се беше появил познат отпечатък от длан. Кишан се преобрази в човек и застана до мен.

Попита:

— Какво следва?

— Ела и гледай.

Дръпнах го след себе си, поставих длан в отпечатъка и оставих енергията да премине с пукот надолу по ръката ми и да се влее в стената. Тътен разтърси стената и двамата отстъпихме встрани. Стената се завъртя на сто и осемдесет градуса и се намерихме лице в лице със статуята на Дурга.

Този образ на Дурга беше подобен на другата статуя, която бяхме видели. Множеството ръце бяха разперени като ветрило около нея, а

тигърът седеше в краката ѝ. Този път нямаше глиган. Чух сладкото звънтене на камбанки и един прекрасен глас изрече:

— Поздрави, девойко. Даровете ти бяха приети.

Всички предмети, които бяхме поставили в краката ѝ, заблещукаха, а после изчезнаха. Камъкът с цвят на пясък се раздвижи и ръцете на Дурга започнаха да се полюшват във въздуха. Каменните устни станаха рубиненочервени и ни се усмихнаха. Тигърът изръмжа и се разтърси. Камъкът отлетя от тялото му като прах. Създанието оголи зъби и седна в краката на богинята.

Кишан беше заплепен от нея. Тя потръпна леко и тих бриз появя през сградата и отвя всичкия прах, разкривайки я като сияен скъпоценен камък, заровен под пясъка. Вместо златист, кожата на Дурга имаше мек бледорозов цвят. Тя отпусна ръце и посегна с празна ръка да свали златната си диадема. Блестяща черна коса се спусна като водопад по гърба и раменете ѝ.

Със звънлив глас, тя каза:

— Келси, дъще моя, толкова се радвам, че успя да откриеш Златния плод.

Тя се обърна да погледне Кишан, наклони глава и повдигна вежда в красиво изражение на объркване.

Вдигайки една от нежните си розови ръце, тя посочи към Кишан:

— Но кой е това? Къде е твоят тигър, Келси?

Кишан дръзко пристъпи напред и се поклони дълбоко над протегнатата ръка:

— Скъпа лейди, аз също съм тигър.

Той се преобрази в облика си на черен тигър, а после обратно. Тя се засмя — звънлив и весел звук, който отекна из стаята.

Кишан се усмихна. Тя погледна отново към мен и забеляза змията, увита около ръката ми.

— А, Фаниндра, моята любимка.

Направи ми знак, че трябва да се приближа, и аз пристъпих няколко крачки напред. Горната половина на Фаниндра оживя и тя протегна тяло към ръката на богинята. Дурга обичливо погали змията по главата.

— Тепърва ти предстои още работа, скъпа моя. Нужно ми е да останеш с Келси още малко.

Змията изсъска тихо, а после се отпусна върху ръката ми и отново стана неодушевена, но зелените очи от скъпоценни камъни сияеха меко, докато говорехме.

Дурга насочи вниманието си към мен:

— Долавям, че си тъжна и изтерзана, дъще. Кажи ми какво ти причинява болка.

— Рен, белият тигър, беше взет в плен и не можем да го намерим. Надявахме се, че можеш да ни помогнеш да открием къде е.

Тя ми се усмихна печално:

— Моята сила е... ограничена. Мога да те посъветвам за намирането на следващия предмет, но нямам много време за нещо друго.

От бузата ми се отрони сълза.

— Но без него откриването на предметите ще е без значение за мен.

Тя протегна мека длан и улови една блестяща сълза. Гледах как тя се втвърди и се превърна в проблясващ диамант, който се крепеше на върха на пръста ѝ. Даде го на Кишан, който беше възхитен от подаръка.

— Трябва да помниш, Келси, че мисията, на която те изпратих, помага не само на твоите тигри. Тя помага на цяла Индия. Жизненоважно е да откриеш свещените предмети.

Подсмръкнах и изтрих очи с ръкава си.

Тя ми се усмихна сладко:

— Не се бой, скъпа моя. Обещавам ти, че ще бдя над твоя бял тигър и ще го пазя от злини, и... о... разбирам. — Тя примигна и се взря право напред, сякаш можеше да види нещо, което ние не можехме. — Да... пътеката, по която ще поемеш сега, ще ти помогне да спасиш твоя тигър. Пази предмета добре и не позволявай той или Златния плод да попаднат в погрешни ръце.

— Какво трябва да правим със Златния плод?

— Засега той трябва да ви помага по време на пътуването ви. Вземете го със себе си и го използвайте разумно.

— Каква е „въздушната награда“, която търсим?

— За да отговори на този въпрос, има някой, с когото искам да се срещнете.

Тя вдигна розова ръка и посочи зад нас към дъното на стаята. Чух ритмичен потропваш звук и двамата с Кишан се обърнахме.

В осветения от луната ъгъл на стаята върху дървено столче седеше стара, сбръчкана жена. Тънки кичури от сивата коса се подаваха от избеляла червена кърпа. Носеше проста домашнотъкана кафява рокля с бяла престилка. Пред нея беше поставен малък тъкачен стан и аз загледах мълчаливо за момент как измъкваше красиви конци от голяма плетена кошница и ги усукваше около совалката, докато прокараваше нишките напред-назад през стана.

След миг попитах:

— Какво тъчеш, бабо?

Тя отвърна с мил, но уморен глас:

— Света, малка моя. Тъка света.

— Нишките ти са прекрасни. Никога преди не съм виждала такива цветове.

Тя се изкиска:

— Използвам паяжина, за да направя тъканта лека, криле на феи, за да я накарам да искри, дъги, за да я направя пъстроцветна, и облаци — да я направя мека. Ето. Ела и пипни плата.

Стиснах здраво ръката на Кишан и пристъпих по-близо, а после протегнах пръсти да докосна материята. Тя потрепваше и пукаше.

— Има сила!

— Да. Тук има голяма сила, но трябва да те науча на две неща за тъкането.

— Какво, бабо?

— Тези дълги нишки се казват „основа“, а тези пъстрите се наричат „втък“. Нишките на основата са дебели, здрави и често прости, но без тях втъкът няма за какво да се захване. Твоите тигри се вкопчват в теб; те се нуждаят от теб. Без теб ще изчезнат, отвени от световните ветрове.

Кимнах разбиращо.

— На какво друго трябва да ме научиш, бабо?

Тя се наведе по-близо до мен и прошепна заговорнически:

— С майсторско тъкане се прави прекрасен плат, а аз съм втъкала в този големи нишки сила. Едно хубаво парче плат трябва да бъде многозначно. Да служи за много цели. Това може да събира, да изработва и да облича. Пази го добре.

— Благодаря ти, бабо.

— Има още едно нещо. Трябва да се научиш да правиш крачка назад и да си представяш цялото парче. Ако се съсредоточиш само върху нишката, която ти е дадена, губиш представа за това, в което може да се превърне. Дурга има уменията да вижда цялото нещо от началото до края. Трябва да ѝ се довериш.

Не си позволявай да се обезсърчаваш, когато нишката не пасва или ти се струва грозна на вид. Чакай и наблюдавай. Бъди търпелива и отдадена. Докато нишките се усукват и обръщат, ще започнеш да разбираш и ще видиш как шарките най-накрая се материализират в цялото си великолепиe.

Пуснах ръката на Кишан и пристъпих близо до старицата. Целунах я по меката, сбръчкана буза и ѝ благодарих отново. Очите проблясваха и совалката отново започна да се движи. Ритмичното потракване започна отново и докато я гледах, тя бавно се изгуби от поглед. Скоро чувахме само звуците на тъкачния стан, а после — абсолютно нищо.

Обърнахме се отново с лице към Дурга, която галеше тигъра си по главата и ни се усмихваше.

— Ще ми имаш ли доверие да се грижа за твоя тигър, Келси?

— Да, ще имам.

Дурга засия:

— Прекрасно! Сега, преди да те изпратя да си вървиш, ще ти дам още един дар. — Тя започна да върти оръжията в ръцете си и спря на лъка и стрелите. Вдигна лъка и Кишан пристъпи напред.

— Търпение, мой абаносов красавецо. Имам подарък и за теб, но това... е за моята дъщеря.

Тя ми подаде средно голям златен лък с колчан стрели със златни върхове.

Направих реверанс:

— Благодаря, богиньо.

Тя се обърна към Кишан и се усмихна:

— Сега ще избира нещо за теб.

Той се поклонил дълбоко и се ухили похотливо:

— С радост ще приема всичко, което ми предложиш, моя прекрасна богиньо.

Погледнах го и забелих очи. Уфффф.

Тя кимна леко, приемайки думите му, и не можех да съм сигурна, но ми се стори, че видях малка трапчинка, когато устата потрепна в лека усмивка. *Хъх. Предполагам, че го харесва. Само се надявам, че не очаква да го принесе в жертва.*

Погледнах Кишан, който се хилеше глуповато, омагьосан от Дурга. *Много е красив. Зевс не е ли имал връзки със смъртни жени? Хмм, ще трябва да питам господин Кадам за това, когато се върнем.*

Дурга подаде на Кишан златен диск и той изглеждаше възхитен от него. Подаръкът дори го направи достатъчно дързък, за да положи топла целувка върху опакото на ръката ѝ. *Дали не прекрачва твърде много границите?* Не ревнувах. Бях по-скоро шокирана, че би се държал така с една богиня.

Двамата се взряха един в друг, затова се прокашлях:

— А-хъм. Е, има ли нещо друго, което трябва да узнаем, преди да потеглим? Мислехме си за Лхаса и Хималаите. Нали се сецаш, да потърсим Ноевия ковчег и Шангри-ла.

Дурга се обърна отново към мен и отново стана делова. Звънливият глас отекна: „Дааа“, започна да заглъхва, а крайниците се върнаха в предишната си поза: — Бъди нащрек с четирите дома. Те ще те подложат на изпитание. Използвай това, което научи. Когато се сдобиеш с предмета, той ще ти помогне да избягаш и да откриеш този, когото обичаш. Използвай го да...

Богинята застина. Меката кожа се втвърди и се превърна в камък.

— Да му се не види! Другия път, когато правим това, трябва първо да задам въпросите!

През стаята повя вятър и статуята започна да се движи и скоро отново стоеше с лице към улицата отвън.

— Ехо? Земя вика Кишан.

Той стоеше загледан, докато Дурга изчезна от поглед.

— Тя е... изключителна.

Подсмихнах се:

— Да. Е, във всеки случай каква е тази работа с теб и непостижимите жени?

Светлината помръкна от очите му и той видимо се затвори в себе си. Направи гримаса:

— Да. Права си, Келси. — Засмя се тихо. — Може би мога да намеря група за подкрепа.

Изкикотих се, но после се натъжих:

— Съжалявам, Кишан. Не беше много мило от моя страна да го кажа.

Той се усмихна и протегна ръка:

— Не се тревожи за това, Келс. Все още имам теб. Не забравяй — ти си моята основа, а аз съм твоят вътък.

— Да. Не много ласкателно за мен, а?

— Ти си красива основа.

— Хмм. Не мисля, че хипердвигателят ми работи в нормални параметри.

Той наклони глава, объркан:

— Какво е „хипердвигател“?

Трепнах:

— Извинявай. Татко беше треки. Не можах да устоя.

— „Треки“?

— Трябва да те запозная със „Стар Трек“. Има такъв телевизионен сериал и не един филм. Може да ти хареса. — Промърморих: — Толкова по-зле, че Скоти не може да ни телепортира и да ни изведе от този откачен живот, а?

Веждите на Кишан се сключиха в израз на объркване. Нямахше представа за какво говоря.

— Просто не ми обръщай внимание. Някой ден, когато не се сражаваме с демони, ще те науча на всичко за научната фантастика. Ще започнем с нещо лесно. Може би с „Извънземното“.

Той сви рамене:

— Както кажеш, Келс.

Подразних го:

— Хайде, *абаносов красавецо*. Да вървим да намерим господин Кадам.

Той се ухили:

— След теб, прекрасна моя.

Отново забелих очи и тръгнах надолу по стълбите.

— Не можа да пофлиртуваш достатъчно време с богинята, а? Е, стига вече. И бездруго не ми действа.

Той се засмя и ме последва долу.

— Тогава ще продължа да опитвам, докато открия нещо, което ти действа.

— Не затаявай дъх в очакване, Казанова.

— Кой е Казанова?

— Няма значение.

Луната бе изчезнала зад облаците и стените и подовете на храма бяха покрити със същата мръсотия и прах както когато влязохме. Кишан отново хвана ръката ми и заедно пристъпихме навън в тъмната нощ.

14. МАГИСТРАЛАТА НА ДРУЖБАТА

Срещнахме се с господин Кадам пред храма. Когато попитахме дали е забелязал статуята да се движи, той каза, че не е. Не беше усетил и вятъра. Казах му, че би трябвало да дойде с нас следващия път. Той винаги оставаше на пост като съгледвач и смяташе, че Дурга ще се появи само за мен и тигрите. Смяташе, че присъствието му може да ни отклони от целта ни.

Подметнах закачливо:

— Разбира се, ако наистина дойдете, вероятно ще попаднете под магията на Дурга както Кишан и тогава ще трябва да измъквам и двама ви от любовното вцепенение.

Кишан ми се намръщи, докато лицето на господин Кадам светна от възхищение:

— Значи богинята е красива?

Отвърнах:

— Става.

Кишан се впусна в словоизлияния:

— Красотата превъзхожда тази на всички други жени. Рубинените ѝ устни, меки крайници и дълга тъмна коса ще са достатъчни да накарат всеки мъж да изгуби самообладание.

Подметнах насмешливо:

— О, *моля те!* Не преувеличаваш ли твърде много? Рен изобщо не реагира така.

Кишан ме изгледа сърдито:

— Навярно Рен е имал причина да гледа другаде.

Господин Кадам се засмя:

— Много бих искал да се срещна с нея, ако се получи.

— Едва ли ще навреди да опитаме. Най-лошото, което би могло да се случи, е да не стане нищо и тогава винаги можете да си тръгнете и да опитаме отново.

Когато се върнахме в хотела, показахме на господин Кадам новите си оръжия. Кишан не спираше да бърбри за „богинята — това“ и

„богинята — онова“ и въртеше диска си на светлината, така че лъщящото злато хвърляше отблясъци по стените на хотелската стая. Заслушах се за известно време и чух господин Кадам да говори как дискът олицетворявал слънцето, което било изворът на целия живот, и че кръгът бил символ на цикъла на живота, смъртта и прераждането. Но не можех да се съсредоточа върху разговора. Кишан не спираше да възхвалява Дурга и прелестните ѝ женствени черти.

Заставах в рамката на вратата между свързаните им стаи и подметнах подигравателно:

— Ще крещиш ли като Зина^[1], когато хвърляш диска? Не! Още по-добре. Ще ти купим кожена поличка.

Златистите очи на Кишан се обърнаха към мен:

— Надявам се, че стрелите ти са остри като езика ти, Келси.

Той стана и тръгна към мен. Не отстъпих, препречвайки пътя му, но той просто ме вдигна и ме отместа встрани. Оставяйки дланите си отпуснати върху ръцете ми за миг, той се наведе и прошепна:

— Може би ревнуваш, *bilauta*. — После затвори свързващата врата зад гърба си, оставяйки ме сама с господин Кадам.

Смутена, аз се тръснах в един стол и промърморих:

— Не ревнувам.

Господин Кадам ме погледна замислено:

— Не, не ревнувате. Поне не и по начина, по който може би се надява.

Седнах по-изправена:

— Какво искате да кажете?

— Предпазвате го.

Изсумтях:

— Предпазвам го от какво? От собствените му заблуждения?

Той се засмя:

— Не. Грижа ви е за него. Искате да намери щастието. И понеже Рен не е тук, всичките ви майчински инстинкти са съсредоточени върху Кишан.

— Не мисля, че това, което изпитвам към Рен, е майчинско чувство.

— Разбира се, че е. Е, част от него, във всеки случай. Помните ли какво ви каза тъкачката за различните нишки?

— Да. Каза, че аз съм основата.

— Точно. Нишките на Рен и Кишан се увиват около вас. Без вашата сила тъканта не може да бъде цялостна.

— Хмм.

— Госпожице Келси, знаете ли много за лъвовете?

— Не. Всъщност не.

— Един мъжки лъв не може да ловува сам. Без женската би умрял.

— Не съм сигурна, че схващам мисълта ви.

— Мисълта ми е, че един лъв без лъвица умира. Кишан има нужда от вас. Може би дори повече, отколкото Рен.

— Но аз не мога да бъда всичко за двамата братя.

— Не ви моля да бъдете. Само казвам, че Кишан се нуждае от... надежда. Нещо, на което да се уповава.

— Мога да му бъда приятелка. Дори ще ловувам за него. Но обичам Рен. Няма да го предам.

Господин Кадам ме потупа по ръката:

— Приятел, човек, който държи на него и го обича, и няма да му позволи да изостави себе си, от това има нужда Кишан.

— Но не е ли именно това, което вие сте правили за него през всички тези години?

Той се позасмя:

— О, да. Разбира се. Но един млад мъж се нуждае от млада жена, която вярва в него. Не от един свадлив старец.

Станах и го прегърнах:

— „Свадлив“ и „стар“ са две думи, които никога не бих използвала, за да ви опиша. Лека нощ.

— Лека нощ, госпожице Келси. Тръгваме рано сутринта, така че си починете.

Когато тази нощ сънувах, в сънищата ми се появиха и двамата братя. Стояха пред мен, а Локеш ми нареждаше да избира кой да остане жив и кой да умре. Рен се усмихна печално и кимна към Кишан. Лицето на Кишан се изопна и той извърна поглед от мен, знаейки, че няма да избира него. Още размишлявах върху избора си, когато ме събуди предварително поръчаното от хотела телефонно обаждане.

Опаковах чантите си и се срещнах с господин Кадам и Кишан във фоайето. Изминахме в мълчание с джипа десетина мили до Катманду, най-големият град и столица на Непал. Кишан и аз седяхме в джипа, докато господин Кадам влезе в една сграда да оформи окончателно документите за пътуването ни през Хималаите.

— Тъ, Кишан? Само исках да кажа, че съжалявам, задето се държах като откачалка вчера. Ако искаш да се влюбваш в богиня, тогава непременно се пробвай.

Той изсумтя:

— Няма да се влюбя в богиня, Келс. Не се притеснявай за мен.

— Е, въпреки това не се държах много тактично.

Той сви рамене:

— Жените не обичат да чуват мъжете да говорят за други жени.

Беше грубо от моя страна да говоря така настоятелно за това. Честно, възхвалявах така оживено прелестите ѝ, за да те предизвикам.

Обърнах се на седалката си:

— Какво? Защо би направил това?

— Исках да ревнуваш и когато не го направи, това... ме смути.

— О! Кишан, знаеш, че още чувствам...

— Знам. Знам. Не е нужно да ми напомняш. Още обичаш Рен.

— Да. Но това не значи, че не държа на теб. Аз съм и твоята основа. Помниш ли?

Лицето му се разведри:

— Вярно е.

— Хубаво, не забравяй това. За всички ни ще има щастлив край, ясно?

Протегнах ръка отново към него и той я взе в двете свои и се ухили:

— Обещаваш ли?

Отвърнах на усмивката му:

— Обещавам.

— Добре. Ще ти напомня за това. Може би е добре да го получа в писмен вид. Аз, Келси, обещавам на Кишан, че ще получи щастливия завършек, към който се стреми. Да ти определя ли параметрите сега?

— Тъ, не. Бих искала да го запазя неопределено за момента.

— Добре. Междувременно ще направя мислен списък със съставките на един щастлив завършек и ще ти съобщя.

— Направи го. — Той целуна дръзко пръстите ми, като ги държеше здраво, докато аз се мъчех да издърпам ръката си от хватката му.

— Кишан!

Той се засмя и най-накрая ме пусна. Преобрази се в тигър, преди да мога хубавичко да го нахокам.

— Страхливец — промърморих, докато се обръщах отново на мястото си. Чух го да ръмжи тихичко, но не му обърнах внимание.

През следващите няколко минути сериозно си блъсках ума, опитвайки се да открия щастлив завършек за Кишан. На този етап дори щастливият завършек за мен самата не беше гарантиран. Най-доброто, което можа да ми хрумне, беше да завършим четирите изпитания, за да не се налага вече да бъдат тигри. Надявах се, че докато ги приключим, щастливите завършеци някак ще се уредят от само себе си.

Господин Кадам се върна и каза:

— Получихме разрешение да хванем маршрута по Магистралата на дружбата за Тибет. Това си е цяло чудо.

— Уау. Как успяхте?

— Един висш правителствен служител в Китай ми дължи услуга.

— Колко висш?

— Най-висшият. И въпреки това трябва да спазваме туристическите спирки по пътя и да се регистрираме на всяко място по пътя, за да могат да следят местонахождението ни. Тръгваме незабавно. Първата ни спирка е Нейалам, което е на около сто петдесет и три километра от тук. Би трябвало да ни отнеме пет часа само да стигнем до китайско-непалската граница.

— Пет часа? Чакайте малко, сто и петдесет километра? Това са приблизително деветдесет мили. Значи само по осемнайсет мили на час. Защо отнема толкова време?

Господин Кадам се подсмихна:

— Ще видите.

Връчи ми туристическия пътеводител, картата и брошурите, за да мога да следя пътя и да му давам указания. Мислех си, че Скалистите планини са огромни, но да сравняваш Хималаите със Скалистите планини беше все едно да сравняваш Скалистите планини с Апалачите, буквално да сравняваш планини и къртичини. Върховете бяха плътно покрити със сняг, макар че бе началото на май.

Сурови скалисти ледници се издигнаха пред нас и господин Кадам ми каза, че пейзажът преминава в тундра, а после — вечен лед и сняг, колкото по-нагоре се изкачва човек. Дърветата бяха ниски и разпръснати. Земята беше покрита основно с треви, храсти джуджета и мъх. Той каза, че в други части на Хималаите имало някои иглолистни дървета, но че ще минаваме главно през тревистите участъци.

Когато каза: „Ще видите“, не се шегуваше. Изкачихме се с десетина мили на час в планините. Трудно можеше да се каже, че пътят отговаря на стандартите, и се друсахме и заобикаляхме с криволичене дупки на пътя, а понякога — сборища от якове и овце.

За да минава времето, попитах господин Кадам за първата компания, в която беше купил дял.

— Това май беше Източноиндийската търговска компания. Беше създадена, преди да се родя в началото на седемнайсети век, но се превърна в много голям бизнес към средата на осемнайсети век.

— С какви неща търгувахте?

— О, много неща. Платове, най-вече коприна. Чай, индиго, подправки, селитра и опиум.

Подкачих го:

— Господин Кадам! Бил сте дилър на наркотици?

Той трепна:

— Не и по настоящото определение на думата, не. Не забравяйте, по онова време опиумът се предлагаше като лекарство, но в началото наистина превозвах дрогата. Притежавах няколко кораба и осигурявах средствата за пътуването на големи кервани. Когато Китай забрани търговията с опиум, предизвиквайки избухването на Опиумните войни, спрях да го превозвам и се съсредоточих повече върху бизнеса си в търговията с подправки.

— Хм. Затова ли толкова обичате сам да си стривате подправките?

Той се усмихна:

— Да, все още обичам да търся най-качествените продукти и ми доставя наслада да ги използвам в готвенето си.

— В такъв случай винаги сте бил в бизнеса с превозване на товари.

— Предполагам, че да. Всъщност никога не съм мислил за това по този начин.

— Добре, имам два въпроса за вас. Все още ли имате кораб? Знам, че сте запазили един самолет от компанията, но имате ли все още кораб? Защото това би било толкова страхотно. Вторият въпрос е: какво е селитра?

— Селитрата е позната също и като калиев нитрат. Използвала се е за правене на барут, а по ирония е също и консервант за храна. А в отговор на другия ви въпрос, момчетата наистина притежават кораб, но не и някой от първоначалните ми товарни кораби.

— О! Какъв кораб?

— Малка яхта.

— А! Трябваше да се досетя.

Спряхме близо до китайско-непалската граница в град, наречен Зангму, където трябваше да попълваме документи. После, след като цял ден шофирахме и пропътувахме общо само деветдесет и шест мили, влязохме в Нейалам и се регистрирахме в малка къща за гости с преспиване.

На другия ден се изкачихме още по-високо. В брошурата пишеше, че ще сме на височина над тринайсет хиляди фута. По тази отсечка от пътуването видяхме шест от основните големи върхове в Хималаите, включително Монт Еверест, и спряхме да обхванем с поглед величествената гледка на връх Шишапангма.

На третия ден започна малко да ми прилява и господин Кадам каза, че според него имам височинна болест. Обясни, че било обичайно, когато човек се изкачва на над дванайсет хиляди фута.

— Би трябвало да отmine. Повечето хора се приспособяват от само себе си само след няколко часа, но на други може да са им нужни няколко дни тялото им да се аклиматизира към изкачването.

Изпъшках и наклоних седалката си назад, за да облегна замаяната си глава. Остатъкът от деня премина като в мъгла. Бях разочарована, че не можах да се насладя подобаващо на пейзажа. Подкарахме към Шигатсе и Кадам и Кишан разгледаха манастира Ташилумпо, докато аз останах в малкия хотел.

Когато се върнаха с вечеря за мен, аз се претърколих на другата страна и ги отпратих с махване на ръка. Господин Кадам си тръгна, но Кишан остана.

— Не ми харесва да те виждам болна, Келси. Какво мога да направя?

— Тъ, не мисля, че има нещо, което можеш да направиш.

Той ме остави сама за момент. Чух го да се връща и той притисна влажна кърпа към челото ми.

— Ето, донесох ти малко вода с лимон. Господин Кадам каза, че помага за хидратирането.

Кишан ме насили да изпия цялата чаша, а после напълни нова чаша с бутилираната вода, която бяха купили. След третата най-накрая ми позволи да спра.

— Как се чувстваш сега?

— По-добре, благодаря. Само дето главата ми бучи. Имаме ли аспирин?

Той изчезна през свързващата врата и се върна с малко шишенце. Глътнах два аспирина, а после седнах наведена напред, опрях лакти на коленете си и започнах да масажирам слепоочията си с пръсти.

Той ме наблюдаваше мълчаливо в продължение на един миг, а после каза:

— Ето, нека ти помогна.

Кишан седна зад мен и ме придърпа малко напред. Положи топлите си ръце от двете страни на главата ми и започна да масажира слепоочията ми. След няколко минути премести пръсти в косата ми и надолу по тила ми, като прогонваше сковаността, породена от това, че бях седяла неподвижна в кола цели три дни.

Когато стигна до раменете ми, попитах:

— С Рен къде сте се научили да правите масажи? И двамата много ви бива в това.

Той спря за момент, а после бавно започна отново, докато говореше:

— Не знаех, че Рен ти е правил масаж. Майка ни научи. Беше нещо, в което я бяха обучили.

— О! Е, чувството е фантастично. Ръцете ти са толкова топли, че приличат на възглавнички за затопляне. Главоболието ми вече почти изчезна.

— Хубаво. Легни и се отпусни. Ще ти разтрия ръцете и стъпалата.

— Наистина не е необходимо. Вече се чувствам по-добре.

— Просто се отпусни. Затвори очи и остави ума си да се отнесе нанякъде. Майка ни научи, че масажът може да премахне болките на

тялото и духа. — Той започна да обработва лявата ми ръка и отдели дълго време на дланта ми.

— Кишан? Какво беше усещането да си тигър през всичките онези години?

В продължение на една дълга минута той не отговори. Открехнах едно око и го погледнах. Беше приковал поглед върху пространството между палеца и показалеца ми. Златистите му очи се стрелнаха бързо по лицето ми.

— Стига си надничала, Келс. Мисля.

Послушно затворих отново очи и зачаках търпеливо отговора му.

— Сякаш тигърът и човекът вечно се борят помежду си. След като родителите ми починаха, Рен беше отвлечен и господин Кадам замина да го търси. Изобщо нямаше причина да бъда човек. Оставих тигъра да вземе връх. Беше почти сякаш наблюдавах тигъра от разстояние. Чувствах се напълно откъснат от обкръжението си. Звярът владееше положението, а мен не ме беше грижа.

Той се прехвърли на стъпалата ми, от което отначало ме беше гъдел, но после изпуснах дълбока въздишка, докато се занимаваше с пръстите ми.

— Сигурно е било ужасно самотно.

— Бягах, ловувах... правех всичко по инстинкт. Изненадан съм, че не изгубих напълно човешкото в себе си.

— Рен ми каза веднъж, че да бъде далече от мен, да бъде сам, го карало да се чувства повече като звяр, отколкото като човек.

— Вярно е. Тигърът е силен и е изключително трудно да се поддържа баланс, особено когато си тигър през по-голямата част от деня.

— Различно ли е чувството сега?

— Да.

— Как?

— Възвръщам си човешкия облик късче по късче. Да бъда тигър е лесно; да бъда човек е трудно. Трябва да общувам с хората, да опознавам света и да намеря начин да се справя с миналото си.

— В известен смисъл Рен е имал по-голям късмет, въпреки че ти си бил свободен.

Той наклони глава и се прехвърли на другото ми стъпало:

— Защо мислиш така?

— Защото той винаги е бил с хора. Никога не се е чувствал самотен, както ти. Искам да кажа, бил е хванат в капан, бил е наранен и е трябвало да изнася представления в онзи цирк, но все пак е бил част от човешкия живот. Все още е имал възможността да се учи, поне по ограничен начин.

Той се засмя иронично:

— Забравяш, Келси. Можех да сложа край на самотата си по всяко време, а избрах да не го правя. Той беше пленник, но аз седях в капан, който сам си бях направил.

— Не разбирам как си могъл да си причиниш това. Имаш да предложиш толкова много на света.

Той въздъхна:

— Заслужавах да бъда наказан.

— Не си заслужавал да бъдеш наказан. Трябва да спреш да мислиш по този начин. Искам да си казваш, че си добър човек и заслужаваш малко щастие.

Той ми се ухили:

— Добре. Аз съм добър човек и заслужавам малко щастие. Ето, доволна ли си?

— Засега.

— Ако това те прави щастлива, ще се опитам да променя нагласата си по въпроса.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

Той се прехвърли на другата ми ръка и започна да масажира дланта.

— Е, какво се промени за теб? Това, че си върна шест часа в човешки облик, промени ли нещата достатъчно, за да поискаш отново да живееш?

— Не. Изобщо не беше това.

— Не беше?

— Не. Това, което промени перспективата ми, беше, че срещнах край един водопад красиво момиче, което каза, че знае кой съм и какво съм.

— О!

— Тя е тази, която ме спаси от тигърската ми кожа и ме издърпа обратно на повърхността. И независимо какво друго ще се случи...

искам да знае, че ще бъда вечно признателен за това. — Той вдигна ръката ми и положи топла целувка върху дланта. Усмихна се чаровно и положи ръката ми отново на леглото.

Вгледах се в искрените му златисти очи и отворих уста да му обясня отново, че обичам Рен. Изражението му се промени. Той стана сериозен и каза:

— Шшт. Не го казвай. Никакви думи или възражения тази вечер. Обещавам ти, Келси, че ще направя всичко, което мога, за да събера отново двама ви и да се опитам да бъда щастлив за вас, но това не означава, че мога лесно да пренебрегна чувствата си, окей?

— Окей.

— Лека нощ, Келс.

Той ме целуна по челото, изключи осветлението и тихо затвори вратата.

На следващия ден се чувствах по-добре и бях изключително благодарна, че съм се възстановила от височинната болест. Спряхме в Хиантсе, което беше само на два часа път, но беше в маршрута и от туристите се очакваше да прекарат деня там, така че трябваше и ние да го направим. Господин Кадам каза, че е бил тук преди, че някога това било голям град по пътя за търговия с подправки. Спряхме да видим Кимбум Чьортен, което беше школа по тибетски будизъм, и обядвахме сечуански ястия в един местен ресторант. Градът беше прекрасен и беше хубаво да излезем от колата и да се поразходим.

Тази вечер пак отседнахме в хотел, но Кишан прекара по-голямата част от времето си в образа на тигър, докато господин Кадам се опитваше да ме научи да играя шах. Не можех да схвана играта. След като той бързо ме победи за трети път, казах:

— Съжалявам, предполагам, че съм по-скоро импулсивен играч, отколкото момиче, което обмисля предварително ходовете си. Тези дни ще ви науча да играете „Заселниците на Катан“.

С усмивка се сетих за Ли и приятелите му, и баба Чжи. Зачудих се дали Ли изобщо се е опитал да се свърже с мен. Господин Кадам беше изключил всичките ни телефони и ни беше взел нови мобилни телефони и номера веднага след като пристигнахме в Индия. Каза, че било по-безопасно да не контактуваме с никого у дома.

Приблизително на всеки две седмици пишех на приемните си родители и им казвах, че телефоните ни са извън обхват. Господин Кадам уреждаше да изпрати писмото от отдалечени места, така че нямаше начин да се проследи откъде са дошли писмата. Никога не им давах обратен адрес, защото им казвах, че сме вечно в движение.

Те ми отговаряха чрез пощенска кутия, а Нилима събираше пощата ни и ми четеше писмата по телефона. Господин Кадам диктуваше какви неща ще е уместно да включвам в писмата си. Освен това беше възложил на разни хора дискретно да държат под око приемното ми семейство. Бяха се върнали от хавайската си ваканция с хубави спомени и още по-хубав тен и не бяха открили нищо нередно къщи. За щастие, изглеждаше, че Локеш не ги бе намерил.

На петия ден от тура по Магистралата на дружбата напуснахме Хиантсе и се отбихме да видим езерото Ямдрок. Прозвището му бе Тюркоазеното езеро и беше очевидно защо. Искреше като ярък скъпоценен камък, разположен на фона на увенчаните със сняг планини, които го охраняваха.

Господин Кадам каза, че тибетците смятали езерото за свещено и че често предприемали поклоннически пътувания дотам. Вярвали, че то е домът на божества закрилници. Езерото се наблюдаваше, за да е сигурно, че няма да пресъхне. Вярвах, че ако това стане, ще означава края на тибетския народ.

Кишан и аз чакахме търпеливо, докато господин Кадам се впусна в оживен разговор с няколко местни рибари, които, изглежда, се опитваха да му продадат дневния улов.

Когато се върнахме в колата, попитах:

— Господин Кадам, точно колко езика знаете, между другото?

— Хмм. Не съм съвсем сигурен. Знам главните, необходими за търговията с Европа — испански, френски, португалски, английски и немски. Мога да разговарям добре на повечето азиатски езици. Малко съм слаб в езиците на Русия и Скандинавия, не знам нищо от островните езици на Африка и знам само половината от езиците на Индия.

Озадачена, попитах:

— Половината ли? Точно колко езика има в Индия?

— В Индия има буквално стотици езици, и съвременни, и класически. Макар че само около трийсет са официално признати от

индийското правителство.

Втренчих се удивено в него.

— Разбира се, за повечето от тях имам съвсем слабо понятие. Много от тях са местни диалекти, които съм прихванал през годините. Най-широко използваният език е хинди.

С лъкатушене си проправихме път през още два планински прохода и най-накрая започнахме спускането си към тибетското плато. Господин Кадам говореше, за да държи ума ми зает по пътя надолу през планините, понеже ми беше малко лошо от пътуването с колата.

— Тибетското плато понякога е наричано *Покривът на света* заради голямата си височина. Издига се на средна надморска височина около четири хиляди и петстотин метра или приблизително — той пресметна наум — четиринайсет хиляди седемстотин и петдесет фута. Това е третото най-слабо населено място в света, като първото е Антарктика, а второто — Северна Гренландия, и е дом на няколко големи възсолени езера.

Изпъшках и затворих очи, но това не помогна.

Изломотих:

— Какво е „възсолено езеро“?

— А, има четири степени на соленост на водоемите — сладководни, възсолени или леко солени, солени или соленоводни, и изключително солени. Едно възсолено езеро, например Каспийско море, е някъде между солената и сладката вода. Повечето възсолена вода се намира в Естуари, където соленоводният океан се среща със сладководна река или поток.

Кишан изръмжа тихичко и господин Кадам прекъсна лекцията си:

— Вижте, госпожице Келси. Почти най-долу сме.

Беше прав и след няколко минути по нормален хоризонтален, само мъничко неравен път се почувствах много по-добре. Шофирахме още два часа и влязохме в Лхаса.

---

[1] Вероятно се има предвид едноименната героиня от сериала „Зина, принцесата воин“. — Б.пр. ↑

15. ИН-ЯН

Господин Кадам не можа да осигури аудиенция лично с Далай Лама, но беше успял да уговори среща с тибетския му офис. Опита се да запази повода за посещението си неясен, за да не разкрие пред служителите повече подробности от необходимото. Не беше идеално, но щеше да се наложи да се задоволим с това. Срещата ни беше определена за понеделник, което ни даваше три дни да чакаме нетърпеливо.

За да минава времето, господин Кадам ни заведе на бърза обиколка из Тибет. Видяхме манастира Ронгфу, двореца Подала, храма Джокханг, манастирите Сера и Дрепунг и освен това пазарувахме на пазара Баркхор.

Беше ми приятно да разглеждам туристическите забележителности и да бъда с Кишан и господин Кадам, но под тези чувства все още изпитвах скрита тъга. Тъпата болка на самотата ме връхлиташе вечер и все още сънувах Рен всяка нощ. Имах доверие на Дурга и знаех, че тя щеше да спази обещанието си да бди над него заради мен, но наистина исках самата аз да съм с него.

В събота господин Кадам ни изведе извън града, за да се упражняваме в използване на новите си оръжия. Започна с Кишан и диска. Дискът беше тежък за господин Кадам, точно както гадата, но се струваше лек и на мен, и на Кишан.

Когато господин Кадам насочи вниманието си към мен, бях готова. Най-напред той ме научи как да опъвам лъка.

— Силата, която ви е нужна, за да опънете назад тетивата, е това, което определя мощта на лъка. Това се нарича тежест на опъна, която обикновено се определя от силата на стрелеца.

Той се опита да опъне лъка ми и откри, че не може. Кишан опита и успя да го опъне с лекота. Господин Кадам се взря в нас за минута и накара Кишан да поеме обучението ми.

Попитах го:

— Защо стрелите са толкова малки?

Кишан отвърна:

— Дължината на стрелите се определя от това колко едър е стрелецът. Нарича се дължина на опън, а твоята е доста малка, така че тези стрели би трябвало да ти паснат идеално. Дължината на лъка се определя и от ръста. На един стрелец не му трябва лък, който е твърде неподатлив.

Кимнах.

Кишан продължи да обяснява различните части на лъка и стрелите, включително жлеба за прикрепване на тетивата, мястото за стрелата, където тя се поставя и се дърпа назад, и тетивата. После дойде време да го изпробвам.

— Заеми стойка за стрелба, като изнесеш не доминиращия крак на около пет, до десет инча напред — каза Кишан. — Дръж краката си разтворени на ширината на раменете.

Последвах инструкциите му. Макар за мен да беше по-трудно, отколкото за Кишан, успях да се справя със задачата.

— Добре. Постави стрелата и я опри на палеца си, с единичното перо, сочещо навън. Хвани тетивата с първите си три пръста и пъхни стрелата между показалеца и средния си пръст. Сега стегни ръката, с която държиш лъка, и погледни мишената си. Дръпни назад, докато палецът допре ухото ти, а върхът на пръста ти допре ъгълчето на устата. После пусни стрелата.

Той ми демонстрира целия процес няколко пъти и заби две стрели в едно далечно дърво. Повторих движенията му. Когато стигнах до частта с опъването, ръката ми потрепери леко. Той застана зад мен и насочи ръката ми, докато опъвах лъка.

Когато заех правилната поза, той каза:

— Добре, готова си. Сега се прицели и стреляй.

Пуснах стрелата и почувствах щракване, когато лъкът я изстреля с бързо движение. Тя се заби в меката пръст в основата на дървото.

Господин Кадам възкликна:

— Това беше много добре, госпожице Келси! Чудесен първи опит!

Кишан ме накара да се упражнявам отново и отново. Бързо натрупах достатъчно умения, за да уцелвам ствола на дървото като Кишан, макар и не точно в центъра. Господин Кадам беше удивен от напредъка ми. Мислеше, че това вероятно е благодарение на

тренирането ми със силата на мълнията. Бързо забелязахме, че стрелите никога не свършваха и че освен това накрая изчезваха от мишената.

Това със сигурност щеше да свърши добра работа.

Кишан отново се занимаваше с диска, когато реших да си почина. Загледах го как се упражнява и отпих вода от бутилка.

Кимнах към Кишан и попитах господин Кадам:

— Е, как се справя той с този диск?

Господин Кадам се засмя:

— Технически, госпожице Келси, това не е диск. Диск се използва в Олимпийските игри. Това, което Кишан държи, се нарича „чакрам“. Има форма на диск, но ако се вгледате внимателно, външният край е остър като бръснач. Това е метателно оръжие. Всъщност, това е предпочитаното оръжие на индийския бог Вишну. То е много ценно, когато се използва от някой, притежаващ умения, а Кишан, за щастие, е обучен в използването му, въпреки че отдавна не се е упражнявал.

Оръжието на Кишан беше направено от злато и имаше диаманти, инкрустирани в метала, като гадата. Имаше извита кожена ръкохватка, подобна на символа „ин-ян“. Металният ръб беше около два инча широк и остър като бръснач. Гледах, докато се упражняваше, и той никога не го хвана за острия ръб. Улавяше го или за ръкохватката, или за вътрешната част на кръга.

— Така ли се връщат обикновено? Като бумеранг?

— Не. Не се връщат, госпожице Келси. — Господин Кадам замислено поглади брадата си. — Гледайте. Виждате ли? Дори ако той се прицели в дърво, оръжието прави хубав назъбен разрез в ствола, а после се завърта и се връща при него. Никога не съм виждал това преди. Обикновено може да бъде размахван като меч в близък бой или може да бъде хвърлян надалече, за да осакати враг, но остава забит в мишената, докато не бъде прибран.

— Изглежда също и че забавя движението си, когато се приближи до него.

Още няколко пъти го проследихме как хвърля.

— Смятам, че сте права. При приближаване се забавя, за да го улесни прихващането. Бива си го това оръжие.

По-късно същата вечер, когато се върнахме в хотела си, след вечеря Кишан сложи на масата кутия с игра. Засмях се:

— Имаш „Парчези“?

Кишан се усмихна:

— Не точно. Технически е „Пачиси“, но се играе по същия начин.

Извадихме пионките и разтворихме дъската. Господин Кадам влезе и видя играта. Плесна с ръце и очите му светнаха със състезателен блясък.

— А, Кишан, любимата ми игра. Помниш ли, когато играехме с родителите ти?

— Как бих могъл да забравя? Побеждавахте татко, което той понасяше добре, но когато победихте майка ни при последното хвърляне на заровете, помислих, че той ще нареди да ви обезглавят.

Господин Кадам се поглади по брадата:

— Да. Наистина. Тя доста се разстрои.

— Да не искате да кажете, че сте играли тази игра още... кога?

Кишан се изкиска:

— Не точно така. Играхме „версията на живо“. Вместо пионки използвахме хора. Направихме гигантска игрална дъска и определихме крайна база, до която всеки трябваше да стигне. Беше забавно. Играчите носеха нашите цветове. Татко предпочиташе синьо, а майка ни — зелено. Мисля, че ти беше в червено онзи път, Кадам, а аз бях в жълто.

— А къде беше Рен?

Кишан вдигна една пионка и замислено я завъртя:

— По онова време беше заминал на дипломатическо пътуване, затова Кадам го замести.

Господин Кадам прочисти гърло:

— Ахъм, да. Ако вие двамата не възразявате, бих предпочел пак да съм с червеното, тъй като този цвят ми донесе късмет последния път, когато играх.

Кишан завъртя дъската така, че червеният цвят да е пред господин Кадам. Аз избрах жълто, а Кишан — синьо. Играхме в продължение на час. Никога не бях виждала Кишан толкова оживен. Почти приличаше на малко момче, от чиито плещи са свалени всички

грижи на света. Лесно можех да си представя този горд, красив, мълчалив мъж като щастливо, безгрижно момче, израснало в сянката на по-големия си брат, обичайки го и възхищавайки му се, но същевременно чувствайки, че е някак по-маловажно. Някак по-недостойно. Към края на играта Кишан и аз бяхме разгромили господин Кадам. На всеки от двамата ни беше останала само по една пионка и моята беше по-близо до базата.

На последното завъртане на заровете Кишан можеше да ме изхвърли от играта. Взря се в дъската за момент, като я изучаваше внимателно.

Господин Кадам направи колибка с пръстите си и започна да почуква с пръст горната си устна, която беше извита нагоре в лека усмивка. Златистите очи на Кишан срещнаха моите за миг, преди да вдигне пионката си и да прескочи моята, навлизайки в безопасна зона.

— Кишан, какво правиш? Можеше да ме елиминираш и да спечелиш играта! Не видя ли?

Той се облегна назад в стола си и сви рамене:

— Хм, трябва да ми е убягнало. Твой ред е, Келси.

Промърморих:

— Напълно невъзможно е да ти е убягнало. Добре. Тогава толкова по-зле за теб. — Хвърлих дванайсетица и успях да се добера чак до базата. — Ха! Победих двамата прословути играчи във версията на живо!

Господин Кадам се засмя:

— И още как, госпожице Келси. Лека нощ.

— Лека нощ, господин Кадам.

Кишан ми помогна да прибера играта.

Казах:

— Добре, признай си сега. Защо се отказа от играта? Не те бива в блъфирането, знаеш ли. Можех да разчета изражението ти. Видя хода и нарочно ме прескочи. Какво стана с намерението да направиш всичко, каквото е нужно, за да спечелиш?

— Все още правя всичко, каквото е нужно, за да спечеля. Може би като изгубих играта, спечелих нещо по-добро.

Засмях се:

— Спечели нещо по-добро? Какво мислиш, че си спечелил?

Той избута играта в единия край на масата и протегна ръка през нея да хване моята:

— Това, което спечелих, беше да те видя щастлива, щастлива както преди. Искам да видя как усмивката ти се връща. Усмиваш се и се смееш, но смехът никога не стига до очите ти. Не съм те виждал наистина щастлива през последните няколко месеца.

Стиснах ръката му:

— Трудно е. Но, ако Кишан, неповторимият играч, е готов да се откаже от една игра, тогава, заради теб, ще опитам.

— Хубаво. — Той пусна неохотно ръката ми и се изправи, за да се протегне.

Оставих играта на лавицата и казах:

— Кишан, непрекъснато сънувам кошмари за Рен. Мисля, че Локеш го изтезва.

— Аз също сънувам Рен. Сънувах, че ме умолява да те пазя. — Той се ухили. — Освен това ме заплашва да си държа ръцете далече от теб.

— Определено би го казал. Сън ли мислиш, че е, или истинско видение?

Той поклати глава:

— Не знам.

Притиснах ръце върху играта:

— Всеки път, когато се опитам да го спася или да му помогна да избяга, той ме отблъсква, сякаш именно аз съм в опасност. Струва ми се истинско, но как да разберем?

Кишан обви ръце около мен изотзад и ме прегърна.

— Не съм сигурен, но наистина чувствам, че е още жив.

— Аз чувствам същото. — Той се обърна да си върви: — Кишан?

— Да?

Ухилих се:

— Благодаря, че ме остави да победя. И за това, че си държеше ръцете далеч от мен. През повечето време.

— А, но забравяш, това е само една битка. Войната далеч не е свършила и ще откриеш, че съм страховит противник. На всяка арена.

— Чудесно — отбелязах. — Тогава ще го проиграем. Утре.

Той се поклонил леко:

— С нетърпение очаквам предизвикателството, *bilauta*. Лека нощ.

— Лека нощ, Кишан.

На закуска на следващия ден засипах господин Кадам с въпроси за Далай Лама, будизма, кармата и прераждането. Кишан мълчаливо слушаше, свит на кълбо в краката ми в образа си на черен тигър.

— Виждате ли, госпожице Келси, карма е вярването, че всичко, което вършите, всичко, което казвате, всеки избор, който правите се отразява на настоящето или бъдещето ви. Онези, които вярват в прераждането, живеят с надеждата, че ако правят добри избори и саможертви в живота сега, ще имат по-светло бъдеще или по-добро положение в следващия живот.

Дхарма е свързано с поддържането на порядъка във вселената и следването на правилата, които ръководят цялото човечество в гражданските и религиозните обичаи.

— Значи ако следваш своята дхарма, ще имаш добра карма?

Господин Кадам се засмя:

— Предполагам, че това е точно изказване. „Мокша“ е състоянието на нирвана. След като преминете изпитанията, на които ви подлага смъртният свят, и се издигнете над него в състояние на по-висше съзнание, достигате просветление или мокша. За човек, постигнал това, няма прераждане. Превръщате се в духовно същество и временните светски неща вече не са от значение. Страстите на плътта стават безсмислени и се сливат в едно с вечното.

— Вие сте нещо като вечно същество *сега*. Мислите ли, че сте преживял мокша? Смятате ли, че е възможно да се постигне приживе?

— Това е интересен въпрос. — Той се облегна назад в стола си и се замисли за миг. — Ще трябва да кажа не, въпреки многото си години на тази планета. Не съм изпитал пълно духовно просветление; обаче пък не съм се и стремил истински към него. Връзката ми с божественото навярно все още е духовно дирене, което тепърва ще предприема. Това обаче не е въпрос, с който искам да се занимавам точно в този момент. Вместо това, какво ще кажете за една разходка до тържището?

Кимнах, обзета от нетърпение да видя нещо ново и да се съсредоточа върху по-непосредственото и належащо търсене. Пазарът беше пълен с интересни продукти. Минахме покрай сергии, където се продаваха статуетки на Буда, тамян, накити, дрехи, книги, пощенски картички и малас — подобни по предназначение на католическите молитвени броеници. Други интересни стоки, които видяхме, бяха пеещи купички и камбанки — използваха се, за да издават звуци, които помагат за фокусирането на енергиите, и се употребяват също в определени религиозни церемонии и по време на медитация. Видях молитвени флагчета и „танка“, които, по думите на господин Кадам, представляваха тъкани или рисувани знаменца, които представяха митове, показваха важни исторически събития или изобразяваха живота на Буда.

В уговореното време Кишан, господин Кадам и аз бяхме въведени в кабинета на Далай Лама. Само благодарение на връзките на господин Кадам успяхме да стигнем дори дотук. Казаха ни, че само изключително важни особи успявали да влязат в този кабинет. Посрещна ни суров мъж, облечен в типичен делови костюм, който изтъкна, че ще проведе първоначално проучване и ако нашият случай се окаже достатъчно важен, ще ни препрати към по-висша служба.

Той ни покани да седнем и аз бях доволна да оставя господин Кадам да се справи с разговора. Мъжът зададе няколко въпроса за целта ни. Господин Кадам отново отговаряше уклончиво, намеквайки, че отговорите на въпросите му не са предназначени за ушите на всеки. Мъжът се заинтригува и настоя по-упорито за отговори. Реакцията на господин Кадам беше, че информацията, която е нужно да споделим, трябва да бъде чута само от Океанския учител.

При тези думи забелязах лека промяна в очите на служителя. Разговорът приключи и бяхме въведени в друга стая, където ни посрещна жена, която продължи разпита в същата насока. Господин Кадам се придържаше към същите отговори, както преди. Отговаряше вежливо, без да издава твърде много информация.

— Ние сме поклонници, които искат аудиенция по въпрос от голяма важност за народа на Индия.

Тя махна с ръка:

— Моля, обяснете. Какво точно е от голяма важност?

Той се усмихна и се наведе напред:

— Отправили сме се на търсене, което ни доведе до великата страна Тибет. Само в нейните предели можем да намерим каквото търсим.

— Богатства ли търсите? Защото тук няма да намерите никакви. Ние сме скромен народ и нямаме нищо ценно.

— Пари? Съкровище? Те не са нашата цел. Търсим познанието, което единствено Океанския учител притежава.

Отново, когато господин Кадам спомена Океанския учител, жената рязко млъкна. Изправи се и ни помоли да почакаме. Половин час по-късно ни въведоха във вътрешно светилище. Беше по-скромно обзаведено от предишните две стаи. Седнахме върху стари, разклатени дървени столове. Влезе мълчалив, сдържан монах, облечен в червени одежди. Отправи ни продължителен високомерен поглед над кривия си нос, а после седна.

— Разбирам, че желаете да говорите с Океанския учител.

Господин Кадам сведе глава в безмълвно потвърждение.

— Не споделихте причините си с останалите. Ще ги споделите ли с мен?

Господин Кадам проговори:

— Думите, които ще ви кажа, ще са същите, които казах на останалите.

Монахът кимна отривисто:

— Разбирам. Тогава съжалявам, но Океанския учител няма време да се срещне с вас, особено понеже не сте откровени по отношение на целта си. Ако въпросът, който желаете да обсъдите, бъде сметнат за достатъчно важен, посланието ви ще бъде предадено.

Проговорих:

— Но е много важно да говорим с него. Ще споделим причините си, но въпросът е да се доверим на подходящите хора.

Монахът погледна замислено всеки от нас:

— Може би ще отговорите на един последен въпрос.

Господин Кадам кимна.

Монахът свали един медальон от врата си, подаде го на господин Кадам и попита:

— Кажете ми, какво виждате?

Господин Кадам отвърна:

— Виждам изображение, подобно по вид на символа ин-ян. „Ин“, тъмната страна, олицетворява женското начало, а „ян“, който е светлата страна, олицетворява мъжкото. Двете страни са в съвършено равновесие и хармония помежду си.

Монахът кимна, сякаш очакваше този отговор, и протегна длан. Изражението му беше непроницаемо. Разбрах, че ще ни отпрати.

Припряно вметнах:

— Може ли да погледнем медальона?

Ръката му спря за миг във въздуха, преди да подаде медальона на Кишан.

Кишан завъртя медальона напред-назад за миг и прошепна:

— Виждам два тигъра, черен и бял, и всеки преследва опашката на другия.

Монахът притисна ръце върху писалището, докато аз взех медальона и кимнах с интерес. Бързо хвърлих поглед към господин Кадам, а после към монаха, който сега се навеждаше напред в очакване да заговоря.

Медальонът беше подобен на символ ин-ян, но една линия го разделяше наполовина. Контурите в бяло и черно можеха да се оприличат на котки, затова лесно можех да разбера защо Кишан беше казал, че са тигри, всеки със стратегически разположена точка вместо око. Опашките се извиваха около центъра и се усукваха заедно около линията, която разделяше медальона на две.

Вдигнах поглед към монаха:

— Виждам част от „танка“. Дълъг, централен конец, който е женски, служи като основа, а и белият, и черният тигър са мъжки и се увиват около нея. Те са вътъкът и завършват тъканта.

Монахът дойде по-близо:

— И как е изтъкана тази „танка“?

— С божествена совалка.

— Какво олицетворява тази „танка“?

— Тази „танка“ е целият свят. Тъканта е историята на света.

Той се облегна назад в стола си и прокара ръка по плешивата си глава. Върнах му медальона. Той го взе, погледна го замислено за момент, а после го сложи на врата си. Изправи се.

— Ще ме извините ли за момент?

Господин Кадам кимна:
— Разбира се.

Не чакахме дълго. Младата жена, която ни беше разпитвала по-рано, ни инструктира да я последваме. Направихме го и ни настаниха в апартамент с удобни стаи. Чантите ни бяха опаковани в хотела и ни ги донесоха.

Вечеряхме рано заедно, след което господин Кадам и Кишан се оттеглиха в стаята си. Тъй като нямах нищо по-добро за правене, аз също се прибрах в моята. Монасите ми донесоха чай от портокалови цветчета. Той успешно ме приспа и скоро се унесох, но отново в неспокойни сънища за Рен. В съня ми той изпаднаше в отчаяние.

Този път Рен беше още по-решен да ме защити и настоя да го напусна незабавно. Непрекъснато повтаряше, че Локеш се приближава и трябвало да съм колкото е възможно по-далече от него. Сънищата ми се струваха истински, и се събудих разплакана. Не можех да направя нищо. Опитах се да се утеша с обещанието на Дурга да бди над него.

На другата сутрин Кишан се присъедини към мен на шведската маса за закуска. Вече бях на края на редицата, сипвайки кисело мляко в една купичка, когато господин Кадам влезе, пристъпи зад мен и ме попита как съм спала.

Излъгах, че съм спала добре, но той се вгледа в кръговете под очите ми и разбиращо потупа ръката ми. Гузно се отдръпнах и загледах как монахът пред мен свършва да трупа плодове върху чинията си.

Ръката на монаха потрепери, докато вдигаше парченце манго от купата. Пусна го с плясък върху чинията си и започна бавния процес на тършуване за ново парче. Без да ни поглежда, старият монах проговори:

— Разбрах, че желаете да ме посетите.

Господин Кадам моментално склочи ръце, поклони се и каза:

— Намасте, мъдрецо.

Ръката ми застина във въздуха — с лъжицата мляко и всичко останало — и бавно се обърнах да се вгледам в усмихнатото лице на Океанския учител.

16. ОКЕАНСКИЯ УЧИТЕЛ

Монахът ми се усмихна широко, докато стоях със зяпнала уста. За щастие, господин Кадам ми се притече на помощ и внимателно ме поведе към масата.

Кишан вече ядеше, без да го е грижа, че съм предизвикала сцена. Връзваше се. Тигрите мислят само за две неща — храна и момичета. Обикновено в този ред.

Господин Кадам остави купата ми на масата и ми издърпа стол. Седнах и разбърках киселото мляко, докато тайно хвърлях погледи към сбръчкания старец. Той щастливо си тананикаше, докато продължаваше да пълни чинията си, слагайки малки парченца едно по едно. Когато свърши, седна срещу мен и се усмихна, докато се залавяше с яйцата си.

Господин Кадам се хранеше мълчаливо, а Кишан вече пълнеше отново чинията си. Мълчах и отпивах от сока си. Бях прекалено нервна, за да ям, и нямах представа дали е уместно да задавам въпроси, затова просто следвах примера на господин Кадам.

Отдавна приключили с яденето, гледахме как Океанския учител се храни, докато той бавно отхапваше и дъвчеше методично. Най-сетне приключил, той внимателно изтри уста и каза:

— Знаете ли, любимите ми спомени за майка ми са как ѝ усуквам нишките за тъкането и помагам да разбърква овесената каша за закуска. Винаги се сецам за майка си, когато закузвам.

Господин Кадам мъдро кимна. Кишан изсумтя. Океанския учител ме погледна и се ухили.

Надявайки се, че е уместно да проговоря, попитах:

— Значи сте израснал във ферма? Мислех, че ламите се раждат, за да бъдат ламии.

Той наклони глава към мен и щастливо отговори:

— Отговорът и на двата въпроса е „да“. Родителите ми бяха бедни фермери, които отглеждаха достатъчно храна, за да се издържат и да продават малко на пазара. Майка ми беше тъкачка и можеше да

прави прекрасен плат, но само когато имахме парите да купуваме конци. Родителите ми ме нарекоха Джигме Карпо. По онова време не знаеха кой съм. Трябваше да бъде открит.

— Трябваше да бъдете открит ли? Открит от кого?

— Властващият винаги търси превъплъщения на предишни лами. Обикновено му се явява видение, което му показва къде да намери новото превъплъщение на определен човек, и изпраща група за издирване. В моя случай знаели, че трябва да търсят ферма, разположена на хълм с висок, пълзящ розов храст, растящ до кладенеца ни.

След като поразпитали тук-там, открили дома ми и разбрали, че това е правилното място. Донесоха вещи на предишни лами и ми ги показаха. Избрах книга, принадлежала на предишния Океански учител. Тогава издирвателната група си тръгна, убедена, че съм превъплъщението на онзи предишен лама. По онова време бях на две години.

— Какво стана с вас после?

Господин Кадам ме прекъсна и ме потупа по ръката:

— Аз също съм любопитен, госпожице Келси, но може би той може да прекара само кратко време с нас и е добре да се съсредоточим върху други въпроси.

— Вярно, съжалявам. Оставих любопитството да ми позволи да се увлека.

Океанския учител се наведе напред и благодари на монасите, които разчистиха масата.

— Мога да отделя няколко минути да отговоря на въпроса ви, млада госпожице. За да обобщя: бях взет от семейството си и започнах обучението си при един мил стар монах. Майка ми изтъка материята за първото ми червеникавокафяво расо.

Започнах да се обучавам като послушник и ми обръснаха главата. Името ми беше сменено и получих прекрасно образование по всички въпроси, включително изкуство, медицина, култура и философия. Всички тези преживявания ме оформиха и ме превърнаха в човека, който седи пред вас. Това отговори ли на въпроса ви, или обяснението ми породило още няколко въпроса?

Засмях се:

— Пороديو още няколко.

— Хубаво! — Той се усмихна. — Ум с въпроси е ум, отворен за разбирането.

— Детството и биографията ви са толкова различни от моите.

— Предполагам, че и вашите са също толкова интересни.

— Какво правите тук?

— Обучавам Далай Лами.

Втренчих се в него:

— Учите учителя?

Той се засмя:

— Да. Обучил съм няколко от тях. Аз съм много стар човек. Имах възможност да срещам хора от целия свят и намирам, че в основата си всички хора си приличат. Ние сме едно човешко семейство. Може би имаме различни дрехи, кожата ни е с различен цвят, или говорим различни езици, но това е само повърхността. Всички имаме мечти и се стремим към нещата, които ще ни донесат истинско щастие. За да опозная целия свят, просто трябва да позная себе си.

Кимнах.

Господин Кадам вметна:

— Както разбирате, дойдохме да потърсим мъдростта на Океанския учител. Имаме да изпълним задача и молим за вашите напътствия.

Монахът запретна ръкавите на расото си и стана:

— Тогава елате. Да се оттеглим в друга стая, която предлага повече уединение. — Той се изправи внимателно, подкрепян от двама монаси, които бързо се преместиха и тръгнаха до него, но Океанския учител, макар и бавен, вървеше без помощ.

— Казахте, че сте обучавал двама Далай Лами, следователно това означава, че трябва да сте на...

— Сто и петнайсет години.

— Какво? — ахнах.

— Аз съм на сто и петнайсет години и се гордея с това.

— Никога не съм срещала някой, който е живял толкова дълго. — Бързо осъзнах, че всъщност познавах трима души, които бяха живели толкова дълго, и погледнах господин Кадам, който се усмихна и ми намигна.

Океанския учител не забеляза странното ми изражение и продължи:

— Ако човек желае да направи нещо и притежава достатъчно страст, за да намери начин... ще го постигне.

Господин Кадам се взря замислено в монаха за момент и каза:

— Аз също съм по-стар, отколкото изглеждам. Смиривам се пред теб, учителю.

Океанския учител се обърна и стисна ръката на господин Кадам. Очите му проблясваха весело:

— Близостта до монаси и манастири допринася за това. Поддържа и моето смирение.

Двамата мъже се засмяха. Последвахме го през лъкатушещи сиви коридори и влязохме в голяма стая с гладък каменен под и голямо полирано писалище. Той ни направи знак да седнем, когато минахме покрай удобен кът за почивка. Отпуснахме се в меки тапицирани кресла, докато Океанския учител издърпа прост дървен стол, който беше скрит зад писалището, и седна да говори с нас.

Когато попитах дали би предпочел по-удобен стол, той отвърна:

— Колкото по-неудобен е столът ми, толкова по-вероятно е да стана и да се занимавам с неща, които трябва да се направят.

Господин Кадам кимна и започна:

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с нас.

Монахът се ухили:

— Не бих пропуснал това за нищо на света. — Наведе се заговорнически напред: — Трябва да призная, бях любопитен дали търсенето на тигъра ще се случи в този живот. Знаете ли, като се замисля сега, роден съм недалече от град Тактсер, което в превод означава „ревящ тигър“. Навярно съдбата ми през цялото време е била да съм човекът, който ще се срещне с отправилите се на тази мисия.

Господин Кадам се наведе напред:

— Знаете за нашето търсене?

— Да. Отпреди времето на първия Далай Лама историята за двата тигъра се предава тайно. Странният медальон е ключът. Когато този млад мъж каза, че виждал два тигъра, един черен и един бял, разбрахме, че вероятно сте тези, които трябва. Други са виждали котките и често разпознават белия тигър, но никой не е разпознал черната котка като тигър и със сигурност никой не е споменавал, че

линията по средата е свързана с божествената тъкачка. Именно така разбрахме, че сте вие.

Осмелих се да попитам:

— Значи, в такъв случай, можете да ни помогнете?

— О, съвсем определено, но първо имам една молба към вас.

Господин Кадам се усмихна великодушно:

— Разбира се, какво можем да направим за вас?

— Може ли да ми разкажете за тигрите? Знам кое е мястото, което търсите, и как да ви посъветвам, но... тигрите така и не бяха обяснени, а мястото им в търсенето бе държано в най-дълбока тайна. Това нещо, което ви е известно, ли е?

Кишан, господин Кадам и аз се спогледахме за момент. Кишан повдигна вежда, когато господин Кадам кимна леко.

Господин Кадам попита:

— Тази стая сигурна ли е?

— Да, разбира се.

И двамата с господин Кадам се обърнахме към Кишан. Той сви рамене, изправи се и прие образа си на тигър. Черният тигър примигна със златистите си очи към монаха и изръмжа тихо, после седна на пода до мен. Наведох се да почеша черните му като сажди уши.

Океанския учител се облегна назад в стола си и се взря изненадано в Кишан. После потърка голата си глава и се засмя весело:

— Благодаря, че ми доверихте тази удивителна дарба!

Кишан се преобрази обратно в човек и седна пак в креслото.

— Не бих го нарекъл точно дарба.

— Ах, а как бихте го нарекли?

— Бих го нарекъл трагедия.

— В Тибет има поговорка: „Трагедията трябва да се оползотворява като извор на сила“. — Монахът се облегна назад в стола и допря пръст до слепоочието си. — Вместо да се чудиш защо това се е случило, може би е по-добре да помислиш защо се е случило на теб. Помни, че да не получиш каквото искаш, понякога е прекрасен късмет.

Той с надежда насочи вниманието си към мен:

— А белият тигър?

Проговорих:

— Белият тигър е братът на Кишан, Рен, който е пленен от враг.

Той наклони глава, размишлявайки.

— Един враг често е най-добрият учител по търпимост. А ти, скъпа моя? Как се вписваш ти в това търсене?

Вдигнах ръка, обърнах се и оставих силата да забълбука в мен. Тя потече през ръката ми и аз се прицелих към цветето, поставено в една ваза на бюрото му. Ръката ми заискри и миниатюрна като главичка на топлийка бяла светлина се устреми към цветето. Цветчето засия само за миг, преди да изчезне в меко облаче пепел, което леко се посипа по дървеното писалище.

— Аз съм централната линия в медальона с тигрите, основата в плата. Ролята ми е да помогна за освобождаването им. — Посочих мълчаливия мъж до мен. — А господин Кадам е нашият водач и ментор.

Океанския учител не изглеждаше шокиран от силата ми. Щастлив като момченце в коледната сутрин, той плесна с ръце:

— Хубаво! Прекрасно! Сега, нека ви помогна с каквото мога.

Той се изправи и отиде до писалището си. Свали медальона с тигрите от врата си, където той беше лежал скрит в обемистата му роба, и го пхна в една преграда до лавицата си с книги. Отвори се тесен долап и той извади дъвен свитък, съхранен в стъкло, и стъкленница, пълна със зелена, мазна субстанция.

Направи ни знак да се приближим. Когато заобиколихме писалището му, той внимателно обърна стъклото с дъвения свитък, за да покаже какво има вътре.

— Този свитък съществува от столетия и изброява знаците, свързани с медальона на тигъра и онези, които идват да го потърсят. Кажете ми, какво знаете вече за вашето търсене?

Господин Кадам му показва превода на пророчеството.

— А, да. Началото на този свитък е със същото съдържание само с няколко разлики. Вашето пророчество гласи, че ще направя три неща за вас, и аз ще ги сторя. Трябва да разгърна свитъците на мъдростта, да помажа очите ви и да ви отведа до портите на духа. Този дъвен документ, който виждате пред себе си, е свитъкът, за който се твърди, че съдържа мъдростта на света.

Попитах:

— Какво означава това?

— Легенди, митове, истории за произхода на човечеството. Всички те се основават на вечни истини, а някои от тези истини се съдържат тук. Поне това ми казаха.

— Не сте ли го чели?

— Не, съвсем не. По моята философия е ненужно да се знаят всички истини. Част от процеса на просветление е да откриеш сам истината чрез вглеждане в себе си. И никой от предишните Далай Лами не са чели тези свитъци. Те не са били предназначени за нас. Били са съхранявани, за да ви бъдат дадени, когато дойде подходящият момент.

Господин Кадам попита:

— Ако свитъкът се е предавал и пазел тайно от Далай Ламите, тогава как е бил предаден на вас?

— Свитъците и тайната трябва да бъдат пазени от двама мъже. Далай Лама не знае кой ще е следващият Далай Лама, затова се доверява на учителя си. Когато неговият учител умре, той се доверява на превъплъщението на този учител. Когато Далай Ламата умре, учителят споделя тайната със следващия Далай Лама, така че свитъкът никога не се губи. Понеже настоящият Далай Лама е в изгнание, задължението се пада на мен.

Попитах:

— Нима искате да кажете, че тези свитъци са били съхранявани в продължение на столетия за... нас?

— Да. Предавахме тайната, както и указанията, посочващи подробно как ще открием онези, на които да предадем това.

Господин Кадам се наведе да разгледа свитъка в стъклото:

— Удивително! Копнея да го разгледам.

— Не трябва. Казаха ми, че свитъкът не бива да се чете, докато не бъде извършено петото приношение. Дори беше намекнато, че преждевременното му отваряне ще предизвика най-ужасна катастрофа.

Промърморих:

— Петото жертвоприношение? Но, господин Кадам, ние все още дори не знаем какво ще е то. — Обърнах се към Океанския учител: — Всичко, за което знаем досега, са четирите жертвоприношения и четирите дара. Ще разберем петото чак много по-късно. Сигурен ли сте, че можем да успеем в търсенето си, без да прочетем свитъка?

Монахът сви рамене:

— Не ми е дадено да знам. Моят дълг е да поверя това на вашите грижи и да изпълня другите си две задължения. Елате. Седнете тук, млада госпожице, и ми позволете да помажа очите ви.

Той ми придърпа стол, приближи се до мен със зелената стъкленица и се обърна към нас:

— Кажете ми, господин Кадам, в проучванията си натъквали ли сте се на народ, наречен Чевонг?

Господин Кадам седна:

— Признавам, че... не, не съм.

Изкисках се тихичко. Това само по себе си е удивителен факт. Господин Кадам да не знае нещо? Възможно ли е изобщо?

— Чевонг са от Малайзия... очарователен народ. Сега са подложени на огромен натиск да приемат исляма и да възприемат основните порядки на малайзийското общество; има обаче някои, които се борят за правото да запазят езика и културата си. Те са мирен народ, не вярват в насието. Всъщност, нямат в езика си думи за война, корупция, конфликт или наказание. Имат много интересни вярвания. Един от забележителните им идеали се отнася за общата собственост. Те смятат, че е опасно и погрешно да се храниш сам, затова винаги споделят храната си. Но вярването, което касае вас, е свързано с очите.

Нервно облизах устни:

— Ъмм, какво точно правят с очите? Сервират ги за вечеря?

Той се засмя:

— Не, нищо подобно. Казват, че техните шамани или религиозни водачи имат хладни очи, докато за обикновения човек се смята, че има горещи очи. Човек с хладни очи може да вижда различни светове и може да разпознава неща, които може да са скрити от обикновения поглед.

Господин Кадам се заинтригува и започна да задава много въпроси, докато моите очи се стрелнаха към зелената, мазна течност, която монахът капеше върху сухите си, прозрачни като хартия пръсти.

— Ъъ, трябва да ви предупредя, че имам фобия, свързана с очите. Родителите ми трябваше да ме притискат с всички сили, за да ми сложат капки, когато бях дете и очите ми се възпаляваха.

— Няма да се тревожите — каза Океанския учител. — Ще намажа затворените ви клепачи и ще споделя с вас няколко мъдри

думи.

Отпуснах се значително и послушно затворих очи. Почувствах как топлите му пръсти погалват затворените ми клепачи. Очаквах лепкавото вещество да покапе по бузите ми, но то беше по-гъсто, повече като лосион, и имаше остър дъх на лекарство. Мирисът погъделичка носа ми и ми напомни за ментоловия спирт за разтривки, с който мама мажеше гърдите ми, за да ми помогне да дишам по-леко, когато бях болна. Клепачите ми изтръпнаха и станаха леденостудени. Задържах ги затворени, докато той говореше тихо.

— Това, което ще ти кажа като съвет, млада госпожице, е, че целта на живота е човек да бъде щастлив. В собствения си ограничен опит съм открил, че колкото повече ни е грижа за другите, толкова по-голямо е собственото ни чувство за благополучие. Това успокоява ума. Помага за прогонването на всички страхове или неувереност, които може да изпитваме, и ни дава силата да се справим с всички пречки, на които се натъкваме. Освен това, когато имате нужда от напътствия, медитирайте. Често съм намирал отговори чрез медитация. Последно, помнете старата поговорка, че любовта побеждава всичко, е вярна. Когато давате любов, ще откриете, че тя ви се връща умножена.

Предпазливо открянах очи. Не чувствах болка или неудобство, но бяха леко чувствителни. Сега беше ред на Кишан. Разменихме си местата и монахът отново потопи върховете на пръстите си. Кишан затвори очи, а аз загледах как монахът леко размазва субстанцията по затворените му клепачи.

— Сега за теб, черни тигре. Ти си млад тялом, но стар по душа. Помни, независимо какви трудности трябва да понесеш, независимо колко болезнено е преживяването ти, не трябва да губиш надежда. Изгубването на вяра е единственото нещо, което може наистина да те погуби. Ламите казват: „Да победиш себе си и слабостите си е по-голям триумф, отколкото да победиш хиляди в битка“.

Ти носиш отговорност да помогнеш за повеждането на семейството ти в правилната посока. Това включва както непосредствените ти близки, така и световното ти семейство. Добрите намерения не са достатъчни да постигнеш положителен резултат, трябва да действаш. Когато вземаш участие и действаш активно, ще се появят отговорите на твоите въпроси. Последно, както една голяма скала остава незасегната от бурните пориви на вятъра, така и умът на

разсъдливия е овладян и спокоен. Той съществува като стожер, като здрава опора. Другите могат да се уповават на него, защото той няма да трепне.

Океанския учител сложи отново запушалката на стъкленницата, а Кишан примигна и отвори очи. Зеленото вещество беше изчезнало от клепачите му. Той се изправи, седна до мен и посегна с длан да докосне ръката ми. Човекът, който беше Океанския учител, велик тибетски лама, протегна ръка да стисне тази на господин Кадам.

Каза:

— Приятелю, усещам, че твоите очи вече са били отворени и си виждал повече неща, отколкото мога да си представя. Оставям този свитък в ръцете ти и те моля да идваш да ме посещаваш от време на време. Бих искал да узная как ще свърши това пътуване.

Господин Кадам се поклони галантно:

— Бих сметнал това за голяма чест, мъдрецо.

— Добре. Сега в дневния ми ред остава само едно нещо и то е да ви упътя до портите на духа. — Той се обърна към мен и Кишан. — Портите на духа бележат границата между физическия и духовния свят. Когато минавате през тях, се пречиствате от обременяващите земни въпроси и се съсредоточавате върху духовното. Не докосвайте портата, докато не сте готови да влезете, защото това е забранено. Известните порти са в Китай и Япония, но има една в Тибет, чиято същност е пазена в тайна. Ще ви покажа на картата.

Той позвъни да повика друг монах, който внесе карта на Тибет.

— Портата, която търсите, е проста, скромна. Трябва да стигнете дотам пеша и да вземете само провизии от първа необходимост, защото за да откриете портата, трябва да докажете, че можете да вървите, движени само от силата на вярата. Портата е белязана с простите молитвени флагчета на помадите. Пътуването няма да е лесно и само вие двамата можете да стигнете до портата. Вашият ментор ще трябва да остане назад.

Той ни показва една пътека, откъдето можехме да започнем изкачването. Преглътнах мъчително, когато разпознах мястото въпреки неспособността си да разчета езика. Връх Еверест. За щастие, изглеждаше, че портата на духа не бе разположена на билото му, но беше всъщност на съвсем късо разстояние отвъд снежната линия.

Господин Кадам и Океанския учител говореха оживено кой маршрут е най-добре да хванем, докато Кишан слушаше напрегнато.

Как можех да направя това? Щеше да ми се наложи. Рен имаше нужда от мен. Да намеря това ново място и предмет, беше онова, което щеше да ми помогне да открия Рен, и нищо нямаше да ме възпре да го сторя, дори не и височинната болест или смразяващо студената планина.

Свитькът беше връчен на господин Кадам, както и картите и подробно обяснение, включващо указания за пътя до портата на духа. Топлата ръка на Кишан улови моята.

— Келси, добре ли си?

— Да. Само малко съм изплашена заради пътуването.

— И аз. Но помни, той каза, че това изисква вяра.

— Ти вярваш ли?

Кишан обмисли въпроса:

— Да. Мисля, че да. Повече, отколкото преди, във всеки случай.

А ти?

— Имам надежда. Това достатъчно добре ли е?

— Мисля, че е.

Господин Кадам се приближи, а старият монах се ръкува топло с нас, намигна и се извини. Тръгна си с придружителите си от двете страни. Един монах ни заведе до стаята ни, за да си съберем нещата.

Господин Кадам прекара остатъка от деня в подготовка за пътуването ни. Двамата с Кишан си приготвихме лек багаж, спомняйки си предупреждението да вземем със себе си малко вещи. Господин Кадам реши да не носим храна или вода, знаейки, че Златният плод ще ни осигурява храна. Каза ми, че бил изпробвал докъде стигат възможностите на Плода, и съобщи, че той явно можел да действа от цели сто фута разстояние. Макар че не можеше да доставя вода, можеше да прави най-различни други напитки. Той ни препоръча горещи билкови чайове и питиета без захар, за да не се обезводним. Благодарих му и внимателно увих Плода в юргана си, преди да сложа вързопа в раницата.

Дълго обсъждахме ползите от една палатка и вместо това се спряхме на голям спален чувал. Те не смятаха, че мога да нося палатка в планината, а имах нужда от място в раницата си за дрехите на Кишан, Фаниндра и всички оръжия. На Кишан щеше да му се налага

да се преобразява в тигър и отново в човек, така че топлите дрехи щяха да му трябват.

На следващия ден отидохме с джипа до подножието на върха. След като пристигнахме, господин Кадам повървя известно време с нас, а после прегърна за миг и двама ни. Каза ни, че ще си устрои лагер в подножието и ще ни чака.

— Много внимавайте, госпожице Келси. Сложих всичките си записки в чантата ви. Надявам се, че съм си спомнил за всичко.

— Не се съмнявам, че сте. Ще се оправим. Не се тревожете. Надявам се, че ще се върнем, преди да сте се усетили. Може би времето ще спре като в Кишкинда. Грижете се за себе си. А ако по някаква причина не се върнем, ще кажете ли на Рен...

— Ще се върнете, госпожице Келси. В това съм сигурен. Сега вървете и ще се видим скоро.

Кишан се преобрази в тигър и започнахме да се изкачваме по планината. Половин час по-късно се обърнах да видя колко път сме изминали. Тибетската низина се простираше пред нас, докдето стигаше погледът. Помахах към малката фигурка на господин Кадам далече долу, после се обърнах, изкачих се между две скали и стъпих на пътеката пред мен.

17. ПОРТИТЕ НА ДУХА

Потръпнах и издърпах терморъкавиците малко по-нагоре по китките си. Бяхме се изкачвали по планината през по-голямата част от първия ден и си устройхме лагер близо до няколко скали, които възпираха вятъра. Когато спряхме, признателно смъкнах раницата си от раменете и се протегнах.

Известно време претърсвах района, събирайки дърва, за да стъкна огън. След топла вечеря, благодарение на Златния плод, се сгуших дълбоко в огромния си спален чувал.

Кишан мушна глава в отвора и се вмъкна в чувала след мен. Отначало беше неловко, но след час се чувствах изключително благодарна за топлата козина, която спря треперенето ми. Бях толкова изтощена, че въпреки шума на вятъра, успях да заспя.

Използвайки Златния плод, пожелах малко вдигащ пара горещ шоколад и топла овесена каша с разбъркани вътре кленов сироп и кафява захар за закуска. Помислих си, че с Кишан ще е малко по-сложно. Той искаше да остане в образа на тигър, за да ме топли, затова му предложих да избере между голямо блюдо с еленови пържоли алангле, или гигантско блюдо от същата овесена каша и голяма купа мляко. Той започна с месото, но довърши също и овесената каша и млякото, като го излочи бързо. Намотах вещите ни и ги прибрах в чантата, преди да се отправим отново на пътешествието си.

През следващите четири дни си създадохме рутина. Кишан водеше, аз осигурявах храна чрез Златния плод и стъквах огньовете, а после спяхме сгуснени заедно, тигър и човек, в големия спален чувал нощем, докато вятърът виеше около нас. Изкачването беше предизвикателно и ако не бях тренирала с Кишан и господин Кадам, нямаше да съм подготвена за него.

Не беше достатъчно тежко, че да ми трябва екипировка за катерене, но не беше и като разходка из парка. Колкото по-високо отивахме, толкова по-трудно ставаше дишането, защото имаше по-малко кислород, затова често спирахме, за да прием, и си почивахме.

На петия ден стигнахме линията на вечния сняг. Дори през лятото на връх Еверест имаше сняг. Сега Кишан се виждаше лесно, дори отдалече. Едно черно животно върху белите снежни преспи не оставаше незабелязано. Имаше късмет, че вероятно бе едно от най-едрите животни тук. Само да беше малко по-дребен, щяхме да станем плячка на хищниците.

Чудя се дали тук живеят полярни мечки. Не, полярните мечки живеят на полюсите. Хмм, може би тук има други мечки или може би пуми. Голямата стъпка? Йети? Как се казваше снежното чудовище в „Рудолф, червенокосият северен елен“? А, Бъмбъл. Изкикотих се, като си представих един подобен на марионетка Кишан да напада Бъмбъл и да си тананика песента „Негодникът“ от филма.

Тръгнах по тигърските следи на Кишан и започнах да се оглеждам за следи от стъпки на животни. Когато зърнех малки животински следи в снега, си играех на отгатване какви може да са. Някои очевидно бяха от птици, но за други си мислех, че може да са от зайци или дребни гризачи. Тъй като не видях нищо по-едро и се отегчих от играта, аз се отпуснах и оставих ума си да се зарее, докато следвах Кишан.

Дърветата ставаха оскъдни, а теренът — по-каменист. Снежните преспи бяха по-дълбоки и ставаше все по-трудно да дишам. Започнах да се изнервям. Наистина не мислех, че ще ни отнеме толкова време да открием портата на духа. На седмия ден се натъкнахме на мечката.

Кишан беше потеглил около половин час преди това, за да потърси дърва и подходящо място за лагериране. Трябваше да тръгна по следите му, а той щеше да заобиколи обратно и да ме подуши. Всъщност трябваше да се върне скоро, тъй като никога не ме оставяше за повече от трийсет минути.

Вървах с усилие, стъпвайки в отпечатъците от тигърските му лапи, когато чух тътнещ рев зад гърба си. Предположих, че Кишан беше заобиколил и се опитваше да привлече вниманието ми. Обърнах се да го попитам какво иска и спрях като закована, ахвайки ужасено. Едра кафява мечка галопираше към мен, готова за атака. Кръглите уши бяха притиснати назад към главата. Устата висеше отворена, разкривайки остри зъби, и тя се приближаваше бързо към мен. Тичаше по-бързо, отколкото можех аз.

Изпищях.

Мечката спря на пет стъпки от мен, застана на задните си крака и отново изрева, като размахваше лапи във въздуха. Раздърпаната ѝ козина беше мокра от сняг. Мънички черни очи ме наблюдаваха над издължена муцуна, докато животното преценяваше способността ми да отвърна на удара. Челюстта ѝ потръпна, оголвайки впечатляващ комплект зъби, които можеха да ме разкъсат на парченца.

Бързо се смъкнах на земята, спомняйки си една история, която бях чувала, за планинци, оцелели в пустошта. Бях чувала, че когато те нападне мечка, е най-добре да легнеш на земята, да се свиеш в зародишна поза и да се престориш на мъртъв.

Свих се на кълбо и покрих главата си с ръце. Мечката се сниши на четири крака и леко подскочи нагоре-надолу, с лапи, скриптящи по снега, докато се опитваше да ме подмами да се размърдам, за да може да атакува. Замахна с нокти към гърба ми и чух как платът се раздра, когато захапа раницата, разкъсвайки външната преграда.

Тъй като бях толкова близо до мечката, можех да помириша козината ѝ, която дъхтеше на мокра трева, пръст и езерна вода. Топлият дъх имаше лек мирис на риба. Изхленчих и се претърколих леко. Мечката захапа раницата и притисна предния си крак към бедрото ми, за да ме задържи неподвижно. Натискът беше силен. Бях сигурна, че бедрената ми кост ще се счупи.

Вероятно щеше, ако бях на гола земя. За мой късмет, тежестта на крака на мечката само ме избутваше още по-надълбоко в снега. Не знаех дали защитаваше територията си, или пък искаше да ме изяде за обяд. И в двата случая скоро щях да съм мъртва.

Точно тогава чух рева на Кишан. Мечката вдигна поглед и изръмжа силно в отговор, защитавайки вечерята си, обърна се с лице към тигъра и прокара нокти надолу по задната част на бедрото на единия ми крак и по бедрото на другия. Ахнах от болка, когато остри като на филмовия злодей Фреди Крюгер нокти с близо триста кила тежест зад тях срязаха бедрото ми. Това си беше чисто любовно потупване. Само дребно нараняване от рода на: *ей, скъпа, ще се върна. Само трябва първо да се оправя с натрапника, преди да те изям, но ще се върна, преди да се усетиш.*

Краката ми горяха от болка, а по бузите ми се търкаляха сълзи, но останах възможно най-тиха. Кишан обикаляше животното в продължение на един миг, после се втурна в атака. Черният тигър

захапа предната лапа на мечката, докато тя се опита да впие нокти в гърба му. Биещите се зверове се отдалечиха достатъчно, че да имам възможност да зърна краката си. Всъщност не можех да извия глава достатъчно, за да видя раните, но големи капки карминена кръв обагриха снежната пряспа като зловеща скрежина.

Мечката се изправи на задни крака и изрева. После застана на четири крака, дотича на няколко стъпки по-близо и пак се изправи на задни крака. Кишан крачеше в полукръг извън обсега ѝ. Мечката замахна два-три пъти с предните си лапи към Кишан, сякаш се опитваше да го изплаши и прогони.

Кишан се приближи и мечката нападна. Той я посрещна, застанал на задни крака. Сблъскаха се и мечката обви предните си лапи около тялото на Кишан, впивайки нокти в гърба му, с което ми предостави нова перспектива на израза „мечешка прегръдка“. Замахваха един към друг в яростна вихрушка от зъби и нокти. Мечката захапа жестоко ухото на Кишан и едва не го откъсна. Той извъртя глава и я отдръпна, при което и двамата изгубиха равновесие. Животните паднаха и се претърколиха няколко пъти, в бъркотия от черна върху кафява козина.

Опомних се достатъчно, за да осъзная, че самата аз имах оръжие. Ама че идиотка бях. *Страхотен боец се оказах, няма що.* Сега Кишан обикаляше в кръг около животното, опитвайки се да го обърка и изтощи. Възползвах се от разстоянието между тях, вдигнах длан и ударих мечката право по носа с малък светкавичен удар. Не беше достатъчно да я нарани, но достатъчно да отклони вниманието от потенциалната вечеря. Отдалечи се бързо, като ревеше от болка и безсилно раздражение.

Кишан бързо се преобрази в човек и започна да преценява пораженията по краката ми. Смъкна раницата от раменете ми и за няколко секунди успя да навлече зимния си екип. После се наведе над краката ми. Кръвта вече замръзваше в снега. Той здраво уви една тениска около бедрото ми.

— Съжалявам, ако те боли. Трябва да те преместя. Мирисът на кръвта ти може да накара мечката да се върне.

Наведе се над мен и внимателно ме взе на ръце. Въпреки нежността му краката ми горяха. Извиках; не можах да се сдържа и се

сгърчих, за да се опитам да облекча болката. Притиснах лице към гърдите му и стиснах зъби. После изгубих представа за всичко.

Не бях сигурна дали съм спала, или съм припаднала. Всъщност нямаше значение. Събудих се легнала по корем до топъл огън, докато Кишан внимателно преглеждаше раните ми. Беше раздрал друга тениска и внимателно почистваше краката ми с някаква миризлива гореща течност, която беше призовал с помощта на Златния плод.

Поех си дъх през зъби:

— Щипе! Какво е това нещо?

— Билково лекарство, което да спре болката и инфекцията и да помогне за съсирването на кръвта ти.

— Не мирише много хубаво. Какво има в него?

— Канела, ехинацея, чесън, птиче просо, бял равнец и няколко други растения, за които не знам английските думи.

— Боли.

— Предполагам, че боли. Трябват ти шевове.

Поех си въздух през зъби и започнах да му задавам въпроси, за да отклоня ума си от болката. Ахнах, докато почистваше прасеца ми.

— Откъде... знаеше как да го направиш?

— Сражавал съм се в много битки. Имам понятие как да се грижа за такива рани. Болката би трябвало да намалее скоро, Келс.

— Лекувал си рани преди? — Поех си въздух през зъби.

— Да.

Изхленчих.

— Ще ми... разкажеш ли за това? Ще ми помогне да се съсредоточа върху нещо друго.

— Добре. — Той натопи парчето плат в течността и започна да обработва прасеца ми. — Кадам ме изведе с една група от елитната си пехота да му помогнем да спре няколко бандити.

— Като Робин Худ ли бяха?

— Кой е Робин Худ?

— Той краде от богатите, за да раздава на бедните.

— Не. Бяха убийци. Ограбваха кервани, изнасилваха жени и после убиваха всички. Бяха станали печално известни в една определена област, където често се търгуваше. Богатствата им

привличаха мнозина да се присъединят към групата, а тяхната многочисленост пораждаше голяма тревога. Обучаваха ме по военна теория и се учех от Кадам каква стратегия да използвам и как да водя партизанска война.

— На колко години беше?

— Шестнайсет.

— Ау!

— Извинявай.

— Няма нищо — изпъшках. — Моля те, продължавай.

— Бяхме приклезили голяма група от тях в едни пещери и се опитвахме да измислим как да ги изкараме оттам, когато ни атакуваха. Бяха направили в скривалището си таен изход и се промъкнаха покрай нас, тихомълком избивайки стражите ни. Нашите мъже се биха храбро и надвиха онази паплач, но няколко от най-добрите ни войници бяха убити, а мнозина — тежко ранени. Ръката ми беше изкълчена, но Кадам ми я намести отново и помогнахме на възможно най-много хора.

Тогава се научих да лекувам бойни рани. Онези от нас, които бяха достатъчно добре, следваха лекаря и му помагаша да се погрижи за войниците. Той ме научи на доста неща за растенията и лечебните им свойства. Майка ми също разбираше донякъде от билки и имаше парник, пълен с растения, някои от които се използваха като лекарства. След това винаги, когато влизах в битка, носех със себе си торба с лекарства, за да оказвам помощ, където мога.

— Сега е малко по-добре. Не пулсира толкова силно. А ти? Болят ли те раните?

— Вече оздравях.

— Наистина не е честно — отбелязах завистливо.

Той отвърна меко: „Бих се сменил с теб, ако можех, Келс“. Внимателно продължи да промива раните, като обви бедрото и прасеца в тънки ивици плат, а после ги закрепил с ластични бинтове, които господин Кадам беше сложил в комплекта ни за първа помощ. Кишан ми даде две таблетки аспирин и повдигна главата ми, за да ми помогне да отпия.

— Спрях кървенето. Само една от раните е достатъчно дълбока, за да ме накара да се тревожа. Тази вечер ще си починем и ще тръгнем

отново утре. Ще трябва да те нося, Келс. Не мисля, че можеш да ходиш. Раните ти може да се отворят и да започнат да кървят отново.

— Но, Кишан...

— Не се притеснявай за това сега. Защо не си починеш малко и ще видим как ще се чувстваш на сутринта.

Протегнах ръка и я сложих върху неговата.

— Кишан?

Той обърна златистите си очи към лицето ми и се вгледа внимателно в него, опитвайки се да разбере дали не ме боли нещо:

— Да?

— Благодаря ти, че се погрижи за мен.

Той стисна ръката ми:

— Само ми се иска да можех да направя повече. Поспи сега.

Задрямвах на пресекулки, събуждайки се, когато Кишан слагаше още дърва в огъня. Не бях сигурна как намира толкова сухи дърва, но не ме беше грижа достатъчно, за да попитам. Той сложи съда с течността, с която беше промил раните ми, близо до пламъците, за да я поддържа топла. Бях уютно сгушена в спалния си чувал, легнала по корем, и, отпусната и замаяна, гледах как пламъците ближат дъното на съдинката. Билковият мирис на течността се носеше във въздуха и аз ту се унасях, ту се будех отново.

В някакъв момент трябва да съм заспала, защото сънувах Рен. Беше вързан за някакъв стълб с ръце над главата. Стоях облегната на една стена зад друг стълб и Локеш не ме виждаше. Говореше на друг език и потупваше с камшик по ръката си. Рен отвори очи и ме видя. Не помръдна нито един крайник, нито потрепна с мускул, но очите му се разбудиха. Светнаха и край тях се появиха бръчици. Усмихнах му се и пристъпих към него. Той поклати леко глава. Чух изплющяването на камшика и замръзнах.

Рен ахна от болка. Втурнах се от скривалището си, изкрещях и нападнах изненадания Локеш. Сграбчих камшика, но не можах да го изтръгна от хватката му. Той беше изключително силен. Жестът беше толкова безплоден, колкото ако птица напада дърво. Започнах да се мятам и боря, и видях неподправената тръпка на наслада, когато той ме позна. Трескава възбуда достигна до блестящите му черни очи. Сграбчи ръцете ми и ги изви над главата, после стовари три пъти камшика си отзад по краката ми. Изкрещях от болка. Някакъв рев зад

гърба ми отклони вниманието му и аз сграбчих ризата му и прокарах нокти по гърлото и гърдите му. Той ме разтърси.

— Келси! Келси! Събуди се!

Стреснах се:

— Кишан?

— Пак сънуваше.

Беше в спалния чувал с мен. Внимателно откопчи пръстите ми от блузата си.

Погледнах към гърдите и шията му и видях жестоки, кървави драскотини. Леко докоснах една.

— О, Кишан. Толкова съжалявам. Много ли боли?

— Няма нищо. Зарастват в същия този миг, докато си говорим.

— Не исках. Отново сънувах Локеш. Не... не искам да се връщам, Кишан. Искам да продължа да се движа, да продължа да търся портата на духа. Рен страда. Знам го.

За огромна своя почуда, започнах да плача. Плачех отчасти заради болката в краката си, отчасти заради стреса от пътуването, но най-голямата причина беше, защото знаех, че Рен страда. Кишан се размърда и обви ръце около мен.

— Шшт, Келси. Всичко ще се оправи.

— Не знаеш това. Локеш може да го е убил, преди да открием тъпата порта на духа. — Плачех, докато Кишан разтриваше гърба ми.

— Спомни си, Дурга каза, че ще бди над него. Не забравяй за това.

Изхълцах:

— Знам, но...

— Твоята безопасност е по-важна от мисията и Рен би се съгласил с това.

Засмях се през сълзи:

— Вероятно би се съгласил, но...

— Никакво „но“. Трябва да тръгваме обратно, Келс. Щом оздравееш, можем да се върнем и да опитаме пак. Съгласна?

— Предполагам.

— Добре. Рен е... късметлия, че владее сърцето на жена като теб, Келси.

Обърнах се на една страна да го погледна. Огънят още гореше и загледах как пламъците танцуват в разтревожените му златисти очи.

Взряхме се един в друг.

Докоснах вече заздравялата му шия и казах тихо:

— А аз съм късметлийка, че имам такива прекрасни мъже в живота си.

Той поднесе ръката ми към устните си и целуна топло пръстите ми.

— Той не би искал да страдаш за него, знаеш.

— Не би искал и ти да си този, който ме утешава.

При тези думи той се ухили:

— Не. Наистина не би искал.

— Но ти наистина го правиш. Утешаваш ме, искам да кажа. Благодаря ти, че си тук.

— Никъде другаде не бих предпочел да бъда. Поспи малко, *bilauta*.

Придърпа ме плътно и ме гушна до гърдите си. Изпитвах вина, че се чувствам утешена, докато лежа в прегръдките на Кишан, но заспах бързо без повече инциденти.

Следващите два дни път бяха кратки по необходимост. Опитвах се да ходя сама, но болката беше прекалено силна, затова Кишан ме носеше. Бавно слизахме обратно надолу по планината, като спирахме да си починем от време на време, запазвайки последния час, за да може Кишан да направи лагера и да се погрижи за мен. Повечето от раните ми заздравяваха, но дълбоката беше почнала да забира.

Кожата около нея се зачерви, отече и се покри с петна. Раната очевидно се влошаваше. Вдигах температура и Кишан започна да се отчайва. Проклинаше факта, че може да пътува с мен само по шест часа на денонощие. Използва всяко билково лекарство, за което успя да се сети, но за нещастие, Златния плод не можеше да предоставя антибиотици.

Разрази се буря и аз смътно усещах как Кишан ме носи през ледена суграшица. Фактът, че не се движех сама, ме правеше поподатлива към студа. Замръзвах и често изпадах в унес, без да осъзнавам колко дни са минали. В един момент ми хрумна мисълта, че Фаниндра можеше да ме излекува като в Кишкинда, но тя си оставаше застинала. Знаех, че времето не е точно благоприятно за змиите, но

може би пък и тя знаеше, че още не съм на прага на смъртта, въпреки всички външни признаци.

Изгубихме се в бурята, без да знаем дали вървахме назад към господин Кадам, или напред към портата на духа. Кишан постоянно се тревожеше да не би да заспя, затова ми говореше, докато вървахме. Не помнех много от това, което казваше. Със сигурност ми изнесе лекции за оцеляването в пустошта и каза, че било важно да ни е топло, да се храним и да сме постоянно хидратирани. До голяма степен се беше погрижил за тези три неща. Когато спирахме в края на деня, той ме увиваше в спалния чувал и се промъкваше вътре до мен, така че тигърското му тяло да ми държи топло, а Златният плод осигуряваше толкова храна и напитки, с колкото можехме да се справим.

Когато се разболях, изгубих апетит. Кишан ме караше насила да ям и да пия, но ме разтърсваха тръпки, а треската ме караше да се чувствам, сякаш или замръзвах, или ми беше прекалено горещо. Налагаше му се често да се преобразява в човек, за да ме покрива непрекъснато със спалния чувал, защото в треската си постоянно се опитвах да го отхвърля.

Сега бях отпаднала и прекарвах времето си, загледана или в небето, или в лицето на Кишан, докато той говореше за най-различни неща. „Бушменският ориз“ беше една от темите, които си спомнях, защото беше отвратително. Той разказваше как успял да преживява, когато бил единственият оцелял в битка дълбоко във вражеска територия. Каза, че не можело да се намери храна, затова ядъл „бушменски ориз“, който изобщо не бил ориз, а белите изпражнения на термитите.

Изсумтах тихо в отговор, но бях прекалено сънена да раздвижа устни, за да изрека някакъв коментар. Искях да го попитам как по онова време е научил за австралийските бушмени, но не можех да говоря. Той разтревожено сведе поглед към мен и дръпна качулката пониско над лицето ми, така че снегът да не пада право върху мен.

Надвеси се и прошепна:

— Обещавам, че ще те измъкна от това, Келси. Няма да те оставя да умреш.

Да умра? Че кой е казал нещо за умирање? Нямах намерение да умирам, но не можех точно да му кажа това. Устните ми сякаш бяха замръзнали. Не мога да умра. Трябва да откроя следващите три

предмета и да спася моите тигри. Трябва да избавя Рен от Локеш. Трябва да завърша училище. Трябва да... Заспах.

Сънувах как прокарвам пръст по леден прозорец. Точно бях нарисувала сърце с изписано в средата „Рен + Келси“ и бях нарисувала второ сърце с „Кишан +...“, когато някой ме разтърси и ме събуди.

— Келс! Келс! Мислех, че сме се върнали обратно, но май открихме портата на духа!

Надникнах от качулката си и вдигнах поглед към аметистовосиво небе. Болезнена, ледена суграшица ни блъскаше и трябваше да примижа, за да видя какво сочеше Кишан. В средата на гола бяла ивица сняг стояха два дървени стълба, високи горе-долу колкото телефонни стълбове. Около всеки бяха обвити дълги въжета от някаква материя, която плющеше силно в бурята, като опашки на ръчно направени хвърчила. Редица пъстри флагчета бяха закрепени на различни участъци от стълбовете. Някои от въжетата бяха вързани за отсрещния стълб. Някои бяха закрепени към халки в земята, а други просто се развяваха свободно на вятъра.

Облизах устни, но езикът ми също беше пресъхнал, и тихо попитах:

— Сигурен ли си?

За щастие, тигърският му слух беше изключително добър. Той се наведе близо до ухото ми и изкрещя, за да надвика вятъра:

— Може да е монумент или паметник, изграден от номади, но в това просто има нещо различно. Искам да го проверя.

Кимнах немощно и той ме остави в спалния чувал близо до един от стълбовете. Беше започнал да ме носи, както си бях в спалния чувал, за да ми е по-топло. Унесох се в дълбок сън. Когато той ме събуди, не бях сигурна дали са минали часове, или секунди.

— Това е правилното място, Келси. Намерих отпечатък от ръка. Сега, да минем през него ли трябва, или да се върнем? Смятам, че трябва да отстъпим и да се върнем по-късно.

Протегнах ръка в ръкавица и докоснах гърдите му. Зашепнах, чувствайки как вятърът поглъща думите и ги откъсва точно когато се отронеха от устните ми. За щастие, той ги чу. Казах:

— Не... няма да можем... да я намерим... отново... твърде трудно. Океанския учител каза... да докажем... в-вярата си. Това е... изпитание. Трябва... да... оп... опитаме.

— Но, Келс...

— Занеси ме... отпечатъка от длан.

Той ме погледна, с бушуваща в очите му нерешителност. Внимателно протегна облечената си в ръкавица ръка и изтупа снежинките от бузата ми.

Взех ръката му в своята:

— Имай вяра — прошепнах във вятъра.

Той въздъхна дълбоко, плъзна ръце под мен и ме отнесе до дървения стълб.

— Ето я. От лявата страна на стълба, под синия плат.

Видях я и се опитах да си изхлузя ръкавицата. Кишан ме изправи и задържа цялата ми тежест върху едната си ръка. Смъкна ръкавицата ми с другата ръка и я напъха в джоба си. После насочи ръката ми в студената вдлъбнатина, издълбана в кората на дървения указателен знак. Сега, когато бях по-близо, можех да видя сложни фигури, издълбани навсякъде по дървото, които бяха отчасти покрити от снега. Ако се чувствах по-добре, с удоволствие щях да ги разгледам, но не можех дори да стоя права без Кишан.

Задържах дланта си притисната към дървото, но нищо не се случи. Опитах се да призова огъня в корема си, искрата, която караше ръката ми да сияе, но се чувствах като парализирана.

— Кишан, аз... н-не мога. П-прекалено ми е студено. — Идеше ми да ревна.

Той си свали ръкавиците, разкопча ципа на якето си, разкъса блузата си отдолу и допря измръзналата ми ръка към голите си гърди, покривайки гърба със собствената си топла длан. Гърдите му бяха горещи. Притисна топлатата си буза към моята студена и няколко минути разтрива опакото на ръката ми с длан. Говореше, но не разбирах думите му. Раздвижи се, за да ме предпази от вятъра, и едва не заспах така, докато ме държеше в топлия пашкул, който беше направил. Най-накрая се отдръпна малко назад и каза:

— Ето, така е по-добре. Сега опитай отново.

Помогна ми да насоча ръката си. Почувствах малка искра от гъделичкаща топлина и я подтикнах да се разрасне. Силата беше бавна и летаргична, но все пак се разрасна, докато отпечатъкът от длан засия. Стълбът се разтърси и също засия. Нещо стана с очите ми. Зелена пелена покри зрението ми, сякаш бях сложила чифт очила със зелени

стъкла. Това накара сиянието от ръката ми да изглежда яркооранжево, а оранжевото премина от единия стълб през платнената опашка до другия стълб.

Земята се разтресе и ни обгърна мехур от топлина. Твърде слаба, за да продължи, ръката ми се изплъзна и аз паднах назад върху Кишан, който отново ме взе на ръце. Малко мехурче от статично електричество се оформи между двата стълба и стана по-голямо. В мехура се сменяха различни цветове, които отначало бяха твърде смътни и неясни, за да ги различа, но се уголемиха и започнаха да идват на фокус. Чух бумтене и картината рязко си дойде на мястото.

Видях зелена трева и топло златно слънце. Стада от животни пасяха лениво под листати летни дървета. Там, където стояхме, можех да усетя уханието на цветя и да почувствам как слънцето топли лицето ми, и въпреки това зимната суграшица още падаше по бузата ми. Кишан направи една стъпка напред и още една. Внесе ме в топлия рай. Главата ми клюмна на ръката му, докато слушах как шумът на бурята заглъхва. Студеният въздух стана по-далечен, а после изчезна с пукот. Тогава припаднах.

18. ХУБАВИ НЕЩА

Събудих се близо до пращящ огън призори. Кишан си топлеше ръцете.

Размърдах се и изпъшках:

— Привет.

— Привет и на теб. Как се чувстваш?

— Ъмм... Всъщност се чувствам по-добре.

Той изсумтя.

— Започна да оздравяваш в мига щом влязохме в това място.

— Колко време съм спала?

— Около дванайсет часа. Оздравяваше тук почти толкова бързо, колкото ние навън.

Протегнах крака и изпитах облекчение. Болката бе силна, но инфекцията беше по-лошият вариант. Донякъде бях разчитала на амулета на Кишан да ме изцели, а той не действаше както беше казал господин Кадам. Може би парчето от амулета на Кишан правеше нещо различно. Бях извадила късмет.

— Умирам от глад. Какво има за закуска? — попитах.

— Какво би искала?

— Хмм... какво ще кажеш за палачинки с шоколадови парченца и голяма чаша мляко.

— Звучи добре. Ще взема същото.

Кишан помоли Златния плод да ни приготви храната и се сгуши до мен, за да се нахрани. Още се чувствах отпаднала, така че когато ме притегли по-близо, за да мога да се облегна на него, не възразих. Вместо това щастливо нападнах палачинките си.

— Е, Кишан, къде се намираме?

— Не съм сигурен. На около миля отвъд портата на духа.

— Внесъл си ме през нея?

— Да. — Той остави чинията си и обви ръка около мен. — Страхувах се, че ще умреш.

— Очевидно възкръсването ми от мъртвите е често срещан мотив в тези митични градове.

— Надявам се, че това е последният път, когато стигаш близо до смъртта.

— И аз. Благодаря. За всичко.

— Пак заповядай. Между другото, изглежда, че тук мога да оставам в човешки образ като Рен в Кишкинда.

— Наистина ли? Какво е усещането?

— Странно. Не съм свикнал с него. Все чакам тигърът да вземе връх. Пак мога да се превърна в тигър, ако искам, но не се налага да приемам този образ.

— Същото се случи с Рен. Е, радвай му се, докато трае. Рен се преобрази отново в минутата щом напуснахме Кишкинда.

Той промърмори нещо и започна да рови из раницата.

— Може ли да ми подадеш пророчеството и бележките на господин Кадам? — помолих. — Първата ни задача е да открием олтарния камък, жертвения камък, камъка на пророчеството. Поглеждаме в него и той ни показва къде да открием дървото. Прилича на изправена футболна топка с дупка в средата.

— А как изглежда една футболна топка?

— Хмм, предполагам би казал, че е продълговата, но по-заострена в краищата. — Изправих се на треперещите си крака.

— Не мислиш ли, че е добре да си починеш малко по-дълго?

— Чувствам се доста отпочинала, освен това колкото по-бързо успеем да намерим камъка, толкова по-скоро можем да спасим Рен.

— Добре, но ще вървим бавно. Тук е доста топло. Не искаш ли първо да смениш екипа за сняг с нещо друго?

Погледнах надолу към разкъсаните си панталони:

— Правилно.

Кишан ми беше свалил якето, но вече се потях в подплатените си панталони. Той вече се бе преоблякъл и сега носеше джинси, туристически боти и черна тениска.

— Не ти ли втръсва от черно?

Той сви рамене:

— Просто ми се струва подходящо.

— Хмм.

— Ще разузная района и ще видя дали мога да намеря пътека, по която да тръгнем, докато се преоблечеш. — Той се ухили. — И не се притеснявай, няма да надничам.

— По-добре недей.

Той се засмя и се отправи през тревата към дърветата. Докато се преобличах, удивено загледах разкъсаните си панталони. *Онази мечка наистина добре ме е подредила.* Погледнах крака и прасеца си. Нямаше рана. Нито дори белег. Кожата беше здрава и розова, сякаш никога не е била увреждана.

Докато Кишан се върне, аз се бях измила, използвайки съдинка с топла розова вода, любезно предоставена от Златния плод, и другата половина на тениската, която Кишан беше разкъсал. Излях останалата розова вода в косата си, разресох я и я вързах на дълга опашка, която се спускаше по гърба ми. Точно се бях преоблякла в блуза с дълъг ръкав, джинси и туристически боти като него, когато Кишан подвижна предупредително и влезе в лагера. Огледа ме от глава до пети с мъжко одобрение и се усмихна.

— На какво се хилиш?

— На теб. Изглеждаш много по-добре.

— Ха. Какво не бих дала за един душ. Но наистина се чувствам по-добре.

— Намерих един поток, който тече близо до дърветата, с пътека за дивеч. Мисля, че там може да е добро място, откъдето да започнем. Ще тръгваме ли?

Кимнах, докато той нарамваше раницата и се отправяше към дърветата. Когато стигнахме до потока, се удивих колко красиво беше. Великолепни цветя бяха поникнали близо до скалите и стволите на дърветата. Разпознах нарциси, растящи край потока, и разказах на Кишан историята на красивия мъж от гръцката митология, който се влюбил в собственото си отражение.

Той слушаше вгълбено и двамата бяхме толкова увлечени в историята, че не забелязахме животните. Следваха ни различни горски създания. Спряхме и два заека доскачаха до нас да ни погледнат любопитно. Катерици заскачаха от дърво на дърво, за да се приближат, сякаш за да слушат историята. Скочиха на един клон, който се огъна под тежестта им и ги доведе само на няколко стъпки от нас. Гората беше пълна с разни създания. Видях лисици, елени и всевъзможни

птици. Протегнах длан и един красив червен кардинал литна надолу и кацна деликатно на пръста ми.

Кишан протегна ръка и един златоок ястреб литна от върха на дървото и се закрепил на ръката му над лакътя. Приблжих се до една лисица, която безстрашно наблюдаваше приближаването ми. Протягайки ръка, погалих меката космата глава.

— Чувствам се като Снежанка! Невероятно е! Какво е това място?

Той се засмя:

— Раят. Помниш ли?

Вървахме цял ден, на моменти придружавани от всевъзможни животни. Следобед излязохме от гората и открихме коне, които пасяха в ливада, пълна с диви цветя. Докато вървахме, си късах цветчета, за да си направя букет. Конете се обърнаха да ни погледнат и се приближиха в тръс да ни проучат.

Кишан им даде ябълки от едно дърво наблизо, докато аз вплитах цветя в гривата на красива бяла кобила. Известно време тичаха успоредно с нас, когато си тръгнахме.

В ранната вечер видяхме някаква постройка в подножието на голям хълм. Кишан искаше да си направим лагер за през нощта и да изследваме хълма на следващия ден.

Тази нощ легнах на една страна в спалния чувал с ръка, пъхната под бузата, и казах на Кишан:

— Това е като градината на Едем. Никога не съм си представяла, че съществува такова място.

— А, но ако си спомням, в градината е имало змия.

— Е, ако тук преди не е имало, сега има.

Надникнах към Фаниндра. Златните гънки още бяха твърди и неподвижни там, където си почиваше, близо до главата ми. Отново хвърлих поглед към Кишан: разбъркваше огъня с пръчка.

— Хей, не си ли уморен? Доста далеч стигнахме днес. Не искаш ли да си лягаш вече?

Той хвърли поглед към мен:

— Скоро ще спя.

— О! Окей. Ще ти запазя малко място.

— Келси, мисля, че би било благоразумно да спя от другата страна на огъня. Тук сигурно ще ти е достатъчно топло и ако си сама.

Погледнах го любопитно:

— Вярно е, но има много място и обещавам да не хъркам.

Той се засмя нервно:

— Не е това. Въпросът е... Ами, сега съм човек през цялото време и ще ми бъде трудно да спя с теб и да не те... държа. Няма проблем да спя до теб като тигър, но да спя до теб като човек е различно.

— А, веднъж казах същото на Рен. Имаш право. Трябваше да се сетя за това и да не те поставям в неудобно положение.

Той изсумтя иронично:

— Не се тревожех, че ще се чувствам неудобно. Тревожех се да не се почувствам малко прекалено удобно.

— Ясно. — Сега аз бях нервна. — Е, ъмм... в такъв случай искаш ли да вземеш спалния чувал? Аз мога да използвам юргана си.

— Не. Ще се справя, *bilauta*.

След няколко минути Кишан се настани от другата страна на огъня. Пъхна ръце зад главата си и каза:

— Разкажи ми някоя друга гръцка история.

— Добре. — Замислих се за момент. — Имало някога една прекрасна нимфа на име Хлорис, която се грижела за цветята и помагала за раждането на пролетта, като призовавала пъпките на дърветата да разцъфнат. Дългите ѝ руси коси ухаели на рози и винаги били окичени с ореол от цветя. Кожата ѝ била мека като венчелистчетата на цвете. Устните ѝ били пълни и розови като божури, а бузите ѝ — като нежни румени орхидеи. Била обичана от всички, които я познавали, и въпреки това тя копнеела за спътник, за мъж, който можел да оцени страстта към цветята и щял да придаде на живота по-дълбок смисъл.

Един следобед тя работела с калиите и почувствала из косата ѝ да поява топъл ветрец. На ливадата излязъл мъж и застанал, възхищавайки се на градината ѝ. Бил красив, с тъмна, развявана от вятъра коса, и носел пурпурно наметало. Отначало не я видял и тя го наблюдавала от обвита в листа беседка, докато вървял сред цветята. При приближаването му нарцисите вдигнали главици. Той обгърнал една розова пъпка между дланите си, за да вдъхне уханието, и розата разтвори венчелистчетата си и разцъфнала в дланите му. Лилиите

потръпнали лекичко при докосването му, а лалетата се навели към него на дългите си стъбла.

Хлорис се изненадала. Нейните цветя обикновено откликвали само на нея. Острите листа на лавандулата се опитали да се увият около краката му, когато минал край тях. Тя скръстила ръце и ги погледнала намръщено. Всички гладиоли се разтворили изведнъж, вместо да се редуват, както се очаквало, а сладкият грах затанцувал напред-назад, опитвайки се да привлече вниманието му. Тя ахнала тихо, когато видяла как пълзящият флокс се опитва да се изтръгне от корен.

— Стига толкова! — наредила тя. — Всички се дръжте прилично!

Мъжът се обърнал и я зърнал да се крие сред листата.

— Излез — повикал я той. — Няма да ти сторя зло.

Тя въздъхнала, бутнала настрани гардениите и излязла боса на слънчевата светлина, притискайки пръстите на краката си в тревата.

Лек бриз появил из градината, когато мъжът тихо си поел дъх през зъби. Тя била по-прекрасна от всички цветя, на които бил дошъл да се възхити. Той на мига се влюбил и паднал на колене пред нея. Хлорис го помолила да се изправи. Той го сторил и топлият вятър развял наметалото му, повдигнал го и обгърнал и двамата в пурпурните му дипли. Тя се засмяла, хванала ръката му, разтворила я и му поднесла сребристо цветче от роза. Той се усмихнал, извил листенцата и ги откъснал, хвърляйки ги във въздуха.

Отначало тя се разстроила, но после завъртяла пръст и розовите венчелистчета се завихрили около тях в тунел от вятър. Тя плеснала възхитено с ръце и загледала как венчелистчетата танцуват.

— Кой си ти? — попитала тя.

— Името ми е Зефир — казал той. — Аз съм западният вятър. — Предложил ѝ ръката си. Когато сложила ръка в неговата, той се усмихнал, притеглил я към себе си и я целунал. Погалил меката ѝ буза с върховете на пръстите си. — От столетия пътувам по света и въпреки това ти си най-прекрасната девойка, която съм виждал. Моля те, кажи ми. Как ти е името?

Изчервявайки се, тя отговорила:

— Хлорис.

Той обгърнал малките ръце със своите и се закле:

— Следващата пролет ще се върна. Желая да те направя своя невеста, ако се согласиш да ме приемеш.

Хлорис кимнала срамежливо. Той я целунал отново, а пурпурното наметало се завъртяло като вихър около него.

— Тогава до срещата ни догодина, моя Флора. — Вятърът бързо го отвял.

Тя се готвила за пристигането му цяла година. Градината била по-прекрасна от всякога, цветята — по-щастливи. Винаги, когато се сетела за него, усещала как целувката на неговия бриз докосва бузата ѝ. На другата пролет той се върнал и намерил красивата си годеница да го чака, и те се венчали, заобиколени от хиляди цветчета. Имали щастлив брак. Тя се грижела за градините, докато съпругът ѝ, западният вятър, нежно разпръсквал цветния пращец всяка пролет.

Градините им били най-прекрасните, най-прочутите и от целия свят идвали хора да им се възхищават. Те се обожавали взаимно и любовта помежду им била огромна. Родило им се дете и го нарекли Карпус, което означава плод.

Направих пауза:

— Кишан? — Чух от другата страна на огъня да долита леко хъркане. Зачудих се кога ли беше заспал. Прошепнах: — Хм, аз пък си мислех, че историята ми доста си я бива. Лека нощ, Кишан.

На другата сутрин се събудих от звук на дъвчене до главата ми. Вдигнах поглед и видях високо жълто тяло с черни петна.

Изсъсках:

— Кишан. Събуди се!

— Вече съм буден и нащрек, Келс. Не се бой. Няма да те нарани.

— Това е жираф!

— Да. А в дърветата ей там се движат няколко горили.

Тихо се раздвижих и видях семейство горили да късат плодове от едно дърво.

— Ще ни нападнат ли?

— Не се държат като обикновени горили, но има един начин да открием. Стой тук.

Той изчезна в дърветата и го видях да се появява миг по-късно в образа на тигър. Приблужи се до жирафа. Животното примигна към

него с обрамчените си от дълги мигли очи, после спокойно се залови отново да къса листа с език от върховете на дърветата. Когато Кишан се приближи към горилите, се случи същото. Те го погледнаха и забъбриха помежду си. После отново се върнаха към закуската си, дори когато той се приближи до едно от малките.

Кишан се преобрази отново в човек и се втренчи в животните.

— Хмм. Много интересно. Изобщо не се страхуват от мен.

Станах и започнах да развалям лагера.

— Загубил си туристическите си дрехи, мистър. Пак си в черно.

— Не, не съм. Оставих ги ей там в дърветата. Ще се върна.

След закуска отидохме до голямата конструкция, която бяхме видели предния ден. Беше огромна, направена от дърво и очевидно много стара. По голям дървен наклон се стигаше горе в нея. Когато се приближихме, възкликнах:

— Това е лодка!

— Не мисля, Келс. Прекалено голямо е, за да е лодка.

— Такова е, Кишан. Мисля, че е ковчегът!

— Кое?

— Ковчегът — Ноевия ковчег. Помниш ли, когато господин Кадам разказваше за всички митове за потопа? Е, ако това наистина е планината, където Ной е спрял на суша, тогава това трябва да са останките от лодката му! Ела!

Проправихме си път нагоре до масивното дървено съоръжение и надникнахме вътре. Искях да се покатеря вътре и да огледам наоколо, но Кишан ме предупреди:

— Чакай, Келс. Дървото гние. Нека аз да отида пръв и да проверя. — Той изчезна в зейналата паст на конструкцията и се появи няколко минути по-късно. — Мисля, че ще е достатъчно безопасно, ако стоиш точно зад мен.

Последвах го вътре. Беше тъмно, но там, където дървото беше опадало от горната част, назъбени пролуки пропускаха слънчевата светлина. Бях очаквала да видя нещо като ясли, за да държат животните на място, но не открих такива. Наистина имаше няколко нива с дървени стъпала, но Кишан мислеше, че стълбите ще са прекалено опасни. Извадих фотоапарат и щракнах няколко снимки за господин Кадам.

По-късно, докато напускахме дървената реликва, казах:

— Кишан... имам теория. Мисля, че Ноевият ковчег наистина е излязъл на суша тук, а животните, които видяхме, са потомци на онези първи животни. Затова се държат различно. Не са живели никъде, освен тук.

— Само защото едно животно живее в рая, не означава, че не притежава никакви инстинкти. Инстинктите са много силни. Инстинктът да защитиш територията си, да ловуваш за храна, и да... — той ме погледна остро — да си намериш другар... могат да бъдат много мощни.

Прочистих гърло:

— Правилно. Но храната тук е в изобилие и съм сигурна, че имат много... — магнах с ръка във въздуха — другари, които се разхождат наоколо.

Той повдигна вежда:

— Може би. Но откъде знаеш, че винаги е така? Може би тук зимата идва по различно време.

— Може би, но не мисля така. Видях да растат цветя, които цъфтят през пролетта, но видях и такива, които разцъфват есенно време. Странно е. Почти сякаш... най-доброто от всичко. Всички животни са свършени и добре нахранени.

— Да, но още не сме видели никакви хищници.

— Вярно е. Ще бъдем нащрек.

Извадих бележник и започнах да подреждам по категории нещата, които бяхме видели. Мястото наистина приличаше на рай, а доколкото изглеждаше, Кишан и аз май бяхме единствените двама души тук. Свежото ухание на цветя, ябълки, цитруси и трева витаеше наоколо. Въздухът беше с идеална температура — не прекалено горещо и не прекалено студено.

Изглеждаше като добре поддържана градина. Не можех да видя нищо, наподобяващо плевел. Помислих си, че би било невъзможно този пейзаж да се поддържа по естествен начин. Открихме свършено птиче гнездо с петнисти сини яйца. Птиците родители седяха и чуруликаха щастливо, без изобщо да се смутят, когато се приближихме да огледаме яйцата им.

Направих също и списък на всички животни, с които влязохме в контакт. До ранния следобед бяхме видели стотици различни животни,

за които знаех, че не би трябвало да живеят в подобна среда — слонове, камили и дори кенгуру.

В късния следобед за пръв път видяхме хищници — прайд лъвовете. Кишан ги беше подушил на миля от територията им и решихме да навлезем да ги погледнем по-отблизо. Накара ме да се покатеря на едно дърво, докато разучаваше. Накрая се върна с удивено изражение.

— Близо до прайда има голямо стадо антилопи, но пасат точно до котките! Видях една лъвица да яде нещо червено, за което предположих, че е месо, но се оказва, че е било плод. Лъвовете ядяха ябълки.

Тръгнах да слизам. Кишан ме хвана през кръста и ме смъкна надолу.

— А-ха! Значи теорията ми беше правилна. Това наистина е като Райската градина. Животните не ловуват.

— Изглежда, че си била права. И все пак, просто за по-сигурно, ми се ще да оставя известно разстояние между нас и лъвовете, преди да се разположим на лагер.

По-късно видяхме други хищници — вълци, пантери, мечки и дори още един тигър. Те не понечиха да ни нападнат. Всъщност вълците бяха дружелюбни като кучета и се приближиха до нас, за да ги погалим.

Кишан изсумтя:

— Това е странно. Смуцаващо е.

— Знам какво имаш предвид, но... ми харесва. Искан ми се Рен да можеше да види това място.

Кишан не реагира, освен че ме накара да оставим глутницата вълци и да продължим нататък.

По здрач се натъкнахме на сечище на сред една гора, което беше пълно с нарциси. Точно бяхме започнали да устройваме лагера си, когато чух тихата, завладяваща музика на флейта. И двамата застинахме. Това беше първият признак за човешко присъствие.

— Какво да правим? — попитах.

— Нека отида да погледна.

— Мисля, че би трябвало да идем и двамата.

Той сви рамене, и аз тръгнах бавно зад него. Последвахме долитащите нотки от тайнствения звук и открихме „източника“ на

музиката да седи на издигнат камък до един ручей, свирейки на тръстикова флейта. Създанието държеше внимателно тръбичките на инструмента между двете си ръце и тихо вдъхваше въздух в тях през присвитите си устни. Когато колебливо се приближихме, той спря да свири и ни се усмихна.

Очите му бяха яркозелени, разположени върху красиво лице. Сребрилата му коса стигаше точно под раменете и падаше свободно на гърба. Два малки, кафяви, гладки като кадифе рога се подаваха от горния край на сребристите му кичури, напомняйки ми за млад елен, на когото тъкмо му покарват рога. Беше малко по-дребен от обикновен човек, а кожата му беше бяла с лек люляков оттенък. Беше бос и носеше панталони, които имаха вид сякаш бяха направени от сърнешка кожа. Ризата му беше с дълги ръкави и с цвят на нар.

Той окачи флейтата на врата си и ни погледна:

— Здравейте.

Кишан отвърна предпазливо:

— Здравей.

— Чаках ви да дойдете. Всички чакахме.

Попитах:

— Кои „ние“?

— Ами, първо аз. После силваните и феите.

Озадачен, Кишан попита:

— Очаквали сте ни?

— О, да. Отдавна, всъщност. Сигурно сте уморени. Елате с мен и ще ви дадем нещо освежаващо.

Кишан стоеше като вкопан в земята. Заобиколих го.

— Привет. Аз съм Келси.

— Радвам се да се запознаем. Аз се казвам Фавн.

— Фавн? Чувала съм това име преди.

— Така ли?

— Да! Ти си Пан!

— Пан? Не. Определено съм Фавн. Поне така ми казва семейството ми. Елате с мен.

Той се изправи, прескочи една скала и изчезна през гората по една каменна пътека. Обърнах се и хванах ръката на Кишан:

— Хайде. Имам му доверие.

— Аз не.

Стиснах ръката му и прошепнах:

— Всичко е наред. Мисля, че можеш да го надвиеш.

Кишан стисна по-здраво ръката ми и ми позволи да го поведе след водача ни.

Последвахме Фавн през дърветата и скоро чухме звънливия смях на много хора. Когато наближихме селището, осъзнах, че никога преди не бях чувала хора да издават такъв звук. Беше неземно.

— Фавн... какво са силваните?

— Те са дървесният народ, дървесните нимфи.

— Дървесни нимфи ли?

— Да. Няма ли дървесни хора там, откъдето идваш?

— Не. И феи нямаме.

Той изглеждаше объркан:

— Какви хора се появяват от някое дърво, когато се разцепи?

— Доколкото знам, никой не се появява. Всъщност не мисля, че някога съм виждала дърво да се разцепва, освен ако не го удари мълния или някой го отсече.

Той спря стреснат.

— Твоят народ сече дървета?

— В моята страна? Да, сече.

Той поклати печално глава:

— Много се радвам, че живея тук. Бедните дървета. Чудя се какво ли ще стане с всички бъдещи поколения.

Погледнах Кишан, който едва доловимо поклати глава, а после ни поведе нататък.

Вече се стъмваше. Пристъпихме под широка арка, обкичена със стотици миниатюрни пълзящи рози във всевъзможни цветове, и влязохме в селото на силваните. Фенери висяха от усукани като въжета лози, които се спускаха от най-големите дървета, които бях виждала. Светлинките във фенерите се поклащаха нагоре-надолу в стъклениците си „къщички“, всяка в различен ярък цвят — розово, сребристо, тюркоазено, оранжево, жълто и виолетово. При по-внимателен оглед видях, че светлините бяха живи същества. Бяха феи!

— Кишан! Погледни! Сияят като светулки!

Феите приличаха на големи пеперуди, но сиянието не идваше от телата им. Меката светлина се излъчваше от пъстрите им криле, които

се отваряха и затваряха лениво, докато създанията стояха кацнали на дървено възвишение.

Посочих едно:

— Това да не са...?

— Светлините на феите? Да. Редуват се да светят по два часа вечер. Обичат да четат, докато си изпълняват задължението. Това ги държи будни. Ако заспят, светлините им угасват.

Промърморих:

— Ясно. Разбира се.

Фавн ни поведе по-нататък в селището. Малките къщички бяха построени от влакнести преплетени растения и подредени в кръг около тревисто пространство. Централната част бе подредена за пиршество. Зад всяка къщичка се издигаше гигантско дърво, извисяващите се корони се простираха във всички посоки, преплитайки клоните си с тези на съседните дървета, като създаваха красива зелена беседка над нас.

Фавн вдигна музикалния си инструмент и засвири весела мелодия. Дребни, гъвкави хора започнаха да се стичат навън от къщурките си и заскачаха от скривалищата си в листата.

— Елате. Елате да се срещнете с онези, които чакахме. Това е Келси, а това е Кишан. Да ги приветстваме с „добре дошли“.

Приближиха се светнали лица. Всички бяха среброкоси и зеленооки като Фавн. Красивите мъже и жени бяха облечени в блещукащи дрехи от паяжина в ярките цветове на цветята, които растяха навсякъде.

Фавн се обърна към мен:

— Да се нахраните ли искате първо, или да се изкъпете?

Изненадана, казах:

— Първо да се изкъпем. Ако не е проблем.

Той се поклони:

— Разбира се. Антрасиа, Фиала и Диопея, ще заведете ли Келси в плитчините, където се къпят жените?

Три прекрасни силвани от групата се приближиха свенливо до мен. Две ме хванаха за ръцете, докато третата ме изведе от поляната и ме въведе в гората. Кишан ме гледаше навъсено, очевидно недоволен, че ни разделят, но забелязах, че той също скоро беше отведен в друга посока.

Жените бяха малко по-дребни от Фавн, с около една глава по-ниски от мен. Придружителките ми тръгнаха по една пъстро осветена от услужливи феи пътека и стигнахме до кръгло, хлътно езеро, подхранвано от малък ручей. Водата падаше от по-едрите камъни към по-малките, а после се стичаше в езерцето, създавайки малка скрита струя. Действаше като широка чешма, която течеше постоянно.

Те ми свалиха раницата и изчезнаха, докато аз свалях останалите си дрехи и стъпих в басейна. Изненадах се, че беше топъл. Дълъг, потопен под водата камък, твърде удобен, за да е поставен там от природата, се простираше по дължината на арката в басейна, служейки като брод, а после — и като място за сядане, щом влязох във водата.

След като си намокрих косата, трите нимфи се върнаха и донесоха купи с благоуханни течности. Оставиха ме да избира благовонието, което ми харесва, и ми подадоха мъхеста топка, която служеше като сунгер за баня. Изстъргах мръсотията от кожата си с ароматния сапун, докато Фиала втри в косата ми три различни неща, като всеки път ме караше да се изплакна под малкия водопад.

Светлините на феите сияеха топло. Когато излязох от басейна и жените обвиха тялото и косата ми с мек плат, усещах приятен гъдел по кожата и скалпа и се чувствах отпусната и освежена. Антрасиа втри благоуханен лосион в кожата ми, докато Фиала се зае с косата ми. Диопея изчезна за кратко и се върна с красива сиво-зелена рокля от паяжина, избродирана с блещукащи цветя.

Посегнах да докосна роклята.

— Прекрасна е! Бродерията е толкова фина, че цветята изглеждат истински.

Тя се изкикоти:

— Истински са.

— Невъзможно! Как ги зашихте вътре?

— Не сме ги зашили вътре. Посадихме ги вътре. Помолихме ги да бъдат част от тази рокля и те се съгласиха.

Антрасиа попита:

— Не ти ли харесва?

— Влюбена съм в нея! Много ще съм щастлива да я нося.

Всички се усмигнаха и затананикаха доволно, докато работеха по мен. Когато свършиха, изнесоха сребърно огледало, поставено в овална рамка, украсена с извити цветя.

— Какво мислиш, Келси? Доволна ли си от външността си?

Втренчих се в момичето в огледалото:

— Това аз ли съм?

Те избухнаха в звънък кикот:

— Да, разбира се, ти си.

Стоях зашеметена. Босоногата жена, която ме гледаше от огледалото, имаше големи кафяви очи като на кошута и мека кожа с цвят на сметана, която сияеше от здраве. Искрящи зелени сенки за очи подчертаваха очите ми, а миглите ми бяха дълги и тъмни. Устните ми блестяха от ябълковочервен гланц, а бузите ми имаха подобаващ розов цвят. Зелената рокля от паяжина беше в гръцки стил и ме правеше да изглеждам по-налята и с повече извивки, отколкото бях в действителност. Беше драпирана на раменете ми, обвита около талията и се спускаше към земята на дълги дипли от кръста надолу. Косата ми се спускаше свободна и вълниста по гърба и свършваше точно над кръста. Не си бях дала сметка, че сега косата ми е толкова дълга. Беше украсена с цветя и криле от пеперуди. Не! Крилете помръдваха леко. Феите придържаха косата ми на вълнисти кичури.

— О! Не е нужно да остават в косата ми. Сигурна съм, че има други неща, които биха предпочели да правят.

Фиала поклати глава:

— Глупости. За тях е чест да красят кичурите на прекрасно момиче като теб. Казват, че косата ти е красива и мека, и е все едно си почиват в облак. Те са най-щастливи, когато служат. Моля те, позволи им да останат.

Усмихнах се:

— Добре, но само докато трае вечерята.

Трите жени силвани се суетиха и пърхаха над мен още няколко минути, а после обявиха, че имам подобаващ вид. Тръгнахме обратно към селото. Точно преди да стигнем мястото на пиршеството, Диопея ми подаде букет благоуханни цветя, който да внесе със себе си.

— Тъ... нали няма да се омъжвам или нещо такова?

— Да се омъжваш? Не, защо?

Фиала каза:

— Искаш ли да се омъжиш?

Махнах с ръка:

— О, не, просто се сетих за това заради красивата рокля и букета цветя.

— Такива са брачните обичаи на твоята страна?

— Да.

Диопея изчурулика:

— Е, ако действително искаш да се омъжиш, мъжът ти наистина изглежда много красив.

Трите жени отново се разкикотиха и посочиха към трапезата за пиршеството, където седеше Кишан, очевидно смутен. Изтичаха до масата и изчезнаха в среброкосата група. Трябваше да призная, че Диопея има право. Кишан наистина изглеждаше много красив. Бяха го облекли в бели панталони и синя, тънка като паяжина риза, изработена от същата материя като моята рокля. И той се беше изкъпал. Засмях се, докато оглеждаше силваните, очевидно чувствайки се не на място.

Сигурно ме беше чул, защото вдигна поглед и огледа тълпата. Очите му се спряха върху мен и се стрелнаха нататък, все още търсещи. Не ме позна! Засмях се отново; този път очите му се стрелнаха обратно към мен и се задържаха. Изправяйки се бавно, той тръгна към мен. Огледа ме от глава до пети с широка усмивка на лицето и нададе силен смях.

Подразнена, попитах:

— На какво се смееш, мистър?

Той взе двете ми ръце в своите и ме погледна в очите:

— Абсолютно нищо, Келси. Ти си най-очарователното създание, което съм виждал в живота си.

— О! Благодаря. Но защо се разсмя?

— Разсмях се, защото съм късметлията, на който се пада да те види така, да бъде с теб в този рай, докато Рен трябваше да бъде преследван от маймуни и да се сражава с дървета-игли. Очевидно на мен се падна по-хубавата мисия.

— Безспорно да, поне дотук. Но ти забранявам да го дразниш заради това.

— Шегуваш ли се? Имам намерение да те снимам и да му обясня всичко много подробно. Всъщност, не мърдай оттам. — Той изчезна и се върна с фотоапарат.

Намръщих се:

— Кишан.

— Рен би искал снимка. Повярвай ми. Сега се усмихни и си дръж цветята. — Той направи няколко снимки, после пъкна малкия фотоапарат в джоба си и взе ръката ми: — Прекрасна си, Келси.

Изчервих се от комплимента, но неусетно ме обзе чувство на меланхолия. Помислих си за Рен. Той щеше да се влюби в това място. Беше като сцена от „Сън в лятна нощ“. Той щеше да е красивият Оберон, а аз — Титания.

Кишан докосна лицето ми.

— Тъгата се върна. Сърцето ми се къса, Келс. — Наведе се и ме целуна леко по бузата. — Ще ми окажеш ли честта да ме придружиш на вечеря, *apsaras rajkumari*?

Опитах се да се изтръгна от унеса си и му се усмигнах:

— Да, ако ми кажеш как ме нарече току-що.

Златистите му очи проблеснаха:

— Нарекох те принцеса, принцеса фея, за да съм точен.

Засмях се:

— Тогава как би нарекъл себе си?

— Аз съм красивият принц, естествено. — Той преплете ръката ми със своята и ми помогна да седна. Фавн се настани на един стол срещу нас, като се разположи до една прекрасна силвана.

— Може ли да ви запозная с нашата владетелка?

— Разбира се — казах.

— Келси и Кишан, представям ви Дриопа, която носи титлата кралица на силваните.

Тя ни кимна изискано и се усмигна, после обяви:

— Време е за пиршеството! Наслаждавайте се!

Не знаех откъде да започна. Блюда с фини, изящни като дантела сладки и медени сладкиши бяха поставени до пухкави лимонови мерингови тарталети, подноси с плодове в захарни сиропи, миниатюрни кишове и тънки палачинки с канела. Загребах порция салата от глухарчета с дресинг от сушени плодове и лайм и порция от някакво тестено изделие от ябълка, лук и гъби с печено сирене „Стилтън“. Изнесоха и други блюда с пудинг от захаросани сливи, кифлички със сини боровинки, тиквени сладки с пълнеж от крем-сирене, меки хлебчета с подобно на сметана масло и конфитюри и желета с парченца плодове.

Пихме подсладен с мед цветен нектар и пъпешови шприцови. Кишан ми подаде плодово предястие. Беше мъничък сладкиш от ядки, напълнен с малини и увенчан с прясна сметана. Всички неща за ядене бяха малки, с изключение на последния сладкиш — великанско ягодно лакомство от бисквитено тесто. Червена глазура се стичаше отстрани по белия кейк, който беше напълнен със сладки червени ягоди и пухкав крем. Беше увенчан с купища бита сметана, отгоре поръсен със захар и се сервираше с мляко.

Когато свършихме, аз се наведох към Кишан и казах:

— Нямах представа, че вегетарианците си хапват толкова добре.

Той се засмя и загреба нова порция от бисквитения сладкиш.

Попих устни със салфетката си:

— Фавн. Може ли да ти задам един въпрос?

Той кимна.

— Открихме останките от ковчега. Знаеш ли за Ной и за животните тук?

— О! Лодката ли имаш предвид? Да, видяхме лодката да спира сред хълмовете и се появиха всякакви създания. Много от тях напуснаха нашето царство и влязоха във вашия свят, включително хората, които бяха в лодката. Някои от създанията решиха да останат. Други създадоха цели поколения от потомци, а после се върнаха при нас. Съгласихме се да позволим на всички да останат, ако спазват закона на нашата земя — че нито едно създание не може да наранява друго.

— Това е... удивително.

— Да, прекрасно е, че толкова много от животните се върнаха при нас. Намират покой тук.

— Ние също. Фавн... дошли сме да търсим нещо, наречено олтарен камък или жертвен камък. Виждали ли сте го?

Всички силвани поклатиха глави, когато Фавн отговори:

— Не. Боя се, че не знаем за такъв камък.

— А огромно дърво, високо хиляди футове?

Той се замисли за миг, а после поклати глава:

— Не. Ако има такова дърво или такъв камък, те се намират извън нашето царство.

— Искаш да кажеш обратно в моя свят?

— Не непременно. Има други части от този свят, над които нямаме контрол. Стига да вървиш из земите ни под нашите дървета, си в безопасност, но напуснеш ли веднъж техния завет, вече не можем да те защитим.

— Разбирам. — Разочаровано се отпуснах обратно на мястото си. Той се разведри:

— Можеш обаче да намериш отговора, който търсиш, ако спиш в Горичката на сънищата. За нас това е специално място. Ако имаме труден въпрос, който трябва да получи отговор, или ако имаме нужда от напътствия, спим там и можем да открием отговора или да сънуваме бъдещето и да осъзнаем, че въпросът в крайна сметка не е бил толкова важен.

— Може ли да опитаме, моля те?

— Разбира се! Ще ви заведем.

Група развълнувани силвани започнаха да бърбят в другия край на масата.

— Колко знаменателно, че дойдохте в този момент! Едно от дърветата се разцепва! — обясни Фавн. — Елате да видите, Келси и Кишан. Елате да видите раждането на една дървесна нимфа.

Кишан държеше ръката ми, докато Фавн ни заведе зад една от къщичките до дървото отзад. Целият град чакаше в подножието на дървото и тананикаше тихо.

Фавн прошепна:

— Тези дървета предшестват вашия Ной и неговата лодка с животни. Родили са много поколения силвани. Всяка къщичка, която виждате, е разположена пред семейното дърво. Това означава, че всички, които живеят в къщичката, са родени от дървото майка зад нея. Времето приближава. Погледнете нагоре. Виждате ли как другите дървета предлагат подкрепата си?

Хвърлих поглед нагоре към листатата беседка над главите ни и наистина изглеждаше сякаш клоните стискаха обраслите с листа пръсти на дървото, което се напрягаше наблизо. Издаваше пукащи звуци, подобни на стонове, а листата трепереха над нас.

Дървесните нимфи, изглежда, се бяха съсредоточили върху голяма, възлеста издатина, която се издуваше близо до един нисък клон. Дървото потрепери, когато дългият клон потръпна. След няколко напрегнати мига, в които слушах дълбоките тътнещи звуци на дървото

и гледах как стволът се разширява и свива, толкова бавно, че нямаше да забележа, ако не внимавах, най-долният клон се откърши от огромния ствол с ужасен пукот.

Нимфите спряха да пеят и над събранието се спусна тишина. Клонът висеше свободно, докосвайки земята близо до нас, придържан само от кората на дървото. Сребриста главица се гушеше в пролуката, където основата на клона се съединяваше със ствола.

Група силвани се приближиха и взеха да гукат, говорейки тихичко на малкото създание, почиващо в дървото. Внимателно го вдигнаха, измъкнаха го навън и го увиха в одеяло. Един член на групата повдигна малкото бебе силван във въздуха и обяви: „Момче е!“. Те изчезнаха в къщата, докато всички ликуваха. Друга група силвани внимателно отстрани треперещия клон от дървото и намаза кремообразен мехлем върху нарушения овал в ствола, където се беше намирал клонът.

Около дървото затанцуваха силвани, а мънички феи литнаха нагоре в короната и осветиха всички клони с пърхащите си криле. Когато празненството приключи, беше късно.

Докато Фавн ни водеше към Горичката на сънищата, го попитах:

— Значи сега знаем откъде идват силваните, но какво за феите? И те ли се раждат от дърветата?

Той се засмя:

— Не. Феите се раждат от розите. Когато цветът увехне, го оставяме за семе. Набъбва пъпка и когато му дойде времето, се ражда фея с криле в цвета на розата.

— Безсмъртни ли сте? Вечно ли живеете?

— Не. Не безсмъртни, но наистина живеем дълго. Когато някой от силваните умре, полагат тялото му да почива в корените на дървото майка и неговите спомени стават част от бъдещите поколения. Феите умират само ако тяхната роза умре, така че могат да живеят дълго, но са будни само вечер. Денем си намират цвете, върху което да си почиват, а телата им се преобразяват в утринна роса. Нощем се превръщат отново във феи. А, ето, пристигнахме в Горичката на сънищата.

Беше ни въвел в уединено кътче. Приличаше на младоженски апартамент за феи. Високи дървета поддържаха легло от листа, което висеше от увивни растения. Кошници с уханны цветя висяха от всеки

ъгъл. Възглавници и завивки от паяжини бяха украсени с бродерия от виещи се лози и листа, а феите ни бяха последвали вътре и бяха заели местата си във фенерите.

— Всяко едно от четирите големи дървета, които крепят беседката, е разположено в една от четирите посоки — север, юг, изток и запад. Най-хубавите сънища се получават, когато главата сочи на запад, така че се събуждате със слънцето на изток. Късмет и сладки сънища. — Той се усмихна и изчезна, вземайки две феи със себе си.

Размърдах се смутено:

— Ъмм, това е малко неловко.

Кишан се взираше в леглото, сякаш то му беше смъртен враг. Обърна се към мен и галантно се поклони:

— Не се безпокой, Келси. Ще спя на земята.

— Правилно. Но, ъъ, ами ако сънят се яви на теб?

— Мислиш ли, че има значение дали съм в леглото, или не?

— Нямам представа, но просто за всеки случай мисля, че е по-добре да се присъединиш към мен.

Той се вцепени:

— Чудесно. Но ще спим с гръб един към друг.

— Дадено.

Покатерих се в леглото първа и се отпуснах в меките пухени постелки и възглавницата. Леглото се полюшваше напред-назад като хамак. Кишан мърмореше, докато прибираше раницата. Долових откъслечни фрази. Имаше нещо за принцеса фея и как очаква от мен да спя, и по-добре е Рен да го оцени, и т.н., и т.н. Потиснах един пристъп на смях и се претърколих на една страна. Той издърпа тънката като паяжина завивка над мен, а после почувствах как леглото се люшна, когато легна до мен.

Лек ветрец разроши нежно косата ми и чух как Кишан избъбри:

— Дръж си косата от твоя край, Келс. Гъделичка ме.

Засмях се:

— Извинявай.

Преметнах косата си през рамо. Той помърмори още малко, нещо за повече, отколкото един мъж може да понесе, и се размърда тихо. Заспах бързо и сънувах ярки, живи сънища за Рен.

В един сън той не ме позна и се извърна от мен. В друг се смееше и беше щастлив. Бяхме отново заедно и той ме прегърна силно

и каза, че ме обича. Сънувах дълго въже, осветено от огън, и черна перлена огърлица. В друг сън бях под водата, плувайки редом с Рен, и бяхме заобиколени от пасажи пъстри риби.

Въпреки че сънувах много ясно, нямаше и намек за жертвения камък. Събудих се разочарована и открих, че съм спала нос до нос с Кишан. Той беше праметнал ръка над мен, а главата му беше положена върху косата ми, притискайки ме към леглото.

Сбутах го:

— Кишан. Кишан! Събуди се!

Той се събуди само отчасти и ме притегли по-близо.

— Шшт, заспивай отново. Още не е сутрин.

— Да, сутрин е. — Побутнах го в ребрата. — Време за събуждане. Хайде!

— Добре, скъпа, но първо ми дай целувка. Един мъж има нужда от известна мотивация, за да се измъкне от леглото.

— Подобна мотивация държи един мъж в леглото. Няма да те целуна. Сега ставай.

Той се разбуди стреснато. Объркан, изпъшка и разтърка очи:

— Келси?

— Да, Келси. Ти кого сънуваше? Дурга?

Той застина и примигна два пъти.

— Изобщо не ти влиза в работата. Но, за твое сведение, наистина сънувах олтарния камък.

— Наистина ли? Къде е?

— Не мога да го опиша. Ще трябва да ти покажа.

— Добре. — Изскочих от леглото и си оправих роклята.

Кишан ме загледа и коментира:

— Сега си по-красива от снощи.

Засмях се:

— Да, правилно. Чудя се защо ти сънува жертвения камък, а не аз.

— Навярно снощи си заспала с различни мечти в ума.

Устата ми увисна отворена. Беше прав. Изобщо не бях мислила за камъка, преди да заспя. Мислите ми бяха изцяло фокусирани върху Рен.

Кишан ме наблюдаваше любопитно.

— А ти какво сънува нощес, Келс?

— Това също не е твоя работа.

Той присви очи и се намръщи:

— Забрави. Мисля, че и сам мога да се досетя.

Кишан пое начело, когато тръгнахме да се връщаме в селото на силваните. Недалече оттам спря и затича обратно към Горичката на съницата.

— Веднага се връщам. Забравих нещо — подвикна през рамо.

Когато се върна, се беше ухилил от ухо до ухо, но колкото и упорито да се опитвах, не можах да го накарам да ми каже какво го беше направило толкова щастлив.

19. ЛОШИ НЕЩА

Закусихме отново със силваните и ни подариха нови дрехи. Връчиха и на двама ни леки ризи, панталони в цвят таки, които леко сияеха, и подплатени с плюш ботуши. Попитах дали са кожени и мирните създания не знаеха за какво говоря. Когато обясних, те изглеждаха шокирани и казаха, че в царството на силваните никой не вреди на животните. Казаха, че феите тъчели всичките им платове и че на земята нямало толкова фина или мека и прекрасна материя.

Съгласих се с тях. Те ни казаха, че докато някой пътува из царството на силваните, прекрасното на изтъквания от феите плат е, че закачиш ли го на клона на някое дърво през нощта, феите почистват и поправят дрехите, докато спиш. Благодарихме им за даровете и се насладихме на почивката си. Докато се разполагахме на закуска, Фавн се появи, понесъл едно малко дете, и каза:

— Преди да тръгнете, имаме да ви помолим за една услуга. Семейството с новороденото бебе помоли да кръстите детето им, преди да потеглите.

Избъбрих:

— Сигурни ли сте? Ами ако му дам име, което не им харесва?

— Всяко име, което му дадеш, ще бъде чест за тях.

Преди да успея да изрека друго възражение, той положи миниатюрното дете в ръцете ми. Две малки зелени очи вдигнаха поглед към мен от мекото одеяло. Той беше прекрасен. Подруснах го леко в ръце и взех да му гукам. Посегнах с пръст да го потупам леко по носа и да докосна меката му като пух сребриста коса. Малкото бебе, много по-подвижно, отколкото щеше да е едно новородено човешко бебе, протегна ръчичка да улови кичур от косата ми и дръпна.

Кишан се надвеси и внимателно измъкна косата ми от пръстите на бебето. После отметна останалата част от косата ми през рамото. Посегна да докосне ръчичката на бебето и то сграбчи пръста му. Той се засмя:

— Има силна хватка.

— Наистина. — Вдигнах поглед към Кишан. — Бих искала да го кръстя на дядо ти, Тарак, ако нямаш нищо против.

Златистите очи на Кишан заискриха:

— Мисля, че би му харесало да си има съименник.

Когато казах на Фавн, че бих искала името на бебето да бъде Тарак, силваните нададоха ликуващи възгласи. Тарак се прозина сънено, без да се впечатли от новото си име, и започна да си смуче палеца.

Кишан обгърна раменете ми с ръка и се наведе да прошепне:

— Ще бъдеш добра майка, Келси.

— Точно сега съм по-скоро леля. Ето. Твой ред е.

Подадох бебето на Кишан и той положи малкото създание в сгъвката на ръката си и му заговори тихо на родния си език. Отидох да се преоблека и да си сплета косата. Когато се върнах, той люлееше спящото бебе в прегръдките си и се взираше замислено в лицето му.

— Готов ли си да тръгваме?

Той вдигна поглед към мен с нежно изражение:

— Мисля, че да. Само да се преоблека и аз.

Предаде бебето на семейството му. Преди да тръгне, лекичко докосна с пръст бузата ми и ми се усмихна. Докосването му беше колебливо и нежно. Когато се върна, се сбогувахме със силваните и взехме багажа си, който сега съдържаше тънката ми паяжинена рокля, няколко медени сладкиша и шишенце с цветен нектар, и се отправихме на изток.

Изглежда, Кишан знаеше къде отива, затова тръгна начело. Често го хващах да ме наблюдава, взирайки се в мен със странна усмивка на лицето. След като вървахме около час, попитах:

— Какво ти става днес? Държиш се различно.

— Така ли?

— Да. Искаш ли да споделиш?

Той се поколеба за един дълъг миг, а после въздъхна:

— Един от сънищата ми беше за теб. Седеше облегната в едно легло, уморена, но щастлива и прекрасна. Държеше в ръце новородено момченце. Нарече го Аник. Беше твой син.

— О! — *Това обяснява защо се отнася различно към мен.* — Имаше ли... някой друг там с мен?

— Имаше, но не можах да видя кой.

— Разбирам.

— Той приличаше на нас, Келси. Искам да кажа... или е на Дхирен, или... е мой.

Какво? Наистина ли казва каквото си мисля, че казва? Извиках в ума си образа на сладко невръстно момченце с наситено сините очи на Рен; в един миг очите смениха цвета си и станаха златисти като аризонска пустиня. Прехапах нервно устна. Това не беше добре. Възможно ли беше Рен да не оцелее? Някак в крайна сметка да остана с Кишан? Знаех, че Кишан има чувства към мен, но не можех да си представя някакво бъдеще, в което бих избрала него вместо Рен. Може би нямаше да имам избор. Трябваше да разбера!

— А видя ли... въ... очите на бебето?

Той се поколеба и се вгледа внимателно в лицето ми, после каза:

— Не. Очите му бяха затворени. Спеше.

— О! — Тръгнах отново напред.

Той ме спря и докосна ръката ми:

— Веднъж ме попита дали искам дом и семейство. Не мислех, че някога бих го искал без Йесубай, но като те видях така в съня си, с онова малко бебе... да, искам. Искам го. Искам... теб. Видях го и изпитах... собственическо чувство и гордост. Наистина искам живота, който видях в съня си, Келс. Помислих си, че е редно да знаеш това.

Безмълвно кимнах и се раздвижих смутено, докато ме наблюдаваше.

Той попита:

— Има ли някой твой сън, който би искала да споделиш с мен?

Поклатих глава и се заиграх с подгъва на изтъканата си от феите риза:

— Не, всъщност не.

Той изсумтя и отново тръгна напред.

Бебе? Винаги бях искала да бъда майка и да имам семейство, но никога не си бях представяла, че ще имам двама мъже братя, състезаващи се за вниманието ми. Ако Рен по някаква причина не оцелее... Не. Ще спра тази посока на мислене още сега. Ще оцелее! Ще направя всичко по силите си да открия Локеш. Ако това ме излага на опасност, така да бъде.

Вървахме цял следобед, като спирахме да си почиваме по пътя. Бях изключително смутена от признанието на Кишан. Не исках да се

занимавам с това. Не исках да го нараня. Имаше толкова много нерешени въпроси. В ума ми се оформяха думи, но не можех да намеря куража да засегна темата. Лоша работа!

Сърцето ми крещеше, че иска Рен, но умът ми напомняше, че невинаги получаваме каквото искаме. Исках си и родителите обратно, а това беше невъзможно. Мислите ми бушуваха като кипяща вода, с идеи и мисли, избухващи в обвито в пара небитие, когато стигнеха повърхността.

Не говорехме много, освен, за да кажем нещо от рода на „Внимавай с онзи пън“, или „Внимателно с локвата“. Сега ми се струваше различно да разговарям с Кишан, неловко. Струваше ми се, че очаква нещо от мен, нещо повече, отколкото можех да му дам.

Той поведе към редица от хълмове и се отправи към малка пещера в подножието на един. Когато пристигнахме, надникнах в мрачното дълбоко място.

— Страхотно. Още една пещера. Не обичам пещери. Дотук опитът ми с тях не е хубав.

Той отвърна:

— Всичко ще бъде наред. Довери ми се, Келс.

— Както кажеш. Води нататък, ако обичаш.

Чух бръмчене, което ставаше все по-силно, колкото по-навътре навлизахме. Беше тъмно. Извадих фенерчето си и го завъртях наоколо. Светлината проникна през терена отгоре на няколко места, осветявайки скалите и земята с тънки стълбчета светлина. Нещо докосна лицето ми. Пчели! Пещерата беше пълна с пчели. От стените капеше пчелен восък. Сякаш бяхме влезли в огромен кошер. В средата на пещерата върху пиедестал беше поставен каменен предмет с дупка на върха, който приличаше доста на кошер.

— Олтарният камък!

Една пчела се промъкна надолу по яката на ризата ми и ме ужили.

— Оу! — Цапнах насекомото с ръка.

— Шшт, Келс. Тихо. Ще ни закачат по-малко, ако се движим бавно и тихо и приключим с това, което дойдохме да направим.

— Ще опитам.

Рояци пчели кръжаха гневно около нас. Имах нужда от цялата си решителност, за да не ги прогоня грубо от тялото си. Няколко бяха

кацнали върху дрехите ми, но изглеждаше, че жилата не можеха да пробият изтъкания от феите плат. Почувствах ужилване по китката си и мушнах ръце в дългите си ръкави, като ги придържах затворени. Приблжих се до камъка и погледнах вътре.

— Не се случва нищо — казах.

— Опитай се да използваш силата си.

Кишан беше ужилен няколко пъти по лицето; всъщност, веждата му отичаше. Изтръсках ръце от ръкавите си и трепнах, когато една пчела се възползва от възможността да се прокрадне нагоре по ръката ми. Положих двете си длани от двете страни на камъка и призовах горещината да се надигне от корема ми. Огнена топлина се стрелна надолу по ръцете ми и навътре в камъка.

Камъкът стана жълт, после оранжев, а после — яркочервен. Чух съскащ звук отвътре и усетих мирис на газове изпарения. Пушлив газ започна да изпълва пещерата и пчелите станаха мудни и отпуснати. Пльоснаха на пода на пещерата като тлъсти дъждовни капки и заспах.

— Мисля, че може би ще трябва да вдишаш изпаренията, Келс, като онези оракули, за които говореше господин Кадам.

— Добре, готово.

Надвесвайки се, вдишах дълбоко. Видях комети и цветове. Очертанията на Кишан станаха разкривени, тялото му — усукано и издължено. После бях всмукана в мощно видение. Когато се събудих, бяхме отново в джунглата, а Кишан мажеше ужилванията ми с някакво лепкаво вещество с цвят на ларви. Да кажа, че от мазилото се носеше силен мирис, би било ужасно слабо казано. Вонята проникваше в косата ми, в дрехите ми и във всичко около нас.

— Ъх! Това нещо е гадно! Какво е?

Той протегна към мен една стъкленица:

— Силваните ни го дадоха, когато им казах, че ни предстои да видим много пчели. Никога не бяха чували за пчели, които жият, но мажат с този мехлем дърветата, за да излекуват нараняването, когато вятърът откърши някой клон. Смятаха, че ще помогне.

— Кога им каза, че ще ходим в пещера с пчели?

— Когато ти се преобличаше. Те казаха, че тази пещера с пчели е извън тяхното царство.

— Мирише ужасно.

— Но какво е усещането?

— Усещането е... хубаво. Успокояващо и хладно.

— Тогава предполагам, че можеш да изтърпиш миризмата.

— Предполагам.

— Е, успя ли? Видя ли дървото?

— Да. Видях дървото и четирите дома, а и още нещо.

— Какво още?

— Както каза ти преди, в градината има змия. За да съм точна, много голяма змия, увита около основата на дървото, която пречи на който и да било да стигне до него.

— Демон ли е?

Замислих се:

— Не. Просто изключително голяма змия, която си има задача. Знаем как да стигна там. Следвай ме, а по пътя ще измислим какво да правим.

— Ясно. Преди да тръгнем обаче, имаш ли нещо против?

Подаде ми мехлема и аз започнах да мажа веществото по врата му. Той си свали ризата, за да мога да стигна до подутите червени ужилвания върху горната част на гърдите и на гърба му, и аз бързо минах зад него, за да скрия изчервеното си лице. Макар че се опитвах да не се бавя, нямаше как да не забележа, че бронзовата му кожа беше гладка и топла.

Когато заобиколих и заставах зад него, той отметна косата си от лицето и аз намазах зеления слюзест мехлем по бузите и челото му. Близо до горната му устна имаше голямо ужилване. Докоснах го леко:

— Боли ли?

Погледът ми се премести от устните нагоре към очите му. Гледаше ме по начин, който ме накара да се изчервя.

— Да — отвърна тихо.

Очевидно бе, че не говореше за ужилването, затова не казах нищо. Можех да почувствам топлината от докосването му по лицето си, докато бързо приключвах с устната и брадичката му. Отдръпнах се възможно най-скоро и отново запуших стъкленицата, оставайки с гръб към него, докато си обличаше ризата.

— Да потегляме тогава, става ли? — Тръгнах и той ме настигна, нагаждайки се към темпото ми.

Вървахме бързо още час-два и се разположихме на лагер, когато слънцето залезе. Тази вечер Кишан искаше нова история, затова му

разказах една от историите за Гилгамеш.

— Гилгамеш бил много умен мъж. Толкова умен всъщност, че открил начин да се промъкне в царството на боговете. Сторил го, като се предрешил и се престорил, че се е отправил да изпълни много важна задача. Чрез хитро разпитване открил къде крият растенията на вечността.

— Какво е растението на вечността?

— Не съм сигурна. Може да са били чаени листа или нещо, което боговете слагали в салатата или храната си. Или може би приличало на билка, или може би дори дрога като опиума, но важното е, че той го откраднал. Четири дни и нощи бягал, без да спира да си почине, за да може да се спаси от гнева на боговете. Когато боговете открили, че растението е откраднато, се разгневили и обявили, че ще има награда за всеки, който успее да спре Гилгамеш. На петата вечер Гилгамеш бил толкова уморен, че трябвало да легне да си почине, пък било то и само за няколко мига.

Докато спял, една подла змия минала наблизко, отправяйки се на вечерния си лов. Натъкнала се на уханното растение, което Гилгамеш бил сложил в торбичка от заешка кожа. Като си мислела, че лесно е успяла да си намери заек за вечеря, змията погълнала цялата торба наведнъж. На другата сутрин всичко, което Гилгамеш намерил, била една змийска кожа. Това бил първият път, в който змия сменя кожата си. Оттогава хората казват, че змиите са вечни по природа. Когато змия сменя кожата си, тя умира и се ражда отново.

Замълчах. Кишан не продумваше.

— Остана ли буден този път? — попитах.

— Да. Историята ти ми хареса. Приятни сънища, *bilauta*.

— И на теб.

Но аз не можах да заспя. Мислите за златооко бебе ме държаха будна дълго време.

Отне ни два дни да открием това, което търсех. Знаех, че дървото е в просторна долина и че ако се изкачим между върховете близнаци, ще го видим. Стигнахме до върховете първия ден и прекарахме почти целия втори ден в катерене. На едно място, подходящо за наблюдение, най-накрая се загледахме надолу.

Бяхме толкова високо, че облаци закриваха гледката. Когато вятърът най-сетне започна да ги разкъсва, ми се стори, че долината беше покрита с гора. Дърветата изглеждаха толкова високи, че се губеха над нас в облаците. В моето видение за олтарния камък видях само едно дърво с огромен ствол.

Въпреки че всичко изглеждаше напълно объркано, тръгнахме да слизаме в долината. На около половината път надолу облаците се разпръснаха и аз шокирано осъзнах, че това, което гледах, изобщо не беше гора от дървета, а клоните на едно гигантско дърво, дърво, чиито клони се простираха по-нависоко от планините. Когато посочих това на Кишан, той ми напомни за проучването на господин Кадам. Изрових листовите от раницата и зачехтах, докато слизахме в долината.

— Той каза, че това е великанско световно дърво с корени, които се спускат до подземния свят, и листа, които докосват небесата. Предполага се, че е хиляда фута широко и няколко хиляди фута високо. Предполагам, че е това.

Кишан отвърна сухо:

— Така изглежда.

Когато стъпихме на дъното на тревистата долина, проследихме един гигантски клон обратно до ствола. Тъй като слънцето не можеше да проникне в масивните клони, той беше тъмен, студен на пипане и неподвижен под покрива от листа.

Вятърът вееше през големите листа, които бяха дълги колкото тялото ми. Удряха се с плющени в клоните като дрехи върху въже за простиране. Зловещи, странни шумове измъчваха слуха ни. Скърцайки и стеножейки, вятърът намираше начини да духа над и през могъщите клони, като ни създаваше усещането, че вървим през обитавана от призраци гора.

Кишан дойде по-близо до мен и протегна ръка. Поех я с благодарност и се опитах да пренебрегна чувството, че някой ме наблюдава. Кишан също го усети и каза, че било сякаш някакви странни създания ни наблюдават изучаващо от горе. Опитах се да се засмея.

— Представи си колко ще са големи дървесните нимфи, които биха се родили от това дърво.

Намерението ми беше да прозвуча забавно, но възможността да е вярно накара и двамата ни да погледнем предпазливо нагоре.

Часове по-късно най-накрая стигнахме до ствола. Простираше се като гигантска дървена стена, докъдето стигаха погледите ни. Най-близкият клон бе висок стотици футове. Беше прекалено висок, за да го достигнем, а няхмахме в себе си екипировка за скално катерене.

Кишан каза:

— Предлагам да си направим лагер тук в подножието и да започнем да обикаляме и да се изкачваме около едната страна рано сутринта. Може би можем да намерим по-нисък клон или начин да се изкатерим по дървото.

— Звучи ми добре. Изтощена съм.

Чух плющене и с изненада видях черен гарван да се спуска на земята близо до лагера ни. Той ни изграчи и рязко размаха криле, докато отлиташе. Не се сдържах и си помислих, че това можеше да е лоша поличба, но предпочетох да не изказвам гласно тревогите си пред Кишан.

Когато тази вечер той помоли за някаква история, му разказах една, която бях прочела в книга, дадена ми от господин Кадам.

— Один е един от боговете на северните народи. Той има два гарвана, наречени Хугин и Мунин. Гарваните са прословути крадци, а Один изпращал тези два домашни гарвана по целия свят, за да крадат за него.

— Какво отмъквали?

— А, това е интересното. Хугин краде мисли, а Мунин — спомени. Один ги изпраща рано сутрин и те се връщат при него вечер. Кацат на раменете му и нашепват в ушите му мислите и спомените, които са откраднали. По този начин той знае всичко, което се е случило, и мислите и намеренията на всеки.

— Би било удобно да разполагаш с това по време на битка. Ще знаеш какви ходове е планирал врагът.

— Точно. И именно това правел Один. Един ден Мунин бил заловен от предател. Когато Хугин се върнал да нашепва мисли в ума на Один, той веднага ги забравил. Тази нощ вътре се промъкнал враг и надвил Один. След това хората спрели да вярват в боговете. Хугин отлетял и двете птици изчезнали. Легендата за гарваните на Один е една от причините виждането на гарван да е лоша поличба.

Кишан попита:

— Страхуваш ли се, че гарванът ще ти открадне спомените, Келс?

— Точно сега спомените ми са най-ценното нещо, което притежавам. Бих направила всичко, за да ги опазя, но не, не се страхувам от гарвана.

— В продължение на много време бях готов да дам всичко, та спомените ми да бъдат заличени. Мислех си, че ако мога да забравя случилото се, може да успее да продължи с живота си.

— Но ти не би искал да забравиш Йесубай, точно както аз не бих искала да забравя Рен или родителите си. Тъжно е да се помни, но това е част от същността ни.

— Хмм. Лека нощ, Келси.

— Лека нощ, Кишан.

На другата сутрин, докато прибирахме багажа си за тръгване, забелязах, че гривната медальон на Рен е изчезнала. С Кишан търсихме навсякъде, но не можахме да я намерим.

— Келс, фотоапаратът също липсва и всички сладкиши с мед.

— О, не! Какво друго?

Той многозначително погледна към шията ми.

— Какво? Какво става?

— Амулетът го няма.

— Какво е станало? Как са ни ограбили сред тази пустош? Как не съм могла да усетя как някой взема неща от тялото ми, докато спя?
— изкрещях като обезумяла.

— Имам подозрение, че е бил гарванът.

— Но той не е истински! Той е просто мит!

— Ти сама каза, че митовете често се основават върху истини или частични истини. Може би птицата ги е взела. Щях да разбера, ако е бил човек. На птица не бих обърнал внимание, когато спя.

— Какво ще правим сега?

— Единственото, което можем да направим. Ще продължим пътя си. Все още имаме оръжията си и Златния плод.

— Да, но амулетът!

— Всичко ще бъде наред, Келс. Имай малко вяра, помниш ли? Както каза Океанския учител.

— Лесно ти е да говориш. На теб не са ти отмъкнали единствената снимка на Йесубай.

Той ме погледна безмълвно за миг.

— Единственият образ на Йесубай, който съм имал някога, е онзи в ума ми.

— Знам, но...

Той плъзна пръст под брадичката ми и повдигна лицето ми:

— Имаш шанс да си върнеш човека. Не се тревожи толкова много за снимката.

— Прав си, прав си. Знам. Да тръгваме тогава.

Избрахме лявата страна на ствола и тръгнахме. Стволът беше толкова огромен, че едва виждах извивката му в далечината.

— Какво ще стане, когато видим змията, Келс?

— Това не е зла змия. Тя просто пази дървото. Поне така изглеждаше от олтарния камък. Ако змията смята, че имаме основателна причина да минем, ще ни пусне. Ако не, ще се опита да ни спре.

— Хмм.

Час-два по-късно прокарвах пръст по кората, когато стволът се раздвижи.

— Кишан! Видя ли това?

Той се приближи до ствола и го докосна.

— Не виждам нищо.

— Сложи си ръката тук. Пипни ето... тук. Виждаш ли? Тъканта се променя. Ето! Пак помръдна! Сложи си ръката върху моята. Можеш ли да го почувстваш сега?

— Да.

Една част от ствола, широка около два метра, започна да се движи. Друг участък над нея се раздвижи в противоположната посока. Движенията изглеждаха познати, но не можех да ги свържа. Беше объркващо, все едно да видя гигантското дърво и по грешка да го помисля за цяла гора. Вятърът пухтеше около нас като дълбок, горещ ковашки мех. Струя горещ въздух, последвана от горещ вятър, разлюля ниската трева и накара косъмчетата на ръцете ми да се изправят.

Кишан вдигна поглед и замръзна:

— Не мърдай, Келси.

Въздухът започна да се движи по-силно, сякаш ковашкият мех се свиваше и разпускате по-бързо.

Изсъсках:

— Какво има, Кишан?

Зад гърба ми се чу шумолене. Звучеше, сякаш някой влачи торба с труп в нея през купчина листа. Пукаха вейки, потрепваха листа и стенеха клони. Чух дълбок, съскащ глас:

— Защо ссссте дошшшли в моята горрра?

Бавно се обърнах и се озовах пред гигантско, немигащо, обвито с рогови люспи око.

— Ти пазителката на световното дърво ли си?

— Даааааа. Защщо ссссте тук?

Вдигнах поглед нагоре и нагоре, и още по-нагоре. Сега разбрах към какво бях гледала преди. Огромната змия се беше обвила около дървото, а двуметровите отрязъци бяха тялото ѝ. Беше се прикрила съвършено. Всъщност докато гледах, тялото смени цвета си в тон с околната среда като хамелеон. Главата беше колкото хамъра на Рен и нямаше как да разбере точно колко дълго бе тялото. Кишан пристъпи до мен и взе ръката ми. Забелязах, че в другата небрежно държеше чакрама.

— Тук сме, за да потърсим ефирната награда, която почива в короната на дървото — заявих.

— Зашщщо да ви пуссссссскам да минете? Защо ви трябва шшшшшалът?

— Наградата е шал?

— Дддааааа.

— Хм. Ами, трябва ни, защото ще помогне да развалим проклятието над двамата индийски принцове, а освен това ще помогне да спасим народа на тяхната страна.

— Кои ссссса тезззиинии прррринцццове?

— Това е Кишан. Брат му, Рен, беше отвлечен.

Огромната змия няколко пъти стрелна език към Кишан, който храбро издържа на инспекцията. Аз щях да побягна в другата посока.

— Не познавам тезззи брррррратя. Не можжжжже да минете.

Огромната глава започна да се обръща, докато тежки пръстени се плъзгаха по земята. Почувствах подобно движение по ръката си и извиках:

— Чакай!

Змията се обърна отново към мен и наведе глава, за да ме види по-добре. Фаниндра се разгърна и се плъзна около тила ми. Вдигна глава към гигантското око и бързо показа езика си няколко пъти.

— Коооооояаяя ееее тттяяяя?

— Името ѝ е Фаниндра. Принадлежи на богинята Дурга.

— Дургааааа. Чувала съм за тази богинннняяяя. Таззззи ззззмия е нейна?

— Да. Фаниндра е тук да ни помогне по време на търсенето. Дурга я изпрати и ни даде оръжия.

— Раззззззбиррам.

Пазителката се вгледа с присвити очи във Фаниндра за един дълъг миг, сякаш обмисляше участта ни. Змиите сякаш общуваха безмълвно помежду си.

— Можжжже да пресссечете. Уссссещам, че целллта вви не е зловвввррредна. Можжжже би ще усссссееете. Можжжже би това е сссссъдбата ви. Кой зззззнае? Ще минете презззззз четири дома. Домът на птиците. Домът на кратуните. Домът на сссссирените. И домът на прррррилепите. Пазззззете ссссе. За да продължите, трррррябва да направите най-добрите иззззборри.

Двамата с Кишан се поклонихме:

— Благодарим ти, пазителко.

— Най-добрррри пожжжелания.

Гигантската змия люшна тежкото си тяло и голямото дърво потрепери. Пръстените ѝ, обвити около ствола, започнаха да се движат и разделят, за да разкрият един таен проход в ствола и скрито стълбище. Фаниндра обви тялото си около ръката ми над лакътя и отново заспа.

Кишан мина през прохода и протегна длан. Стиснах здраво пръстите му и пристъпих във вътрешността на ствола с него. Имах достатъчно време да забележа, че подът беше покрит с дървени стърготини, когато змията се раздвижи. Тялото падна над прохода, запечатвайки ни в черния корен на гигантското вековно дърво.

20. ИЗПИТАНИЯТА НА ЧЕТИРИТЕ ДОМА

Смарагдовите очи на Фаниндра засияха и осигуриха достатъчно светлина, за да може Кишан да прибере фенерчето ни. Пет фута отвъд нас се намираше друг ствол, който изглеждаше толкова солиден, колкото и онзи отвън — ствол вътре в друг ствол. Между двата имаше спираловидно стълбище. Той взе ръката ми и започнахме да се катерим. Стълбите бяха достатъчно широки, за да можем да вървим един до друг, и достатъчно дълбоки, за да можем да спрем и да си починем или дори да поспим, ако имаме нужда.

Катерехме се бавно и си почивахме често. Трудно беше да се каже колко високо се бяхме изкачили. След няколко часа се натъкнахме на нещо като врата. Беше жълто-оранжева и неравна. Точно на мястото, където би трябвало да има дръжка, се намираше грубо, дървено стъбло. Опънах лъка си и заредих стрела, докато Кишан приготвяше чакрама си. Той застана на една страна, хвана ръкохватката, бавно бутна вратата и я отвори, докато аз пъхнах крак вътре и огледах за нападатели. Нямаше никой.

Стаята беше пълна с лавици, издълбани в стените на дървото. Лавиците и подовете бяха покрити със стотици кратуни във всевъзможни размери и форми. Много от тях имаха красиви, изящни шарки и бяха осветени отвътре от потрепващи свещи.

Някои бяха тикви, но изрязаните изображения далеч надминаваха всичко, което някога бях виждала на Хелюин. Подминавахме лавица след лавица, възхищавайки се на изображенията. Някои бяха изрисувани и намазани с олио и блестяха като шлифовани скъпоценни камъни. Кишан посегна да докосне едно.

— Чакай! Още не пипай нищо. Това е едно от изпитанията. Трябва да измислим какво да правим. Задръж за секунда, докато намеря бележките на господин Кадам.

Господин Кадам беше осигурил три страници информация за кратуните. С Кишан седнахме на полирания дървен под и ги изчетохме.

— Не мисля, че имат нещо общо с американската робска песен „Следвай кратунката за пиене“. Не мога да видя каква връзка може да има това. Отнася се до звездите, специално Голямата мечка, по която американските роби намирали пътя към свободата, докато пътували с Подземната железница.

Прехвърлих една страница:

— Има много сведения за това откъде са произлезли определен вид кратуни и факти за това как моряците търсели семена, за да отглеждат определени видове. Съществува мит за лодки от кратуни. Не мисля, че става дума и за това.

Кишан се засмя:

— Какво ще кажеш за тази? Това за кратуните и плодовитостта? Искаш ли да пробваме, Келс? Готов съм да направя жертвата, ако ти си готова.

Прегледах набързо мита и присвих очи към него, докато той се смееше.

— Ха! В мечтите ти може би. Определено пропускаме това.

Обърнах на друга страница.

— Тук пише да хвърлиш кратуна върху водата, за да призовеш морските чудовища и морските змии. Хм, наистина не ни трябва някое от тези.

— Какво ще кажеш за този? Китайският мит. Гласи, че младеж, навършваш пълнолетие, избира кратуната, която ще направлява живота му. Всяка съдържа нещо различно. Някои били опасни, други — не. Една дори съдържа еликсира на вечната младост. Може би ще извадим късмет. Може би трябва просто да изберем една.

— Мисля, че избирането на една вероятно е правилната постъпка, но откъде ще знаем коя?

— Не съм сигурен. Предполагам, че просто трябва да опитаме. Аз ще отида пръв. Прицели се и бъди готова да нападнеш онова, което излезе.

Кишан вдигна една обикновена кратуна с форма на камбана. Не се случи нищо. Той я разтърси, хвърли я във въздуха и я метна с глух звук към стената... все още нищо.

— Ще се опитам да я счупя. — Той я удари силно в земята и навън се изтърколи една круша. — Хей! Намерих обяд.

Грабна плода и отхапа, преди да успея да го предупредя, че нещо може да не е наред с него. Когато той най-накрая ми обърна внимание, плодът беше почти изчезнал. Той пренебрегна предупреждението ми и каза, че вкусът бил чудесен. Счупената катуна се разтвори и се стопи в пода.

— Добре, мой ред е. — Взех една катуна, изрисувана с цветя, вдигнах я над главата си и я разбих на пода. Черна, съскаща змия се появи от счупените парчета. Тя се приготви за атака и плю в крака ми. Преди да мога да вдигна ръка, чух металическо бръмчене и чакрамът на Кишан потъна в дървения под в краката ми. Главата на змията беше отделена от тялото. Тялото и счупената катуна се стопиха в пода.

— Ъмм, ти си наред. Може би е добра идея да се придържаме към обикновените катуни.

Той избра една бутилковидна катуна, от която потече нещо, което изглеждаше като мляко. Казах му да не го пие, защото можеше и да не е каквото изглежда. Той се съгласи, но открихме, че ако не го изпием, следващата катуна отказваше да се счупи, а счупената с млякото вътре не искаше да се разпадне. Той изгълта млякото и продължихме.

Избрах огромна бяла катуна и получих лунна светлина.

От малка, покрита с израстъци катуна се изсипа пясък.

Една висока и тънка свиреше прекрасна музика.

От една дебела, сива катуна, която приличаше на бутилконос делфин, върху крака на Кишан блисна морска вода.

Следващият ми избор беше катуна с форма на лъжица. Когато я счупих, оттам излезе черна мъгла и се насочи към мен. Стрелнах се надалече, но тя ме последва и се насочи към устата и носа ми. Кишан не можеше да направи нищо. Вдишах я и се закашлях, а зрението ми се замъгли. Почувствах замайване и започнах да падам. Кишан ме улови.

— Келси! Пребледняваш! Как се чувстваш?

— Не добре. Мисля, че в тази имаше болест.

— Хайде. Легни да си починеш. Може би мога да намеря цяр.

Той започна трескаво да чупи катуни, докато гледах. Обхванаха ме тръпки и започнах да се потя, от следващата катуна излезе скорпион и той го стъпка с ботуша си. Намери катуна с вятър, една с риба и една с малка звезда в нея, която сияеше толкова ярко, че

трябваше да затворим очи, докато светлината изчезна и звездата потъна в пода.

Всеки път щом намереше течност, той бързо ми я донасяше и ме караше да пия. Изпих някакъв нектар, обикновена вода и някакъв горчив тъмен шоколад. Отказах да изпия нещо, което приличаше на медицински спирт, но го намазах върху кожата си и кратуната изчезна.

Следващите три съдържах облаци, гигантска тарантула, която той изрита в ъгъла на стаята, и рубин, който прибра в джоба си. Досега вече ми причерняваше пред очите, а Кишан започваше да се отчайва. Следващата кратуна, която избра, съдържаше някакво хапче и заспорихме дали трябва да го взема, или не. Бях много замаяна и слаба, трескава и потна. Дишах трудно, а сърцето ми препускаше. Започнах да се паникьосвам и се почувствах сигурна, че ако не успееш скоро да намерим нещо, ще умра. Сдъвках хапчето и преглътнах. Имаше вкус на детски витамин. Не ме накара да се почувствам по-добре.

В още две кратуни имаше сирене и пръстен. Той изяде сиренето и плъзна пръстена върху пръста си. В следващата имаше бяла течност. Той беше нервен. Доколкото знаехме, можеше да е отрова, която да ме убие мигновено, или можеше да е цярът ми, или пък можеше да е еликсирът на вечната младост. Махнах му да се приближи.

— Ще го изпия. Помогни ми.

Той повдигна главата ми и наклони съдържанието на кратуната между сухите ми устни. Течността потече на тънка струйка надолу в гърлото ми, докато преглъщах немощно. Незабавно започнах да чувствам как силата се връща в крайниците ми.

— Още.

Той пусна в устата ми още няколко капки, а после още малко. Беше вкусно. Сега имах достатъчно сили, за да взема кратуната от него. Обвивайки двете си ръце около нея, погълнах останалото на две големи глътки. Почувствах се по-силна, отколкото преди да влезем в стаята.

— Изглеждаш много по-добре, Келс. Как се чувстваш?

Изправих се.

— Чувствам се добре! Силна. Дори непобедима.

— Хубаво.

— Хей. Какво е това?

Избутах няколко кратуни, за да не ми се пречкат, и сграбчих дръжката на голяма кръгла кратуна с дълго горно стъбло.

— Отвън е изобразен тигър. Пробвай тази, Кишан.

Той я взе от ръцете ми и я разби на пода. Вътре имаше сгънат лист.

Засмях се:

— Като курабийка с късметче е! Какво пише?

— Пише „Скритият съд показва пътя“.

— Скритият съд? Може би означава скрита кратуна.

— Доста лесно е да скриеш кратуна в стая, пълна с кратуни, Келс.

— Да. Да потърсим забутани кратуни, които са в дъното на стаята или скрити в ъглите.

Събрахме няколко по-малки кратуни. Кишан имаше десетина, а аз имах горе-долу наполовина. Той отвори първо своите, които съдържаха ориз, пеперуда, люта чушка, сняг, перо, лилия, топка памук, мишка, още една змия, от която се отърва — можеше и да е безобидна, но по-добре беше да сме предпазливи — и земен червей.

Разочаровани, се обърнахме към моите кратуни. В първата имаше конец, втората съдържаеше барабанни звуци, от третата се разнесе ухание на ванилия, а в четвъртата, с форма на малка ябълка, нямаше нищо. Изчакахме за минута и започнахме да се изнервяме, мислейки, че на някого от нас отново ще му стане зле. Счупената кратуна изчезна като другите, следователно нещо се беше случило.

— Това ли е? Виждаш ли нещо?

— Не. Шшт. Нека се послушам.

След минута казах:

— Е? Чуваш ли нещо?

— Да. В стаята има нещо различно, но не мога да определя какво. Чакай. Това е въздух! Във въздуха има лека разлика. Можеш ли да я почувстваш?

— Не.

— Дай ми минута.

Кишан започна да се промъква из стаята, оглеждайки лавици, стени и кратуни. Сложи ръка на една от стените и се наведе по-близо, удряйки се в кратуни, които се търкулнаха и разместиха.

— Оттук прониква въздух. Мисля, че е врата. Помогни ми да преместя тези кратуни.

Прочистихме целия участък от стената, при което останаха само голи лавици.

— Не мога да помръдна тази. Заклещена е.

Беше мъничка кратуна, която сякаш израстваше от стената. Дърпах и бутях, но тя не поддаваше. Кишан отстъпи назад, за да погледне по-добре, и започна да се смее. Аз още теглех малката кратуна.

— Какво има? Защо се смееш?

— Отстъпи назад за секунда, Келс.

Отместих се и той сложи ръка върху кратуната.

Не знам какво се опитваш да докажеш. Не помръдва.

Кишан я завъртя и бутна.

— Това е дръжка на врата, Келси. — Засмя се, бутна и отвори участъка от стената, който сега очевидно беше врата. От другата страна открихме още стъпала, които водеха по-нависоко в дървото.

Той протегна ръка:

— Ще го направим ли?

— Знаеш ли, никога повече няма да гледам на пая с тиква по същия начин.

Смехът му отекна из ствола.

След няколко часа катерене Кишан обяви спиране.

— Да спрем и да хапнем нещо, Келс. Не мога да се меря с теб. Чудя се колко време ще действа специалната ти енергийна напитка.

Спрях на десетина стъпки пред него и го изчаках да ме настигне.

— Сега знаеш как се чувствам, като през цялото време се опитвам да не изоставам от вас, тигрите.

Той изсумтя и смъкна раницата от раменете си. Настанихме се удобно на едно голямо стъпало. Той отвори ципа на раницата, извади Златния плод и го претърколи между дланите си. След като се замисли за момент, той се ухили и заговори на родния си език. Едно блюдо заблещука и прие солидна форма. Парата, издигаща се от зеленчуците, имаше познат мирис.

Сбърчих нос:

— Къри? Тъх. Мой ред.

Пожелах си печени картофи, шунка с черешова глазура, зелен боб с препечени бадеми и хлебчета с мед и масло. Когато вечерята ми се появи, Кишан измери с поглед чинията ми.

— Какво ще кажеш да делим?

— Не, благодаря. Не си падам по къри.

Той довърши бързо яденето си и все се опитваше да ме накара да погледна към някакви въображаеми чудовища, за да може да си отмъква хапки от чинията ми. Накрая просто му дадох половината и той ме остави на мира.

След още час стълби, силата ми, придобита от сока, се изтощи. Започнах да се чувствам изцедена. Кишан ме остави да си почина, докато търсеше следващата къща. Когато се върна, пишех в дневника си.

— Намерих следващия вход, Келс. Хайде. Може би ще е по-добре да си починем там.

Кръглите стъпала в ствола на световното дърво ни отведоха до селска къща, гъсто обрасла с бръшлян и цветя. Вътре се чуваше звънлив смях.

Прошепнах:

— Вътре има хора. Да внимаваме.

Той кимна и отвърза чакрама от колана си, докато аз зареждах стрела в лъка.

— Готова ли си?

— Готова — прошепнах.

Той внимателно отвори вратата и бяхме посрещнати от най-прекрасните жени, които бях виждала някога. Те не обърнаха внимание на оръжията ни и ни поздравиха с добре дошли в дома им.

Прекрасна жена с дълга кафява коса на гъсти вълни, зелени очи, мека като пух кожа с цвят на слонова кост и червени като черешки устни, облечена в дълга, блещукаща, червена като божур рокля, хвана Кишан под ръка.

— Бедните създания. Сигурно сте уморени след дългото си пътуване. Елате вътре. Можете да се изкъпете и да си отдъхнете от пътуванията си.

— Баня ми звучи страхотно — каза Кишан, сякаш изпаднал в транс.

Тя не ми обърна дори капка внимание. Очите ѝ бяха приковани върху Кишан. Галеше ръката му и му шепнеше за меки възглавници, гореща вода и освежителни напитки. Към първата жена се присъедини друга. Беше руса и синеока и носеше рокля в искрящо сребристо.

— Да, ела — каза тя. — Тук ще намериш утеха. Моля, последвай ни.

Понечиха да отведат Кишан, когато възразих. Кишан се обърна към мен и се готвеше да се върне, когато към нас се зададе друг човек. Този път беше мъж. Висок шест фута, загорял, мускулест, синеок, рус мъж с голи гърди насочи към мен цялото си внимание.

— Здравейте, добре дошли в нашия дом. Сестрите ми и аз рядко имаме посетители. Много бихме се радвали да останете при нас за известно време. — Той ми се усмихна и аз не можах да не се изчервя.

Заекнах:

— Ъмм, много щедро от ваша страна.

Кишан се намръщи на мъжа, но момичетата пуснаха в действие дългите си пърхащи ресници и отново го разсеяха.

— Ъъ, Кишан, не мисля...

Изад една завеса излезе друг мъж. Този беше още по-привлекателен от първия. Беше тъмнокос, с тъмни очи, а устата му прикова вниманието ми. Той нацупи устни и каза:

— Сигурна ли си, че не можеш да останеш при нас? Само за малко. Много бихме се радвали да имаме компания. — Въздъхна драматично. — Единственото, което ни предоставя някакво занимание, е сбирката ни от книги.

— Имате сбирка от книги?

— Да. — Той се усмихна и ми предложи ръката си. — Ще ми позволиш ли да ти я покажа?

Кишан беше тръгнал с жената, затова реших да прегледам сбирката от книги. Направих си сметка, че винаги мога да поразя мъжете с мълния, ако опитат да ми посегнат.

Наистина имаха книжна колекция и по една случайност разполагаха с много от книгите, които обичах. Всъщност при повнимателен оглед открих, че знам всяко заглавие. Предложиха ми нещо за освежаване.

— Заповядай, опитай някоя от тези тарталети. Невероятни са. Сестрите ни са отлични готвачки.

— О! Ъмм, не, благодаря. С Кишан току-що ядохме.

— Ах, тогава може би би искала да се освежиш?

— Имате баня?

— Да. Зад завесата ей там. Има и душ. Дръпни дългата лоза и от листата на дървото ще се посипе дъжд. Ще ти приготвим нещо освежително и удобно място, за да си починеш.

— Благодаря.

Очевидно бяхме в Дома на сирените. Банята им, за щастие, беше истинска и аз се възползвах от шанса да взема душ и да се преоблека. Когато излязох, открих, че са ми оставили на закачалка дълга златиста рокля. Беше подобна на роклите, които носеха двете жени. Дрехите, с които бях дошла, още бяха скъсани и окървавени, затова облякох златистата рокля и ги окачих, за да видя дали феите все още ще ги почистят в световното дърво.

Тихо прочетох бележките на господин Кадам за сирените. Прехвърлих набързо сирените от „Одисея“ и историята за Язон и аргонаутите. Вече знаех тези истории, но той беше включил и информация за морските нимфи, русалките и водните духове, които понякога също се наричаха сирени.

Тези хора били по-скоро дървесни нимфи, отколкото водни нимфи. Запазвали красотата си, докато умрат... дрън, дрън, дрън. Можели да се носят из въздуха, да се провират през малки дупки. Хмм, ето това е нещо ново. Изключително дълъг живот... понякога невидими... специалните моменти са пладне и полунощ. Хмм... полунощ би трябвало да настъпи скоро. Можели да са опасни, да предизвикват лудост, удар, немота и безпаметно, съпно увлечение.

Тихо почукване ме сепна от изучаването ми.

— Да?

— Готова ли сте да излезете, госпожице?

— Почти.

Бързо хвърлих поглед през остатъка от бележките си и пъхнах листовите в раницата си. Двамата мъже стояха точно пред вратата и се вираха в мен като две змии, наблюдаващи птиче гнездо.

— Ъмм, извинете ме.

Шмугнах се между тях, отидох до другата страна на стаята и седнах на нещо, което приличаше на диван с форма на огромна

торбичка с бобени зърна, покрит с мека кожа. Мъжете седнаха от двете ми страни.

Един от мъжете ме смушка по рамото:

— Твърде скована си. Легни назад и се отпусни. Столът се приспособява по форма към тялото ти.

Не приемаха отказ и той ме бутна назад леко, но настоятелно.

— Да, удобно е. Благодаря. Къде е Кишан?

— Кой е Кишан?

— Мъжът, с когото дойдох тук.

— Не забелязах мъж.

— Беше невъзможно да забележа нещо, след като ти пристъпи в стаята — каза другият мъж.

— Да, съгласен съм. Прекрасна си — каза брат му.

Един от мъжете започна да ме гали по ръката, докато другият взе да масажира раменете ми.

Посочиха една маса пред нас, отрупана с лакомства.

— Би ли искала да опиташ малко захаросани плодове? Вкусно е.

— Не. Благодаря. Още не съм гладна.

Мъжът, който масажираше раменете ми, започна да ме целува по тила.

— Имаш изключително деликатна кожа.

Опитах се да се надигна и да седна, но той ме натисна обратно в стола:

— Отпусни се. Тук сме, за да ти доставяме наслада.

Другият ми подаде висока тясна чаша с правеща мехурчета червена течност.

— Газиран сок от бъз.

Подаде ми чашата, вдигна другата ми ръка и зацелува пръстите ми. Замах се и зрението ми се замъгли. Затворих очи за момент и сетивата ми се фокусираха върху устните, които целуваха шията ми, и топлите ръце, масажирани раменете ми. Из тялото ми се разля наслада и алчно закопнях за още. Един от мъжете ме целуна по устните. Вкусът не беше правилен. Нещо не беше наред.

Немощно промърморих: „Не“, и се опитах да отхвърля мъжете, но те отказваха да ме оставят на мира. Нещо гъделичкаше задните кътчета на ума ми, нещо, за което се опитвах да се уловя, нещо, което щеше да ми помогне да се съсредоточа. Усещането от масажа на

раменете ми беше толкова хубаво. Той се прехвърли на врата ми и започна да описва с палеца си малки кръгове. Тъкмо тогава нещото, което се опитвах да си спомня, прещрака в будния ми ум.

Рен. Той беше масажирал врата ми така. Представих си лицето му. Отначало не беше на фокус, но започнах да изброявам мислено нещата, които обичах у него, и картината стана по-ясна. Помислих си за косата му, за очите му, как държеше ръката ми през цялото време. Представих си го как полага глава на скута ми, докато му четях, как ставаше ревнив, обичта му към палачинките с фъстъчено масло, за това как избираше сладоледа с праскови и сметана, защото му напомняше за мен. Мислено го чух да казва: *Mein tumse mohabbat karta boon, iadala.*

Прошепнах: *Muhje tumsepyarhai, Ren.*

Нещо изпука и аз рязко седнах. Мъжете се нацупиха и се опитаха да ме дръпнат обратно. Започнаха да тананикат и запяха тихо. Зрението ми започна отново да се разфокусира, затова затананиках песента, която Рен написа за мен, и започнах да рецитирам едно от стихотворенията му. Изправих се. Сега мъжете орлово настояваха да хапна нещо или да пийна малко сок. Отказах. Опитаха се да ме издърпат до едно меко легло. Не отстъпвах, докато те дърпаха, умолявах и ме ласкаеха. Обсипваха ме с комплименти за косата, очите и прекрасната ми рокля, и викаха, че съм единствената им гостенка от хилядолетия насам и че просто искали да прекарат известно време в моята компания.

Отказвайки отново, настоях, че трябва да тръгваме. Те упорстваха и ме хванаха за ръката, дърпайки ме към леглото. Извих се и грабнах лъка си. Бързо го опънах и поставих стрела, после се прицелих в намиращите се най-близо мъжки гърди, заплашвайки ги. Двамата отстъпиха заднешком и единият вдигна ръка в знак, че признава поражението си. Спогледаха се, безмълвно разменяйки си някакви мисли, а после се обърнаха към мен и поклатиха печално глави.

— Щяхме да те направим щастлива. Щеше да забравиш всичките си проблеми. Щяхме да те обичаме.

Поклатих глава:

— Обичам друг.

— Щеше да започнеш много да ни цениш с течение на времето. Ние имаме способността да отнемаме всички мисли и да ги заместваме само с чувства на страст и наслада.

Отвърнах саркастично:

— Бас държа.

— Самотни сме. Последната жена, която ни правеше компания, умря преди няколко века. Обичахме я.

Другият вметна:

— Да, обичахме я. Тя никога, нито дори за ден, не позна тъга в живота си с нас.

— Но ние сме безсмъртни, а нейният живот приключи твърде бързо.

— Да. Трябва да намерим заместница.

— Е, съжалявам, момчета, но аз не искам това — казах. — Не проявявам интерес да бъда ваша — преглътнах — робиня за любов. И освен това, не искам да забравя всичко или всички.

Те ме изучаваха в продължение на един дълъг миг:

— Така да бъде. Свободна си да си вървиш.

— А Кишан?

— Той трябва да направи собствен избор.

С тези думи те се завъртяха в тънка струйка дим, влязоха в един чвор върху дървото и изчезнаха. Върнах се в банята да прибера ушитите си от феите дрехи и бях възхитена да видя, че са били почистени и поправени.

Вземайки чантата, пристъпих обратно в стаята и вместо прелъстително изглеждащия будоар открих проста, празна стая с врата. Отворих я, излязох от къщата и накрая се озовах пак на кръглото стълбище, което се виеше в ствола на световното дърво. Входът се затвори зад мен и бях оставена сама на стълбите.

Преоблякох се отново в меките панталони и риза, които феите бяха изтъкали за нас, и се зачудих кога и дали Кишан щеше да излезе. От онова меко легло сигурно е ставало много по-добро място за спане, отколкото от твърдите дървени стъпала. Подсмигнах се иронично под нос. *Ако бях останала в онова легло, не мисля, че щях да мога да спя много.*

Мислено благодарих на Рен, задето ме спаси от дървесните нимфи или мъже сирени, или каквито там бяха. Бях изтощена. Свих се

на кълбо в спалния чувал и заспах. По някое време среднощ Кишан ме побутна по рамото.

— Хей.

Подпрях се на лакът и се прозинах.

— Кишан? Доста се забави.

— Да. Не беше точно лесна работа да се отърся от онези жени.

— Знам какво имаш предвид. Трябваше да заплаша, че ще ги застрелям, за да ги накарам да ме оставят на мира. Всъщност изненадана съм, че се измъкна толкова бързо. Наложил се да мисля за Рен, за да прочистя влиянието им от ума си. Ти за какво мислеше?

— Ще поговорим за това по-късно. Уморен съм, Келс.

— Добре. Лека нощ. Ето. Вземи юргана ми. Бих предложила да си поделим спалния чувал, но се наситих на мъже за момента.

— Разбирам напълно. Благодаря. Лека нощ, Келс.

Когато се събудихме, ядохме, прибрахме си багажа и тръгнахме нагоре по стъпалата на световното дърво. Напред блестеше ярка светлина. В ствола се отвори дупка и пристъпихме навън през нея. Бях доволна от слънчевата светлина, но стъпалата вече не бяха част от дървото. Прегърнах ствола и отказвах да гледам надолу.

Кишан, от друга страна, беше опиянен от факта колко високо се намираме. Не можеше да види дъното, а когато пусна късче дърво, за да изпробва височината, не го чу да се приземява. Гигантски клони се простираха навън от дървото. Бяха толкова големи, че можехме да прекосим някой заедно, един до друг, без никаква опасност от падане. Кишан пробягваше от време на време по два от тях, за да изследва обкръжението ни. Аз стоях колкото е възможно по-близо до ствола.

След няколко часа с бавно темпо, спрях пред тъмна дупка, която водеше обратно вътре в ствола. Изчаках Кишан да ме настигне и влязохме заедно. Тази част от ствола беше по-тъмна и влажна. Вътре се стичаше тънка струйка вода, която падаше с плясък отнякъде над нас. Стените се промениха и от гладки станаха нацепени и олющени. Гласовете ни отекваха. В дървото сякаш имаше голяма пролука, все едно беше издълбано, за да стане кухо.

Казах:

— Тази част от дървото ми се струва мъртва, сякаш е била повредена.

— Да. Дървото под краката ни също гние. Стой възможно най-близо до стената на ствола.

Минаха още няколко минути и стълбите спряха при черна дупка, голяма точно колкото да пропълзим през нея.

— Няма къде другаде да отидем. Да се покатерим ли вътре?

— Тесничко ще е.

— Тогава нека да отида първа и да огледам — предложих. — Ако е препречено напред, тогава няма нужда да се катериш. Просто ще се изтегля и ще измислим друг път до върха.

Кишан се съгласи и се разменихме — аз взех фенерчето, а той — раницата. Кишан ме повдигна и аз се извих и се пъгнах в дупката. Запълзах през нея на ръце и колене, докато прохода започна да се стеснява. На този етап единственият начин да напредвам беше да се обърна настрани и да се провра напред. После проходът стана по-къс и отново докоснах пода.

На допир дървото беше като вкаменелост. Голямо парче висеше надолу, препречвайки горната половина на прохода. Извих се по корем, за да се провра отдолу, и пространството се разтвори в просторна пещера. Имах чувството, че съм изминала сто фута, но вероятно бяха по-скоро двайсет и пет. Помислих си, че Кишан едва ще се побере.

Провикнах се назад:

— Опитай.

Докато го чаках, забелязах, че на допир подът е като сунгер. *Вероятно гниещо дърво.* Стените бяха покрити със слой от нещо, което наподобяваше засъхнала, трошлива кафява деликатесна горчица. Чух пляскане от птичи криле над главата си и тих сипкав звук. *Хм, там горе сигурно има гнездо.* Звуците подскачаха из вътрешността на дървото, като ставаха все по-високи и по-ожесточени.

— Тъ, Кишан? Побързай.

Вдигнах фенерчето си. Не можех да видя нищо, но въздухът определено се движеше. Сякаш ята птици се удряха с плясък една в друга в тъмнината. Нещо премина бързо покрай ръката ми и внезапно се отдалечи с плясък на криле. Ако беше птица, беше голяма.

— Кишан?

— Почти стигнах.

Можех да го чуя как се плъзга по корем. Почти се беше проврял.

Нещо, или няколко неща, запляскаха отново към мен. *Може би са гигантски нощни пеперуди.* Изключих светлината си, за да се опитам да възпра пляскащите с криле създания, и загледах как Кишан се приближава.

Появи се първо раницата, а после главата му. Отгоре нещо едро ме стресна с лудешко пляскане на криле. Хищни, закривени пръсти се свиха около раменете ми и ме стиснаха. Изпищях. Те се затегнаха и с ожесточено размахване на криле и писък бях повдигната във въздуха.

Кишан бързо се измъкна с криволичене от дупката и посегна да сграбчи крака ми, но създанието беше силно и ме дръпна. Чух Кишан да крещи:

— Келси!

Изкрещях в отговор, но гласът ми отекна от стените. Бях високо, много по-нависоко от Кишан, но все още можех да го различа отдолу. Създанието скоро бе заобиколено от други от вида си и бях обгърната в пищящо, пърхащо, потръпващо множество от топли тела. Понякога усещах как до кожата ми се докосва козина, понякога — кожата мембрана, и от време на време драскащи нокти.

Създанието се забави, закръжи, а после ме пусна. Преди да успея да изпищя, се приземих по задник с глухо тупване. Посегнах за фенерчето. Страхувах се да видя къде се намирам, но твърдо решена да разбера, щракнах копчето и погледнах нагоре.

Отначало не можах да разбера какво гледам. Всичко, което можех да видя, бе множество от кафяви и черни тела. После осъзнах, че бяха прилепи. Гигантски прилепи. Стоях върху издатина, която се спускаше стотици футове отдолу. Бързо притичах обратно до стената.

Кишан изкрещя името ми и се опита да си проправи път към мен.

— Добре съм! — извиках. — Не ме нараниха! Тук горе съм, на една издатина!

— Дръж се, Келс! Идвам!

Прилепите висяха надолу с главите и наблюдаваха напредъка на Кишан с големи, черни, немигащи очи. Множеството от тела беше постоянно в движение. Някои вървяха като по въже над другарите си, за да увиснат по-добре. Други пляскаха с криле, преди да ги сгънат

— Сссссветлините щеее угассснат, кооооогатоооо ввррееемето му иззззтече. Трррряббба даа тии помогне пррреееди това. Трррряябба да изззползззва човееешката и тииигърската ссси половина. Кааажиии му.

— Добре. — Провикнах се надолу към Кишан. — Прилепите казват, че трябва да използваш двете си половици, за да стигнеш до мен, преди светлината отново да помръкне. Казват, че трябва да прегърнеш тигърската част от себе си.

Сега, когато светлините бяха запалени, опасностите на пътеката станаха очевидни. Поредица образувания, подобни на сталагмити, но с плоски върхове, се издигна в пещерата. Бяха твърде раздалечени, за да ги прескочи човек, но един тигър може би щеше да успее.

Кишан вдигна поглед към мен, метна чакрама във въздуха, преобрази се в черния тигър и скочи. Беше бърз. Затаих дъх и го загледах как бързо скача от едно тънко образувание към друго, без дори да спре, за да се закрепя. Ахнах ужасено, знаейки, че всеки скок можеше да означава смъртта му. Когато стигна последния, малко се надцени и се вкопчи с нокти във вкамененото дърво, увивайки опашка около него, за да запази равновесие.

Преобрази се в човек, хвана чакрама и го хвърли отново. Мястото, на което се крепеше, беше миниатюрно, едва достатъчно за краката му. Нямахше издатина, към която да скочи оттам. Нищо не беше достатъчно близо, дори за тигър. Той се огледа наоколо за момент, преценявайки следващия си ход. Прилепите примигнаха и се втренчиха в него с широко отворени очи, както висяха надолу с главите на местата си. Светлината започна да става мъждива. Колкото по-тъмно беше, толкова по-опасно щеше да бъде.

Знаех, че Кишан вижда в тъмното по-добре от мен, но въпреки това беше много опасно и несигурно. Той взе решение, приклепна, преобрази се в черния тигър и скочи във въздуха. Нямахше нищо, върху което да се приземи.

Изпищях:

— Кишан! Не!

Той се преобрази в човек във въздуха и падна. Надвесих се надолу по корем, за да надникна над ръба на малкия си перваз, и задишах отново, когато го видях да виси и да се поклаща от дълга лоза. Бавно се катереше, поставяйки ръце една над друга, но още беше

прекалено далече. Той хвана отново чакрама, стисна опасното оръжие между зъбите си и се залюля напред-назад, докато успя да се хване за издаден напред чвор отстрани на дървото. Изкачи се по-високо и си почина за миг върху един миниатюрен оголен къс. След като прецени положението си, сграбчи нова лоза, скочи и отново се люшна.

Кишан изпълни поредица от сложни акробатични номера. Видях как човекът се преобразява в тигър и обратно поне три пъти. В един момент той хвърли чакрама, който се завъртя в пещерата, срязва една лоза и политна обратно към тигърска лапа, която внезапно се превърна в ръка и го улови. Той се прехвърли с мощно движение в пещерата, оттласна се от другата страна, прицелвайки се към мен, и сграбчи друга лоза. Забелязах, че лозата не се разтяга повече и осъзнах, че той ще е все още на десет стъпки от мен.

Исках да затворя очи, но чувствах, че най-малкото, което можех да направя, беше да гледам как рискуваше живота си, за да стигне до мен. Кишан се люшна назад и се оттласна отново. Този път, когато ходилата му докоснаха стената, той сграбчи лозата в зъби, бързо се преобрази отново в черния тигър и се оттласна със силните си задни крака. Преобрази се отново в човек, прелетя толкова високо, колкото му позволяваше лозата, а после се пусна. Изви се във въздуха, преобрази се в тигър и протегна нокти към моята издатина. Когато ноктите му се впиха в дървото близо до ходилата ми и той увисна във въздуха, чакрамът се заби в дървото на няколко инча от ръката ми. Тигърските нокти се превърнаха в ръце.

— Кишан!

Сграбчих ризата му и дръпнах колкото можех по-силно. Той се претърколи върху издатината и остана да лежи там, задъхвайки се, за няколко минути. Светлината отново беше помръкнала.

— Виийжжждашш лии? Тоооой гооо напрааави.

Ръцете му се тресяха и аз припряно избърсах една сълза.

— Да. Успя — казах тихо.

Кишан седна, а аз го сграбчих в ожесточена прегръдка и го целунах по бузата. Той ме прегърна плътно за минута и неохотно ме пусна. Отметна косата от очите ми.

— Съжалявам, че не можах да донеса раницата — каза.

— Няма нищо. Нямахме как да успееш да я донесеш, с всичко, което трябваше да правиш.

— Нииеее щеее яяя взееееем.

Промърморих саркастично:

— Толкова по-зле, че не можах да изнесат тук горе и теб.

— Тряяябвааа дааа гоо изззпиитамее. Тоооой усссспяяя.

Един от прилепите литна надолу и прибра раницата. Пусна я в чакащите ми ръце.

— Благодаря ти. — Докоснах ръката на Кишан. — Добре ли си?

— Чудесно. — Той се ухили. — Всъщност за една истинска целувка бих могъл да бъда убеден да го направя отново.

Ударих го леко с юмрук по ръката.

— Мисля, че една по бузата беше достатъчна, не смяташ ли?

Той изсумтя неопределено:

— Оттук накъде?

Един от прилепите проговори:

— Нииеее щеее вии заведееем.

Два прилепа се пуснаха от тавана и пропаднаха няколко фута, преди рязко да разтворят криле. Заудряха силно с тях, набраха височина и закръжиха над нас. После се спуснаха бавно. Крака с големи нокти уловиха раменете ми и се стегнаха.

Чух предупреждението: „Останееееетее неподвиииижнии“, и реших, че е добър съвет.

С лудешко пляскане на криле прилепите излетяха, отнасяйки ни по-високо и все по-нависоко в клоните на дървото. Не беше забавно пътуване, но оценявах също и факта, че това щеше да ни спести няколко часа катерене. Мислех, че ще летим право нагоре, но вместо това прилепите поеха по обиколен маршрут издигайки се бавно и постепенно.

Най-накрая забелязах, че обкръжението ни ставаше все по-ярко, и различих пролука, цепнатина, пропускаща изпъстрена със сенки оранжева слънчева светлина, която се премести към стените. Почувствах как хладен бриз полъхва по кожата ми и усетих мирис на свежо живо дърво, вместо гниеция неприятен мирис на плесен, амоняк и изгорял цитрус. Крилатите ни спътници излетяха от отвора и като пляскаха шумно с криле, внимателно ни оставиха на един клон. Тук клоните бяха по-тънки, но все пак бяха достатъчно яки, за да вървим и двамата по тях с лекота.

С едно последно предупреждение: „Бъдееете бдителниии“, те литнаха обратно в дървото и ни оставиха сами.

— Хей, Келс, хвърли ми раницата. Искам да облека нещо друго вместо тези черни дрехи и да си сложа обувки.

Хвърлих му раницата и се обърнах, за да може да се преоблече.

— Да. Жалко, че дрехите ти от феите вече ти няма. И те изчезнаха в тигъра. Хубаво беше да ги имаш подръка. Истински късмет е, че господин Кадам настоя и на два чифта обувки за теб, просто за всеки случай.

— Ъмм, Келс? Дрехите от феите са в торбата.

— Какво? — Обърнах се, открих Кишан гол до кръста и извърнах очи. — Как стана?

— Не съм сигурен. Магия на феите, предполагам. Сега се обърни, освен ако не искаш да ме гледаш как се преобличам.

С почервеняло лице бързо се завъртях кръгом. Беше залез-слънце и решихме да хапнем и да си починем. Бях изтощена, но се страхувах да спя върху клон, дори да беше двойно по-широк от матрак на двойно легло.

Седнах точно в средата.

— Страх ме е, че ще падна.

— Уморена си. Тази почивка ти е нужна.

— Няма да съм в състояние.

— Ще те държа. Няма да паднеш.

— Ами ако ти паднеш?

— Котките не падат от дървета, освен ако не искат. Ела тук.

Кишан обви ръка около мен и сгуши лицето ми върху другата си ръка. Не мислех, че ще мога да заспя, но успях.

На другата сутрин се прозинах, разтрих сънливите си очи и открих Кишан да ме наблюдава. Беше обвинил ръка около кръста ми, а главата ми още почиваше върху другата му ръка.

— Не спа ли?

— Изкарах една котешка дрямка.

— Откога си буден?

— От около час.

— Защо не ме събуди?

— Имаше нужда от почивката.

— О! Е, благодаря, че се погрижи да не падна.

Той се взря в мен за момент:

— Келс? Искам да кажа нещо.

— Какво? — Обърнах се на хълбок, за да виждам лицето му. —

Какво има?

— Ти... ти си много важна за мен.

— Ти също си много важен за мен.

— Не. Нямам това предвид. Искам да кажа... чувствам... и имам причина да вярвам... че бихме могли да започнем да означаваме нещо един за друг.

— Ти означаваш нещо за мен сега.

— Вярно, но не говоря за приятелство.

— Кишан...

— Не съществува ли възможност, нито дори най-малък шанс, някога да можеш да си позволиш да ме обичаш? Абсолютно нищо ли не изпитваш към мен?

— Разбира се, че изпитвам. Но...

— Но нищо. Ако Рен не беше в картинката, щеше ли да обмислиш да бъдеш с мен? Бих ли могъл да бъда някой, на когото да започнеш да държиш?

Сложих длан на бузата му:

— Кишан, аз вече държа на теб. Вече имам чувства към теб. Вече те обичам.

Той се усмихна и се наклони малко по-плътно към мен. В главата ми зазвънтяха аларми и аз рязко се дръпнах назад. Изпитах чувството, че падам. Сграбчих ръката му и се вкопчих, сякаш от това зависеше животът ми.

Той ме закрепил и се вгледа изучаващо в лицето ми. Със сигурност забеляза паникьосаното ми изражение и вероятно си даде сметка, че не е от загубата на равновесие. Обузда емоциите си, облегна се назад и каза тихо:

— Никога няма да те оставя да паднеш, Келс.

Не се справях добре с това, но най-доброто, което можех да му отговоря, беше:

— Знам, че няма.

Той ме пусна и приготви закуската ни.

Поехме отново нагоре по стълбите. Бяха тесни и се виеха около външната страна на дървото. Тук стволът беше много по-малък. На тази височина ни отне само трийсетина минути да го обиколим. След няколко плашещи часа катерене по стълби, които ставаха все по-малки и по-малки, колкото по-нависоко се качвахме, се натъкнахме на усукано въже, висящо от нещо, което приличаше на къщичка в дърво.

Исках да продължа нагоре по стълбите, но Кишан искаше да се изкатери по въжето. Съгласи се да се качва по стълбите с мен още половин час и ако не намерехме нищо, щяхме да се върнем при въжето. И бездруго спорът се оказа безсмислен, защото след по-малко от пет минути стълбите се превърнаха просто в чворести издатини отстрани на дървесния ствол, а после изчезнаха напълно.

Докато поемахме отново към въжето, казах:

— Не мисля, че ръцете ми са достатъчно силни, за да се изкатери толкова високо.

— Не се тревожи за това. Моите ръце са достатъчно силни за двама ни.

— Какво точно имаш предвид?

— Ще видиш.

Когато се върнахме при въжето, Кишан взе раницата от мен и я сложи на гърба си. После ми направи знак да тръгна напред.

— Какво?

Той посочи земята пред себе си.

— Какво смяташ да ме накараш да направя?

— Ще обвиеш ръце около врата ми и ще пъхнеш китките си в най-горния клуп на раницата.

— Добре, но не пробвай никакви странни идеи. Имам страшен гъдел.

Той повдигна впримчените ми в клупа ръце около врата си и ме вдигна, при което лицето му се приближи много до моето. Повдигна вежда:

— Ако все пак опитам нещо, мога да ти обещаая, че то няма да е да те разсея.

Засмях се нервно, но лицето му беше напрегнато, сериозно.

— Добре. Да вървим вече.

Почувствах как мускулите му се напрягат, докато се подготвяше да скочи, но той отново погледна надолу към мен. Погледът му бавно се премести към устните ми и той сведе глава и положи топла, лека целувка в ъгълчето им.

— Кишан.

— Съжалявам. Не можах да устоя. Беше хваната натясно и поне веднъж не можеше да се извърнеш от мен. Освен това много предразполагаш към целуване. Би трябвало да си доволна, че се сдържах и толкова.

— Да, сигурно.

При тези думи той скочи във въздуха. Нададох тънък писък и той започнала се изкачва по въжето. Катереше се, прехвърляйки ръце една над друга, и стъпваше по клоните, като понякога задържаше едната си ръка върху въжето, а другата — върху някой клон, за да пази равновесие. Кишан винаги внимаваше да не ме нарани. Ако не се броеше подскачането, люлеенето на стотици или може би хиляди футове във въздуха и скоковете от клоните, които караха стомаха ми да се преобръща, не беше неудобно. Всъщност беше малко прекалено удобно да бъда притисната към него.

Очевидно мъжете, подобни на Тарзан, са ми слабост.

Когато стигнахме до вратата на къщичката в дървото, Кишан се покатери малко по-високо по въжето и увисна там, докато аз внимателно се освободих. После зарита, метна се в къщичката и се приземи елегантно. Явно се забавляваше.

— Престани да се перчиш, за бога. Даваш ли си сметка колко високо се намираме и че всеки момент може да паднеш и да загинеш от ужасна смърт? Държиш се, сякаш това е страхотно, забавно приключение.

Той отвърна:

— Нямам представа колко високо сме. И не ми пука. Но, да, забавлявам се. Харесва ми да съм човек през цялото време. И ми харесва да бъда с теб. — Той обви ръце около талията ми и ме притегли по-близо.

— Хмм. — Изтръгнах се възможно най-бързо.

Не можех да го виня за „човешката част“ и не знаех какво да кажа за онази част, която искаше да бъде с мен, затова не казах нищо. Седнахме на дървения под в къщичката на дървото и затърсихме из

бележките на господин Кадам. Прочетохме ги два пъти и зачакахме, но в къщичката в дървото все още не се случваше нищо. Предполагаше се, че това е домът на птиците, но не виждах такива. Може би бяхме на погрешното място. Започнах да се изнервям.

— Хей? Има ли някой тук? — отекна гласът ми.

Отговори ми пляскане на криле и дрезгав грачещ звук. Горے в ъгъла на къщичката на дървото видяхме скрито гнездо. Два черни гарвана надникнаха над ръба да ни наблюдават. Подвикваха си с подобен на глух удар звук, като чукане, което идваше отнякъде дълбоко в гърлата им.

Птиците напуснаха наблюдателницата си и започнаха да кръжат около къщичката на дървото, изпълнявайки акробатични упражнения във въздуха. Правеха салта и дори летяха надолу с главата. Това, което не забелязах, беше, че всяко преминаване ги доближаваше към нас. Кишан откачи чакрама и го вдигна като нож.

Сложих ръка върху неговата и леко поклатих глава.

— Да изчакаме и да видим какво ще правят.

— Какво искате от нас? — попитах.

Птиците се приземиха на няколко фута от нас. Едната извъртя глава и се втренчи в мен с едно черно око. Черен език вкуси въздуха от извития клон, когато птицата се приближи.

Чух груб, дрезгав глас да казва:

— Искате от нас?

— Разбирате ли ме?

Двете птици започнаха да клатят глави нагоре-надолу, като спираха от време на време да си почистят перата.

— Какво правим тук? Кой сте вие?

Птиците подскочиха малко по-близо. Една каза: „Хугин“, а можех да се закълна, че другата изрече: „Муунанн“.

Възкликнах, удивена и невярваща:

— Вие сте Хугин и Мунин?

Черните глави отново закимаха нагоре-надолу. Подскочиха малко по-близо.

— Вие ли ми откраднахте гривната?

— И амулета? — добави Кишан.

Главите закимаха.

— Е, искаме си ги обратно. Може да задържите медените сладкиши. Вероятно и бездруго вече сте ги изяли.

Птиците закрякаха дрезгаво, щракнаха шумно с клюнове и запляскаха с криле към нас. Разрошените пера се наежиха, правейки ги да изглеждат много по-едри, отколкото бяха.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Няма ли да ги върнете, а? Ще я видим тази работа.

Птиците колебливо се приближиха с танцова стъпка и едната скочи на коляното ми. Кишан незабавно се разтревожи.

Докоснах ръката му:

— Ако те са Хугин и Мунин, ще шепнат мисли и спомени в ушите на Один. Може да искат да седнат на раменете ни и да ни говорят.

Изглежда, бях права, защото в минутата щом наклоних глава на една страна, една от птиците плесна с криле и се настани на рамото ми. Приблужи клюн до ухото ми и зачаках да я чуя да говори. Вместо това изпитах странно усещане, като от дърпане. Птицата подръпна леко нещо в ухото ми, но не почувствах болка.

— Какво правиш?

— Мисълсезаклещила.

— Какво?

— Мисълсезаклещила.

Почувствах ново дръпване, щракване, а после Хугин отскочи с тънка, подобна на паяжина нишка, висяща от клюна му.

Покрих ухото си с ръка:

— Какво направи? Част от мозъка ми ли открадна? Имам ли мозъчно увреждане?

— Мисълсезаклещила.

— Какво значи това?

Нишката, висяща от клюна, бавно се разпръсна, когато птицата щракна с човка. Седях там втренчена, с широко зяпнала от ужас уста, питайки се какво ли ми беше причинено. *Спомен ли открадна?* Блъсках си ума, опитвайки се да си спомня всичко важно. Търсех някаква пролука, някаква празнота. Ако птицата наистина беше откраднала спомен, няхах представа какъв можеше да е той.

Кишан докосна ръката ми:

— Добре ли си? Как се чувстваш?

— Чувствам се добре, просто... — Думите ми заглъхнаха, когато нещо се размести в ума ми. Нещо се случваше. Нещо се влачеше по повърхността на ума ми като гумена миячка по насапунисано стъкло. Можех да почувствам как слой объркване, умствен безпорядък и мръсотия, по липса на по-подходяща дума, се обелват и падат като мъртва кожа след слънчево изгаряне. Сякаш най-различни страхове, тревоги и мрачни мисли бяха задръствали порите на съзнанието ми.

За момент можех да видя със съвършена яснота всичко, което трябваше да направя. Разбрах, че почти сме стигнали до целта си. Знаех, че ще има свирепи закрилници, бранещи Шала, и знаех какво можеше да прави той. В този момент разбрах как да спася Рен.

Мунин подскачаше напред-назад пред Кишан, чакайки реда си.

— Всичко е наред, Кишан! Хайде. Дай му да кацне на рамото ти. Няма да те нарани. Довери ми се.

Той ме погледна със съмнение, но все пак наклони глава настрани. Гледах омаяна как Мунин плесна с криле и кацна върху рамото на Кишан. Държеше крилетата си разтворени, като пляскаше лениво с тях нагоре-надолу, докато обработваше ухото на Кишан.

Заговорих на Хугин:

— Мунин същото ли прави на Кишан?

Птицата поклати глава и пристъпи от крак на крак. Започна да си чисти и приглажда перата.

— Е, каква е разликата? Какво ще направи?

— Чакайдавидиш.

— Чакамдавидя?

Птицата кимна.

Мунин скочи на пода и задържа в уста тънка като дим черна ивица, голяма горе-долу колкото земен червей. Отвори клюн и я погълна.

— Тъ... това изглеждаше различно. Кишан? Какво стана? Добре ли си?

Той отвърна тихо:

— Добре съм. Той... той ми показва.

— Какво ти показва?

— Показва ми спомените ми... в пълни подробности. Видях всичко, което се случи. Видях Йесубай и мен отново, съвсем отначало.

Видях родителите си, Кадам, Дхирен... всичко. Но с една важна разлика.

Взех ръката му в своята:

— Каква е? Каква е разликата?

— Онази черна нишка, която видя... трудно е за обяснение, но сякаш птицата смъкна чифт тъмни очила от очите ми. Видях всичко, както беше наистина, както се случи в действителност. Вече не беше само от моето възприятие. Беше сякаш бях външен наблюдател.

— Споменът различен ли е сега?

— Не е различен... по-ясен е. Можех да видя, че Йесубай е била мило и сладко момиче, което е държало на мен, но е била насърчена да ме потърси. Не ме е обичала по същия начин. Страхувала се е от баща си. Подчиняваше му се напълно, но също и отчаяно искаше да го напусне. Накрая я уби баща ѝ. Хвърли я жестоко — достатъчно силно, че вратът ѝ да се счупи. Как съм пропуснал да забележа страха ѝ, тревогата ѝ? — Той потри челюстта си. — Тя го криеше добре. Той се възползва от чувствата ми към нея. Трябваше да го видя какъвто е бил през цялото време, но бях спял, увлечен. Как не можех да видя това преди?

— Понякога любовта те кара да вършиш лудости.

— Ами ти? Ти какво видя?

— На мен сякаш ми изчистиха ума с прахосмукачка.

— Какво значи „прахосмукачка“?

— Прахосмукачката е уред за почистване чрез вакуум. Мислите ми са ясни, както са ясни твоите спомени. Всъщност сега знам как да намеря Шала и какво следва после.

— Какво следва после?

— Ще ти кажа по пътя, но първо...

Подскочих нагоре и повдигнах гнездото, сгушено в ъгъла на къщичката в дървото. Двете птици заподскачаха нагоре-надолу, като крякаха раздразнено. Долетяха до мен и запляскаха с криле в лицето ми.

— Съжалявам, но сами сте си виновни, знаете ли. Нали вие ми прояснихте ума. Освен това, тези са си наши. Трябват ни.

Извадих от гнездото фотоапарата, гривната си и амулета. Кишан ми помогна да закопчея гривната и верижката и пъкна фотоапарата в чантата. Птиците ме погледнаха намусено.

— Може би можем да ви дадем вместо това нещо друго като компенсация, че си изгубихте плячката — казах.

Кишан изрови една риболовна кукичка, малко фенерче и компас и ги постави в гнездото. След като върнах гнездото на място, птиците литнаха да разгледат новите си съкровища.

— Благодаря и на двамата! Хайде, Кишан. Последвай ме.

21. ШАЛЪТ НА БОЖЕСТВЕНАТА ТЪКАЧКА

Изправих се и отидох до един ъгъл на къщичката в дървото. От тавана висеше обикновено въже. Обвих ръка около него и дръпнах. Отнякъде над къщичката в дървото се разнесе тракане, а после се отвори една плоскост, откъдето се спусна стълба и се удари в дървения под.

Обясних на Кишан:

— Следващата част ще бъде най-трудната. Тази стълба води до външните клони, по които трябва да се изкатерим, докато стигнем до върха, където има гигантско птиче гнездо. Шала ще бъде там, но също и железните птици.

— Железни птици?

— Да, и ще трябва да се преборим с тях, за да вземем Шала. Задръж за секунда. — Бързо прелистих проучването на господин Кадам и намерих каквото търсех. — Ето тук. Ето с какво ще се борим.

Рисунката, изобразяваща митологичната Стимфалска птица, беше достатъчно плашеща и без описанието, което бе включил.

Кишан прочете:

— Ужасни плътоядни птици с железни клюнове, бронзови нокти и токсични изпражнения. Обикновено живеят на големи колонии.

— Не са ли страхотни?

— Дръж се близо до мен, Келс. Не можем да сме сигурни, че тук раните ти ще заздравяват.

— Като стана въпрос, не можем да сме сигурни, че и ти ще оздравяваш тук — ухилих се, — но ще се опитам да не те оставям сам твърде дълго.

— Забавно. След теб.

Изкачихме се по стълбата и се намерихме в китка от клони, разположени достатъчно нагъсто един до друг, че да ми напомнят за детска катерушка. Беше доста лесно за изкачване, ако човек не мислеше за падане. Кишан настоя да се покатеря първа, за да може да ме хване, ако падна, което стана само веднъж. Кракът ми се подхлъзна

на мокро дърво и Кишан го улови заедно с обувката в дланта си и ме тласна отново нагоре.

След доста усърдно катерене си отдъгнахме на един клон, с гърбове към ствола, аз — по-високо, а Кишан — по-ниско. Когато ми подхвърли термос с лимонада без захар, която пресуших на дълги жадни глътки, забелязах, че големият клон, на който седях, е наранен.

— Кишан, погледни това.

По края на клона, където седях, беше напръскана гъста, лепкава, бледозелена паста и очевидно го беше разяла наполовина.

— Мисля, че гледаме токсичните изпражнения — отбелязах иронично.

Кишан сбърчи нос.

— А това е старо, може би от преди цели две седмици. Мирисът е противен. Има остра, горчива миризма, която ми изгаря ноздрите.

— Предполагам, че наистина ще трябва да внимаваме за токсични бомби, а?

Сега, когато той разполагаше с миризмата на птиците, можехме да последваме носа му до гнездото. Отне ни още час катерене, но накрая видяхме великанско гнездо, почиващо върху три клона.

— Леле, грамадно е! По-голямо, отколкото на Голямото пиле.

— Кой е Голямото пиле?

— Огромна жълта птица от куклено шоу по детския телевизионен канал. Мислиш ли, че някои от птиците са наблизо?

— Не чувам нищо, но миризмата е навсякъде.

— Ха, истински късмет е, че имам тигърски нос наблизо. Не мога да подуша истинско нищо.

— Радвай се на това, което имаш. Не мисля, че някога ще си избия от ума този мирис.

— Съвсем справедливо е да ти се падне да се биеш със смърдящи птици. Не забравяй, на Рен му се паднаха Капа и безсмъртни маймуни.

Кишан изсумтя и продължи да се придвижва към огромното гнездо. Стари птичи курешки избелваха повърхността на дървесните клони и ги правеха по-слаби. Ако пристъпех твърде близо, повърхността на клона се разпадаше на бял прах, а понякога се откършваше напълно.

Пропълзяхме по-близо и разчихме на слуха на Кишан, за да стоим извън обсега на птиците. Гнездото беше колкото малък плувен басейн, направено от мъртви клони, дебели колкото ръката ми, сплетени като огромна великденска кошница. Изкачихме се нагоре и влязохме в него.

Пет масивни яйца лежах в средата. Всяко би запълнило едно джакузи. Бронзови и блестящи, те отразяваха слънчевата светлина в очите ни. Кишан леко почука по едно и чухме кухо металическо ехо.

Обиколих в кръг около яйцето и ахнах. Яйцата почиваха върху най-прекрасната прозирна материя, която някога бях виждала. *Шалът на Божествената тъкачка!* Платът изглеждаше жив. Цветовете се движеха и се вихреха в геометрични фигури по повърхността на Шала. Калейдоскоп от бледосиньо премина в горещо розово и жълто, което се изви в меко зелено и златисто, а после се плъзна в синьо-черни гарванови дипли. Беше запленаващо.

Кишан огледа небето и ме увери, че хоризонтът е чист. После приклекна до мен да огледа Шала.

— Ще трябва да изтърколим яйцата едно по едно, Келс. Тежки са.

— Добре. Да започнем с това.

Уловихме едно блестящо яйце и го търкулнахме внимателно към стената на гнездото, а после се върнахме за второто. Близо до второто яйце намерихме перо. Нормалните птичи пера бяха леки, кухи и гъвкави. Това беше по-дълго от ръката ми, тежко и металическо. Кишан едва можеше да го помръдне, а ръбът беше остър като циркуляр.

— Тъх, това не е добре.

Кишан се съгласи:

— Да. По-добре да побързаме.

Търкаляхме третото яйце, когато чухме висок пронизителен крясък.

Далечна птица си проправяше път към гнездото. Нямах представа как можеше да ни е видяла от такова разстояние, но не звучеше доволна. Засенчих очи, за да погледна по-добре. Отначало ми се стори малка, но мнението ми за размера бързо се промени, когато тя се приближи с бясна скорост. Мощни криле държаха създанието във въздуха, докато се носеше по топлинните течения.

Туп. Слънцето освети металическото тяло на гигантската птица и се отрази в очите ми. Туп. Сега тя беше дошла много по-близо и сякаш бе удвоила размера си. Нададе дрезгав, груб, подобен на вопъл призив. По-тих писък отекна в отговор, когато към първата птица се присъедини друга. Туп.

Дървото се раздвижи нагоре-надолу, когато нещо се приземи върху един клон наблизко. Една птица изкрещя към нас и започна да си проправя път към гнездото. Кишан пристъпи пред мен и тръгнахме заднешком, като се стараехме стволът да е зад нас.

Туп. Туп. Туп. Една птица прелетя над нас. Беше по-скоро чудовище, отколкото птица. Огледах я добре, докато се спускаше над нас. Главата ѝ беше наклонена, а окото ѝ — приковано върху нас. Прецених, че размахът на крилете е около четирийсет фута или около половината от дължината на самолета на господин Кадам. Опънах лъка си, пуснах една стрела и потръпнах, когато острият, пронизителен писък на птицата завибрира из крайниците ми. Ръката ми потрепери и изстрелях стрелата. Не уцелих.

Тялото на създаването беше като на гигантски орел. Редове плътни, застъпващи се пера покриваха торса на птицата и ставаха по-големи по протежение на дългите ѝ, широки криле. Огромните пера бяха колкото дъска за сърф. Върхчетата на крилете бяха скосени и с широко разстояние между тях. Желязната птица заудря с криле и разпери опашните си пера, за да ѝ помогнат да спре и после да се издигне отново в небето.

Движеше се като граблива птица. Мощни, мускулести крака с остри като бръснач нокти се протегнаха да ни сграбчат при второто минаване. Кишан ме бутна с лице надолу в гнездото и птицата ни пропусна на сантиметри. Главата ѝ наподобяваше тази на чайка, с як, доста дълъг, закривен клюн, но в горната част на челюстта имаше още един закривен шип, който създаваше ефекта на двуостър меч.

Когато една от птиците се приближи, тя посегна да ни клъвне и чух металически режещ звук, когато острите ръбове на клюна щракнаха като гигантски ножици.

Една дойде твърде близо и аз я поразих с мълния. Енергията удари птицата по гърдите и отскочи, като опърли гнездото на по-малко от един фут от мястото, където стоеше Кишан.

— Внимавай, Келс.

Това не изглеждаше добре. Изкрещях:

— Мълниите ми просто отскачат!

— Дай аз да опитам. — Той хвърли чакрама. Оръжието закръжи из въздуха, описвайки широка дъга покрай птицата.

— Кишан! Как може да не уцелиш нещо толкова едро?

— Чакай!

Чакрамът завърши дъгата си и се въртеше обратно към Кишан. По обратния път уцели птицата и преряза едно металическо крило, издавайки ужасен звук като дрелка върху метален лист. Птицата изпищя и падна хиляди футове към земята отдолу, оставайки пътьом без крайници. Дървото мощно се разтресе, докато се разбиваше.

Още три птици закръжиха над нас и се опитаха да ни сграбчат с подобни на ножове хищни нокти или с клюнове. Заредих нова стрела и се прицелих към най-близката. Стрелата удари птицата право в гърдите, но успя само да я разгневи.

Кишан се сниши между няколко яйца, когато една птица се опита да го набучи като на шиш с нокът.

— Цели се във врата или очите, Келси!

Изстрелях нова стрела във врата и трета в окото. Птицата политна, а после падна, въртейки се като излязъл от контрол самолет, преди да се разбие на земята. Сега птиците полудяха.

Пристигнаха още птици. Изглеждаха интелигентни и находчиви. Една клъвна лекичко Кишан, притискайки го назад към ръба на гнездото. Докато той беше зает там, втора птица посегна и го сграбчи с хищните си нокти.

— Кишан!

Вдигнах ръка и се прицелих към окото на птицата. Този път мълнията проработи. Желязната птица изпищя пронизително и освободи Кишан, пускайки го с глухо тупване в гнездото. Направих същото с другата птица и тя излетя, зовейки като обезумяла останалите от ятото.

Забързах към Кишан:

— Добре ли си?

Ризата му беше разкъсана и окървавена. Птицата беше прокарала хищни нокти по двете страни на гърдите му и той кървеше обилно.

Изрече задъхано:

— Няма нищо. Боли. Чувството е като от нажежени ножове, но заздравява. Не им давай да те доближат.

Кожата около прорезите беше покрита с мехури и силно зачервена.

— Мисля, че и ноктите им са покрити с киселина — казах съчувствено.

Той си пое дъх през зъби, когато докоснах кожата му.

— Ще се оправя. — Застина. — Слушай. Общуват помежду си. Връщат се. Пригответи се.

Кишан изсумтя и се изправи, докато аз заех позиция зад оставащите две яйца.

— Предвид всички обстоятелства, бих предпочел маймуни — изкрещя Кишан.

Потръпнах.

— Ето какво ще ти кажа. Ще си вземем под наем „Кинг Конг“ и „Птиците“. После можеш да решиш.

Той се ухили и изкрещя в отговор, докато тичаше:

— На среща ли ме каниш? Защото ако е така, този факт ще ми даде допълнителен стимул да се измъкна от това жив.

— Каквото върши работа.

— Разбрахме се.

Той притича напряко през гнездото, скочи от ръба и се превъртя във въздуха, приземявайки се върху един голям клон, който се издаваше във въздуха. Хвърли чакрама и той се извиси в небето. Отблясъците на слънцето отскачаха от златния диск, докато той се въртеше вихрено около дървото и прерязваше около дузината птици, които кръжаха около короната.

Те се разпръснаха във всички посоки, а после се прегрупираха. Почти можех да ги видя как пресмятат следващата си маневра. Изведнъж се спуснаха с пикиране към нас. С писъци и крясъци ятото атакува. Веднъж бях видяла как ято чайки демонстрират уменията си да нападат групово. Всички бяха кълвали и тормозили един мъж със сандвич на плажа, докато той побягна с писъци. Изглеждаха свирепи, решителни и агресивни. Но тези бяха сто пъти по-ужасни!

Птиците изтръгнаха големи клони от дървото, за да ни нападнат. Повече от половината се спуснаха с пикиране към Кишан, който ловко заскача от клон на клон, докато се озова обратно при мен зад яйцата.

От безумното пляскане с криле около гнездото повя вятър във всички посоки. Имах чувството, че съм хваната във вихър.

Кишан хвърляше чакрама си отново и отново, като отрязва крака на една птица и прерязва корема на втора, преди оръжието да се върне в ръката му. Аз ликвидирах две, пронизвайки ги със стрели в очите, и ослепих още две с мълнии.

Кишан изкрещя:

— Можеш ли да ги задържиш далече от мен за минута, Келс?

— Мисля, че да! Защо?

— Ще взема последните две яйца!

— Побързай!

Експериментирах и опънах назад една стрела, подпалих я със силата на мълнията и я пуснах. Тя уцели птицата в окоото ѝ и отнесе главата. Овъгленият, пушещ, безглав торс се приземи с бумтеж, наполовина върху гнездото и наполовина увиснал отстрани. Гнездото запука и се наклони опасно, преди да се закрепи. Силата на експлозията ме изстреля във въздуха, сякаш бях върху трамплин, и инерцията ме смъкна през ръба на гнездото. Отчаяно се протегнах да се уловя за ръба, докато падах.

Успешно праметнах ръце отстрани, но започнах да се хлъзгам. По ръката ми се стече струйка кръв. Забих грубо пръсти отстрани и проврях стъпала между клоните, за да си осигуря опора. Останах без няколко нокътя и си одрасках краката и ръцете, но си струваше. Не паднах и не загинах от ужасна смърт. Поне все още не.

Кишан беше успял да се задържи по-добре. Изправи се бързо и се отправи към мен:

— Дръж се, Келс!

Притича до ръба, легна по корем и протегна длан. Сграбчи едната ми ръка, а после другата, докато се приземих върху него.

— Добре ли си? — попита.

— Да, чудесно.

— Хубаво. — Той се ухили и точно бе обвил ръце около мен, когато видя нещо отгоре. Сложи една ръка зад главата ми, а другата — около талията ми и се претърколи няколко пъти, докато се блъснахме в задната част на гнездото. Накрая тялото му се оказа проснато върху моето.

— Внимавай! — изкрещях.

Две от птиците се накланяха навътре, опитвайки се да ни разполовят с металическите си клюнове. Вдигнах един счупен клон наблизко и го тикнах в окоото на птицата, точно преди тя да изкорми Кишан. После поразих другата с мълния.

— Благодаря.

Ухилих се, чувствайки се горда с постижението си.

— Винаги.

Гнездото се раздвижи. Тежестта на мъртвата птица, висеща от ръба, беше твърде голяма. Падаше и събаряше заедно със себе си и гнездото. Кишан сграбчи клоните от двете страни на главата ми.

— Дръж се! — изкрещя.

Обвих ръце около врата му и се вкопчих в него, когато гнездото се наклони на няколко фута във въздуха и се прекърши наполовина. Половината падна с мъртвата птица, а другата — половината, в която бяхме ние, — увисна несигурно от два почти отрязани клона. Стомахът ми се преобърна, когато гнездото и всичко около него, включително клоните, на които бяхме ние, внезапно пропадна на три фута и се удари с разтърсващ костите трясък. Три от яйцата изпаднаха и се счупиха върху клоните отдолу. Паднахме в гнездото, претърколихме се и спряхме.

— Къде е Шалът? — изкрещях.

— Там!

Подхванат от вятъра, Шалът беше излетял от гнездото и бе несигурно закачен върху един счупен клон на няколко фута отдолу. Пърхаше на лекия ветреца и вероятно щеше да отлети всеки момент.

— Келс, побързай! Хвани здраво ръката ми. Ще те сваля надолу, за да можеш да стигнеш до Шала.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм! Давай!

Той сграбчи ръката ми и ме свали. Не можех да повярвам, че имаше нужната сила да го направи, но той обвини другата си ръка около един клон и удържа тежестта на двете ни тела с една ръка. Все още не бях достатъчно близо.

— Ще трябва да слеза по-ниско! Можеш ли вместо това да хванеш крака ми?

— Да. Върни се горе за минута.

Той изсумтя и ме дръпна нагоре, хвърли ме във въздуха все едно бях чувал с продукти и ме хвана през кръста, когато започнах да падам. Ахнах и отново го сграбчих за врата.

— Какво да правя?

— Първо — той сведе глава и ме целуна силно. — Сега обвий левия си крак около кръста ми.

Изгледах го.

— Просто го направи!

Люшнах се напред-назад за минута, после успях да обвия крак около кръста му. След това той пусна талията ми и улови крака ми. Беше плашещо. Отново му имах доверие, че е достатъчно силен да удържи и двама ни само с една ръка. В сравнение с това, да стоя на раменете на Рен в Кишкинда беше детска игра.

Направих гримаса, питайки се какви ли безумия щеше да се очаква от мен да върша при следващите две задачи. Мислено призовах клоните, държащи гнездото, да ни крепят още малко, само колкото да грабна Шала. Но всъщност очаквах всеки миг да ги чуя как се чупят, изстрелвайки ни към смъртта ни.

Пуснах врата на Кишан и бавно обърнах тялото си надолу с главата, като се държах за колана на панталоните му, после за крака му, а след това за ходилото му. Промърморих, докато ме сваляше:

— Защо не можах да изберат някое момиче от Цирк дю Солей, за да свърши тези задачи? Просто е твърде много да искаш от една начинаеща в ушу да виси надолу с главата от счупен клон на хиляди футове във въздуха!

— Келс?

— Какво?

— Млъкни и вземи шала.

— Работя по въпроса!

Протегнах се още и чух Кишан да пъшка:

— Само още няколко инча.

Хватката му нарочно се плъзна от прасеца към глезена ми, при което се залюлях над зелената бездна.

Изплашена, изкрещях името на Кишан и затворих очи за секунда, преглътнах и метнах тяло обратно към Шала. Вятърът го отметна от клона. Той закръжи във въздуха и се изстреля покрай мен. Сграбчих края му в последната секунда и — увиснала надолу с

главата, с блъскаща в главата ми кръв, с връхчето на пръстите, отчаяно стиснали Шала, с Кишан, едва удържаш и двама ни — получих видение.

Зеленият балдахин, който главозамайващо се люлееше напред-назад пред очите ми, избледня до бяло и чух глас.

— Келси. Госпожице Келси! Чувате ли ме?

— Господин Кадам? Да, чувам ви.

Видях смътното очертание на палатка зад него.

— Виждам палатката ви!

— А аз виждам вас и Кишан.

— Какво? — Рязко се завъртях кръгом, погледнах зад гърба си и видях замъглен образ на Кишан, стиснал крака на увисналото ми надолу с главата отпуснато тяло. Шалът се полюшваше несигурно от един извит пръст. Чух го да вика, сякаш от голямо разстояние.

— Келси! Дръж се!

Започваше да се вижда смътното очертание на друг човек.

Господин Кадам ме инструктира:

— Не казвайте нищо. Не му позволявайте да ви провокира да заговорите.

— Добре.

Медальонът на господин Кадам сияеше в червено. Хвърлих поглед надолу към моя и видях, че той също бе яркочервен. Когато погледнах обратно нагоре, образът на другия човек прие солидни очертания.

Локеш. Беше облечен в делови костюм. Тъмната му коса бе пригладена назад с гел и забелязах, че носеше няколко пръстена. Неговият медальон също сияеше в червено и беше много по-голям от нашите.

Той се усмихна и коварните му очи заблестяха.

— Ах! Питам се кога ли ще те видя отново. — Говореше любезно, сякаш се срещяхме отново на следобедно чаено парти. — Костваше ми много време и средства, скъпа моя.

Наблюдавах го и не казвах нищо. Трепнах, докато ме обсипваше с обезпокоителни похвали.

Локеш говореше тихо, заплашително:

— Не е подходящият момент за тънкостите на играта, които бих предпочел, затова ще бъда прям. Искам медальона, който носиш. Ще ми го донесеш. Ако го сториш, ще оставя твоя тигър жив. Ако ли не... — Той извади нож от джоба си и изпробва остротата му върху палеца си. — Ще те намеря, ще ти прережа гърлото... — Той ме погледна право в очите и завърши заплахата си — и ще го взема от кървящата ти шия.

Господин Кадам възрази:

— Не забърквай младата дама в това. Ще се срещна с теб и ще ти дам каквото искаш. В замяна ще пуснеш тигъра да си върви.

Локеш се обърна към господин Кадам и се усмихна противно:

— Не те разпознавам, *приятелю*. Интересно ми е да узная как си се сдобил с амулета. Ако желаеш да преговаряме, можеш да се свържеш с бизнес офиса ми в Мумбай.

— И кой ли ще е този офис, *приятелю*?

— Намери най-високата сграда в Мумбай: моят офис е в мезонета.

Господин Кадам кимна, докато Локеш продължи да дава указания. Докато говореха, изучавах замъглената сцена, която се бе появила зад Локеш. Един мъж му говореше, но Локеш не му обръщаше внимание. Господин Кадам беше казал, че може да успеем да разберем къде се намира Рен въз основа на насоки по време на видението, затова запаметих колкото можах повече подробности.

Слугата, който говореше с Локеш, имаше черна коса, събрана напред в кок и се опираше точно над челото му. По челото имаше редица черни татуировки, които приличаха на санскритските думи от пророчеството. Мъжът носеше увити като клуп ръчно изработени мънистени колиета на голите си гърди. Ушите му бяха пробити на няколко места и от тях висяха големи златни халки. Крепеше друг мъж и посочи с жест към него.

Вторият мъж стоеше по-назад с клюмнала глава. Сплъстена, мръсна черна коса висеше пред лицето му. Кървящ и насинен, той се бореше да се отскубне от ръцете на мъжа, който го държеше. Слугата изкрещя и дръпна грубо мъжа напред, докато той залитна и падна на колене. После слугата го зашлеви през лицето и дръпна раменете му назад. Когато раненият вдигна поглед, косата му падна настрани. Взрях се в пронизващи кобалтовосини очи.

Съкрушена, пристъпих напред и изкрещях:

— Рен!

Той не ме чу. Главата му отново клюмна на гърдите. Заплаках.

Някой обаче ме чу — Локеш. Рязко се завъртя кръгом и присви очи. Опита се да заговори на слугите си, но те не го чуваха. Обърна се отново към мен и за първи път се вгледа изучаващо в мъглявите образи зад рамото ми. Всичко вече избледняваше. Не можех да определя дали Локеш позна Кишан, или не. Застинах и мислено го призовах да вижда само мен.

Локеш скоро фокусира вниманието си върху мен. Посочи към Рен и с престолено съчувствие, цъкна с език.

— Колко ли ужасно *болезнено* е за теб да го виждаш така. Знаеш ли, между нас казано, той пищи за теб, когато го изтезвам. За негово нещастие, никак не е склонен да разкрие местонахождението ти. — Той се изкиска. — Не иска дори да ми каже малкото ти име, макар че вече зная какво е. Келси, нали?

Локеш наблюдаваше изражението ми внимателно, в очакване да издам нещо, с което да го подсетя.

Продължи с подигравателен тон:

— Това се превърна в нещо като спойка на отношенията ни. Той мълчи толкова упорито, че дори отказва да потвърди кръщелното ти име. Трябва да кажа, че не съм изненадан. Винаги е бил доста упорит. Още сълзи? Колко тъжно. Той не може да издържи вечно, знаеш. Дори само болката трябваше вече да го е убила. За мой късмет, тялото му изглежда е доста издръжливо. — Наблюдаваше ме с крайчеца на окоото си, докато почистваше микроскопични частички мръсотия изпод ноктите си. — Трябва да призная, доста голяма наслада ми доставя да го измъчвам. Това е най-доброто от двата свята, да го виждам как страда като човек и като животно. А изящните крайности, до които мога да стигна, са нечувани. Той оздравява толкова бързо, че дори аз не съм в състояние да изпробвам границите на възможностите му. Въпреки това те уверявам, че *наистина* полагам *всички* усилия.

Захапах треперещата си ръка, за да сподавя едно ридание, и хвърлих поглед към господин Кадам. Той поклати дискретно глава, правейки ми знак да си мълча.

Локеш се усмихна язвително:

— Навярно ако само потвърдиш името си, бих могъл да му дам кратък... отдих? Едно простичко кимване ще е достатъчно. Келси Хейс ли е името ти, или не?

Очите ми бяха все така приковани върху Рен. Не помръдвах, дори не поглеждах Локеш.

Той се разгневи:

— Със сигурност, ако те е грижа за него, би му спестила известна болка, би облекчила страданието му? Не? Може би съм сбъркал по отношение на нежните ти чувства. Относително сигурен съм, че не греша в неговите. Той изобщо не иска да говори за теб, освен, за да зове насън любимата си. Може би не си ти тази, за която моли. — Гласът му започна да заглъхва. — Ах, добре. Двамата братя невинаги са имали късмет в любовта, нали? Може би е време да го избавя от мъките му. Струва ми се, че ще му направя услуга.

Не можах да се сдържа. Изкрещях:

— Не!

Той повдигна вежди и проговори отново, но думите му бяха твърде тихи и не се чува. Когато тримата вече не можехме да се чуваме помежду си, господин Кадам се обърна и ме погледна. Локеш ни наблюдаваше и правеше жестове с ръце, но аз го пренебрегнах и фокусирах вниманието си върху господин Кадам, докато той избледняваше до бяло. Избърсах сълзите си, докато той се усмихна съчувствено, а после ми намигна точно преди да изчезне.

Примигнах и бялото се превърна в зелено. Кръвта заблъска в главата ми.

Кишан ми крещеше:

— Келси! Келси! Съвземи се!

За щастие, още държах Шала. Извиках:

— Хванах го! Издърпай ме нагоре, Кишан!

— Келси! Внимавай!

Изкрещя птица. Извих се, за да мога да погледна нагоре и зърнах зиналата черна паст на металическа птица и видях отблизо двуострия ѝ, подобен на ножица клюн. Ръбовете му бяха покрити със слой от зелен меден окис. Изстрелях мълния в клюна и тя литна, със стелещ се от устата дим.

Със силно сумтене Кишан ме грабна и ме изправи. Хванах го през кръста и го стиснах така здраво, сякаш от това зависеше животът ми. Той ме пусна, вярвайки, че ще имам достатъчно мускулна сила да се вкопча в него. Сключих ръце на кръста му и стиснах Шала. Той се издърпа над ръба на разтуреното гнездо и ми помогна да се прехвърля. Видях ръцете му да се тресат от изтощение.

Кишан седна и огледа крайниците ми.

— Добре ли си? Какво стана с теб?

— Ново видение — промълвих. — Ще ти разкажа по-късно.

Снисихме се, когато една птица се провикна наблизо. Взех раницата ни и прибрах лъка и колчана, който като с магия се беше напълнил отново със златни стрели.

— Добре. Сега какво? — каза той.

— Сега ще бягаме. Хайде.

Слизахме, докато вече имахме достатъчно прикритие, за да не могат птиците да ни виждат повече. Все още можехме да ги чуем как обикалят в кръг около дървото и си разменят пронизителни крясъци, но колкото по-надолу по дървото слизахме, толкова повече утихваха шумовете. Скоро не ги чувахме вече.

— Келс, спри. Трябва да си починем малко.

— Добре.

Златният плод ни приготви да хапнем и пийнем нещо набързо, а Кишан настоя да ме прегледа за наранявания. Той, изглежда, беше добре. Порязванията му вече бяха зараснали, но аз имах няколко сериозни дълбоки рани по ръцете и краката. Няколко от ноктите ми бяха откъснати и окървавени, а под единия имаше дълга треска, с чието измъкване Кишан се зае внимателно.

— Ще боли. Треските и бодлите са най-лошият враг на един тигър.

— Наистина ли? Защо казваш това?

— Търкаме се в дърветата и драскаме по тях, за да маркираме територията си, и понякога похапваме таралежи. Един умен тигър напада таралежа отпред, но понякога таралежите се хвърлят върху него. Преди са ми се забивали бодли в лапите и те болят и забират. Чупят се, както си вървиш. Един тигър няма как да ги измъкне, така че се налагаше да чакам, докато успея да се преобразя в човек и да ги измъкна всичките.

— О! Чудех се защо Рен все се търкаше в дърветата в джунглата. Обаче бодлите не се ли измъкват сами в крайна сметка?

— Не. Всъщност се извиват на кръг и остават в кожата. И не се разтварят. Треските могат, но бодлите — не. Могат да останат в тялото на тигъра през целия му живот. Това кара някои да се превръщат в човекоядци. С пречка като тази вече не могат да преследват бърза плячка. Дори попаднах на два тигъра, които бяха умрели от глад, защото бяха ранени от таралежи.

— Е, в такъв случай благоразумно би било да не ядете таралежи.

Кишан се ухили:

— Но са вкусни.

— Ъх. — Поех си въздух през зъби. — Оу.

— Почти успях. Готово. Вече излезе.

— Благодаря.

Той почисти най-сериозните ми ожулвания с влажни кърпички и превърза каквото можа.

— Мисля, че тук ще оздравееш по-бързо от обичайното, но не толкова бързо, колкото мен. Добре е да си починем.

— Ще си починем, когато слезем.

Той въздъхна и потри челото си.

— Келс, отне ни дни да се качим тук. Ще ни отнеме дни да слезем обратно.

— Не, няма. Имам пряк път. Когато гарваните проясниха ума ми, видях какво може да прави Шалът. Просто трябва да излезем върху някой клон.

Забелязах, че Кишан се колебае, но въпреки това ме последва. Проправихме си път към края на един дълъг клон.

— Сега какво? — попита той.

— Гледай.

Задържах Шала върху дланите си и казах:

— Парашут за двама, моля.

Шалът се изви, изпъна се рязко и се удължи, а после се сгъна отново и отново. От всичките четири ъгъла излязоха и се протегнаха нишки. Усукаха се и се съединиха, оформяйки ремъци, клупове и въжета. Най-накрая Шалът спря да се движи. Беше се превърнал в голяма раница с двойка ремъци за носене.

Кишан се втренчи в нея невярващо:

— Какво направи, Келси?
— Ще видиш. Сложи я.
— Ти каза „парашут“. Мислиш, че ще се измъкнем с парашут отгук?
— Аха.
— Не мисля.
— Ах, хайде де. Тигрите не се страхуват от височини, нали?
— Въпросът не е за височините. А в това, че сме изключително високо в някакво дърво и запращаме телата си надолу в забвението, уповавайки се на някаква странна тъкан, която сега обявяваш за парашут.
— Такъв е и ще сработи.
— Келси.
— Имай вяра, както каза Океанския учител. Шалът прави и други страхотни неща. Ще ти разкажа за него на връщане. Кишан, довери ми се.
— Имам ти доверие. Просто нямам доверие на плата.
— Е, аз ще скоча, така че идваш ли с мен, или не?
— Някой казвал ли ти е някога, че си инат? И с Рен ли беше толкова упорита?
— Рен трябваше да се справя с инат и сарказъм, така че се смятай за късметлия.
— Да, но поне е получил доста целувки за усилията си.
— И ти получи няколко целувки.
— Не доброволни.
— Вярно, открадна ги.
— Откраднатите целувки са по-добри от никакви.
Повдигнах вежда:
— Да не би да започваш спор с мен само за да се измъкнеш, защото те е страх?
— Не, не се измъквам, защото ме е страх. Чудесно. Щом настояваш да направим това, моля те, обясни ми как действа.
— Лесно. Пристягаме се с ремъците, скачаме, махаме се от дървото и дръпваме шнура. Поне се надявам, че така действа — промърморих тихо.
— Келси.

— Не се тревожи. Така се предполага да слезем. Знам, че ще успеем.

— Ясно.

Той надяна ремъците на раницата, докато аз закрепих обикновената ни раница със задната страна към гърдите си. После се обърнах към Кишан.

— Ъмм... твърде висок си за мен. Може би мога да застана върху по-висок клон.

Огледах се за нещо, върху което да застана, но Кишан обви длани около кръста ми и ме повдигна. Гушна ме до гърдите си, докато се пристегнах в другата част от ремъците на Шала.

— Ъъ... благодаря. Добре, значи това, което трябва да правиш, е да ме носиш, да се затичаш и да скочиш от клона. Можеш ли да се справиш с това?

— Сигурен съм, че мога да се справя — отговори той сухо. — Готова ли си?

— Да.

Той ме стисна здраво.

— Едно... две... три!

Кишан пробяга пет стъпки и се хвърли в бездната.

22. ИЗХОД

Вятърът свиреше яростно около нас, докато с бясна скорост пропадахме свободно през небето, въртейки се като Къщата на Дороти в торнадото. Кишан успя да ни задържи стабилно с лице надолу. Улови китките ми и оформи дъга от ръцете ни. По-малко от един миг, след като се стабилизирахме, чухме остър писък над главите си. Преследваше ни желязна птица.

Кишан повдигна лявата ми ръка във въздуха, драматично се насочихме надясно и набрахме скорост. Птицата ни последва. Той повдигна десните ни ръце и се люшнахме наляво. Птицата беше точно върху нас.

Кишан изкрещя:

— Дръж се, Келс!

Отново дръпна ръцете ни отстрани до тялото и наклони главите ни. Изстреляхме се напред като куршум. Птицата прибра криле до тялото си и се изстреля заедно с нас.

— Сега ще се преобърнем! Опитай се да я порaziш с мълния! Готова ли си?

Кимнах и Кишан преобърна двама ни назад във въздуха, с гръб към земята. Имах идеална видимост към корема на птицата. Изстрелях няколко мълнии в бърза последователност и успях да раздразня птицата достатъчно, че да я прогоня. Не уцелих окото, но улучих крайчеца на устата ѝ. Птицата не хареса това и литна с плясък на криле, като пицеше гневно.

— Дръж се!

Кишан преобърна обратно и двама ни и отново ни закрепил стабилно. Дръпна шнура и чух плъзгането на материята, докато поемаше въздуха. С рязко щракване създаденият от Шала парашут се отвори, за да улови въздуха. Кишан стегна ръце около кръста ми, когато парашутът се отвори и забави спускането ни. После ме пусна, за да хване ремъците и да насочи въжетата.

Извиках:

— Насочвай се към прохода между двете планини!

Ужасен пронизителен крясък над главите ни показа, че птиците ни бяха намерили. Три от тях започнаха да обикалят в кръг, опитвайки се да ни сграбчат с нокти и клюнове. Опитах се да използвам силата на мълнията си, но от това разстояние беше прекалено трудно да ги уцеля в очите. Вместо това отворих раницата и измъкнах лъка.

Кишан зави наляво, а аз опънах лъка и пуснах една стрела. Тя изсвистя точно над главата на една птица. Втората ми пламтяща стрела я уцели във врата и хвърли птицата в шок. Тя падна на земята, ранена. Друга птица ни удари с крилото си, при което се завъртяхме, но успях да я раздразня достатъчно и тя скоро си тръгна.

Третата беше хитра. Тя започна да кръжи извън полезрението ми и стоеше възможно най-много зад нас. Когато нападна, раздра с нокът парашута и отвори голяма дупка. Парашутът се сплеска и започнахме да падаме. Кишан се опита да ни насочва, но вятърът бушуваше ожесточено.

Внезапно парашутът започна да се поправя сам. Нишки се извиваха навън и навътре, нагоре и през материята, докато Шалът придоби вид, сякаш никога не е бил повреден. Отново улови въздуха и Кишан дръпна ръчката, за да ни насочи в правилната посока.

Разгневената птица отново ни налетя и успя да избегне стрелите ми. Изкрещя високо и други отговориха.

— Трябва да кацнем!

— Почти стигнахме, Келс!

Поне дузина птици летяха като светкавици към нас. Щяхме да имаме късмет, ако оцелеехме достатъчно дълго, за да се допрем до земята. Ятото кръжеше, крещеше, пляскаше с криле и щракаше с човки.

Почти бяхме стигнали. Ако можехме само да издържим още няколко секунди! Но една птица се устреми право към нас. Беше бърза и не я видяхме до последната секунда. Създанието разтвори клюн, за да ни прекърши на две. Почти можех да чуя хрущенето на костите си, докато си представях как металната птица ме срязва наполовина.

Изстрелях още няколко стрели, но не улучих. Вятърът внезапно ни обърна, а после не можех да направя нищо от позата, в която бях. Кишан насочи с маневра парашута, провирайки се през балдахина с

опасно пикиране и остър завой. Затворих очи и почувствах друсване, когато краката ни се допряха до земя.

Кишан пробяга няколко стъпки, а после ме бутна и ме притисна към тревата. Легна върху мен, докато трескаво ни освобождаваше от въжетата.

— Дръж си главата наведена, Келс!

Птицата налетя право върху нас. Сграбчи парашута в клюна си и дръпна силно, разкъсвайки го наполовина. Трепнах, докато слушах ужасния звук от разкъсване на специалната материя. Раздразнена, птицата пусна парашута и започна да кръжи наоколо за ново нападение. Кишан се освободи, изрови чакрама си от раницата и го хвърли, докато аз коленичих и събрах пръчките на парашута.

— Моля, съший това отново.

Не се случи нищо. Кишан хвърли чакрама.

— Малко помощ тук, Келс!

Изстрелях няколко стрели и с крайчеца на окото си видях материята да се движи. Започна отново да се тъче, първо бавно, а после по-бързо и по-бързо. Отново се смали до големината на Шала.

— Задръж ги за минута, Кишан. Знам какво да направя!

Вдигнах материята и казах:

— Събери ветровете.

Шарките се разместиха, цветовете се промениха и Шалът се уголеми. Като се извиваше нагоре и се усукваше, той се изду и се разтегна, за да оформи голяма торба, която се разпери като ветрило в бриза. Силен вятър лъхна лицето ми и изпълни торбата. Когато той утихна, друг вятър зашиба тялото ми изотзад и също започна да изпълва торбата. Скоро, ветрове, идващи от всички посоки, ме удряха като юмруци. Чувствах как отвсякъде ме подмятат и едва можех да удържам пълната торба с мощни ветрове.

Най-накрая поривите затихнаха, така че не можех да почувствам дори полъх на бриз, но торбата бушуваше. Погледнах Кишан, който беше обкръжен от десет птици, едва успявайки да ги удържи с чакрама.

— Кишан! Мини зад мен!

Той отдръпна ръка назад и с мощен тласък хвърли чакрама докато оръжието се въртеше във въздуха, той дотича при мен, хвана

торбата от другата страна и улови профучаващия чакрам точно преди да ми отнесе главата.

Повдигнах вежда, докато той се ухили.

Изкрещях:

— Добре, готов ли си? Едно, две, три! — Отворихме торбата и пуснахме всички ветрове на Шангри-ла в посока на птиците. Три от птиците бяха блъснати в планината, докато другите се завъртяха и литнаха към световното дърво, отчаяно опитвайки се да избегнат вихъра.

След като ветровете се уталожиха, празната торба увисна отпуснато между нас, а Кишан се втренчи в мен.

— Келси. Как... — той млъкна, без да довърши.

— Шал, моля.

Торбата се размърда и изви, придоби мек синьо-златист цвят, а след това отново се смали и се превърна в шал. Увих го около врата си и преметнах края през рамо.

— Отговорът е, че не знам. Когато Хугин и Мунин проясниха умовете ни, си спомних истории и митове, които бях научила преди. Припомних си неща, които Божествената тъкачка ни каза, а също и неща, за които господин Кадам беше изказвал предположения. Беше ми разказал история за японски бог на име Фуджин, който контролирал ветровете и имал торба, в която да ги носи. Знаех също и че тази материя е специална, като Златния плод.

Може би всичко е било в ума ми през цялото време, или може би Хугин го прошепна в мислите ми. Не съм сигурна. Определено знам, че Шалът може да прави нещо друго, нещо, което ще ни помогне да спасим Рен, но е добре да се махаме оттук, преди птиците да се върнат. Тогава ще ти покажа.

— Добре, но първо има нещо, което трябва да направя.

— Какво е то?

— Това.

Той ме дръпна, притисна ме към тялото си и ме целуна истински. Устата му се притисна страстно към моята. Целувката беше бърза, бурна и необузdana. Той ме държеше здраво, с длан, обгърнала главата ми, докато другата ме държеше за кръста. Целуваше ме ожесточено, с пълно безразсъдство, което можех да възпра не повече, отколкото можех да спра лавина.

Когато те застигне лавина, имаш две възможности: да стоиш там и да се опитваш да я възпреш, или можеш да се предадеш, да се търкаляш с нея и да се надяваш да излезеш жив в подножието. Така че аз се „затъркалях“ с целувката на Кишан. Най-накрая той повдигна ръка, завъртя ме и нададе ликуващ победоносен вик, който отекна в хълмовете наоколо.

Когато най-накрая ме остави долу, трябваше да си поема дъх. Вдишах задъхано и казах:

— Това пък за какво беше?

— Просто съм щастлив, че съм жив!

— Добре, чудесно. Но следващия път си възпри устните.

Той се ухили:

— Не се разстройвай, Келс.

— Не съм разстроена. Аз съм... не съм сигурна какво мисля за това. Случи се толкова бързо, че дори не можах да реагирам.

Той се ухили:

— Обещавам да забавя темпото следващия път.

— Какъв следващ път?

Той се намръщи леко:

— Не е нужно да го правиш на голям въпрос. Това е просто естествена реакция спрямо разминаването на косъм със смъртта. Както когато войниците се връщат от война и сграбчват някое момиче, за да го целунат, в мига щом слязат от кораба.

Отвърнах иронично:

— Да, може и така да е, но разликата е, че това момиче беше на кораба с теб. Чувствай се свободен да грабнеш, което момиче искаш, когато се върнем на континента, моряко, но долу ръцете от това момиче.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Наистина? По-скоро ми се струваше, че ръцете ти бяха отгоре, ако ме питаш.

Изсъсках гневно:

— Ако ръцете ми изобщо са били върху теб... бяха там, за да те отблъснат!

— Каквото се налага да си кажеш, за да имаш чиста съвет накрая. Просто не искаш да признаеш, че ти хареса.

— Хмм, да видя. Прав си, Казанова. Наистина ми хареса, след като приключи!

Той поклати глава:

— Наистина си инат. Нищо чудно, че Рен имаше толкова много проблеми.

— Как смееш дори да споменаващ брат си!

— Кога ще погледнеш фактите в очите, Келс? Ти ме харесваш. И сега вече и бездруго официално си прекарала повече време с мен, отколкото с него.

— Е, точно сега не те харесвам особено! Може ли просто да се отправим обратно към портата на духа и да изоставим този разговор?

— Да. Но ще продължим тази дискусия по-късно.

— Може би когато Шангри-ла замръзне.

Той взе раницата и се ухили:

— Мога да почакам дотогава. След теб, *bilauta*.

— „Целуващият бандит“ — промърморих.

Той се подсмихна лукаво и повдигна вежда. Вървахме усилено няколко часа. Кишан постоянно се опитваше да ме заговори, но аз упорито отказвах да забележа съществуването му.

Проблемът със случилото се между нас беше... че той не грешеше. Вече бях прекарала повече време с него, отколкото с Рен, и живеехме под един покрив от месеци. Вървахме през Шангри-ла и прекарвахме по цели денонощия заедно вече от седмици.

Подобен всекидневен контакт създава ниво на близост... интимност между двама души. Кишан просто беше по-готов от мен да я признае. Не беше изненадващо, че той, който вече по всеобщо мнение имаше чувства към мен, започваше да ги изразява. Работата беше там, че това не ме смущаваше толкова много, колкото би трябвало. Усещането, когато Кишан ме целуваше, не беше както при целувките с Арти или Джейсън, или дори Ли.

Когато целувах Ли, чувствах, че имам някакъв контрол. Не беше и като да целувам Рен. Рен беше като фантастичен водопад и джунглата — искрящ и блещукащ на слънчевата светлина. Екзотичен рай, очакваш да бъде открит. Кишан беше различен. Кишан беше бушуваща, буйно придошла, разпенена до бяло река — бърза, непредсказуема и невъзможна за плаване, дори за най-умелите търсачи

на силни усещания. И двамата братя бяха великолепни и пленителни, и могъщи, но да целувам Кишан беше опасно.

И не опасно като мъжете сирени; те просто ми създаваха усещане за нещо нередно. Ако бях честна със себе си, да целувам Кишан не ми създаваше чувство за нещо нередно. Всъщност ми се струваше хубаво, като по-буйна, по-свирепа версия на Рен. С Кишан имах чувството, че буквално съм хванала тигър за опашката и той бе готов да ми се нахвърли и да ме повлече.

Представата не беше напълно неприятна. И това бе частта, която ме смущаваше.

Явно от твърде отдавна съм разделена от гаджето си, опитах се да дам разумно обяснение на чувствата си. Кишан е следващият най-добър вариант, а на мен просто ми липсва моят тигър. Сигурна съм, че това е всичко. Оставих тези мисли да ме утешават, докато вървахме.

Подобно на Рен, Кишан умееше да се измъква от трудните проблеми с помощта на чара си. Не след дълго ме накара напълно да забравя, че съм му ядосана.

Когато лекият здрач се превърна в полумрак, решихме да си устроим лагер за през нощта. Бях изтощена.

— Вземи спалния чувал, Келс.

— Не ми трябва. Виж това.

Свалих увития около врата ми Шал и казах:

— Голяма палатка, спален чувал, две меки възглавници и дрехи за преобличане за всеки от нас, моля.

Шалът се промени и се раздвижи; от него започнаха да влизат и излизат нишки. Усукаха се, за да образуват дебели шнурове, които се разпростряха в няколко посоки и се обвиха около яките клони на близките дървета. Щом шнуровете бяха вързани и сигурни, Шалът създаде покрив, стени и под на палатка. Палатката висеше от две въжета, увити около дървото над главите ни. Вместо цип, платницата на отвора се връзваха заедно.

Мушнах глава вътре:

— Хайде, Кишан.

Той ме последва в просторната палатка и загледахме как пъстроцветните нишки продължиха да тъкат дебел спален чувал и две меки възглавници. Когато беше завършено, имах зелен спален чувал и

две бели огромни възглавници. Върху тях имаше комплект дрехи за преобличане за всеки от нас. Кишан разстла стария спален чувал до мен, докато аз разбутах една възглавница.

Той попита:

— Как Шалът избира цвета?

— Мисля, че зависи от настроението му или може би от това, за какво молиш. Всичко — палатката, спалния чувал и възглавниците — изглежда така, както би трябвало. Иначе Шалът сменя цветовете сам. Забелязах го, когато вървах цял ден.

Кишан излезе да се преоблече в джунглата, докато аз си обличах чисти дрехи и закачвах дрехите си от феите на един клон отвън. Докато той се върна, вече се бях сгушила дълбоко в спалния си чувал и се бях обърнала настрана, за да избегна разговорите.

Той се покатери в спалния си чувал и можех да почувствам как златистите му очи се взират в гърба ми за няколко напрегнати мига.

Най-накрая изсумтя и каза:

— Е, лека нощ, Келс.

— Лека нощ, Кишан. — Бях изтощена и заспах бързо, унасяйки се право в нов сън.

Сънувах Рен и Локеш, същата сцена, като в миналото ми видение. Рен седеше в задния ъгъл на една клетка в тъмна стая. Косата му бе мръсна и сплъстена и почти не го познах, докато той отвори очи и ме погледна. Бих разпознала тези сини очи навсякъде.

Очите му блестяха с равномерен блясък в тъмното като ярки сапфири. Промъкнах се по-близо, оставяйки ги да ме направляват. Взирах се в него, както отчаян моряк наблюдава фар в бурна черна нощ.

Когато стигнах до клетката, Рен примигна, сякаш ме виждаше за пръв път. Гласът му пресекуваше като на прежаднял човек.

— Келс?

Обвих пръсти около решетките, искаше ми се да бях достатъчно силна, за да ги счупя.

— Да. Аз съм.

— Не мога да те видя.

За една ужасна минута се изплаших, че Локеш го е ослепил. Коленичих пред клетката.

— Така по-добре ли е?

— Да. — Рен се плъзна малко по-близо и обви ръце около моите. Облаците се разделиха и през мъничък прозорец заблещука лунна светлина, хвърляйки мекото си сияние върху лицето му.

Ахнах шокирано и сълзи изпълниха очите ми.

— О, Рен! Какво ти е сторил?

Лицето на Рен беше подуто и пурпурно. От двете страни на устата му се стичаха струйки кръв, а от челото към бузата му се спускаше дълбока рана. Протегнах пръст и докоснах леко слепоочието му.

— Не получи от теб информацията, която искаше, и реши да си изкара гнева на мен.

— Толкова... толкова... съжалявам. — Сълзите ми покапаха по ръката му.

— *Priyatama*, не плачи. — Той притисна ръка към бузата ми и аз се обърнах и целунах дланта му.

— Непоносимо ми е да те виждам така. Идваме за теб. Моля те, моля те, дръж се още малко.

Той сведе поглед, сякаш засрамен.

— Не мисля, че мога.

— Не казвай това! Никога не казвай това! Идвам. Знам какво да правя. Знам как да те спася. Трябва да останеш жив. Каквото и да става! Обещай ми!

Рен въздъхна мъчително:

— Той е твърде близо, Келс. През всяка секунда, в която Локеш ме държи в плен, ти си изложена на риск. Той е обсебен от теб. През всеки свой буден миг се опитва да изтръгва от ума ми сведения за теб. Отказва да спре. Отказва да се предаде. Той, той ще ме пречупи. Скоро. Ако беше само физическото мъчение, мисля, че бих могъл да го понеса, но той използва черна магия. Мами ме. Предизвиква халюцинации. И просто съм толкова... уморен.

Гласът ми потрепери:

— Тогава му кажи. Кажи му каквото иска да знае и може би ще те остави на мира.

— Никога няма да му кажа, *prema*.

Изхълцах:

— Рен, не мога да те загубя.

— Винаги съм с теб. Мислите ми са за теб. — Той улови една къдрица от косата ми и я поднесе към устните си. Вдиша дълбоко: — През цялото време.

— Не се предавай! Не и когато сме толкова близо!

Очите му се раздвижиха:

— Има един вариант, който бих могъл да обмисля.

— Какъв е? Какъв вариант?

— Дурга — той направи пауза — предложи закрилата си, но иска тежка цена. Не си струва.

— Всичко си струва живота ти! Приеми го! Изобщо не се колебай. Можеш да се довериш на Дурга. Направи го! Каквато и да е цената, няма значение, стига да оцелееш.

— Но, Келси.

— Шшт. — Леко притиснах връхчето на пръста си към подутите му устни. — Просто оцелей. Ясно?

Той изпусна накъсан дъх и ме погледна с блестящи, отчаяни очи:

— Трябва да вървиш. Той ще се върне скоро.

— Не искам да те оставям.

— И аз не искам да си тръгваш. Но трябва.

Примирена, се обърнах да си вървя.

— Чакай, Келси. Преди да си отидеш... ще ме целунеш ли?

Проврях ръка през решетките и леко докоснах лицето му.

— Не искам да ти причинявам повече болка.

— Няма значение. Моля те. Целуни ме, преди да си тръгнеш.

Той коленичи пред мен, ахвайки, когато отпусна тежестта си върху коляното, а после леко провря треперещи ръце през решетките и ме привлече по-близо. Ръцете му се плъзнаха нагоре, за да обгърнат бузите ми, и устните ни се срещнаха през решетките на клетката му. Целувката му беше топла и мека, и твърде кратка. Усетих соления вкус на сълзите си. Когато се дръпна назад, той ми отправи сладка, крива усмивка през напукани устни. Трепна, докато отдръпваше ръце. Именно тогава забелязах, че няколко от пръстите му бяха счупени.

Заплаках отново. Рен изтри една сълза от бузата ми с палец и цитира поема от Ричард Лъвлейс:

Когато Любовта, с криле неоковани,

кръжи зад портите на мрачния затвор,
и моята божествена Алтея води
пред яките решетки да шепти;
когато омотан в косите ѝ лежа,
и прикован към нейните очи,
дори и птиците, що буйно във въздуха кръжат,
такава свобода не са познали.
Затворът не е само каменни стени,
нито решетките железни — клетка;
невинните и кротки умове това
като отшелнически дом приемат;
в любовта си ако имам свобода,
и съм свободен в своята душа,
еднички ангелите, що над нас кръжат,
се радват на такава свобода.

Той притисна чело към решетките.

— Единственото нещо, което не бих могъл да понеса, е ако той те нарани. Няма да го допусна. Няма да му позволя да те намери, Келси. Каквото и да става.

— Какво искаш да кажеш?

Той се усмихна:

— Нищо, сладка моя. — Придвижи се назад, за да облекне пребитото си тяло на стената на клетката. — Време е да си вървиш, *iadala*.

Изправих се, но се поколебах на вратата, когато той се обади:

— Келси?

Обърнах се.

— Независимо какво ще се случи, моля те, помни, че те обичам, *bridayā patni*. Обещай ми, че ще помниш.

— Ще запомня. Обещавам. *Mujbe tunse pyarbai*, Рен.

— Върви сега.

Той се усмихна немощно, а после очите му се промениха, синьото се изтече и те станаха сиви, безизразни и безжизнени. Може би беше трик на светлината, но почти изглеждаше, сякаш Рен беше умрял. Колебливо отстъпих назад.

— Рен?

Тихият му глас отвърна:

— Моля те, върви, Келси. Всичко ще бъде наред.

— Рен?

— *Сбогом, любов моя.*

— Рен!

Нещо ставаше и то не бе правилно. Почувствах как нещо се пречупва. Задъхах се. Нещо беше много не наред. Силната връзка между нас, която чувствах, беше почти осезаема, като метално въже. Колкото по-близки ставахме, толкова по-силна бе връзката. Тя ме вкореняваше, свързваше ме с него като телефонна линия, но нещо беше прерязало кабела.

Почувствах скъсването и жестоки, остри, назъбени краища раздраха сърцето ми като горещи ножове, врязващи се в масло. Изпищях и започнах да се мятам. За първи път, откакто бях съзряла белия си тигър, бях сама.

Кишан ме разтърси и ме измъкна от мъглата на съня.

— Келси! Келси! Събуди се!

Отворих очи и заплаках с нови сълзи, които се разлиха по бузите ми и последваха старите пътечки, останали от съня. Обвих ръце около врата на Кишан и зарихах. Той ме издърпа на скута си, притисна ме плътно и започна да ме гали по гърба, докато плачех неутешимо за брат му.

В някакъв момент сигурно съм заспала, защото се събудих омотана в спалния си чувал, с ръцете на Кишан около мен. Юмрукът ми бе притиснат към бузата, а очите ми бяха подути, затворени и гуреливи.

Кишан прошепна:

— Келси?

Измънках:

— Будна съм.

— Добре ли си?

Ръката ми се вдигна неволно към кухнята, болезнена яма, която чувствах в гърдите си, а от ъгълчето на окото ми се процеди сълза.

Зарових глава във възглавницата и поех няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокоя.

— Не — казах вцепенено. — Той... си отиде. Нещо се случи. Мисля... мисля, че Рен може да е мъртъв.

— Какво стана? Защо мислиш така?

Обясних съня си и се опитах да опиша разкъсаната си връзки с Рен.

— Келси, възможно е всичко това да е просто сън, много разстройващ, но просто сън. Не е необичайно да имаш ужасни сънища, ако наскоро си преживяла нещо травмиращо като битката, която водихме с птиците.

— Може би. Но не сънувах птиците.

— Дори така да е, не можем да сме сигурни. Помни, че Дурга каза, че ще го закриля.

— Помня. Но беше толкова реално.

— Няма начин да узнаем със сигурност.

— Може би има.

— Какво си мислиш?

— Мисля, че би трябвало да посетим отново силваните. Може би можем да преспим в Горичката на сънищата и да видя бъдещето. Може би ще видя дали можем да го спасим, или не.

— Мислиш ли, че ще се получи?

— Силваните казаха, че ако имат отчайващ проблем за разрешаване, отиват там за отговори. Моля те, Кишан. Да опитаме.

Кишан ме погледна за момент и изтри с палец една сълза от бузата ми.

— Добре, Келс. Да намерим Фавн.

— Кишан, още нещо. Какво значи *bridaya patni*?

— Къде си чула това? — попита той меко.

— В съня ми. Рен ми го каза, преди да се разделим.

Кишан стана и излезе отвън пред палатката. Последвах го и го намерих да се взира в далечината. Ръката му беше подпряна на клона на едно дърво. Без да се обръща, каза:

— Това е галено име, с което баща ни някога наричаше майка ни. Означава... съпруга на моето сърце.

Отне ни цял дълъг ден усилено ходене, за да стигнем отново до селото на силваните. Те бяха преизпълнени с радост да ни видят и искаха да направим празненство. Не ми беше до празнуване. Когато попитах дали можем да преспим отново в Горичката на сънищата, Фавн ме увери, че всичко е на наше разположение. Дървесните нимфи ми донесоха малка вечеря и ме оставиха сама в една от къщичките си до падането на нощта. Кишан също разбра, че искам да бъда сама, и яде със силваните.

Когато настъпи вечерта, Кишан се върна да ме вземе и доведе посетител.

— Искам да се запознаеш с някого, Келс. — Той държеше за ръка дребно, среброкосо, едва проходило дете силван.

— Кой е това?

— Можеш ли да кажеш името си на красивата дама?

— Рок — отвърна момчето.

— Името ти е Рок? — попитах.

Сладкото бебешко лице ми се ухили.

Кишан каза:

— Всъщност името му е Тарак.

— Тарак? — ахнах. — Невъзможно! Той изглежда почти двегодишен!

Кишан сви рамене:

— Очевидно силваните съзряват бързо.

— Удивително! Тарак, ела тук и дай да те погледна.

Протегнах ръце, а Кишан го насърчи да пристъпи напред. Тарак направи няколко тромави крачки към мен и падна в скута ми.

— Вече си такова голямо момче! И толкова красиво. Би ли искал да си поиграеш? Гледай това.

Свалих увития около врата ми Шал и загледахме как калейдоскопът от цветове се движи и променя. Когато невръстното дете го докосна, малък яркорозов отпечатък от длан се появи върху тъканта, преди да изчезне в жълт вихър.

— Плюшени животни, моля.

Тъканта се раздвижи, раздели се и се превърна в дюзини всевъзможни плюшени животни. Кишан седна до мен и се заиграхме с Тарак и парада от плюшени животни. Парещата болка в сърцето ми намаля, докато се смеех с малкото силванче.

Когато взе плюшения тигър и научи Тарак на правилния начин на ръмжене, Кишан вдигна поглед към мен. Очите ни се срещнаха и той намигна. Сграбчих ръката му, стиснах я и изрекох само с устни:

— Благодаря ти.

Кишан целуна пръстите ми, усмихна се и каза:

— Леля Келси трябва да поспи. Време е да те заведем обратно при семейството ти, малко мъжле.

Той вдигна Тарак, настани го на раменете си и каза тихо:

— Веднага се връщам.

Събрах плюшените животни и казах на Шала, че вече няма ме нужда от тях. Нишките се завъртяха във въздуха и отново се изтъкаха сами, за да върнат формата си. Точно когато това свърши, Кишан се върна.

Приклекна, обви брадичката ми с длан и наклони лицето ми нагоре, за да го целуне.

— Келси, изтощена си. Силваните са ти приготвили баня. Иди да се накиснеш за малко, преди да легнеш да спиш. Ще се срещнем в Горичката, става ли?

Кимнах и позволих на същите три жени силвани да ме отведат обратно до мястото за къпане. Този път мълчаха и ме оставиха да се вгълбя в мислите си, докато внимателно сапунисваха косата ми и втриваха благоуханен лосион в кожата ми. Облякоха ме в роба от тъкана коприна и поръчаха на една фея с оранжеви криле да ме упъти до Горичката на сънищата. Кишан беше вече там и си бе позволил волността да направи хамак от Божествения шал.

Подметнах леко насмешливо:

— Виждам, че не проявяваш интерес отново да си поделитем младоженския апартамент.

Той беше с гръб към мен, докато изпробваше един възел на хамака:

— Просто си помислих, че би било по-добре да... — Обърна се и ме погледна. Златистите му очи се разшириха и той отново се зае с възлите. Прочисти гърло: — За теб определено е по-добре да спиш сама този път, Келс. На мен ще ми е удобно тук.

Свих рамене:

— Както ти харесва.

Кишан се качи в хамака си и се облегна назад с ръце зад главата. Гледаше ме, докато отдръпвах чаршафите назад.

Чух го да казва меко:

— Изглеждаш наистина... прекрасна, между другото.

Обърнах се към него, повдигнах ръка и погледнах синята копринена роба с дълги буфан-ръкави. Косата ми беше мека и чиста и се спускаше надолу по гърба ми на гъвкави вълни. Бледата ми кожа сияеше от енергичното търкане и искрящите лосиони на силваните. Може би наистина изглеждах красива, но се чувствах куха, празна като пластмасово великденско яйце. Живописна, може би дори изящно украсена отвън, но в центъра ми нямаше нищо. Бях пресушена чак до сърцевината си.

— Благодаря — изрекох механично, докато се покатервах в мекото легло.

Дълго лежах будна, вирайки се в звездите. Можех да почувствам очите на Кишан върху мен, когато пъхнах длан под бузата си и най-сетне се унесох в сън.

Не сънувах нищо. Нито Рен, нито себе си, нито Кишан или господин Кадам... Сънувах празнота. Огромна чернота изпълваше ума ми, истинска пропаст. Пространство без форма, без дълбочина, без наситеност и без щастие. Събудих се преди Кишан. Без Рен животът ми не означаваше нищо. Беше празен, кух и безполезен. Това се опитваше да ми каже Горичката на сънищата. Твърде много неща си бяха отишли.

Когато починаха родителите ми, чувството бе сякаш две могъщи дървета са били изкоренени. Рен влезе в живота ми и запълни празния пейзаж. Сърцето ми бе заздравяло, а сухата почва бе заменена от мека трева, прекрасни сандалови дървета, пълзящ жасмин и рози. А точно в центъра на всичко имаше водоскок, заобиколен от тигрови лилии, прекрасно място, където можех да седя и да чувствам топлина, покой и любов. Сега водоскокът бе разрушен, лилиите — изкоренени, дърветата — повалени, и просто не беше останала достатъчно почва, за да се посади каквото и да е друго. Бях неплодна, изоставена — пустиня, неспособна да поддържа живот.

Лек бриз разроши косата ми и духна тънки кичури от нея в лицето ми. Не си направих труда да ги отметна. Не чух Кишан да става. Просто усетих върховете на пръстите му да докосва съвсем леко

лицето ми, когато повдигна кичурите от бузата ми и ги затъкна зад едното ми ухо.

— Келси?

Не реагирах. Немигащите ми очи се взираха в изсветляващото утринно небе.

— Келс?

Той плъзна длани под тялото ми и ме вдигна. После седна на леглото, прегърна ме и ме притисна към гърдите си.

— Келси, моля те, кажи нещо. Говори ми. Непоносимо ми е да те виждам така.

Той ме залюля за известно време. Мислено можех да го чувам и да му отговарям, но се чувствах откъсната от обкръжаващата ме среда, от тялото си.

Почувствах как дъждовна капка се удря в бузата ми и шокът от нея ме събуди, върна ме на повърхността. Повдигнах ръка и леко изтрих капката.

— Вали ли? Не мислех, че тук вали дъжд.

Той не отговори. Нова капка падна капна на челото ми.

— Кишан? — Погледнах го и осъзнах, че това не беше дъжд, а сълзи.

Златистите му очи бяха пълни със сълзи.

Озадачена, вдигнах ръка към бузата му:

— Кишан? Защо плачеш?

Той се усмихна слабо:

— Мислех, че си изгубена, Келс.

— О!

— Кажи ми. Какво видя, което те отведе толкова далече от мен?

Рен ли видя?

— Не. Не видях нищо. Сънищата ми бяха изпълнени със студен мрак. Мисля, че това означава, че е мъртъв.

— Не. Не мисля така, Келс. Видях Рен в сънищата си.

Жизнеността отново се върна в крайниците ми.

— Видя го? Сигурен ли си?

— Да. Всъщност, спорехме на една лодка.

— Сигурен ли си, че не е било сън от миналото?

— Сигурен съм. Бяхме на съвременна яхта. Всъщност мисля, че това е нашата яхта.

Седнах по-изправена:

— Напълно, стопроцентово ли си сигурен, че това се случва в бъдещето?

— Сигурен съм.

Прегърнах го и го целунах по бузите и челото. Подчертавах всяка целувка, като повтарях:

— Благодаря ти! Благодаря ти! Благодаря ти!

— Чакай, Келс. Въпросът е, че в съня, спорехме за...

Засмях се, сграбчих ризата му и го разтърсих леко, полудяла от безразсъдно облекчение. *Той беше жив!*

— Не ме е грижа за какво сте спорели. Вие двамата вечно спорите.

— Мисля обаче, че е редно да ти кажа...

Скочих от скута му и започнах да се движа бързо, събирайки нещата ни.

— Кажи ми по-късно. Сега няма време. Да вървим. Какво чакаме? Един тигър трябва да бъде спасен. Хайде. Хайде!

Стрелках се наоколо, обзета от безумна енергия. Отчаяна, трескава решителност изпълни ума ми. Всяка минута, в която се бавехме, означаваше още болка за човека, когото обичах. Сънят за Рен беше реален. Едва ли бих си измислила сама нови думи на хинди, особено пък нежно обръщение, с каквото баща му беше наричал майка му. По някакъв начин бях с него. Бях го докосвала, целувала. Нещо прекъсна връзката ни, но той беше още жив! Можеше да бъде спасен. Всъщност, щеше да бъде спасен. Кишан бе видял бъдещето!

Силваните бяха приготвили обилна закуска, но я взехме за из път, сбогувахме се набързо и се отправихме обратно към портите на духа. Трябваша ни два дни бърз ход да стигнем до портата, следвайки указанията, които силваните ни дадоха. По време на пътуването Кишан говореше много малко, а аз бях прекалено погълната от мисли за откриването на Рен, за да разбере причината.

Когато стигнахме до портата, помолих Божествения шал да създаде нова зимна екипировка за нас и след като се преоблякох, призовах силата на мълнията си и поставих ръка в издълбаната вдлъбнатина отстрани на портата. Кожата ми засия, ставайки полупрозрачна и розова, когато входът заблещука и се отвори. Спогледахме се. Кишан свали ръкавицата си и притисна топла длан

към бузата ми, докато изучаваше сериозно лицето ми. Усмигнах се и го прегърнах.

Смятах прегръдката да е кратка, но той обви ръце около мен и ме прегърна силно, сякаш нямаше да ме види никога повече. Тромаво се освободих от прегръдката, сложих си отново ръкавицата и пристъпих през портата, озовавайки се в слънчев ден на връх Еверест. Зимните ми ботуши захрущяха в искрящия сняг, докато Кишан пристъпи през портата и се преобрази в черния тигър.

23. ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

След като минахме през портата, се обърнах и видях как земята на Шангри-ла изчезва сред вихър от цветове. Червената светлина, която пулсираше в отпечатъка от длан, избледня, а портата на духа се върна към предишния си облик — два високи дървени стълба с дълги редици от молитвени флагчета, развяващи се на бриза.

Примигнах няколко пъти и леко разтърках очи. Нещо полепваше по миглите ми. Внимателно обелих прозрачна зелена ципа, която се беше смъкнала от всяко око като чифт контактни лещи.

Кишан, изглежда, бе закотвен в образа на тигър и вероятно щеше да остане така известно време, както Рен след Кишкинда. Примигна към мен и видях как зелената ципа се обелва от едното му око.

— Стой много неподвижен. Трябва да измъкна това, иначе ще ти пречи по целия път.

Докоснах далечния край и повдигнах ципата от едното око, после от другото. Отне дълго време, но се гордеех, че изобщо успях да го направя. Океанския учител беше казал, че когато излезем от Шангри-ла, люспите ще паднат от очите ни и можем отново да видим реалния свят. Не очаквах, че в крайна сметка думите му ще са толкова буквални.

Наместих раницата на раменете си и започнах шеметното слизане обратно към лагера на господин Кадам. Слънцето светеше, но още беше студено. Почувствах същата изгаряща енергия да ме тласка напред. Не исках да спирам, за да си почина, макар че Кишан явно искаше да го направя. Насърчих го да продължи и спрях едва когато беше твърде тъмно, за да виждам околността.

Откакто Хугин ми помогна да *освободя* мислите си, ума ми бе станал кристално ясен. Пресметнах възможностите и измислих план. Знаех как да спася Рен. Единственото, което не знаех беше къде да го намеря. Надявах се, че господин Кадам знае нещо за културата или местонахождението на хората, които ни се бяха явили във видението.

Надявах се, че физическите черти са достатъчна опора и че той може да разбере откъде да започнем да търсим. Надявах се също и че времето бе спряло или поне бе забавило ход, когато бяхме в Шангри-ла. Бях сигурна, че Рен ще бъде измъчван във всеки миг, в който беше с Локеш. Непоносимо бе изобщо да си представям, че Рен страда, камо ли пък в продължение на многото дни, които бяхме прекарали в света отвъд портата на духа.

Онази нощ дълго лежах будна в палатката ни, докато обмислях стратегията си и я анализирах от възможно най-много ъгли. Нямах да позволя на Локеш да залови никой друг. Нямах да има размяна за Рен. Щяхме да го спасим и всички да се приберем у дома.

На другата сутрин Кишан се събуди и се преобрази в човек. Бързо му приготвих екипировка за сняг и той се облече в палатката, докато аз приготвих закуска. Той скоро се присъедини към мен, облечен в новите си дрехи: ръждивочервена долна фланелка, която стоеше плътно под черно непромокаемо яке, черни панталони с еластични маншети, топли подплатени ръкавици, дебели вълнени чорапи и снегоходки. Похвалих външността му и се поздравих, че съм свършила добра работа.

Открихме, че възвръщането на Шала осигури на Кишан още шест часа, в които бе свободен от тигърския си облик. Вече бяхме наполовина приключили с търсенето си. Тигрите можеха да приемат човешки образ за дванайсет часа на денонощие.

Макар че бързах, Кишан ми напомни, че ще ни отнеме поне два пълни дни да слезем от планината. Когато си устройохме лагер на втората нощ, реших, че е време да поговоря с него за спасителния си план и да му покажа какво друго можеше да прави Шалът.

След като се настанихме в палатката, удобно направена от Шала, отворих ципа на спалния си чувал и го разстлах на пода. Убедих го да седне срещу мен и вдигнах тъканта.

— Добре, Шалът може да прави няколко неща. Може да се превръща или да създава всичко, направено от плат или естествени фибри. Не се налага да реабсорбира това, което създава. Може също и да зареже съответния предмет, и той губи магията на плата. Шалът може също да бъде оформян така, че да събере ветровете, като в историята за торбата на японския бог Фуджин. Третото, за което може да бъде използван, е... промяна на външността.

— Промяна на външността? Какво имаш предвид?

— Ъмм, как да го опиша? Виждал ли си някога как фокусник измъква заек от шапка или преобразява птица в перо?

— В двора наистина понякога идваха фокусници. Един от тях преобрази мишка в куче.

— Да! Нещо подобно е. Това е илюзия. Трик, извършван един вид със светлина и огледала.

— Как действа това?

— Помниш ли как Божествената тъкачка каза, че в тъкането има сила? Не само създава дрехите на съответния човек, но и те прави да приличаш на него. Ключът е, че трябва да бъдеш конкретен и да уловиш в ума си точно представата на кого искаш да приличаш. Ще опитам. Гледай и ми кажи дали се получава.

Казах:

— Маскировка, моля — Нилима.

Шалът се уголеми и се превърна в дълго парче искряща черна тъкан с цветове, които бързо се вихреха из нея. Платът проблясваше, сякаш украсен с инкрустирани с пайети от скъпоценни камъни, които се появиха за миг на повърхността, после изчезнаха. Светлината хвърляше отблясъци и се движеше из палатката като хиляди призми, които изстрелваха дъги във всички посоки.

Обвих тъканта около тялото си и се покрих цялата, включително косата и лицето. Кожата ми стана топла и усетих тръпки. Вихреците се цветове бяха пъстри като дъгата и осветиха тъмното пространство, където седях, увита в топлото одеяло, в каквото се беше превърнал Шалът. Беше все едно да гледам шоу с лазерни светлини само за мен. Когато сиянието избледня, аз размотах одеялото и погледнах Кишан.

— Е?

Той отвори шокирано уста:

— Келс?

— Да.

— Ти... ти дори звучиш като Нилима. Облечена си като нея.

Погледнах надолу и открих, че нося сиво-синя копринена рокля, която свършваше до коленете ми. Краката ми бяха голи.

— Току-що осъзнах това. Замръзвам!

Кишан ме загърна с палтото си, после взе ръката ми и я огледа.

— Кожата ти изглежда като нейната. Дори имаш дългите ѝ лакирани нокти. Невероятно!

Потреперих:

— Добре, демонстрацията приключи. Сериозно, замръзвам — Обвих отново плата около себе си и казах: — Обратно в моя образ, моля. — Цветовете отново започнаха да се вихрят и след една дълга минута махнах материята и се върнах към собствения си образ. — Сега ти опитай, Кишан. Нямам огледало. Искам да видя колко е точно.

— Добре. — Той взе Шала от мен и каза: — Маскировка — господин Кадам.

Уви шала около цялото си тяло. Когато минута по-късно го свали, открих, че седя срещу господин Кадам. Изглеждаше точно както го бях видяла за последно. Протегнах пръст и докоснах късата му брада.

— Леле! Наистина приличаш на него!

Опирах подгъва на панталона му.

— На пипане е като истински! Като съвършено копие!

Той докосна лицето си и потри с ръка късо подстриганата си коса.

Възкликнах:

— Я чакай малко! Ти дори си с неговия амулет! Усещаш ли го истински?

Той докосна амулета и опипа верижката:

— Изглежда истински, но не е.

— Какво искаш да кажеш?

— Носих амулет през по-голямата част от живота си, а когато ти дадох да носиш моя, можех да почувствам отсъствието му. Този не го усещам като истински. Не го усещам силен. Освен това е по-лек на тегло и повърхността е леко различна.

— Хмм, това е интересно. Още не знам дали мога наистина да почувствам мощта му.

Пресегнах се и докоснах амулета около врата му, а после го сравних с моя.

— Мисля, че този е направен от някакъв плат.

— Наистина ли? — Той го потри между пръстите си. — Права си. Повърхността е леко протрита. Наистина ли не можеш да почувстваш силата на амулета?

— Не.

— Е, ако си го носила толкова много години като мен, щеше да я чувстваш.

— Може би е нещо, което само вие тигрите можете да почувствате, тъй като сте толкова тясно свързани с него.

— Може би. Ще трябва да питаме господин Кадам за това.

Кишан прие отново собствения си образ.

— И така, какъв точно е планът ти, Келс?

— Ами, все още не съм измислила всички подробности, но си мислех, че може би можем да приемем образите на стражите на Локеш и да се промъкнем там, където държат Рен.

— В такъв случай да не планираш размяна? Амулет срещу Рен?

— Не и ако можем да го избегнем. Иска ми се това да е последен вариант. Големият проблем с плана е, че не знам къде държат Рен. Казах ти, че видях Рен във видението, но видях също и човек, когото се надявам, че господин Кадам може да разпознае.

— Как да го разпознае?

— Косата и татуировките му бяха уникални. Не съм ги виж дала никога преди.

— Несигурно е, Келс. Да разпознаем откъде е прислужникът не означава непременно, че това е мястото, където Локеш държи Рен.

— Знам, но това е всичко, на което можем да се опрем.

— Добре, значи имаме начин. Само трябва да намерим мястото.

— Правилно.

На другия ден най-накрая напуснахме линията на снеговете и продължихме да се придвижваме бързо надолу по склона. Кишан беше спал в образа си на тигър, затова вървя с мен в образа на човек през по-голямата част от деня, което ни даде шанс да поговорим. Той каза, че се чувствал задушен, когато е принуден да се върне в тигърския си образ. Подобно на Рен сега, когато беше вкусил от преживяването да е в човешки образ, копнееше отчаяно за това.

Опитах се да му припомня, че дванайсет часа е много по-добре от шест. Сега можеше да спи като тигър и да прекарва по-голямата част от будните си часове като човек, но въпреки това той се оплакваше.

По време на едно затишие в разговора, казах:

— Кишан?

Той изсумтя, когато се подхлъзна леко по склона върху малко разпилян чакъл:

— Да?

— Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш за Локеш. Къде го срещна? Какъв е? Разкажи ми за семейството му, за съпругата му, за биографията му. Всички тези неща.

— Добре. Като за начало, той не произхождаше от кралски род.

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че е владетел.

— Беше, но не е такъв по произход. Когато го срещнах за първи път, беше кралски съветник. Беше се издигнал бързо до влиятелен пост. Когато кралят почина неочаквано, без да остави потомство, Локеш прие кралския сан.

— Хм, там вероятно се крие интересна история. Много бих се радвала да чуя историята за издигането му на власт. Нима всички просто го приеха като новия крал? Никакви възражения ли нямаше?

— И да е имало, той бързо надуши всяко недоволство и се залови да създаде мощна армия. Онова кралство винаги е било много мирно и никога не сме имали проблем с тях, докато Локеш пое властта. Дори тогава той винаги много внимаваше в близост до семейството ми.

Между армиите ни избухваха дребни сблъсъци, за които той винаги твърдеше, че не знае. Сега мислим, че е събирал разузнавателни сведения, защото схватките винаги ставаха в ключови военни области. Той ги пренебрегваше като дребни неразбирателства и ни уверяваше, че ще порицае оцелелите.

— Оцелелите? Какво искаш да кажеш?

— Схватките често водеха до смъртта на негови войници. Той използваше войниците си като заменяеми инструменти. Изискваше от тях пълно подчинение и те му го даваха.

— И никой в семейството ти никога не заподозря нещо?

— Ако някой го заподозря, това беше господин Кадам. По това време той беше военачалник и смяташе, че става нещо повече от това войниците да разберат погрешно получените заповеди. Никой друг обаче не заподозря Локеш. Той бе много обаятелен, когато ни гостуваше. Винаги се държеше смирено и скромно в близост до баща

ми, но през цялото време студено е пресмятал и планирал падението ни.

— Локеш има ли някакви слабости?

— Мисля, че знае повече за моите слабости, отколкото аз — за неговите. Предполагам, че е тормозил Йесубай. Според него, съпругата му била починала много преди да го срещнем. Йесубай никога не говореше за майка си, а на мен никога не ми дойде на ум да попитам. Доколкото знам, не са му останали никакви близки, никакво поколение, освен ако не си е взел друга жена. Той жадува за власт. Това би могло да е слабост.

— Алчен ли е за пари? Можем ли да предложим да откупим свободата на Рен?

— Не. Той използва парите само като средство да се сдобие с още власт. Не го е грижа за скъпоценните камъни или златото. Може и да твърди друго, но не бих му се доверил. Той е амбициозен човек, Келси.

— Знаем ли нещо за другите парчета от амулета? Например откъде ги е взел?

— Единственото, което знам за амулета, е каквото ни разказаха родителите ни. Казаха, че парчетата от амулета се носели от петима военачалници и се предавали през вековете. Семейството на майка ми имаше едно парче и семейството на бащи ми имаше друго. Така всеки от нас с Рен получи по едно. Това, което носи, беше на майка ни, а господин Кадам носи това на баща ни. Нямам представа как Локеш се е сдобил с другите три парчета. Никога не бях чувал за други парчета от амулета, докато Локеш не ги спомена. Рен и аз носехме нашите под дрехите си и те бяха грижливо пазени семейни реликви.

— Може би Локеш е намерил списък на семействата, на които са били поверени? — казах замислено.

— Може би. Но никога не съм чувал за такъв списък.

— Родителите ви знаеха ли, че амулетите имат сила?

— Не. Не и докато не бяхме преобразени в тигри.

— Не сте имали дядо, който да е живял дълго като господин Кадам?

— Не. Семейството ни беше плодовито и от двете страни на рода. Винаги имаше млад крал, на когото да предадем амулета, а в нашето семейство традицията повеляваше да предадем амулета, когато

момчето навърши осемнайсет. Нашите предци имаха по-дълъг живот от обичайното, но тогава продължителността на живота беше значително по-кратка, отколкото е днес.

— За нещастие, нищо от тази информация не ни намеква с нищо, за която и да е от слабостите на Локеш.

— Може би намеква.

— Как така? — попитах.

— Той жадува за власт повече, отколкото, за каквото и да е друго. Тъй като се стреми да получи парчетата от амулета на всяка цена, тогава това е неговата слабост.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що видяхме Шала да създава копие на амулета, когато приех облика на господин Кадам. Ако вземе копието на амулета, ще помисли, че е спечелил.

— Но ние не знаем дали копието на амулета може да бъде свалено от врата на човека, или не. Дори и да може, не знаем колко дълго ще изтрае.

Кишан сви рамене и каза:

— Ще го изпробваме, когато се върнем.

— Добра идея.

Препънах се в един голям камък и Кишан ме хвана. Задържа ме само за миг, усмихна се и отметна косата от лицето ми.

— Почти стигнахме. Можеш ли да продължиш, или имаш нужда да си починеш? — попита напрегнато той.

— Мога да продължа.

Той ме пусна и взе раницата от раменете ми.

— Кишан, искам да ти благодаря за всичко, което направи в Шангри-ла. Нямах да успея без теб.

Той праметна раницата на едното си рамо и застана неподвижно, оглеждайки ме замислено за минута.

— Нали не мислеше, че бих те оставил да отидеш сама?

— Не, но съм признателна, че беше с мен.

— Признателност е всичко, което ще получа, нали?

— На какво друго се надяваше?

— Обожание, преданост, привързаност, увлечение или просто да ме намираш за неустоим.

— Съжалявам, Дон Жуан. Ще трябва да се удовлетвориш с неувяхващата ми признателност.

Той въздъхна драматично:

— Предполагам, че това е толкова добро начало, колкото и всяко друго. Какво ще кажеш просто да обявим, че сме кит. Всъщност така и не ти благодарих, задето ме убеди да си дойда у дома. Аз... открих много неща в това да съм си у дома, които харесвам.

Усмигнах му се:

— Имаме сделка.

Той праметна ръка през раменете ми и продължихме похода си.

— Питам се дали ще се натъкнем пак на онзи стар мечок.

— Ако се случи, би трябвало да мога да го удържа този път. Не се сетих да използвам силата си, когато се натъкнахме на него за пръв път. Очевидно не ме бива особено за воин.

— Би се с птиците много добре. — Той се ухили. — Винаги бих влязъл в битка заедно с теб. Нека ти разкажа за онзи път, когато оставих меча си у дома. — Той ме целуна по челото и се унесе в спомени за по-щастливи времена.

По здрач видяхме малък огън в далечината в подножието на планината. Кишан ме увери, че това е лагерът на господин Кадам. Каза, че можел да усети мириса му по вятъра. През последната половин миля ме държеше за ръката, защото стана твърде тъмно, за да виждам. Когато се приближихме, едва различих сянката на господин Кадам в палатката.

Приближих се до палатката и казах:

— Чук-чук. Малко място вътре за двама лутащи се странници?

Сянката се раздвижи и ципът на палатката се смъкна.

— Госпожице Келси? Кишан?

Господин Кадам излезе навън и ме грабна в силна прегръдка. После се обърна да потупа Кишан по гърба.

— Сигурно замръзвате! Влизайте. Ще направя горещ чай. Нека само да донеса чайник, за да го сложа на огъня.

— Господин Кадам, не се налага да правите това. Имаме Златния плод, помните ли?

— Ах, да, забравих.

— Имаме и още нещо.

Свалих от врата си Шала с цвят на аметист, при което той стана тюркоазен.

— Меки възглавнички, моля, и дали може да направиш палатката само мъничко по-голяма? — помолих.

Тюркоазените нишки незабавно се раздвижиха и се разтегнаха. Няколко започнаха да тъкат големи възглавници с различни цветове, а друго парче се отдели и започна да се усуква през края на палатката. След няколко мига можахме да седнем удобно върху големи възглавници в палатка, която беше станала двойно по-голяма. Господин Кадам наблюдаваше мълчаливо движещите се нишки, опиянен.

За малко се затрудних, докато се измъкна от якето си, но Кишан ми помогна.

Господин Кадам попита:

— Значи действа като Златния плод, с изключение на това, че тъче нишки?

— Да, донякъде.

Господин Кадам промърмори:

— „На Индия народът нови дрехи ще получи“.

— Хм. Предполагам, че можем да облечем народа на Индия с това нещо. Странно, че това не ми беше хрумнало преди. Чакайте малко. В пророчеството не се ли казваше нещо и за „маскировката на главатаря“?

Господин Кадам разрови някакви книжа и измъкна копие от пророчеството.

— Да. Тук пише: „Оръжията и видът прикрит прогонват тез, които ви следят“. Това ли имате предвид?

Засмях се:

— Да, в такъв случай има логика. Виждате ли, Божествения шал може да прави и още две неща. Искам да кажа, освен да прави дрехи и да тъче разни неща. Може да събира ветровете като торбата на бог Фуджин.

Господин Кадам възкликна:

— Подобно на меха с ветровете, който Одисей получил от Еол? Коженият мех на Одисей, пристегнат със сребърна връв?

— Да, но не е кожена. Сребърната връв обаче ще свърши работа.

— Може би изпратена от някой бог на вятъра? Ваю? Стриборг? Ньорд? Пазузу?

— Не забравяйте Борей и Зефир.

Кишан ни прекъсна:

— Вие двамата може ли да говорите на английски, ако обичате?

Господин Кадам се засмя:

— Съжалявам, отнесох се за минута.

— Искаш ли да му покажем сега, Кишан? — попитах.

— Разбира се.

Господин Кадам се надвеси напред:

— Какво да ми покажете, госпожице Келси?

— Ще видите. Само гледайте.

Кишан взе Божествения шал, промърмори: „Маскировки“, и го усуква около тялото си. Шалът се удължи и стана черен с развихрени цветове.

— Искам да видя дали ще проработи, без да изрека на глас име, както прави Златния плод.

— Да. Добра идея — отговорих.

Когато Кишан махна Шала от лицето си, бях неподготвена какво ще видя. Беше Рен. Той бе приел образа на Рен. Сигурни видя зашеметеното ми изражение.

— Съжалявам. Не исках да шокирам господин Кадам, като му покажа собственото му лице.

— Няма нищо. Просто бързо се преобрази обратно, моля те.

Той го направи, а господин Кадам седеше там, слисан и онемял. Не можех да говоря. Да видя Рен да седи там — дори и като знаех, че всъщност това е Кишан — беше изключително тежко. Трябваше да стъпча всички емоции, които изплуваха на повърхността.

Кишан бързо заговори вместо мен и обясни:

— С Шала можем да приемаме образа на други хора. Келси се преобрази като Нилима, а аз се превърнах във вас. Трябва да пробваме различни образи, за да можем да разберем докъде се простират възможностите на Шала за маскировка.

— Просто... удивително! — изпелтечи господин Кадам. — Тъ, Кишан, може ли?

— Разбира се.

Той подхвърли шала на господин Кадам. Цветовете му се смениха в мига щом пръстите му докоснаха тъканта. Тя първо придоби кафяв цвят като горчица и стана маслинозелена там, където връхчетата на пръстите му погалиха плата.

Подметнах закачливо:

— Май ви харесва, господин Кадам.

— Да, ами... представете си възможностите. Многого хора, на които Златния плод и този прекрасен плат могат да помогнат. Толкова много хора страдат от недостиг на храна и топли дрехи, и то не само в Индия. Това са наистина божествени дарове.

Оставих го да огледа Шала, докато аз поръчах на Златния плод да ни приготви чай от лайка със сметана и захар. Кишан не си падаше особено по чая, така че вместо това получи горещ шоколад с канела и бита сметана.

Попитах:

— Колко време ни нямаше?

— Малко повече от седмица.

Бързо пресметнах наум от колко дни бяхме горе в планината.

— Добре. Времето ни в Шангри-ла не се броеше.

— Колко време бяхте в Шангри-ла, госпожице Келси?

— Не съм съвсем сигурна, но мисля, че беше почти две седмици.

Горе-долу толкова ли е?

Погледнах Кишан. Той кимна безмълвно и отпи от шоколада си.

— Господин Кадам, колко скоро можем да потеглим?

— Можем да тръгнем призори.

— Искам да се прибера у дома колкото може по-скоро. Трябва да се подготвим да спасим Рен.

— Можем да пресечем границата и да влезем в Индия от провинция Сикким. Ще бъде много по-бързо, отколкото да минаваме отново през Хималаите.

— Колко дълго?

— Зависи колко бързо ще преминем границата. Ако няма проблеми, може би няколко дни.

— Добре. Имаме да ви разказваме толкова много неща. Толкова много за обсъждане.

Господин Кадам отпи от чая си и ме погледна замислено:

— Госпожице Келси, напоследък не спите добре. Очите ви са уморени.

Той погледна Кишан за момент, а после отпи пак:

— Мисля, че е добре да ви оставим да се наспите. Предстои ни дълго пътуване и можем да обсъдим много неща по пътя.

— Съгласен съм — вметна Кишан. — Последните няколко дни ти се отразиха тежко. Почини си, *bilauta*.

Допих чая си:

— Предполагам, че имате числено превъзходство. Чудесно, тогава всички да поспим и ще можем да тръгнем по-рано сутринта.

Използвах Шала, за да направя нов спален чувал и възглавници за всички ни. Приспа ме тихият звук, докато господин Кадам и Кишан разговаряха меко на родния си език.

На другия ден започнахме пътуването си към къщи. Успяхме да преминем митниците, а после изминахме почти половината път до къщи, преди да спрем в един хотел в Гая. Редувахме се да караме и да подремваме отзад. Кишан също участваше в редуването, но господин Кадам го държеше под око, все още нащрек заради катастрофата с джипа в Индия.

Докато пътувахме, разказахме на господин Кадам всичко. Започнах с връх Еверест и мечока. Кишан разказа как ме е пренесъл през портите на духа и как вървахме пеш през рая.

Господин Кадам бе очарован от силваните и задаваше десетки въпроси. Докато шофирах, той си водеше изобилни бележки. Искаше да поддържа подробен архив на пътуването ни и слушаше внимателно, и изписваше страница след страница с изящния си почерк. Зададе множество конкретни въпроси за изпитанията на четирите дома и за железните стражеви птици. Непрекъснато кимаше, сякаш бе очаквал случването на едно или друго нещо.

В хотела седнахме около малка маса и му показахме снимките, които Кишан направи на Ноевия ковчег, на Световното дърво, силваните и четирите дома. Нагледният материал ни помогна да си спомним още подробности, а господин Кадам извади отново бележника си и започна да пише усърдно.

Кишан ми показа фотоапарата и попита:

— Какво е това?

Обърнах апарата в различни посоки и се засмях:

— Това е едно от очите на Хугин. Виждаш ли? Ето го гнездото.

Кишан го взе обратно и прехвърли още няколко снимки.

— Защо не взе фотоапарат в Кишкинда?

Свих рамене, но господин Кадам обясни:

— Не исках да я обременявам с твърде много тежки предмети. Тя имаше нужда от вода и храна и освен това нямах представа, че ще отсъства толкова дълго или че ще продължат и ще минат, след като открият пролуката.

Кишан изсумтя и каза:

— Определено ще си направя копие от тази, *apsanas rajkumari*.

Подаде ми фотоапарата. Беше снимката, на която носех роклята от паяжина с „шноли“ от феите. Приличах на принцеса със сияеща кожа и светнали очи. Косата ми се спускаше на меки вълни по гърба и едва различих розова фея, надзъртаща зад кичур коса, за да види лицето ми. Господин Кадам погледна през рамото ми.

— Много ви отива, госпожице Келси.

Кишан се засмя:

— Трябваше да я видите лично. *Много ѝ отива*, е слабо казано.

Господин Кадам се усмихна под мустак и отиде да извади чантата си от колата.

Кишан затвори вратата, върна се на масата и подпря хълбок на нея. Сви длани, повдигна коляно и ме погледна със сериозно изражение:

— Всъщност бих казал, че никога не съм виждал нищо по-красиво.

Закърших нервно ръце:

— Е, винаги е много впечатляващо, когато някой преминава през преобразяване. Едно преобразяване в стила на феите би било ужасно модно в салоните.

Той стана, хвана ме за лакътя и ме завъртя.

— Не преобразяването е това, което те направи красива. Ти си винаги красива. Преобразяването само подчерта онова, което вече беше налице. — Повдигна брадичката ми с пръст и ме погледна в очите. — Ти си прекрасна жена, Келси.

Положи топлите си длани върху голите ми ръце и ги потри леко. Притегли ме по-близо и очите му се стрелнаха надолу към устата ми. Доближи устни на сантиметри от моите. Нарочно притиснах ръце към гърдите му и казах укорително:

— Кишан.

— Харесва ми как казваш името ми.

— Моля те, пусни ме.

Той повдигна глава, въздъхна и каза меко:

— Рен... е един много, много голям късметлия.

Неохотно ме пусна, а после пристъпи до прозореца.

Заех се да събирам тоалетните си принадлежности и пижамата.

Кишан ме загледа мълчаливо за минута, разтри буза и обяви:

— Мисля, че и аз имам нужда от преобразяване. Горещият душ ме зове.

Все още нервна, казах:

— Да. И мен. Един горещ душ ще е като истински рай.

Той повдигна вежда:

— Искаш ли първо ти?

— Не, върви.

Очите му проблеснаха, докато ме гледаше:

— Би било по-райско преживяване, ако ми кажеш, че искаш да пестиш водата.

Зяпнах шокирано:

— Кишан!

Той ми намигна:

— Не съм си го помислил. Не можеш да виниш един мъж, че е опитал.

От отговора ме спаси връщането на господин Кадам.

На втория ден с господин Кадам бяхме сравнили записките за видението, в което ни се яви Локеш. Той също бе забелязал татуирания слуга, който помагаше на Локеш, и смяташе, че външността му е достатъчно отличителна, за да проследим откъде е. Освен това, господин Кадам планираше дискретно да проучи офиса на Локеш в Мумбай.

Въздухът навън беше толкова задушен, че вероятно можехме да напълним шишетата си за вода като само ги провесим от прозореца. Минахме покрай храмове със златни куполи и хора, работещи в нивите си, и шофирахме над придошли реки и през наводнени пътища, но всичко, за което можех да мисля, беше да се върна при Рен. Всъщност единственото, което прекъсваше мислите ми за Рен, беше Кишан.

Нещо се беше променило между нас в Шангри-ла и не бях съвсем сигурна какво да правя по въпроса. Това, че прекарвах всичките тези седмици с Кишан, не помагаше. Той бе прекрачил границата на флиртуването и започваше да прави по-сериозни опити. Бях се надявала, че ще изгуби интерес.

Първоначално мислех, че колкото повече ме опознава, толкова по-малко ще ме харесва. Изглежда обаче, че имах точно противоположен ефект върху него. Наистина го обичах, но не хранех същите чувства, които той изпитваше към мен. Бях се научила да разчитам на него и да му имам доверие. Станал ми бе добър приятел, но бях влюбена в брат му. Ако бях опознала Кишан преди Рен, нещата може би щяха да са различни. Но не бях.

Мислите продължаваха да ме глождят, докато шофирах. *Просто късмет ли беше, че срещнах първо Рен? Че имахме шанса да се влюбим? Ами ако в Америка ме бе последвал Кишан, а не Рен? Щях ли да направя различен избор?*

Истината бе, че не знаех. Кишан беше много привлекателен, както външно, така и вътрешно. У него имаше нещо, нещо, което би накарало едно момиче да обвие ръце около него и да го задържи завинаги. Беше самотен. Търсеше дом, някой, който да го обича, като Рен. Имаше нужда някой да го приеме и да позволи на скитания, изгубен тигър да си отдъхне. Лесно можех да си представя този някой да съм аз. Можех да се видя как се влюбвам в него и как съм щастлива с него.

Но после си помислих за Рен, който имаше същите качества, които обичах у Кишан. Рен също имаше нужда някой да го обича, да успокои неспокойния тигър. Но Рен и аз си пасвахме толкова по-лесно, сякаш той бе създаден специално за мен. Той беше всичко, което можех да си пожелаая, събрано и обвито във великолепен пакет.

С Рен имахме толкова много общи неща. Обичах как ме наричаше с прякори. И как ми пееше и свиреше на китарата си.

Обичах начина, по който се вълнуваше, когато четяхме Шекспир, и как му харесваше да гледа филми и да вика насърчително за добрите герои. Как никога не мамеше, пък било то и за да спечели момичето, което обича.

Ако никога не бях срещнала Рен, ако Кишан беше онзи в цирковата клетка, можех да бъда щастлива и с него. Но с Рен, който ме обичаше и искаше да бъде с мен, никога не бих могла да бъда убедена да погледна в посоката на Кишан. Рен изпълваше света ми, дори когато не беше тук.

За Рен нямаше сиви нюанси. Той беше бялата котка, а Кишан беше черната, буквално. Проблемът бе, че аз просто не виждах Кишан по същия начин, както го виждаше Рен. Кишан също беше герой. И двамата бяха наранени. И двамата бяха страдали. А Кишан наистина заслужаваше щастлив завършек точно толкова, колкото и Рен.

Зад волана, Кишан от време на време хвърляше погледи в огледалото за обратно виждане, наблюдавайки ме.

Хапех устна, дълбоко замислена, когато той каза:

— Петаче за мислите ти.

Изчервих се и отвърнах:

— Просто си мисля за спасяването на Рен. — После се сгуших в седалката си и задряхах.

Когато колата най-накрая спря на автомобилната алея, Кишан внимателно ме разтърси и ме събуди:

— Прибрахме се, *bilauta*.

24. ПРИЗНАНИЯ

Толкова бях щастлива да съм отново у дома, че ми идеше да заплача. Кишан внесе чантите ни вътре и бързо изчезна. Господин Кадам също се извини, за да се обади на някои хора. Оставена сама, реших да си взема дълъг горещ душ и да изпера едно-друго.

По пижама и чехли влязох тихо в пералното помещение и хвърлих в пералнята един наръч пране. Не бях сигурна какво да правя с дрехите от феите. Реших да ги закача на верандата през нощта, само за да видя дали в реалния свят имаше феи. После тръгнах из къщата да видя какво друго става.

Господин Кадам говореше по телефона в библиотеката. Чувах само половината от разговора. Той ми хвърли поглед и издърпа един стол, за да мога да седна до него.

— Да. Разбира се. Свържете се с мен колкото е възможно по-скоро. Правилно. Изпратете колкото е необходимо. Ще държим връзка. — Той затвори телефона и се обърна към мен.

Играейки си с мократа си коса, попитах:

— Кой беше?

— Мой служител, който има множество забележителни таланти. Един, от които е да прониква в големи организации.

— Какво ще прави за нас?

— Ще започне да разследва кой работи в офиса в мезонета в най-високата сграда в Мумбай.

— Не планирате да отидете там лично, нали? Локеш ще залови и вас!

— Не. Локеш издаде повече за себе си, отколкото научи за нас. Забелязахте ли костюма му?

— Костюма му ли? Видя ми се като обикновен костюм.

— Не е. Костюмите му се правят по поръчка в Индия. Само две шивашки ателиета в цялата страна са специализирани в скъпи костюми като този. Изпратих хората си да открият адрес.

Поклатих глава и се ухилих:

— Господин Кадам, някой казал ли ви е някога, че сте изключително наблюдателен?

Той се усмихна:

— Навярно един-два пъти.

— Е, много се радвам, че сте на наша страна. Впечатлена съм! Дори не помислих да погледна дрехите му. А слугата?

— Имам някои идеи откъде може да идва. Въз основа на мънистата, косата и татуировката би трябвало да мога да стесня кръга на възможностите до утре. Защо не хапнете и не си легнете?

— Изкарах една дълга дрямка в колата, но едно хапване звучи добре. Ще се присъедините ли към мен?

— Мисля, че може би да.

Изправих се бързо:

— О! За малко да забравя! Донесох ви нещо!

Намерих раницата в подножието на стълбите и донесох две чаши и две чинийки от кухнята. Поставих чинията и чашата пред господин Кадам и отворих ципа на раницата.

— Не знам дали сладкишът още става за ядене, но на нектара сигурно му няма нищо.

Той се надвеси любопитно напред.

Отваряйки пакетите с вкусни неща от силваните, сложих няколко изискани деликатеса върху чинията му. За жалост, пакетчето с фини като дантела сладки, посипани със захар, се беше превърнало в пакет от трохи. Другите неща обаче още изглеждаха така пресни и прекрасни, както бяха в Шангри-ла.

Господин Кадам преценяващо огледа мъничките апетитни хапки от няколко ъгъла, удивявайки се колко изящно са направени. После внимателно опита една тестена кошничка с гъби и миниатюрна тарталета с малини, докато обяснявах, че силваните са вегетарианци, които обичат сладки неща. Издърпах запушалката на висока кратунка и налях сладък златист нектар и чашата му. Кишан влезе и издърпа един стол до мен.

— Хей! Защо не бях поканен на чаеното парти на силваните? — Той се ухили.

Плъзнах чинията си към Кишан и отидох да взема още една чаша. Смеехме се и се наслаждавахме на спокойна почивка, докато с удоволствие вкусахме тиквени ролца с орехово масло и мини-пайове

с плънка от ябълки, сирене и лук. Пресушихме всяка капка от нектара и бяхме приятно развълнувани да видим, че Златният плод можеше да създаде още.

Единственото, което би могло да направи този момент по-хубав, щеше да е да го споделя с Рен. Обещах си, че ще запиша всички вкусни храни, които бяхме яли в Шангри-ла, за да мога отново да ги опитам всичките с Рен, използвайки Златния плод, след като той бъде спасен.

Тази нощ останахме будни до късно. Кишан се преобрази в тигър и заспа в краката ми, докато господин Кадам и аз четяхме книги за селските общности на Индия. Около три сутринта обърнах една страница в петата книга, която бях избрала, и намерих изображение на жена с татуировки, обхващащи челото.

— Господин Кадам, елате да погледнете това.

Той стана от бюрото си и седна на коженото кресло срещу мен. Подадох му книгата и той изучаващо огледа жената.

— Да. Това е една от групите, за които си мислех. Наричат го байга.

— Какво знаете за тях? Къде са те?

— Те са преди всичко номадско местно племе, което избягва създаването на връзки извън собствените си общности. Ловуват и събират храна, като предпочитат да не обработват земята. Вярват, че фермерството вреди на Майката Земя. Известни са ми две групи от тях: една в Мадхя Прадеш в централна Индия и една в Джарканд, който се намира в Източна Индия. Мисля, че имам книга, която съдържа повече подробности за културата им.

Той прегледа няколко лавици, докато намери текста, който търсеше. После седна до мен и отвори книгата.

— Това е за адивасите. Тук би трябвало да има повече за байга.

Наведох се да почеша ухото на Кишан.

— Какво са адивасите?

— Това е термин, който класифицира всички местни племена, взети заедно, но не изтъква различия между тях. Има няколко култури, които попадат под определението адиваси. Тук имаме ирула, ораон, сантали и — той прехвърли друга страница — байга.

Откри раздела, който търсеше, и прокара пръст надолу по страницата, докато четеше на глас:

— Те практикуват култивиране на земята чрез рязане и изгаряне. Това е начинът им да практикуват земеделие. Прочути с татуирането. Разчитат на джунглата за прехрана. Прибягват до древни лекарства и магии. Ръчно изработване на предмети от бамбук. Аха! Ето каквото търсим, госпожице Келси. Мъжете от племето байга си пускат дълга коса и я носят на „джура“ или кок. Мъжът, който държи Рен, отговаря на това описание. Макар объркващото да е, че почти никога не се случва такова нещо — един байга да напусне племето си, за да служи на някой като Локеш.

— Дори ако той плати добре на човека?

— Не би имало значение. Техният стил на живот е съсредоточен около племето им. За него не би имало причина да напусне народа си. Това не се вписва в културната им норма. Те са обикновен, пряк народ. Не би било вероятно човек от редиците на байга да се присъедини към Локеш. И все пак това дава основание за разследване. Утре ще започна да изучавам племената байга. Засега е време да си починем, госпожице Келси. Настоявам. Много е късно, а и двамата имаме нужда от свеж ум.

Кимнах и върнах по местата им книгите, които бях взела от библиотечните му лавици. Той ме загледа изучаващо за момент, а после ме стисна за рамото:

— Не се бойте. Накрая всички неща ще се подредят. Чувствам го. Постигнахме голям напредък. Халил Джубран е казал: „Колкото по-дълбоко дълбае скръбта в душата ви, толкова повече радост може да вмести тя“. Знам, че сте преживели множество големи скърби, но чувствам също и че в живота ви ще има много големи радости, госпожице Келси.

Усмихнах му се:

— Благодаря ви. — Прегърнах го и прошепнах с лице, допряно до ризата му: — Не знам какво бих правила без вас. Поспете и вие.

Пожелахме си лека нощ и господин Кадам изчезна в стаята си, докато аз се качих по стълбите. Кишан тръгна тихо зад мен и ме последва в стаята ми. Отиде до остъклената врата и застана там, чакайки ме да го пусна да излезе на верандата. Отворих плъзгащата се врата и коленичих до него, като го потупвах по гърба.

— Благодаря, че ми правиш компания.

Той скочи върху люлеещото се канапе за двама и бързо заспа. Покатерих се в леглото и прегърнах здраво белия си плюшен тигър, надявайки се да запълня празното пространство и гърдите си с мисли за Рен.

Събудих се към единайсет сутринта. Господин Кадамши говореше по телефона и затвори в мига щом седнах срещу него.

— Мисля, че имахме късмет, госпожице Келси. В проучването си на племето байга не открих нищо необичайно по отношение на племето, намиращо се в Махдя Прадеш. Племето в Източна Индия обаче явно е изчезнало.

— Какво имате предвид с „изчезнало“?

— Близо до племената байга обикновено има селца, които общуват с тях от време на време. Подобни срещи често са породени от противоречия заради обезлесяването или други най-различни дребни спорове. Изглежда, че това племе неотдавна се е преместило на друго място и не е открито. Те са номадско племе и наистина се местят, но това е най-дългото разстояние, което са изминали, без да влязат в спор с местните.

Сега законът ограничава байга и те не могат да се придвижват наоколо така свободно, както в миналото. Днес ще направя още малко проучвания. Имам връзки с някои хора, които могат да направят сателитни снимки на района и да открият племето на сегашното му местонахождение.

Ако наученото изисква повече внимание, ще уведомя вас и Кишан. Двамата бяхте подложени на доста голямо изпитание през последните няколко седмици, затова искам да си починете. Не можете да направите нищо, докато не събера още сведения. Идете да поплувате, гледайте някой филм или излезте да хапнете. Двамата заслужавате почивка.

— Сигурен ли сте, че няма нищо, което мога да направя? Не мога да се отпусна истински, когато знам, че Рен страда.

— Това, че се тревожите за него, няма да облекчи страданията му. Той също би искал да си починете. Ще го намерим скоро, госпожице Келси. Не забравяйте, че многократно съм предвождал войници в битка и ако има едно нещо, което съм научил, то е, че

всички опитни войници, включително вие, се нуждаят от почивка и възстановяване. Намирането на време за отдых е много важно за умственото благосъстояние. Изчезвайте и не искам да виждам вас или Кишан до довечера.

Усмигнах му се и козирувах:

— Слушам, генерале. Ще предам инструкциите ви на Кишан.

Той ми козирува в отговор:

— Погрижете се за това.

Засмях се и отидох да търся Кишан.

Намерих го в доджото да се упражнява в бойни изкуства. Седнах на най-долното стъпало и го загледах за няколко мига. Той изпълни сложна серия от скокове във въздуха и завъртания, които щяха да са невъзможни, ако не притежаваше тигърска сила. После се приземи на два фута от мен и се обърна към мен с игрива усмивка.

— Знаеш ли, ако с Рен участвате в Олимпийските игри, и двамата можете да спечелите по няколко златни медала. Гимнастика, лека атлетика, борба, какво ли не. И двамата ще получите чекове за милиони долари.

— Не ми трябват милиони долари.

— Сума момичета ще ти се умилкват и ще се борят за вниманието ти.

Той се засмя:

— Имам нужда по мен да си пада само едно момиче, а то не проявява интерес. Е, какво те води тук долу? Искаш ли да тренираш?

— Не. Чудех се дали искаш да отидем да поплуваме. Господин Кадам нареди да си отдъхнем днес.

Той грабна хавлиена кърпа и изтри лицето и главата си.

— Плуване, а? Може да ме охлади. — Надникна иззад кърпата си: — Освен ако не планираш да носиш бански от две части?

Засмях се:

— Не мисля. Не съм от момичетата, които носят бански от две части.

Той издаде престорена дълбока, драматична въздишка:

— Жалко. Добре, ще се срещнем при басейна.

Отправих се към горния етаж и се преоблякох в черния си цял бански, нахлузих халат за баня и излязох на верандата. Кишан се беше преобул в сърфистки плажни шорти и поставяше мрежата за воден

волейбол. Точно бях метнала халата си на един брезентов стол и бях изпробвала водата с крак, когато почувствах нещо студено върху гърба си.

— Ау! Какво правиш?

— Не мърдай. Имаш нужда от слънцезащитен лосион. Кожата ти е толкова бяла, че ще изгориш.

Той умело покри гърба и врата ми със слой лосион и се заемаше с ръцете ми, когато го спрях:

— Оттук мога да поема аз, благодаря — казах, като протегнах ръка за шишето. Изстисках малко лосион с големината на монета от четвърт долар, и го втрих върху ръцете и краката си. Миришеше на кокосови орехи.

Кишан се ухили, хвърли поглед към краката ми и намигна:

— Не бързай.

Докато той вземе топката и две хавлиени кърпи от килера, бях приключила. Той се върна и хвърли кърпите върху халата. Попита:

— Какво ще кажеш за един гейм волейбол?

— Ще ме победиш.

— Ще застана откъм дълбокото. Това ще ме забави.

— Добре, предполагам, че можем да опитаме.

— Почакай секунда.

— Какво?

Той се ухили пакостливо:

— Пропусна едно място.

— Къде?

— Ето тук.

Той размаза огромна капка лосион против слънце върху носа ми и се засмя.

Смушках го и се усмигнах:

— Хулиган такъв! — Вдигнах ръка и се опитах да размажа капката по-добре.

— Ето — каза той. — Дай на мен.

Оставих ръцете си да увиснат отстрани до тялото, докато пръстите му леко разнасяха лосиона по носа и бузите ми. Отначало докосването беше приятелско, но после настроението му се промени. Той пристъпи малко по-близо, със златисти очи, наблюдаващи лицето ми. Поех си дълбоко дъх през зъби и побягнах. Направих няколко

крачки и се изстрелях като гюлле в дълбокия край на басейна, като успях да оплискам Кишан и всичко друго наблизо.

Той се засмя и се гмурна вътре след мен. Изпищях и заплувах под водата към другия край на мрежата. Когато подадох глава над водата, не го видях. Една ръка сграбчи глезена ми и ме дръпна под водата. След като се показах пак на повърхността, като кашлях и отмятах косата от очите си, Кишан изскочи до мен отметна коса назад и се засмя, когато се опитах да го побутна.

Не поддаде, разбира се, така че вместо това го наплисках с вода, което се превърна във водна битка. Скоро стана болезнено очевидно, че губя. Ръцете му сякаш никога не се уморяваха, а когато вълна след вълна от вода удавиха моето жалко плискане, обявих таймаут.

Той щастливо спря обстрела и се оттласна нагоре и извън басейна, за да улови волейболната топка. Започнахме да играем и бях възхитена да видя, че най-после бях открила игра, в която изглежда имах предимство.

След като овладях топката за трети път, печелейки поредна точка, Кишан попита:

— Къде си се учила да играеш? Доста те бива!

— Никога преди не съм играла във водата, но в гимназията се справях прилично добре. Замалко да се включа в отбора, но това беше годината, в която починаха родителите ми. Следващата година не се интересувах особено от игри, но това все още е любимата ми игра. И на баскетбол се справях добре, но никога не съм била достатъчно висока, за да мога да се състезавам. Вие спортувахте ли?

— Всъщност нямахме време за спорт. Имахме състезания по стрелба с лък, борба и някои игри като „Парчизи“, но не и отборни спортове.

— И въпреки това, можеш да видиш, че едва печеля срещу теб, макар че си в дълбокия край и не си играл никога преди.

Кишан улови топката от въздуха и се хвърли във водата когато се показа на повърхността, беше точно срещу мен от другата страна на мрежата. Повдигна я и преплува под нея. Ходилата ми едва докосваха дъното на басейна, оставяйки над водата само лицето ми. Главите ни бяха горе-долу на едно и също ниво. Той все още беше поне на три фута разстояние и аз присвих очи, питайки се какво ли беше намислил.

Той ме наблюдава за момент и се усмихна палаво. Приготвих се за нова водна битка и вдигнах ръце така, че да го оплискам.

Кишан ритна с крака и се озова до мен в миг. Обви ръце около кръста ми, дръпна ме плътно към себе си, ухили се дяволито и каза:

— Какво мога да кажа? Много обичам да се състезавам. — После ме целуна.

Замръзнах. Устните ни бяха мокри от водата. Вкусът на хлор беше силен и отначало той не помръдваше, така че със същия успех можех да целувам студените плочки по стената на басейна. После обаче той стисна талията ми, плъзна ръце нагоре, за да погали голия ми гръб, и наклони глава.

Изведнъж чистата, мокра, избелена, нереална целувка се превърна в много реална целувка от много силен, убедителен мъж, който изобщо не беше Рен. Устните на Кишан топлеха и докосваха приятно моите. Толкова приятно, та забравих, че не исках да го целувам, и почувствах как отговарям. Спрях да го отблъсквам и се вкопчих в силните му ръце. Кожата му беше гладка и топла от слънцето.

Той реагира ентузиазирано и обви едната си ръка около талията ми, притискайки ме със смазваща сила към гърдите си, докато другата му ръка се плъзна нагоре по голия ми гръб, за да обгърне с длан тила ми. За един съвсем кратък миг си позволих да се насладя на прегръдката му. Но после си спомних и вместо да ме изпълни с щастие или блаженство, както би трябвало да правят целувките, тази ме натъжи.

Прекъснах я и леко се отдръпнах. Кишан задържа ръката си около кръста ми и сложи пръст под брадичката ми, накланяйки лицето ми, така че да го погледна. Наблюдаваше мълчаливо изражението ми в продължение на един миг и очите ми се напълниха със сълзи. Една се търкулна по бузата ми и падна към ръката му.

Той се усмихна слабо:

— Не точно реакцията, на която се надявах.

Заритах с крака, за да се отдалеча от него, и той неохотно ме пусна. Отплувах и седнах върху едно от стъпалата на басейна.

— Никога не съм претендирала, че съм опитна в целувките, ако това имаш предвид.

— Не говоря за целувката.

— Тогава какво имаш предвид?

Той не каза нищо.

Разперих пръсти и сложих ръка върху повърхността на водата, оставяйки я да гъделичка дланта ми. Без да го поглеждам, попитах тихо:

— Давала ли съм ти някога повод да се надяваш на още?

Той въздъхна и печално отметна косата си назад.

— Не, но...

— Но какво?

Вдигнах поглед. Голяма грешка.

Кишан изглеждаше уязвим. Някак изгубил надежда и изпълнен с надежда в същото време. Искещ да вярва, но не и осмеляващ се да повярва. Изглеждаше ядосан, обзет от безсилно раздразнение и неудовлетворен. Отчаяните му златисти очи бяха пълни с копнеж, но освен това проблясваха от решителност.

— Но... не мога да не си помисля, че може би Рен не беше отвлечен случайно. Че може би се намеси съдбата. Че може би през цялото време е било писано да бъдеш с мен.

Отвърнах хапливо:

— Единствената причина, поради която Рен бе похитен, беше, защото се пожертва доброволно, за да спаси живота ни. Така ли му се отплащаш?

Загледах как жлъчта на думите ми го наранява. Лесно беше да обвинявам Кишан, но бях по-разстроена заради моята реакция спрямо него. Чувствах се неопикуемо виновна, задето изобщо позволих целувката да се случи. Обвинението ми беше насочено толкова към него, колкото и към мен. А фактът, че всъщност ми хареса, ме караше да се чувствам още по-зле.

Той доплува отстрани и подпря гръб на стената на басейна.

— Мислиш, че не ме е грижа, нали? Мислиш, че не изпитвам нищо към брат си. Но изпитвам. Въпреки всичко случило се, ми се иска аз да бях онзи, който беше отвлечен. Ти щеше да имаш Рен. Рен щеше да има теб. А аз щях да си получа заслуженото.

— Кишан!

— Сериозно говоря. Мислиш ли, че минава дори ден, в който да не се мразя за онова, което сторих? За това, което чувствам?

Трепнах.

— Мислиш, че исках да си падна по теб! Аз странях от теб! Дадох му шанс да бъде с теб! Но има една друга част от мен, която пита: *ами ако? Ами ако* не се предполага да бъдеш с Рен? *Ами ако* е трябвало да бъдеш отговорът на моите молитви? Не на неговите!

Той ме наблюдаваше от другата страна на басейна. Дори от толкова далече можех да видя, че изпитва болка.

— Кишан, аз...

— И преди да кажеш нещо, искам да те предупредя, че не искам съчувствието ти. Би било по-добре, ако не кажеш нищо, отколкото ако се опиташ да ми кажеш, че не ти е харесало или че изпитваш към мен само приятелски чувства.

— Не се канех да кажа това.

— Добре. Тогавата признаваш ли, че наистина ти хареса? Че между нас има химия? Че изпитваш привличане към мен?

— Имаш ли нужда да го призная?

Той скръсти ръце на гърдите си:

— Да, мисля, че имам.

Вдигнах ръце с разперени длани:

— Чудесно! Признавам. Хареса ми. Между нас има химия. Да! Привлечена съм от теб. Беше хубаво. Всъщност беше толкова хубаво, че почти ме накара да забравя Рен за близо пет секунди. Сега доволен ли си?

— Да.

— Е, аз не съм.

— Виждам. — Той ме изгледа преценяващо от отсрещната страна на басейна. — Значи всичко, което получих, бяха пет секунди, а?

— Честно казано, вероятно са били около трийсет.

Той изсумтя. Ръцете му още бяха скръстени на гърдите, и на лицето му имаше усмивка на много самодоволен мъж.

Въздъгнах нещастно:

— Кишан, аз...

Той ме прекъсна:

— Помниш ли, когато се измъкнахме от Дома на сирените и Шангри-ла?

— Да.

— И ти каза, че си се измъкнала, защото си мислела за Рен?

Кимнах.

— Е, аз успях да се измъкна, защото си мислех за теб. Ти изпълни мислите ми и магията на сирените си отиде. Не мислиш ли, че това значи нещо? Не би ли могло да означава, че може би ни е било предопределено да бъдем заедно? Истината е, Келс, че отдавна мисля за теб. Откакто те срещнах за първи път, не мога да те избия от ума си.

Една сълза се стече по бузата ми и казах меко:

— Съжалявам за всичко, което се случи. Съжалявам за всичко, което си преживял. И особено съжалявам за всяко страдание, което ти причинявам. Не знам какво да кажа, Кишан. Ти си прекрасен мъж. Твърде прекрасен. Ако обстоятелствата бяха различни, вероятно още щях да съм там и да те целувам.

Скрих глава в длани, а той се гмурна под водата и доплува до мен. Чух го как се изправи и вдигнах поглед към лицето му. По бронзовия му торс се стичаше вода. Наистина беше великолепен мъж. Всяко момиче би било късметлийка да има мъж като него.

Той протегна ръка:

— Тогава се върни тук и ме целуни.

Поклатих глава:

— Не съм... *не мога* — въздъхнах тъжно. — Виж, всичко, което знам, е че го обичам. И да бъда с теб, колкото и да си изкусителен, не е нещо, което мога да направя. Не мога да се отвърна от него. Моля те, не искай от мен да го направя.

Излязох от басейна и загърнах тялото си с хавлиена кърпа. Чух плясък и почувствах близостта му, докато той също се подсушаваше.

Кишан ме обърна с лице към себе си и аз неохотно срещнах погледа му:

— Трябва да знаеш, че тук не става въпрос да се състезавам с него. Не става дума за някакво скрито „разписание“. Не е мимолетно увлечение. — Той прокара леко палци по бузите ми и обгърна с длани двете страни на лицето ми. — Обичам те, Келси.

Пристъпи по-близо.

Сложих длан върху топлите му гърди и казах:

— Ако наистина ме обичаш, тогава не ме целувай отново. — Не отстъпвах и чаках отговора му. Не беше лесно. Искаше ми се да затичам, да избягам в стаята си, но трябваше да си изясним този въпрос.

Той стоеше там, дишайки дълбоко. Сведе поглед и видях как по лицето му бързо пробягват емоции. После пак вдигна очи към моите. Примири се и каза:

— Няма да обещавам, че няма да те целуна никога повече, но обещавам да не те целувам, освен ако съм сигурен, че с Рен сте скъсали.

Канех се да възразя, когато той продължи.

Докосна леко лицето ми:

— Не съм мъж, който сдържа чувствата си, Келс. Не седя в стаята си, вехнейки, пишейки любовни стихове. Не съм мечтател. Аз съм боец. Аз съм човек на действието и ще ми е нужен целият ми самоконтрол, за да не се боря за това. Когато нещо трябва да бъде направено, аз го правя. Когато чувствам нещо, действам по въпроса. Не виждам никаква причина, поради която Рен заслужава да получи момичето на мечтите си, а аз — не. Не ми се струва честно, че това ми се случва два пъти.

Сложих длан върху ръката му:

— Прав си. Не е честно. Не е честно, че трябваше да бъдеш с мен денонощно през последните няколко седмици. Не е честно да искам от теб да пренебрегваш чувствата си. Не е честно да искам от теб да ми бъдеш приятел, когато се чувстваш по този начин. Но истината е, че се нуждая от теб. Имам нужда от помощта ти. Нуждая се от подкрепата ти. И особено се нуждая от твоето приятелство. Нямах да оцелея в Шангри-ла без теб. Не мисля и че мога да спася Рен без теб. Не е честно да те моля, но го правя. Моля те. Имам нужда да ме оставиш.

Той погледна към къщата, потънал в размишления за момент, а после отново към мен. Докосна мократа ми коса и недоволно каза:

— Добре. Ще се отдръпна, но не го правя заради него и определено не го правя заради себе си. Правя го за теб. Помни това.

Кимнах безмълвно и го загледах как тръгва бавно към верандата. Коленете ми се подкосиха и седнах тежко на брезентовия стол.

Прекарах остатъка от деня в стаята си, изучавайки текстове за племето байга. Непрекъснато препрочитах едни и същи части. Чувствах се раздвоена, разкъсвана. Бях обърквана. Имах чувството, че някой беше поискал от мен да избира кой от родителите ми да живее и кой да умре. Какъвто и избор да направех, щях да се чувствам

отговорна за смъртта на другия. Не ставаше въпрос за избиране на щастието; ставаше въпрос за избиране на страданието. Кого бих накарала да страда?

Не исках, който и да било от двамата да страда. Щастието ми нямаше значение. Това не беше като да скъсам с Ли или Джейсън. Рен имаше нужда от мен, обичаше ме. Но Кишан също, нямаше лесен избор, нямаше отговор, който би задоволил и двамата. Избутах книгите настрани, взех едно от стихотворенията на Рен и един речник на хинди и английски. Беше едно от стихотворенията, които бе написал, след като напуснах Индия. Отне ми дълго време да го превода, но си струваше.

Дали съм жив?

*Мога да дишам.
Мога да чувствам.
Мога да вкусвам.*

*Но въздухът не пълни дробовете ми.
И всяка тъкан груба е, а всеки вкус е притъпен.*

Дали съм жив?

*Мога да виждам.
Мога да чувам.
Мога да усещам.*

*Ала светът е черно-бял.
Дочувам гласовете тенекиени и тихи.
Каквото чувствам, е объркващо и неуместно.*

*Когато си със мен,
в цялото ми съществуване нахлува въздух.
Изпълва ме със светлина и щастие.*

Наистина съм жив!

*Светът е пълен с цветове и звуци
и вкусове небцето ми омайват.
Всичко е меко и благоуханно.
На твоето присъствие усещам топлината.*

Знам кой съм и какво желая.

Желая теб.

Рен

Гигантска сълза падна с плясък върху листа. Бързо го издърпах далече от сълзите. Въпреки прочувствените думи на Кишан и объркването заради отношенията ми с него, имаше едно нещо, което не можех да отрека. *Обичах Рен.* От цялото си сърце. Истината беше, че ако Рен бе тук, ако бе с мен, този проблем изобщо нямаше да стои на дневен ред.

Когато той беше с мен, аз също знаех коя съм и какво искам. Дори без силната връзка, можех да почувствам как сърцето ми се изпълва с вълнение и радост при думите му. Можех да си го представя как ги изрича, седнал на писалището си, и как ги пише.

Ако ми трябваше отговор, той беше тук — в сърцето ми. Когато мислех за Кишан, изпитвах смущение и привързаност, смесени с мъничко вина. С Рен се чувствах открита и лека. Свободна и отчаяно щастлива. Наистина обичах Кишан, но бях влюбена в Рен. Не беше от значение как се е случило. Фактът беше, че се случи.

Както бе казал Кишан, сега бях с него от по-отдавна, отколкото с Рен. Не беше изненадващо, че се бяхме сблизили. Но Рен държеше сърцето ми в ръцете си. То биеше само защото беше скъпо на него.

Реших да бъда мила към Кишан. Познавах сърдечната мъка Господин Кадам бе прав, че Кишан също имаше нужда от мен. Трябваше да бъда твърда с него и да му дам да разбере, че ми е приятел. Че можех да бъда всичко, което той имаше нужда да бъда, с изключение на възлюбена.

Почувствах се по-добре. Прочитането на стихотворението на Рен ме приземи. Аз също изпитвах чувствата, за които говореше. Пъхнах

стихотворението в дневника си и слязох долу за вечеря с Кишан и господин Кадам.

Кишан повдигна вежда, когато му се усмигнах. Зае се отново с вечерята, а аз взех вилицата си, без да му обръщам внимание.

— Рибата изглежда вкусна, господин Кадам. Благодаря ви.

Той махна пренебрежително с ръка, наведе се напред и каза:

— Радвам се, че сте тук, госпожице Келси. Имам новини.

25. СПАСЯВАНЕТО НА РЕН

Устата ми пресъхна, докато преглъщах рибата. Закашлях се и Кишан плъзна чаша вода в моята посока. Отпих от студената течност, прочистих гърло и казах нервно:

— Какви новини?

— Открихме племето байга и нещо не е наред. Племето се намира в един район в джунглата далече от други села. По-далеч, отколкото са били през последните сто години. По-далеч всъщност, отколкото законът им позволява да пътуват. Това, което е още по-странно обаче, е, че сателитните изображения показват наличие на технология наблизно.

Кишан попита:

— Какви технологии?

— Имат няколко големи превозни средства, паркирани близо до поселището, а байга не използват коли. Близо до селото е забелязана и доста голяма постройка. Много по-голяма е от всичко, което байга са строили по традиция. Смятам, че е военен комплекс.

Бутна настрана чинията си:

— Има също и пазачи с оръжия, които наблюдават гората. Изглежда сякаш защитават байга от нападение.

— Но кой би нападнал байга от джунглата? — попитах.

Господин Кадам отвърна:

— Кой, наистина? Не възникват схватки между байга и никоя друга група. Байга нямат воини и не притежават нищо, което да е ценно за външния свят. Нямат причина да се боят от атака. Освен ако не очакват тя да дойде в образа на... — той погледна Кишан: — Тигър.

Кишан изсумтя:

— Звучи сякаш определено сте открили нещо.

— Но защо байга? — попитах. — Защо не държат Рен в града или в истински военен комплекс?

Господин Кадам измъкна някакви книжа:

— Мисля, че може и да знам. Обадох се на мой приятел, който е професор по древна история в Университета на Бангалор. Имахме множество големи дискусии относно кралствата на древна Индия. Той винаги е запленил от моите... прозрения. Изучавал е байга много подробно и сподели с мен някои интересни факти. Първо, те изключително много се страхуват от зли духове и магьосници. Вярват, че всички лоши събития — болест, изгубена реколта, смърт — са до едно причинени от зли духове.

Вярват в магии и почитат своя „гуния“, или шаман, повече от всички останали. Ако Локеш е демонстрирал някаква магия, хората вероятно биха направили всичко, каквото поиска. Те се смятат за пазители или съхранители на горите. Възможно е Локеш да ги е убедил да се преместят, като им е внушил, че гората е в опасност и че е разположил там стражи, които да я закрилят. Другото, което спомена той, фактът, който намерих за изключително интересен, е, че според слуховете гуниите на байга умеят да контролират тигрите.

Ахнах:

— Какво? Как е възможно?

— Не съм съвсем сигурен, но по някакъв начин умеят да предпазват селата си от нападения на тигри. Може би Локеш е открил истина в мита.

— Мислите, че използват някакъв вид магия, за да държат Рен там?

— Не знам, но изглежда, че ще си струва да отделим време, за да проучим, или може би „да проникнем“ би било по-подходяща дума.

— Тогава какво чакаме? Да вървим!

— Трябва ми малко време да измисля план, госпожице Келси. Целта ни е да измъкнем всички живи оттам. Като стана дума, смятам, че е редно да споделя с вас двамата, че моите информатори изчезнаха. Мъжете, които изпратих да проучат офиса в мезонета на най-високата сграда в Мумбай, ги няма. Не се свързаха с мен и се опасявам от най-лошото.

— Нима искате да кажете, че са мъртви?

Той отвърна сухо:

— Не са от типа мъже, които биха се оставили да бъдат заловени живи. Няма да позволя повече хора да загинат в тази кауза. Отсега

нататък, разчитаме само на себе си. — Той погледна Кишан: — Отново сме във война с Локеш, през нов век.

Кишан сви юмрук:

— Този път няма да побегнем с подвити опашки.

— Наистина.

Прочиствайки гърло, казах:

— Това е страхотно за вас двамата, но аз не съм воин. Как е възможно да победим? Особено когато сме само тримата срещу всичките му хора?

Кишан сложи ръка върху моята:

— Ти си по-добър воин от всеки, заедно с когото съм се сражавал, Келс. Дори по-смела от мнозина, които съм познавал. За господин Кадам е известно, че е измислял стратегии за битка, когато сме били превъзхождани по численост преди, и сме печелили с лекота.

— Ако има едно нещо, което съм научил в многото си години, госпожице Келси, това е, че внимателното планиране почти винаги може да доведе до благоприятен изход.

Кишан вметна:

— И не забравяй, имаме на разположение много оръжия.

— Локеш също.

Господин Кадам ме потупа по ръката:

— Ние имаме повече.

Той извади сателитна снимка и червена химикалка и започна да огражда с кръгчета предметите, които представляваха интерес. После ми подаде лист хартия и писалка.

— Ще започваме ли?

Първо записахме в колонка основните си активи и започнахме да измисляме идеи как могат да бъдат използвани. Някои от идеите бяха глупави, а други си заслужаваше да се обмислят. Записах всичко, което ни хрумна, без да знам какво можеше да се окаже от полза.

Господин Кадам огради с кръгчета всички неща, които представляваха интерес, и нарисува звезда върху мястото на картата, където смяташе, че може да бъде открит Рен. Смяташе, че най-простите планове са най-лесни за следване, а нашият план беше доста ясен и прост. Промъкваме се вътре. Намираме Рен Измъкваме се. Това, което го усложняваше, беше, че господин Кадам обичаше да анализира плана от няколко различни гледни точки.

Той се подготвяше за всяка случайност. Зададе десетки въпроси от типа „ами ако“. *Ами ако Кишан не успее да влезе в комплекса, защото е тигър? Ами ако в джунглата има капани за тигри? Ами ако има повече войници, отколкото сме си мислили? Ами ако не можем да влезем откъм джунглата? Ами ако Рен не е там?*

Той изготви отделен план как да преодолеем всеки проблем и все пак да имаме успешен изход. После комбинира проблемите и обучи Кишан и мен в ролите ни. Трябваше да помним как ще се менят ролите ни в зависимост от това какви проблеми възникват. Имах чувството, че наизустявам всеки възможен завършек в някоя книга-игра.

Господин Кадам организира и учения. Трябваше да изпробваме докъде се простират възможностите на Златния плод и на Божествения шал, както и няколко сложни движения, като си служехме с оръжията си. Накара ни да се упражняваме и близък бой през по-голямата част от деня и едновременно с това упражнявахме няколко техники. Когато ни позволи да спрем първия ден, бях изтощена. Всеки мускул ме болеше, мозъкът ми бе уморен и бях цялата покрита с кленов сироп и памучна вата — комбинирано изпробване на Плода и Шала, което се провали.

Когато пожелах лека нощ, уморено се качих по стълбите и пуснах душа. Свалих Фаниндра от ръката си и я сложих на възглавницата. Господин Кадам имаше план за нея, но тя не помръдна, когато той го обясни.

Не знаехме дали тя щеше да направи нещо, или не, но въпреки това щях да я взема с мен. Беше ми спасявала живота достатъчно пъти и заслужаваше да бъде на мястото на битката, ако не друго. Гледах как златистите извивки се местят и лъкатушат, докато се сви на кълбо с глава, отпусната върху най-горната извивка. Смарагдовите очи проблеснаха за миг, а после потъмняха.

Нещо изпърха отвън пред прозореца. Дрехите ми от феите! Бях забравила, че ги оставих отвън, за да бъдат почистени. Очевидно тук нямаше феи. Дрехите още изглеждаха достатъчно солидни, но сега имаха нужда да се извъртят в пералнята. Хвърлих ги в коша си и влязох под горещия душ. Това отпусна възпалените ми мускули. Оставих мислите си да се насочат към тривиални неща, като например

да се чудя в студена или гореща вода да изпера дрехите от феите, и насмалко не заспах, както си стоях.

Господин Кадам ни обучава една седмица, преди да сметне, че сме готови да потърсим селото на байга.

Тримата стояхме в основата на голямо дърво в тъмната джунгла. Предавахме си от ръка на ръка Божествения шал и приемахме външността, която на всеки от нас бе възложено да имитира.

Точно преди да се преобрази, господин Кадам прошепна:

— Знаете какво да правите. Късмет.

Увих Божествения шал около врата му, вързах го и прошепнах:

— Не попадайте в капан.

Той бързо се измъкна към джунглата.

Кишан ме прегърна за миг и също потегли. Стъпките му бяха тихи. Скоро останах сама в тъмната джунгла. Опънах лъка си и плъзнах Фаниндра върху ръката си, докато чаках сигнала.

Из джунглата отекна силен рев, последван от виковете на неколцина мъже. Това беше сигналът, който чаках. Проправих си път през дърветата към лагера на около четвърт миля оттам. Когато наближих, извадих Златния плод и прошепнах няколко напътствия. Задачата ми беше да обезвредя двете наблюдателни кули около лагера и прожекторите.

Първо светлините. Огледах района и разпознах различните сгради. Бяхме изучавали сателитните снимки, докато всички запаметихме разположението. Колибите на байга бяха подредени в полукръг по-близо до периферията на джунглата. Намираха се зад военните бункери и няколко военни джипа М-АТV. Господин Кадам каза, че „М“ означава „защитени срещу мини“, което означаваше, че са ужасно трудни за унищожаване.

Колибите на байга бяха построени от усукани тревы и бяха големи само колкото да поберат едно или може би две семейства. Не исках да поразявам тях. Лесно щяха да изгорят в едно огнено кълбо.

Командният център имаше четири отделения, всяко с дължината приблизително на едно полуремарке, но два пъти по-високо. Бяха прикрепени по двойки и изработени от някаква сплав.

Изглеждаха солидни и здрави. Имаше две наблюдателни кули, по една от двете страни на лагера. Трима пазачи наблюдаваха района от върха на всяка кула, докато двама стояха на пост отдолу. До южната кула видях висок стълб с голяма сателита чиния на върха. Преброих четири прожектора, без да включавам в сметката двата, закрепени на наблюдателните кули.

По идея трябваше да намеря генератора, но не го виждах. *Може би беше скрит в някоя от колибите на байга?* Реших, че просто ще да се наложи да елиминирам светлините една по една. Вдигнах ръка и се прицелих. По ръката ми се разля топлина, а дланта ми засия в червено в тъмното. Енергията се изстреля в дълъг бял изблик. Първо един, а после и другите три прожектора изпукаха и експлодираха, когато ги порази мълнията ми.

Някой се качи в едно от превозните средства и включи светлините. Двигателят на ATV-то взе да се дави. Вероятно целия бензин беше попит от кексчето, с което бях напълнила резервоарите. Електричеството обаче още работеше и мощни фарове и прожектори обхождаха дърветата и ме търсеха. Насочих мълнията си с пълна сила към превозното средство, защото знаех, че джиповете ще са трудни за унищожаване, и изпратих мощна пулсираща енергия през дланта си.

Тя удари колата с гръмотевичен тътен и ATV-то се изстреля трийсет фута нагоре във въздуха, експлодира в огнено кълбо и се стовари върху друг джип, приземявайки се с остро скърцане на разкривен метал. Изстрелях нова със силен трясък; този път джипът се претърколи. Преобърна се три пъти и се приземи странично до огромно дърво.

След това трябваше да елиминирам двете кули. Бяха просто изработени в сравнение с другите конструкции. Четири дървени подпори, с едно ниво по-високи от командния пост, бяха увенчани с подобна на кутия конструкция и върху тях имаше по трима мъже и един прожектор. Единственият път нагоре беше проста дървена стълба, вероятно изработена от байга.

Досега войниците бяха установили къде се намирам. Фенерчета се движеха в моята посока, опитвайки се да ме открият. Пуснах няколко златни стрели и чух пъшкане и глухо тупване, когато едно тяло се удари в земята. Трябваше да се размърдам. Чух свистене,

докато из храстите, в които се криех, летяха стрелички. Очевидно имаха указания да ни заловят живи.

Затичах в тъмнината. Очите на Фаниндра сияеха меко, предоставяйки ми светлина точно колкото да стигна до следващата си цел. Прикляквайки зад един храст, призовах отново силата на мълнията си и поразих най-близката кула. Тя експлодира като огромна огнена бомба, която освети района. Изплашени хора побягнаха във всички посоки.

Проправих си път до другата кула, тичайки открито сред тълпата. Скрих се между две сгради, докато група войници притича покрай мен, и поразих двама в гръб. Господин Кадам крещеше на хората, събираше ги и ги молеше да помогнат в битката. Драматичното му държание ме накара да се усмихна за миг. Забих гадата там, където щеше да я намери, и продължих.

Отново на работа. Промъкнах се покрай обвитата в сенки част на една сграда и огледах другата кула. Трябваше да унищожа и сателита. Заредих една стрела, подпалих я с мълния и я пуснах да полети. Тя се удари с тъп звук в сателита, засъска и запращя от електричество, преди да експлодира. Дотогава войниците във втората кула проумяха, че аз бях тази, в която трябваше да се целят. Сkochих зад няколко кутии, когато те насочиха оръжията си към мен. Чух глухото свистене на няколко стрели, забиващи се точно на мястото, където бях току-що.

Сърцето ми заблъска силно от страх. Ако ме уцелеха с някоя стреличка, с мен щеше да е свършено. Нямаше да мога да помогна на Кишан или да намеря Рен. Чувайки виковете на мъжете, които ме търсеха, събрах смелост и заредих друга стрела. Златната стрела проблесна на лунната светлина и пламна, когато я подпалих с мълния. Този път бях твърде близо и когато експлозията разлюля комплекса, ударната вълна ме повдигна във въздуха и при приземяването си ударих главата в сградата. Посипаха се тежки парчета дърво и няколко овъглени отломки ме уцелиха, докато се изправях и предпазливо докосвах тила си. Кървах.

Един войник изскочи и ме нападна. Затъркаляхме се из праха. Ударих го с юмрук в стомаха и скочих. Той също понечи да се надигне и аз скочих на гърба му, както ме беше учил Рен, и се опитах да му изкарам въздуха. Той продължи да се бори съвсем за кратко, после се

изви и ме тръшна върху една скала. С остър пукот главата ми се разцепи и почувствах как влажна струйка кръв капе от слепоочието ми надолу по бузата.

Облегнах се на скалата, задъхана, изтощена, замаяна и окървавена. Войникът стана, ухили се и протегна ръце да ме удуши. Вдигнах ръка, присвих очи към почерненото му от саждите лице и го прострелях с мълния в гърдите. Той полита няколко фута назад, удари се в командния център и се свлече на земята в седнало положение, с глава, тежко клюмнала на гърдите.

Сега трябваше да намеря Рен. Затичах нестабилно между няколко колиби и когато друг войник ме последва, се сниших отстрани, паднах и се претърколих. Когато той изстреля упойваща стреличка, се надигнах на едно коляно и го поразих с бърз удар на мълния. Вратата към главната сграда се охраняваше от двама войници, застанали в готовност за битка. Когато се приближих, те казаха няколко думи на друг език. Кимнах кратко и единият отвори с ключа си, за да ме пусне да вляза. Този път се отървах леко. Изглеждах точно като тях, а не ме бяха видели в действие.

Пристъпих между тях и тихо се шумгнах вътре. За нещастие, вратата се затвори зад гърба ми и се заключи автоматично. Пренебрегнах проблема, преценявайки, че просто ще си проправя път със стрели по-късно. Слепоочието ми пулсираше, но ако не се броеше това, имах късмет. Имах няколко лоши порязвания и охлузвания по крайниците, голяма цицина на главата и щях да имам синини по цялото тяло, но нищо животозастрашаващо. Надявах се, че Кишан и господин Кадам също се справят добре.

Вътрешността на командния център беше тъмна. Намирах се в склад, пълен с кутии и провизии. Пропълзях през друг участък и открих казармите за войниците. Имаше един неловък миг, когато завих зад един ъгъл и се натъкнах на човека, на когото се преструвах. Удивеното изражение бързо се промени, когато нанесох удар. Кратък взрив от светлина освети стаята и човекът се свлече на пода.

Въпреки че сградата беше оскъдно мебелирана, аз се препъвах в кутии в тъмното, докато проверявах стая след стая. Зелените очи на Фаниндра засияха, така че можех да видя обкръжението си по-ясно. Мястото се освети от специалното нощно зрение и можах да различа почти всичко. Чух Локеш и Кишан в друга стая. Напрежението там се

покачваше. Времето изтичаше. Според това, което бяхме упражнявали, досега вече трябваше да съм намерила Рен.

Ако бях елиминирала генератора, можех да спестя време; вместо това обаче трябваше да угася светлините една по една и да отблъсна повече войници, отколкото очаквах. Планът трябваше да бъде преработен. Трябваше да стигна първо до Кишан. За късмет, господин Кадам ни беше подготвил за тази вероятност. Неохотно заряхах търсенето на Рен и вместо това отидох да намеря Кишан.

Промъкнах се в задната част на командния център и се покатерих по няколко кутии, докато кацнах високо горе. Стаята беше просторна, голяма почти колкото склад за стоки. По редици от метални лавици имаше всевъзможни оръжия и припаси. Купчина тела на войници показваше, че Кишан е успял да извади от строя стражите на Локеш. Сега обаче Локеш го бе хванал натясно в личния си кабинет.

По военните стандарти той беше луксозен. Дебел килим покриваше пода. В ъгъла бе поставено внушително писалище, а на една стена няколко телевизионни монитора бързо показваха сцени от хаоса, разиграл се пред комплекса. Едната стена беше цялата в електронно оборудване и джаджи. Приличаше на вътрешността на подводница. Стената беше покрита с превключватели и монитори. Няколко червени лампички примигваха тихо — представих си, че са някакви аларми.

Три висящи лампи жужаха над главите ни и от време на време светваха и изгасваха с примигване, сякаш комплексът губеше мощност. Стъклена витрина близо до бюрото съдържаше няколко блестящи оръжия от всички епохи на битките. Кишан играеше ролята си добре. Заредих стрела и го зачаках да се дръпне назад, за да мога да се прицеля по-добре. Надменен и твърде самоуверен, Локеш продължаваше, опитвайки се да сплаши Кишан, за да направи каквото иска.

Локеш не носеше бойна униформа като войниците си. Носеше черен костюм със синя копринена риза отдолу. Изглеждаше по-млад от господин Кадам, но косата му започваше да посивява на слепоочията и бе пригладена и сресана назад от лицето в стила на съвременните мафиотски босове. Забелязах отново, че на всеки пръст носеше пръстени, които въртеше небрежно, докато говореше. Една оскърбителна забележка привлече вниманието ми.

— Мога да те разкъсам само с една дума, но ми доставя наслада да гледам как хората страдат. А това, че си тук, е специално удоволствие, което отдавна чакам. Не мога да си представя какво си мислиш, че се опитваш да постигнеш. Няма начин да спечелиш. Трябва да кажа обаче, че съм впечатлен как се справи със специалната ми охрана. Бяха изключително добре обучени.

Кишан се ухили коварно, докато обикаляха един около друг.

— Изглежда, недостатъчно.

— Да. — Локеш се изкиска топло. — Може би бих могъл да те заинтригувам да работиш за мен. Очевидно си находчив, а аз съм човек, който възнаграждава добре тези, които му служат и разбира се, редно е да те предупредя, че освен това наказвам със смърт онези, които ми се опълчват.

— Точно сега не си търся работа, а нещо ми подсказва, че броят на доволните ти служители е много малък.

Кишан връхлетя върху Локеш, праметна се във въздуха и горитна през лицето.

Локеш изплю кръв. Усмихна се, когато от устата му се стече алена струйка. Избърсвайки я деликатно с пръст, той я разтри по долната си устна, облиза я и се засмя. Всъщност сякаш се наслаждаваше на болката. Потръпнах от отвращение.

Той продължи:

— Това беше доста приятно разсейване, но стига толкова бърбрене. Ти имаш единия амулет; аз владя силата на другите три. Дай ми го и можеш да вземеш тигъра и да си вървиш. Не че ще те оставя да стигнеш далече, имай предвид, но все пак ще ти дам шанс с известни изгледи да успееш. Това ще направи лова много по-приятен.

— Мисля, че ще си тръгна с тигъра и амулета. И така и така съм се захванал, мисля, че ще те убия и ще взема и твоя.

Локеш се изкиска безумно:

— Ще ми дадеш каквото искам. Всъщност скоро ще съжаляваш, че пренебрежително си отхвърлил щедрото ми предложение. Само след броени мигове ще ми предлагаш всичко, каквото поискам, само за да спре болката.

— Ако искаш амулета така отчаяно, тогава защо не дойдеш тук и не се опиташ да го вземеш? Да видим дали можеш да се биеш така

добре, както заплашваш. Или сега вече просто оставяш всички битки на други хора... *старче?*

Усмивката изчезна от устата на Локеш и той вдигна ръце. Между пръстите му заискри електричество.

Кишан скочи отново към него, но бе спрял от невидима бариера. Локеш започна да шепти заклинания, разтвори длани и повдигна ръце. Всичко в стаята, което не беше закрепено, се вдигна във въздуха и започна да се върти вихрено, движейки се все по-бързо и по-бързо. Локеш бавно събра длани и вихърът се приближи към Кишан. Предметите се завъртяха около него и започнаха да го удрят. Чифт ножици отвориха дълбока рана в челото му, но той веднага започна да оздравява.

Локеш го видя да оздравява и се взря алчно в амулета:

— Дай ми го! Предопределено ми е да обединя всички парчета!

Кишан започна да улавя по-големите предмети и да ги троши между дланите си.

— Защо не се опиташ да го вземеш от мъртвото ми тяло? — изкрещя.

Локеш се засмя — ужасен звук на неподправена наслада:

— Както желаш.

Плесна с ръце и ги потри. Земята се затресе. Кутиите, върху които седях, се люшнаха опасно. Кишан беше паднал на земята и бе под обстрела на градушка от предмети, включително смъртоносни от рода на телбодове, ножици и писалки, както и големи неща като летящи чекмеджета за папки, книги и компютърни монитори.

Затреперих от страх. Този мъж ме плашеше повече от всичко друго, срещу което се бях изправяла. Бих предпочела да бягам от цяла орда Капа, вместо да гледам в очите му. Злото капеше от него на вълни. Почерняше всичко около него. Тъмнината му ме задавяше. Макар още да не бе наясно, че съм тук, имах чувството, че черни, мъгливи пръсти си проправят път към мен, търсейки ме, за да ме удушат.

Вдигнах треперещата си ръка и изстрелях мълния. Тя го пропусна с трийсетина сантиметра, а той така упорито нападаше Кишан, че дори не видя лъча светлина да минава зад тялото му. Не забеляза как мълнията се удари във витрината му с оръжия и вероятно предположи, че това е дело на неговото земетресение. Стъклото експлодира навън и парчетата се присъединиха към вихъра и започнаха

да кълцат Кишан. Към тях скоро се присъедини смъртоносен обстрел от оръжия. Локеш се смееше възторжено, докато гледаше как Кишан бива разкъсван от остри стъкла, а после оздравява. Едно голямо парче влетя в ръката на Кишан. Той го изтръгна. Кръв шурна по ръката му и се смеси с виещите се миазми на вихъра.

Бях смъртно уплашена. Ръцете ми се тресяха. *Мога да направя това! Трябва да се овладее! Кишан има нужда от мен!* Вдигнах стрелата и се прицелих в сърцето на Локеш.

Междувременно чух отвън да крещят хора. Предположих, че бяха селяните и нещата вървяха по план. Ако не, тогава на нас с Кишан ни предстояха неприятности, и то скоро. Прозвуча силен трясък и аз се усмихнах с облекчение. Знаех, че това беше господин Кадам. Нищо не можеше да блъска като гадата. Сградата се разтнесе върху основите си. Времето бе от съществена важност. Ако атакувах сградата, това означаваше, че всички войници са били събрани и някой се е справил с тях. Господин Кадам наистина действаше бързо. Или това, или Локеш беше тормозил тези бедни хора достатъчно, че вече да са на ръба на бунта.

Изстрелях стрелата си право в сърцето на Локеш, но той се обърна в последния момент, когато най-накрая чу блъскането на гадата, и вместо това стрелата се заби дълбоко в рамото му. Вихърът около Кишан внезапно спря и всички предмети се посипаха на пода като коварен дъжд. Тежък метален сейф се приземи върху ходилото на Кишан и той изпъшка и избута обемистия предмет. Бях сигурна, че стъпалото му е счупено.

Локеш се завъртя с буреносна ярост и ме откри. От върховете на пръстите му се изстреля електричество, а дъхът му замръзна във въздуха, изпращайки леден порив нагоре към мен. Застинах и почувствах как кръвта се съсирва в тялото ми. Задъхах се, по-ужасена от когато и да било в живота си.

— Ти!

По кожата ми избиха тръпки. Като съскаше резки заповеди на език, за който предполагаше, че е моят, той изтръгна окървавената стрела и започна да реди напевни заклинания. Стрелата внезапно литна обратно към мен. В несъзнателен опит за самосъхранение вътрешният ми огън ме стопли достатъчно, за да мога да помръдна. Ръцете ми се стрелнаха нагоре, за да покрият лицето, но стрелата спря

във въздуха на сантиметри от носа ми. Протегнах ръка и стрелата падна бавно в дланта ми. Раздразнен, Локеш плесна с ръце и ги потри злобно. Кутията, върху която стоях, се наклони и се търкулнах на пода, като по време на падането болезнено се ударих в няколко остри ъгъла. Изпъшках и изблъсках кутиите от тялото си. Глезенът ми бе извит под остър ъгъл под една кутия, а рамото ме болеше силно.

Кишан извади чакрама, който бе скрил в ризата си, и го метна към лампите над нас. Стаята потъна в мрак, когато чух металическото бръмчене на оръжието. Той хвърли чакрама още няколко пъти, но не можа да удари Локеш с него, защото внезапни ветрове засвистяха из стаята, принуждавайки диска да смени посоката си. С мъка пропълзях до ново скривалище. Кишан улови чакрама и скочи върху Локеш. Двамата мъже паднаха на пода, вкопчени в мощна схватка.

Локеш изкрещя на войниците си; гласът му беше висок и допълнително усилен, сякаш носен от вятъра към лагера отвън. Чух как се усилюва, сякаш той говореше в микрофон, но сега всичките му войници бяха възпрени. Никой не му дойде на помощ. Двамата мъже се търкулнаха към мен. Локеш промърмори няколко думи и между тях се появи мехур като въздушна възглавница. Изблъска Кишан назад, докато Локеш можа да се изправи отново.

Изправих се и вдигнах длан. Цялата ми ръка трепереше, докато се опитвах да събера нужната смелост. Огънят не идваше. Усецах студ в стомаха си, сякаш огънят вътре беше стъпкан. Локеш мигновено помръдна глава, когато видях жеста ми. Засмя се на жалкия ми вид и зашепна наново. Вдървих се. Не можех да помръдна. Една сълза се търкулна по бузата ми и замръзна.

Кишан се възползва от разсейването на Локеш и сграбчи едната му ръка, извивайки я зад гърба му. В миг беше притиснал чакрама към гърлото на Локеш. Лъщящото острие се плъзна в нежната плът на врата му и струйки кръв се стекоха по острието и покапаха по синята му копринена риза.

Локеш изсумтя и зашепна тихо.

— Да умре ли искаш? Мога да го убия в един миг. Мога да смразя кръвта му, така че сърцето му да спре да бие.

Кишан ме погледна и спря. Можеше да обезглави Локеш с едно светкавично движение на китката си, но се поколеба и видях как по лицето му преминават емоции. Сдържаше се заради мен. Локеш се

изкиска дрезгаво, дишайки тежко заради усилието. Чу се дълбок тътен и стените се разтресоха, докато господин Кадам и селяните продължаваха да удрят по сградата, опитвайки се да я съборят.

Локеш заплаши отново:

— Ако не ме пуснеш, наистина ще го убия. Избирай сега! — Пламъкът на гнева проблясваше в очите му: тлеещ огън, който не можеше да бъде потушен.

Кишан го пусна. Изстенах вътрешно, тъй като не можех да помръдна. Почти бяхме спечелили. Сега бяхме оставени на милостта на едно чудовище.

Локеш бързо зашепна отново и Кишан скоро беше хванат в същата неподвижна хватка като мен. Локеш се изправи и с предвзет жест изтупа праха от реверите на сакото си. Притисна чиста бяла носна кърпа към кървящата си шия. После се засмя, приближи се до Кишан и го потупа нежно по бузата.

— Ето така. Винаги е по-добре да сътрудничиш, нали? Виждаш ли колко жалко и безполезно е да се счепкваш с мен? Навярно леко съм те подценил. Със сигурност се биеш толкова добре, колкото аз не съм се бил от векове. С нетърпение очаквам предизвикателството да пречупя духа ти.

Извади много стар, зловещо изглеждаш нож от сакото си и го размаха почти с обич в лицето на Кишан. Прибледи се и прокара тъпия край по бузата на Кишан:

— Това е същият нож, с който преди толкова много години посякох вашия принц. Виждаш ли как съм го опазил в такова добро състояние през всичките тези години? Предполагам, че би могъл да ме наречеш сантиментален стар глупак. Тайно се надявах, че ще успея да го използвам отново и да довърша онова, което започнах преди много години. Не е ли подобаващо да го използвам и върху теб? Може би е бил запазен точно за тази цел. Сега, откъде да започна? Един хубав белег би направил лицето ти малко по-непривлекателно, нали? Разбира се, първо ще трябва да сваля амулета. Видях как те изцелява. От толкова отдавна чакам това парче. Нямах представа как копнеех да почувствам силата, която притежава. Тъжно е, че няма да си наоколо, за да оцениш това, което той прави за мен.

Той присви нацупено устни за миг:

— Много жалко, че нямам време за малко експериментална хирургия. Толкова би ми харесало да ти предам няколко урока по дисциплина. Единственото, което би ми доставило по-голямо удоволствие от това да прокарам ножа си по кожата ти, би било да те обезобразя пред твоя принц. И все пак, той ще оцени работата ми въпреки всичко.

Страхувах се. Ако вече не бях вцепенена, и бездруго щях да се вцепеня от страх. Нямаше значение колко подготвен е човек. Да се биеш с някой, който бе истински зъл, не беше лесна задача. Всички — птиците, маймуните и Капа — просто си вършеха работата. Бранеха магическите дарове и това не ме смущаваше. Но да стоя лице в лице с Локеш, гледайки го как размахва онзи нож срещу гърлото на Кишан, бе ужасяващо.

Изключих Локеш от съзнанието си, когато заговори как ще разчлени Кишан къс по къс. Беше отвратително. Ако можех да повърна, щях да го направя. Просто не можех да възприема факта, че някой може да е толкова жесток. Искаше ми се да можех да си запуша ушите. Този чудовищен психопат измъчваше бедния ми Рен с месеци. Сърцето ми се късаше при тази мисъл.

Локеш притежаваше коварния характер на император Палпатин^[1], смесен със садистичната жестокост на Ханибал Лектър. Ламтеше за власт на всяка цена като лорд Волдеморт и проявяваше безжалостната бруталност на Мин Безмилостния, който бе убил собствената си дъщеря. Локеш бе сторил същото. Тялото ми се тресеше от ужас. Не можех да го гледам как наранява Кишан. Не можех да го понеса.

Той улови брадичката на Кишан и точно щеше да среже лицето му, когато осъзнах, че дори и да не можех да помръдна, Златният плод пак щеше да проработи. Пожелах си първото, което ми мина през ума. Пожелах си твърди бонбони и това и получих. Буря от твърди бонбони. Те строшиха мониторите и един от стъклените прозорци. Бумтящият им рев блъскаше по тъпанчетата ми, докато бонбоните падаха в командния център. Звучеше сякаш хиляди топчета за игра падаха в езеро от стъкло и всичко около нас се разбиваше и чупеше. Дватама с Кишан паднахме, когато се озовахме под обстрела на твърдите, кръгли бонбони. Раницата ми бе това, което ме спаси да не си счупя врата. Бях

сигурна, че Кишан е пострадал. За късмет, щеше да оздравее бързо. Щях да съм благодарна, ако се измъкнем от това живи.

Скоро всеки сантиметър от пода беше покрит с близо трийсетсантиметров пласт от шарените бонбони. Няколко се изсипаха в двата свързващи участъка. Един удари Локеш точно над окото и той изгуби равновесие и падна. Процеди няколко ругатни на родния си език, докато се опитваше да си върне опората и да разбере откъде идва бурята. После осъзна, че ножът липсва, и затършува из бонбоните, за да го намери. Дотогава двамата с Кишан бяхме почти затрупани.

Точно тогава сградата се разтресе отново и един къс от стената рухна в преградата до нас. Локеш се изправи с усилие на крака, след като намери ножа си, грабна амулета на шията на Кишан и дръпна, докато верижката се скъса, оставяйки червена следа.

Той се наведе за миг над Кишан и докосна лицето му с ножа.

— Пак ще се срещнем — усмихна се ужасяващо, — скоро. Прокара бавно ножа от бузата на Кишан надолу към гърлото му, правейки тънка кървава пътечка, която щеше да остави ужасен белег, но нямаше да го убие. После се отскубна с болезнен звук. Локеш прегази през бонбоните и натисна едно скрито копче в стената. Една плоскост се отвори и той се шмугна вътре и изчезна.

Няколко селяни придружиха господин Кадам в офиса и побързаха да ни помогнат да се изправим отново. Кишан вече оздравяваше, но ризата му беше опръскана с кръв. Разреза беше дълбок. Чух рев на двигател и звук като от разкъсване, когато някакво превозно средство се измъкна с усилие изпод сградата и отпраши по черния път, отвеждащ далече от селото. Можех да спра двигателя му с помощта на Златния плод, но избрах да не го правя.

Срамувах се, но не исках да се изправам пак срещу него. Исках да се измъкне. Не исках да го виждам никога повече. Стоях сковано, упреквайки се, че се държа като страхливка. Бях слаба. Ако можех да помръдна, щях да хленча, скрита в ъгъла на стаята. Локеш беше прекалено могъщ. Не можехме да спечелим.

Най-доброто, на което можехме да се надяваме, би било да го избегнем. Знаех, че Кишан и господин Кадам щяха да са разочаровани от мен. Страхотен воин се оказах, няма-що. Гигантски железни птици? Няма проблем. Капа? Имах Фаниндра и Рен. Маймуни? Няколко ухапвания и синини нямаше да ме убият. Но Локеш? Подвих опашка и

побягнах пред лицето на врага. Искаше ми се да можех да разбера защо реагирах по този начин. Той беше чудовище. Това беше всичко. Само още едно нещо, с което да се преборя. Но това чудовище имаше човешко лице. По някакъв начин ми се струваше по-ужасно.

След няколко мига заклинанието, което Локеш беше приложил на мен и Кишан, изгуби силата си. Разтрихме схванатите си крайници, за да ги съживим. След като се възстанови достатъчно, Кишан прегazi през бонбоните, за да ми помогне. Господин Кадам даде инструкции на селяните, докато Кишан ме крепеше на навехнатия ми глезен и ми помагаше да потърся Рен. Фаниндра реши да се събуди и да помогне в търсенето. Раздвижи се и се уголеми.

Свалих ръка, за да може да се плъзне на пода, и тя си проправи път с криволичене между кутии с оръжия и торби с припаси. Спря и вкуси въздуха близо до един участък, който приличаше на коридор без изход. Гладко се плъзна под няколко кутии и Кишан огледа повнимателно как бяха подредени. Откри, че са изложени за заблуда, и ги изблъска настрани. Отзад имаше заключена врата. Стигнахме точно навреме да зърнем как златната опашка на Фаниндра изчезва отдолу. Кишан се помъчи да я отвори със сила. Накрая взривих ключалката с мълнията си. Отне ми няколко секунди да събера колкото сила ми трябваше, за да я използвам отново. Мисълта как страда Рен беше това, което накрая ми помогна да се освободя от вътрешния мраз.

Вратата се люшна и се отвори, и ноздрите на Кишан се разшириха. Вътре всичко беше пропито с влажния, сладникав мирис на кръв. Разбрах къде се намирам. Бях идвала тук преди. Беше стаята за мъчения, където Локеш изтезаваше Рен. Ужасни инструменти висяха по стените и бяха подредени по блестящи операционни маси. Застинах ужасено, докато гледах всички инструменти и си представях страданието и болката, които Локеш бе причинил на мъжа, когото обичах.

Съвременни хирургически инструменти бяха подредени по метални табли, докато по-старите неща бяха струпани на купчинки в ъглите и окачени на куки. Не можах да се сдържа. Посегнах и докоснах разръфаните краища на един камшик. След това потрих дръжката на голям дървен чук и се разтреперих, когато си представих как чупи костите на Рен. Всевъзможни ножове с различни дължини и размери висяха в редица.

Видях дърво, свредели, гвоздеи, клещи, шишове за лед, кожени ремъци, железен мундшук, съвременна дрелка, нашийници с гвоздеи, менгеме, което можеше да бъде използвано, за да раздроби всеки поставен в него крайник, и дори горелка. Докосвах предметите за миг, докато минавах, и заплаках горчиво. Но някакъв начин, докосването им беше единственото нещо, което можех да направя, така че да изпитам истинско съчувствие и да разбера какво трябва да е представлявало за него това преживяване.

Кишан внимателно ме хвана за ръката:

— Не ги гледай, Келси. Просто гледай към мен или си дръж очите наведени и гледай пода. Не е нужно да правиш това. Но добре ще е да чакаш отвън.

— Не. Трябва да бъда тук заради него. Трябва да направя това.

— Добре.

Клетката беше зад ъгъла и едва можах да различа пребито тяло вътре и блестяща змия, свита на кълбо наблизко. След като прибрах Фаниндра и благодарих, се отдръпнах назад и взривих ключалката. После се приближих и отворих вратата.

Повиках тихо:

— Рен?

Той не реагира.

— Рен? Буден... ли си?

Тялото се раздвижи леко и бледо, изпито лице се обърна да ме погледне. Сините му очи се присвиха. Погледна Кишан. Очите му се разшириха и той се премести по-близо до отвора. Кишан го повика с жест и протегна ръка да му помогне.

Рен внимателно протегна трепереща ръка да улови решетката в края на клетката. Пръстите му бяха наскоро счупени и окървавени. Очите ми се напълниха със сълзи и зрението ми се замъгли, когато отстъпих една крачка назад, за да му дам пространство. Кишан пристъпи напред да му помогне. Когато най-накрая се изправи, ахнах. Наскоро го бяха били. Бях очаквала това. Всъщност вече се възстановяваше от раните си.

Това, което ме шокира, беше, че бе толкова мършав. Локеш го бе оставял да гладува. Вероятно беше и обезводнен. Мускулестото му тяло сега беше слабо, по-слабо, отколкото си представях, че ще бъде. Около ясните му сини очи имаше тъмни хлътнали кръгове. Скулите му

бяха остри и изпъкнали, а копринено меката му тъмна коса висеше безжизнена и влажна. Пристъпи по-близо до мен.

— Рен? — казах и протегнах длан.

Той присви очи към мен, стисна юмрук и замахна с прилив на енергия, каквато не очаквах, че има. Почувствах остра болка в челюстта, а после — нищо, когато тялото ми се свлече на земята.

---

[1] Измислен персонаж и главен злодей в сагата на Джордж Лукас „Междузвездни войни“. Черен лорд на Сит и майстор на Силата, чиито умения съперничат на тези на Йода. — Б.пр. ↑

26. БАЙГА

Почувствах движение и когато се свестих, открих, че се вирам в тъмнозелен балдахин. Кишан ме носеше през джунглата. Отново беше в собствения си образ, което трябва да призная, бе облекчение. Щеше да ми е неудобно да го гледам преобразен.

— Кишан? Къде отиваме?

— Шшт. Отпусни се. Следваме байга по-навътре в джунглата. Трябва да се отдалечим колкото е възможно повече от лагера.

— От колко време съм в безсъзнание?

— Около три часа. Как се чувстваш?

Докоснах леко челюстта си:

— Сякаш ме е цапнала някоя мечка. Той... добре ли е?

— В несвяст е. Байга го носят на импровизирана носилка.

— Обаче е в безопасност?

— Достатъчна безопасност.

Той заговори тихо на друг език и господин Кадам бързо се приближи и огледа лицето ми. Повдигна манерка към устните ми и аз отпих бавно, преглъщайки мъчително, като движех челюстта си възможно най-малко.

— Може ли да ме свалиш, Кишан? Мисля, че мога да ходя.

— Добре, облегни се на мен, ако се наложи.

Той внимателно спусна краката ми на земята и ме закрепил, когато се олюлях, опитвайки се да си върна равновесието. Известно време куцуках на изкълчения си глезен, но Кишан изръмжа и скоро отново ме вдигна. Облегнах се отново на гърдите му; цялото тяло ме наболяваше. Ръцете ми бяха в синини и едва можех да движа челюстта си.

Бяхме част от дълга процесия, която навлизаше дълбоко в джунглата. Байга се движеха тихо между дърветата. Дори не чувах стъпките им. Десетки хора минаваха и кимаха в знак на почит, докато пристъпваха около нас. Дори жените и децата не вдигаха шум, не

издаваха дори най-тих звук, докато се движеха безмълвно като призраци през тъмната джунгла.

Четирима едри мъже минаха покрай нас, понесли носилка с присвита фигура върху нея. Когато мина покрай мен, изпружих врат да го зърна. Кишан изостана зад тях, за да мога да видя отпуснатото тяло на Рен. С лекота ме улови и ме притисна малко по-плътено към гърдите си, с неразгадаемо изражение.

Вървахме още час. Рен спа през цялото време. Когато стигнахме до едно сечище, възрастен мъж-байга се приближи към господин Кадам и смирено се просна пред него. Господин Кадам се обърна към нас и каза, че байга искат да се установят на лагер за нощта. Бяхме поканени на празничното им пиршество.

Запитах се дали може би няма да е по-добре да продължим да се движим и да се отправим към мястото на срещата си, но реших да последвам примера на господин Кадам. Той бе военният стратег и ако смяташе, че е безопасно, вероятно наистина беше. Всъщност беше ободряващо поне веднъж да оставя някой друг да поеме ръководството. Освен това си помислих, че Рен може би има нужда да поспи още малко, преди да продължим по-нататък.

Стояхме и гледахме как байга устройват лагера. Бяха изключително експедитивни, но им липсваха повечето припаси. Господин Кадам ги съжали и си послужи с Божествения шал, за да направи места за спане за всяко семейство. Вниманието ми се отклони към Рен. Мъжете го внесоха в една палатка точно когато господин Кадам ме повика да се приближа.

Виждайки, че съм раздвоена, Кишан ми каза, че ще наглежда Рен, сложи ме внимателно долу до господин Кадам и се отправи към палатката. Спомена, че за мен и бездруго ще е по-добре да остана при господин Кадам, но не обясни защо.

След като Кишан излезе, господин Кадам попита дали искам да използвам Златния плод, за да направя пиршество за байга. Трябваше да бъдат нахранени. Освен това няколко от тях бяха на ръба на гладната смърт. Локеш ги бе принудил да стоят в лагера и да използват магията си, за да пазят Рен. Дълго време не бяха имали възможност да ловуват. Той ми даде инструкции, а после използва Божествения шал, за да направи голям, дебел килим, върху който можеше да седне цялото племе.

Извадих Златния плод от торбата си и започнах да създавам ястията, за които беше помолил. Ориз с ароматни вдигащи пара гъби, ситно нарязано манго, смесено с други местни плодове, чиито имена се надявах да съм произнесла правилно, печена риба, диви зеленчуци за салата, зеленчуци на скара и, просто за разкош, добавих огромен ягодов сладкиш от бисквитено тесто с прясна бита сметана и пълнеж от баварски крем, какъвто ядохме в Шангри-ла. Господин Кадам повдигна вежда, но не каза нищо.

Той покани байга да седнат и да се включат в пиршеството. Кишан скоро се върна и седна до мен. Прошепна ми, че байга се грижат добре за Рен. Когато всички заеха местата си, аз се опитах да се извиня и да открия в коя палатка си почиваше Рен. Докато се мъчех да стана, Кишан твърдо обгърна кръста ми с ръка, прошепна, че трябва да стоя близо до господин Кадам, и отново наблегна, че с Рен всичко ще е наред. Изглеждаше искрен, затова останах. Господин Кадам заговори на езика на племето. Търпеливо го чаках да приключи речта си и често хвърлях погледи към палатката, надявайки се да зърна Рен.

Когато господин Кадам свърши, две жени байга тръгнаха из центъра на кръга, като измиваха ръцете на всеки с ароматна вода с дъх на портокалови цветчета. След като измиха ръцете на всички, наоколо бяха разнесени огромните купи с храна. Нямаше чинии или прибори. Златния плод можеше да ги създаде, но господин Кадам искаше да пируваме по обичая на байга. Вземахме по няколко шепи, ядяхме, а после предавахме блюдото на следващия. Не бях много гладна, но Кишан отказваше да вземе купата, докато не опитам поне една хапка от храната.

Когато храната направи пълен кръг и всички си бяха взели по една порция, купите отново бяха разнесени наоколо. Този процес продължи, докато всичката храна свърши. Почистих ръце с манерката си и се опитах да бъда търпелива, докато байга минаха към следващия ритуал. Когато прошепнах на Кишан, че времето е от съществена важност, той каза, че имаме много и че Рен ще има нужда от известно време, за да се възстанови.

Байга започнаха истинското празненство. Извадиха музикални инструменти. Започнаха да напяват и да танцуват. Две жени се приближиха към мен с купи с черна течност и заговориха. Господин Кадам преведе:

— Питат дали бихте искали татуировка, за да ознаменувате победата на вашия съпруг над злодея.

— За кого мислят, че съм омъжена?

Господин Кадам се изчерви:

— Смятат, че сте моя съпруга.

— Не мислят ли, че съм малко млада за вас?

— Обичайна практика е много млади жени да се омъжват за по-стари, по-мъдри мъже в племето. Видяха ви да използвате Златния плод и вярват, че сте богиня, моя съпруга.

— Ясно. Е, благодарете им от мое име, но и сама ще запомня чудесно тази победа. Само от любопитство — какво или кой смятат, че е Кишан?

— Смятат, че е наш син и че сме дошли да спасим другия си син.

— Мислят, че имам двама пораснали сина?

— Богините могат да остават млади и красиви завинаги.

— Искане ми се това да беше вярно.

— Покажете им ръката си, госпожице Келси.

— Ръката ми?

— Онази с рисунката с къна. Накарайте я да засияе, за да могат да видят знаците.

Вдигнах ръка и призовах силата на мълнията си. Ръката ми засия, осветена отвътре. Кожата стана полупрозрачна и рисунката с къна се показва — червена на бял фон.

Господин Кадам бързо заговори на двете жени и, за щастие, те се поклониха и ме оставиха на спокойствие.

— Какво им казахте?

— Казах им, че вече съм ви дал огнена татуировка, с която да помните събитието. Те вярват, че татуирането на техните жени ги прави по-красиви. Нямах да разберат, ако бях казал, че не искам кожата ви да бъде татуирана. Всички мъже байга искат жена със сложни и изящни татуировки.

Байга танцуваха и празнуваха. Един от мъжете беше огнегълтач. Гледах представлението му, впечатлена от неговото умение, но ме болеше и бях изтощена. Облегнах се на Кишан, който ме обгърна с ръка, за да ме подкрепи. Сигурно съм заспала за малко, защото когато се събудих, огнегълтачът беше приключил. Всички наблюдаваха някакво движение в палатката. Веднага застанах нащрек. Рен се появи,

придружен от двама мъже байга — по един от всяка страна. Бяха промили раните му и го бяха облекли в една от своите загръщащи се около тялото ленени ризи. Беше с голи гърди и вървеше между двамата мъже.

Рен куцаше, но изглеждаше много по-добре. Косата му беше измита и пригладена назад. Раните му още бяха тежки, но бяха по-добре от преди. Очите му обходиха обкръжението и се спряха върху трима ни. Погледът му бързо се стрелна покрай господин Кадам и мен и се прикова върху Кишан. Крива усмивка освети лицето му и той тръгна към Кишан, който стана да го поздрави и да го подкрепи. Сърцето ми заблъска бясно. Рен прегърна брат си и го потупа немощно по гърба.

— Благодаря ти, че ме спаси и изпрати храната. Все още не можех да ям достатъчно, но се чувствам... е, по-добре във всеки случай.

Той седна до Кишан и заговори на родния си език. Опитах се да установя зрителен контакт, но той, изглежда, не проявяваше интерес да говори с мен.

Най-накрая се прокашлях и попитах:

— Би ли искал да хапнеш още?

Очите му ме погледнаха за миг:

— Не точно сега, благодаря — каза любезно и се обърна отново към Кишан.

Господин Кадам ме потупа по ръката, докато *гуниа* на байга се приближи, коленичи пред него и заговори бързо. После стана и плесна с ръце. Един мъж застана пред Рен и се поклони. Беше същият, когото видях във видението си с Шала, човекът, който нарани Рен. Рен присви очи към мъжа, който бързо сведе поглед, изрече няколко думи и извади нож от ризата си.

Господин Кадам преведе:

— *Моля те, прости ми, благородни. Съпротивлявах се на демона толкова дълго, колкото можах, но той нарани семейството ми. Сега съпругата и децата ми са мъртви. Нищо не ми остана. Освен ако не можеш да възстановиш честта ми, ще напусна племето и ще умра сам в пустошта.*

Вдигайки ръка, мъжът внимателно разви своята *джура*. Дълга черна коса се спусна от темето му и падна на скута му. С още две думи

той бързо прокара ножа нагоре-надолу през връзките, отрязвайки дългата си, красива конска опашка. Вдигна почтително отрязаната коса, наведе глава до земята и с разтворени ръце я предложи на Рен.

Рен се вгледа продължително в мъжа, кимна и протегна ръце с дланите нагоре, за да приеме отрязаната коса. Изрече няколко думи, които господин Кадам отново ми преведе.

— *Приемам дара ти. Всички пострадахме от ръцете на демона. Ще го накажем за престъпленията му, включително непростимото деяние, че те е лишил от семейството ти. Действията ти срещу мен са простени. Възвръщам честта ти. Върви с племето си и намери покой.*

Мъжът сложи косата в ръцете на Рен и отстъпи заднешком. След това *гуниа* накара да изведат пред нас две красиви девойки. Те коленичиха пред Рен и Кишан, поставяйки изящните си ръце в скута, докато гледаха смирено към земята.

Жените имаха дълги, красиви, лъскави черни коси и фини, деликатни черти. Стегнатите им, изящни талии бяха подчертани от тънки пояси, изработени от полиран камък. Имаха извивки, каквито аз никога нямаше да притежавам. По ръцете и краката и на двете се спускаха изящни татуировки, които изчезваха под крайчеца на тънките им поли. Запитах се колко ли голяма част от телата им беше татуирана. Можех да видя защо се смяташе за привлекателно. Това не бяха от онези татуировки, каквито бихте видели в Америка. Нямаше огромни орли или „Аз обичам мама“, изписано в сърце.

Тези татуировки бяха миниатюрни. Извивки, кръгчета, завъртулки, спирали, цветя, листа и пеперуди се спускаха по крайниците им като финия ръб на рамка на картина или свитък от средновековна книга. Татуировките подчертаваха чертите на красивата жена, нарисувана в полето на книгата, и я правеха да изпъква, превръщайки я в изящно създание от друг свят. *Гуниа* заговори, като посочи първо към едното момиче, а после към второто.

Рен се изправи непохватно и се усмихна широко. Взирах се жадно в него. Знаех, че маскировката ми беше това, което бе попречило на Рен да ме разпознае най-напред. Сега всичко, което исках, беше да обвия ръце около него и да го измъкна оттук. За жалост, всички си имахме роли. Той заобиколи, куцащ, но с достойнство, двете момичета. После взе ръката на едното момиче, целуна я и се усмихна.

Повдигнах объркано вежда. Тя вдигна поглед към него и се усмихна свенливо. Кишан придоби шокирано изражение, а господин Кадам изглеждаше мрачен.

Прошепнах:

— Какво има? Какво става?

— Почакайте само за миг, госпожице Келси.

Кишан стана и заговори тихо на Рен. Рен скръсти ръце на гърдите си и отново посочи двете жени. Кишан започна да спори тихо с брат си. Хвърли поглед към мен, а после към господин Кадам, сякаш молеше за помощ. Рен изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан. Каза нещо, което прозвуча като въпрос. В отговор Кишан започна да прави решителни жестове и посочи към *гуниа*. Рен се засмя, докосна косата на момичето, потри я между пръстите си и каза нещо, което я накара да се разсмее.

— И онези момичета ли смятат да си отрежат косите? — попитах.

Господин Кадам се намръщи:

— Не, не мисля.

Кишан се поклони на *гуниа* и на двете жени, каза няколко думи, а после обърна гръб на Рен и отново седна до мен. Рен се усмихна на момичето, сви рамене и отново седна близо до Кишан.

— Господин Кадам. Какво стана току-що?

Той прочисти гърло:

— А, да... май изглежда, че байга искат да предложат на нашите двама сина постоянно членство в племето.

— Значи ги молят да се присъединят към байга? Добре, значи ще се присъединят. С какво може да навреди това?

— Начинът, по който се присъединяват, е като се оженят за две жени байга. Тези две сестри се предложиха на благородните ни синове.

— О! — Объркано сбърчих чело. — Тогава за какво спореха Кишан и Рен?

— Спореха... дали да приемат, или не.

— А-ха. Тогава защо Рен докосваше косата на онази жена?

— Аз... наистина не бих могъл да кажа. — Господин Кадам се обърна настрана, очевидно нежелаящ да продължи разговора.

Помислих си за това, което бях видяла, а после смушках Кишан с лакът:

— Кишан, ако искаш съпруга от племето байга, няма проблем. Искам да кажа, ако това ще те направи щастлив, давай тогава — прошепнах. — И двете са много красиви.

Той ми изръмжа тихо:

— Не искам съпруга от племето байга, Келс. Ще обясня по-късно.

Сега бях по-объркана и обзета от лека ревност, но се отърсих от нея, спомняйки си, че различните култури интерпретират жестовете по различни начини. Реших да нарежа темата и да гледам празненствата. Докато празнуването приключи, главата ми вече клюмаше сънено върху рамото на господин Кадам.

Кишан ме разтърси да ме събуди:

— Келс? Хайде. Време е да вървим.

Издърпа ме на крака и нахлузи раницата ми на раменете си, преди да даде указания на Рен. Рен, изглежда, беше щастлив да прави каквото му каже Кишан. Господин Кадам се сбогува с байга, които се приготвиха да си лягат, докато ние тръгнахме към мястото на срещата си.

Господин Кадам включи новата си невероятна военна джаджа. Беше часовник с видеоекран, голям приблизително колкото тесте карти, който зареждаше сателитни изображения, докато вървяхме. Показваше географската дължина и ширина, на които се намирахме в момента, и отбелязваше колко мили или километри имахме да изминем, за да стигнем до дестинацията си.

Рен се преобрази в тигър. Кишан каза, че това щяло да му помогне да оздравее по-бързо. Рен започна да подтичва в тръс зад нас. Опитах се отново да ходя, но глезенът ми беше отеъкъл до големината на грейпфрут. Господин Кадам го уви с ластичен бинт, преди да ядем, даде ми ибупрофен за спадане на отока и ме накара да го вдигна нависоко, но ми трябваше лед. Още пулсираше. Кишан ме остави да походя малко, понеже упорствах, но настоя да се подпирам на ръката му. Рен мина близо до мен и аз протегнах ръка да докосна главата му. Той ми изръмжа тихо. Кишан бързо застана между нас.

— Кишан? Какво му е?

— Той... не е на себе си, Келс.

— Сякаш не ме познава.

Кишан се опита да ме утеши и каза:

— Вероятно реагира спрямо теб точно както всяко ранено животно. Това е защитна реакция. Напълно естествена.

— Но когато двамата бяхте ранени в джунглата преди, аз се грижех за вас. Никой от вас не се опита да ме нарани или нападне. Винаги знаехте коя съм.

— Не знаем какво му е причинил Локеш. Сигурен съм, че ще се съвземе, когато раните му зараснат. Засега искам винаги да стоиш близо до мен или господин Кадам. Един ранен тигър е много опасно създание.

— Добре — съгласих се неохотно. — Не искам да му причинявам повече болка, отколкото вече изпитва.

След като ми позволи още няколко мъчително бавни минути ходене, Кишан ме вдигна отново. Възразих, че ще го изтощя. Той се засмя пренебрежително и каза, че може да ме носи цели дни, без да се умори. Заспах в ръцете му, докато вървахме през джунглата. Когато спряхме, той внимателно ме остави долу. Олюлях се; ръката на Кишан около раменете ми беше единственото, което ме държеше изправена.

— Господин Кадам? Какво е това място?

— Създаден от хора резервоар, наречен язовир Майтхан. Транспортът ни би трябвало да пристигне скоро.

След по-малко от миг чухме бръмченето на перки, когато малък самолет мина над нас на път към езерото. Забързахме към чакълестия бряг и проследихме как самолетът каца върху гладката, осветена от луната вода. Господин Кадам размаха неонена светлина и нагази в тъмното езеро. Кишан ме поведе, но аз се поколебах, гледайки белия тигър.

— Не се тревожи, Келс. Той може да плува.

Изчака ме да тръгна първа. Водата беше хладка и всъщност усещането от нея върху глезена ми бе хубаво. Когато самолетът плавно се приближи до брега, аз се потопих до шията и заплувах. Господин Кадам вече стоеше на входа на самолета, държейки се за вратата. Наведе се и хвана ръката ми, помагайки ми да вляза. Нилима ми се усмихна от пилотското място и потупа мястото до себе си.

Извинявайки се кратко, че съм я намокрила, аз се настаних, докато Кишан се качи на борда, и после загледах белия тигър, който плуваше през водата. Когато се приближи до самолета, Рен се преобрази отново в човек и се повдигна, мятайки се на седалката до

Кишан отзад. Господин Кадам затвори здраво вратата и се пристегна с предпазния колан до мен.

Нилима каза:

— Всички се дръжте.

Мощно движение ни тласна напред, когато витлата шумно заработиха. Набрахме скорост, друснахме се върху водата няколко пъти, после се издигнахме нагоре в нощното небе. Рен отново се преобрази в тигър. Затвори очи и отпусна глава в скута на Кишан. За миг се усмихнах на Кишан. Той отвърна мълчаливо на погледа ми и се загледа през прозореца.

Господин Кадам покри двама ни с одеяло. Облегнах глава на мокрото му рамо и се унесох под монотонното бръмчене на хидроплана ни.

27. ВОЕННИ ИСТОРИИ

Събудих се, когато самолетът подскочи върху водата на малко езеро, което очевидно беше собственост на Рен и Кишан и се намираще точно до имота им. Нилима угаси двигателите и Кишан скочи на кея и развърза въжетата, за да завърже хидроплана. Джипът беше паркиран наблизко.

Досега дрехите ми бяха почти изсъхнали и ги усещах много неудобни. Господин Кадам ми предложи възможността да се преоблека, като каза, че може да направи нови дрехи с Божествения шал, но отклоних предложението, когато той спомена, че сме само на десет минути от къщи.

Господин Кадам шофираше, докато момчетата седнаха отзад, а Нилима се смести с мен на предната седалка. Рен още беше тигър и изглеждаше доволен и спокоен само когато Кишан бе наблизко. Когато най-накрая пристигнахме, господин Кадам предложи да взема горещ душ и да си легна да спя, но се загоряваше и макар да бях изтощена, исках да бъда с Рен.

Единственото, което ме убеди да го оставя, беше натискът, който ми оказаха както господин Кадам, така и Кишан. Изтъкнаха, че Рен все още има нужда от време да оздравее и засега е по-добре, ако е тигър. Съгласих се да взема душ, но им казах, че веднага ще се върна долу да видя как е той. Кишан ме отнесе до стаята ми, помогна ми да си събуя обувките и махна ластичния бинт. После ме остави в банята, като затвори тихо вратата след себе си.

Ръцете ми трепереха. Изкуцуках до душа и пузнах горещата струя. *Той беше тук! Беше на сигурно място! Бяхме спечелили. Победихме Локеш и не изгубихме никого.* Чувствах се нервна. Когато пристъпих под горещата вода, се запитах какво е добре да кажа на Рен най-напред. Имах да му разказвам толкова много неща. Тялото ме болеше. Усещах парене в рамото. Беше охлузено от една тежка кутия и сега придобиваше пурпурен цвят. Всъщност голяма част от тялото ми придобиваше пурпурен цвят.

Опитах се да побързам с душа, но всяко движение беше ужасно мъчително. *Не съм създадена за такива неща. Търкалянето и падането в прахта не е за мен.* Хрумна ми, че би трябвало да съм изпитвала болка в Кишкинда и Шангри-ла. Трябваше да съм била доста зле натъртена след битката с птиците. Не бях забелязала, но там оздравявах. Бързо. С изключение на ухапването от Капа, на онези магически места бях оздравявала.

Рен, изглежда, оздравяваше, но знаех, че раните му не бяха само физически. Беше преживял толкова много. Не знаех как е оцелял, но бях изключително благодарна, че това беше станало. Трябваше да благодаря на Дурга, задето му помогна. *Тя определено изпълни обещанието си. Опази моя тигър.*

Спирайки водата, излязох изпод душа и бавно облякох стара си фланелена пижама. Исках да побързам, но дори сресването на косата ми болеше. Набързо я сплетох и се затътрих бавно като охлюв през стаята си към вратата. Намерих Кишан от другата страна да ме чака търпеливо с гръб, подпрян на стената и затворени очи.

Той също беше взел душ и се бе преоблякъл. Без нито дума ме вдигна и ме отнесе долу в стаята с пауните. Настани ме в кожения стол до господин Кадам и седна срещу мен близо до Нилима. Рен още беше в образа на тигър, излегнат в краката на Нилима, докато те разговаряха тихо.

Господин Кадам ме потупа по ръката и каза:

— Още не се е преобразил отново, госпожице Келси. Може би е бил човек твърде дълго.

— Добре. Няма нищо. Важното е, че сега е тук.

Гледах белия си тигър. Вдигна поглед за миг, когато влязох в стаята, а после отново отпусна глава върху лапите си и затвори очи. Не можех да не се почувствам разочарована, че не седеше до мен. Дори само да докосна козината му, щеше да е успокояващо, но после се упрекнах. *Би трябвало да се тревожа повече за него, отколкото за себе си. Не съм аз тази, която е била изтезавана с месеци. Най-малкото, което мога да направя, е да не го притискам.*

Нилима искаше да узнае какво е станало с байга и господин Кадам сметна, че ще е добра идея всички да споделим историите си, за да можем да чуем различните части от приключението. Нилима се съгласи да приготви храна и ме помоли да помогна, докато господин

Кадам вземе душ. Кишан искаше да остане с Рен, който, изглежда, спеше. Каза, че засега било най-добре да не закачаме спящите тигри.

Отнесе ме до кухнята и ме остави на едно столче, а после се върна в другата стая. Нилима извади съставки за приготвяне на омлети и френски препечени филийки и ми възложи да настържа сирене и да нарежа на ситно лук и зелени чушки. Известно време работихме мълчаливо, но забелязах, че ме наблюдава.

— Добре съм, Нилима, наистина. Не е нужно да се тревожиш за мен. Не съм толкова крехка, колкото ме изкарва Кишан.

— О, не е това. Изобщо не мисля, че сте крехка. Всъщност мисля, че сте много смела.

— Тогава защо ме наблюдаваш толкова внимателно?

— Вие сте... специална, госпожице Келси.

Засмях се:

— Какво искаш да кажеш?

— Вие наистина сте центърът. Вие крепите това семейство. Дядо беше толкова... отчаян, преди да дойдете. Вие го спасихте.

— Мисля, че господин Кадам до много по-голяма степен има навика да ме спасява.

— Не. Ние станахме семейство, когато вие станяхте част от живота ни. Макар че има опасност, той никога не е толкова удовлетворен или щастлив, както когато сте наоколо. Той ви обича. Всички ви обичат.

Смутена, казах:

— Ами ти, Нилима? Този безумен живот ли е това, което искаш за себе си? Някога пожелавах ли си живот, в който няма шпионаж и интриги?

Тя се усмихна, докато мажеше с масло тигана и слагаше четири парчета френска препечена филийка да се приготвят:

— Дядо има нужда от мен. Как мога да го изоставя? Не бих могла да го оставя сам и лишен от компания. Имам и семейство, разбира се. Родителите ми се питат защо още не съм се омъжила и защо съм толкова съсредоточена върху кариерата си. Казвам им, че съм щастлива да служа. Не го разбират истински, но го приемат. Могат да живеят удобно заради помощта на дядо.

— Знаят ли, че са роднини с него?

— Не. Скрих това от тях. На него му отне дълго време да ми повери тайната си. Не бих я споделила без негово знание.

Тя разбърка яйцата, добави сметана и започна да приготвя първия омлет. Имаше нещо успокояващо и уютно в това да съм в кухнята с друга жена и да готвя.

Нилима каза:

— Сега, когато сте тук, виждам, че той може най-сетне да намери покой. Най-последно може би ще успее да остави настрана тревогата си, огромната си отговорност за принцовете. Много се гордея, че имам такъв жертвоготовен прародител, и се чувствам смирена и признателна, че имам шанса да го познавам.

— Той е много благороден човек. Никога не съм познавала никого от дядовците си. Аз също бих се гордяла да ми е дядо.

Умълчахме се, докато свършвахме с приготвянето на яденето. Призовах меден цветен нектар за пиене и нарязан пъпеш. Нилима свърши с приготвянето на чиниите, сложи ги върху голям поднос и го отнесе в стаята с пауните. Кишан се върна да ме вземе, а господин Кадам се присъедини към нас миг по-късно. Белият тигър повдигна глава и подуши.

Сложих голяма чиния с яйца на пода пред него. Той веднага започна да ближе чинията, побутвайки яйцата напред-назад, докато някак успя да стигнат до устата му. Възползвах се от шанса и го потупах по главата, почесвайки го зад ушите. Този път той не изръмжа и бутна глава в дланта ми. После сигурно съм докоснала болно място, защото в гърдите му се разнесе леко тътнещо ръмжене.

Опитах се да го успокоя:

— Всичко е наред, Рен. Само исках да кажа „здрассти“ и да ти дам закуската. Извинявай, ако съм те наранила.

Кишан се наведе напред и каза:

— Келс, моля те. Дръпни се назад.

— Ще се оправя. Няма да ми навреди.

Белият ми тигър стана и се приближи до Кишан. Заболя ме. Не можех да не се почувствам предадена, сякаш той беше семеен домашен любимец, който ми се беше нахвърлил и бе посегнал да захапне ръката ми. Знаех, че не разсъждавам рационално, но действията му ме жегнаха. Той постави лапи от двете страни на чинията и ме загледа втренчено, докато сведох очи. После се зае пак със закуската си.

Господин Кадам ме потупа по ръката и каза:

— Може би е добре да се насладим на яденето и да споделим с Нилима какво ни се случи. Сигурен съм, че Рен също би искал да узнае.

Кимнах и започнах да побутвам храната си напред-назад из чинията. Внезапно вече не бях особено гладна. Кишан започна.

Обърна се към Нилима:

— Спуснахме се парашут в едно сечище на няколко километра от лагера на байга и влязохме вътре пеша. Един стар пилот, който едно време работеше за господин Кадам в „Летящият тигър“, се съгласи да ни докара. Взе ни с един от онези стари военни самолети от Втората световна война, който поддържа в добро състояние.

Нилима кимна.

Кишан разтри челюстта си:

— Човекът сигурно беше поне на деветдесет години. Отначало се съмнявах, че старецът още може да пилотира, но той определено доказва уменията си. Спускането беше гладко и без усилие, въпреки факта, че Келси насмалко да не скочи.

— Не беше същото като на тренировка — вметнах, защитавайки се.

— Ти скочи три пъти по време на тренировките, а също и с мен в Шангри-ла, и винаги се справяше добре.

— Онова беше различно. Тогава беше ден и не се налагаше да... да карам.

Той обясни:

— По време на тренировка скачахме в тандем. — Обърна се към мен: — Знаеше, че трябва само да помолиш. Щях да скоча с теб, но ти твърдоглаво настояваше, че трябва да го направиш сама.

— Е, ако ти не... даваше такава воля на ръцете си в тандема...

— И ако ти не изпитваше такава параноя, че може да те докосна...

— Всичко щеше да е чудесно! — Извикахме и двамата едновременно.

Гласът ми пресекна пискливо в смесица от паника и тревога, когато погледнах гневно Кишан:

— Може ли да продължим, ако обичаш?

Кишан ми отпрати поглед с присвити очи, който казваше, че ще продължи тази дискусия по-късно.

— Както казах, Келси замалко да не скочи навреме. Кадам беше пръв, а после трябваше да принудя Келси да излезе, преди да пропуснем пролуката си за скачане.

Промърморих:

— Меко казано е, че ме принуди. Влачеше ме зад себе си.

Той се взря остро в мен:

— Не ми остави друг вариант.

А той определено ми беше предложил друг вариант. Вариантът да зарежа всичко, да забравя за Рен и вместо това да избягам с него. Или това, или да скоча сама от самолета.

Отворих уста да му дръпна една лекция да се държи на подобаващо разстояние, когато той изръмжа сърдито, улови ръката ми и скочи от люка.

Той продължи:

— След като се добрахме до сечището, се преобразихме и се разделихме. Аз приех облика на Келси, като носех дубликат на амулета й.

— Аз приех образа на слугата от племето байга. Между другото, беше много неудобно да те гледам до мен, Кишан.

— Също толкова неудобно беше да съм теб. Моята работа беше да открия Локеш и да го държа зает, затова се скрих зад една сграда, докато чух сигнала: тигърски рев.

Господин Кадам се намеси:

— Това трябва да съм бил аз. Самият аз се преобразих в тигър и хукнах в джунглата, за да заложа няколко капана и да отклоня вниманието на някои от войниците.

— Точно — каза Кишан. — Келси започна да взривява разни неща, което отклони от следите ни всякакви изостанали войници, така че не срещнах почти никаква съпротива в лагера. Да намеря Локеш, беше друга работа. Трябваше да отстраня обръча му от стражи, които никога не го оставят. Бяха изключително добре обучени, но успях да обезвредя няколко от тях с чакрама и угасих светлините още преди да ме забележат. След това използвах външността си в своя полза.

Скептично попитах:

— Как точно използва моята външност в своя полза?

Кишан се усмихна широко:

— Държах се по женски. Влязох с препъване в стаята, престорих се, че изпитвам шок и страх и помолих всичките големи, силни мъже да ме защитят, като казах, че един луд тип се опитва да ме убие със златен диск. Нали се сещате, пърхах с мигли и флиртувах. Женски работи.

Скръстих ръце и се взрях упорито в Кишан.

— А-ха. Продължавай, ако обичаш.

Кишан въздъхна и прокара ръка през косата си:

— Преди да почнеш да ми се мръщиш, което е стандартната ти реакция спрямо мен, просто спри, защото знам какво си мислиш.

Скръстих ръце на гърдите си:

— О, наистина ли? И какво си мисля?

— Мислиш си, че се опитвам да включа в един стереотип всички жени и специално теб. — Той вдигна раздражено ръце. — Ти не си такава, Келс. Просто разигравах картите, които имах, и се опитвах да използвам всичките си активи!

— В това няма нищо лошо, когато използваш собствените си активи, но не и когато използваш моите!

— Чудесно! Следващия път ще се преобразя като Нилима!

Нилима се обади:

— Хей! Никой няма да използва и моите активи!

Господин Кадам ни прекъсна:

— Може би е добре да пропуснем частта с обезвреждането на пазачите.

Кишан го изгледа гневно и се съгласи. Но после започна да мърмори за участието на жени във военна операция и че следващия път ще отиде сам.

— Това го чух. Без мен Локеш щеше да те нареже целия. — Подсмихнах се самодоволно.

— Наистина. Всеки беше жизненоважен за успеха ни — каза господин Кадам. — Ще продължа с моята част, а ти можеш да довършиш по-късно, Кишан.

Кишан се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си:

— Напълно ме устройва.

Като за начало, господин Кадам разказа на Нилима колко освобождаващо било да е тигър.

— Мощта на тигъра надминава всичко, което си бях представял. Не бяхме сигурни дали Божественият шал действа само с преобразяване в хора, затова бяхме изпробвали преобразяване в животно. Изглежда, че можем да се преобразяваме в тигърския облик на Кишан или на Рен, но не и в други животни. Когато пристигнахме, приех образа на черния тигър. После госпожица Келси уви Шала около врата ми точно преди да се разделим.

Затичах през джунглата и намерих няколко заредени със стръв капани. Прескочих два от тях, което задейства аларми, и скоро чух стъпките на преследващи ме войници. Дадох няколко изстрела, но бях по-бърз от тях. В един момент една група от тях си помисли, че са ме хванали натясно, но всъщност бях ги вкарал в собствения им капан.

Готвеха се да стрелят, когато се преобразих в човек, гледката, на което ги шокира и ми даде един миг да задействам капана. Дръпнах едно въже, прикрепено към къс месо, и войниците бяха повдигнати във въздуха в голяма мрежа. Оставих ги да висят от короните на дърветата и затичах обратно към лагера за втората фаза от плана си.

Докато стигнах до лагера, госпожица Келси вече беше унищожила една от двете наблюдателни кули. Селяните тичаха във всички посоки, уплашени за семействата си. Застанах зад едно дърво и отново промених външността си.

Нилима се надвеси напред:

— В какво се превърна този път?

— Приех образа на местен бог на байга на име Дулха Дао, за когото вярват, че помага за предотвратяването на болести и злополуки. Свиках хората при себе си и им казах, че съм тук, за да им помогна да надвият непознатия. Те бяха повече от щастливи да ми помогнат да съборя къщата на злодея. Госпожица Келси остави гадата на дискретно място, за да я използвам. Тя обикновено е тежка за мен, но когато я размахам в образа на Дулха Дао, я чувствах удобно в ръката си. С помощта на селяните съборих стената и хората ми помогнаха да извадя от строя войниците на Локеш.

Нилима попита:

— Как изглеждахте?

Той се изчерви, затова се намесих:

— Господин Кадам в образа на Дулха Дао определено беше привлекателен. Приличаше по външност на хората от племето, само

дето беше по-висок, с много по-едро тяло и по-красив. Косата му беше дълга и тежка, а част от нея беше увита в *джура* на темето, докато другата част се спускаше плавно по гърба му. Беше мускулист, а доста привлекателните му торс и лице бяха покрити с татуировки. Беше с голи гърди и носеше тежки мънистени огърлици и загръщаща се около тялото пола. Краката му бяха боси. Изглеждаше много стряскащ, но в добър смисъл, особено, предполагам, когато размахваше гадата.

Когато приключих описанието си, всички ме зяпаха, а Нилима се смееше.

— Какво? — попитах, смутена. — Добре. Е, очевидно, намирам снажните индийски мъже за привлекателни. Какво лошо има в това?

Кишан се мръщеше, господин Кадам ми се стори... доволен, а Нилима се кикотеше.

— Абсолютно нищо, госпожице Келси. Сигурна съм, че щях да си помисля същото — каза тя.

Господин Кадам прочисти гърло:

— Да... ами... оценявам ласкателното описание, въпреки всичко. Отдавна никоя жена не ме е намирала за... снажен.

Започнах да се кикотя и Нилима скоро се присъедини към мен. След като най-сетне се овладяхме, господин Кадам попита:

— Готови ли сте да продължим?

— Да — казахме в един глас.

— Както казвах, хората се събраха при мен и вързахме всички стражи. После нападناхме командния център. Вратите бяха солидно укрепени и заключени. Беше ми по-лесно да избия дупка в стената, отколкото да проникна с взлом през онези врати. Претърсихме мъжете за ключ, но не можахме да намерим такъв. Най-накрая проникнах в комплекса и намерих Келси и Кишан проснати на пода, а Локеш не се виждаше никъде. Стаята беше пълна с някакви бонбони.

— Твърди карамелени бонбони — добавих.

— Как стана това?

— Трябваше да направя нещо, а Златният плод беше единственото оръжие, до което можех да се добера, затова си пожелах градушка от твърди бонбони.

— Беше много хитро. Никога не сме го упражнявали. Изглежда, свърши добра работа.

— Нямахте да действате задълго. Локеш се съвзема бързо. Единственото, което го отблъсна, бяхте вие. Вие и байга спасихте положението.

— Значи Локеш имаше силата да ви смрази?

— Да.

— Забелязахте ли някоя от другите му сили?

— Да.

— Хубаво. Ще ги обсъдим по-късно.

— Добре. Ще запиша всичко случило се, докато още е свежо в ума ми.

— Много добре. И да продължим — след като Кишан и Келси откриха Рен, байга искаха да се махнат от лагера възможно най-бързо. Разтуриха домовете си само за няколко мига, натовариха всичко, което можеха да носят, и се изнизиха в джунглата. Придружихме ги, отчасти защото се чувствах отговорен да ги махна колкото може по-далече от Локеш и отчасти защото така или иначе беше в посоката, в която трябваше да отидем. Точно преди да тръгнем, Рен взе нож и прониза кожата на ръката си.

Надвесих се напред:

— Какво правеше?

— Изваждаше проследяващо устройство, което Локеш му бе имплантирал.

Съчувствено сведох поглед към белия си тигър. Очите му бяха затворени, но ушите му потрепваха напред-назад. Слушаше ни.

— Потеглихме с байга, ядохме с тях — всъщност беше пиршество — и си тръгнахме точно след като ти дадох сигнал, Нилима.

— Много добре играехте ролята на божество — подметнах закачливо.

— Да. Ами, те явно вярваха, че и четиримата сме божества. Ако бях видял нещата, които видяха те, и аз щях да повярвам.

Попитах:

— Наистина ли разполагаха с нужните магии да задържат Рен там?

— Когато говорих с тях след това, *гуниа* заяви, че наистина имал власт над тигрите и използвал магията си, за да държи Рен там. Той може да създава нещо като бариера около лагера, за да брани селото си

от нападения на тигри. Каза обаче, че преди около седмица магията била променена така, че вместо това да привлича тигрите към селото. Изглежда, че войниците са били тормозени от нападения на тигри цяла седмица.

— А, значи затова Кишан е могъл да влезе?

— Очевидно.

— Това означава ли, че Рен е можел да излезе?

— Възможно е, но изглежда, че Локеш все пак има и собствена сила. Предполагам, че използването на байга, за да задържат Рен, е било само резервен план, в случай че Локеш се разсее твърде много и не може сам да обезвреди Рен.

Проговорих тихо:

— Той е ужасен. Това никога нямаше да се случи. Рен беше най-голямата му плячка, неговият трофей. Този, когото е чакал и преследвал от векове.

Кишан вметна:

— Той изгуби интерес към Рен. Сега преследва някой друг.

Господин Кадам поклати дискретно глава.

— Кого? — попитах.

Той не каза нищо.

— Мен, нали? — заявих направо.

Кишан се наведе напред:

— Да. По-добре е да знаеш, за да си подготвена.

— Защо? Искам да кажа, защо преследва мен?

— Защото знае колко си важна за нас. И защото го победи. —

Кишан се ухили.

— Не бях аз. Ти беше.

— Да. Но той не знае това.

Изпъсках тихо и слушах само с половин ухо, когато Кишан започна да описва битката ни с Локеш. Коментирах само когато Кишан забравеше нещо.

Сега Рен ни наблюдаваше и слушаше какво говорим. Оставих неизядената си чиния с храна на пода, надявайки се, че може да прояви интерес. Той ме наблюдаваше любопитно, а после се изправи и се приближи няколко стъпки, като не откъсваше очи от мен.

Изяде яйцата, но побутваше френската препечена филийка напред-назад. Предпазливо набодох едно дебело парче на вилицата си.

Той ме погледна отново и деликатно издърпа парчето от вилицата и го погълна наведнъж. Направих същото с другото парче. След като облиза чинията, така че тя светна, той се обърна, отново легна близо до Кишан и започна да ближе лепкав сироп от лапите си.

Кишан се беше умълчал и когато вдигнах поглед, го открих да ме наблюдава. В ъгълчетата на очите му имаше съвсем леки бръчици от тъга. Извърнах поглед. Той се намръщи и заговори отново. Когато стигна до онази част, в която Локеш заплаши да накара сърцето ми да спре да бие, аз го прекъснах и поясних:

— Локеш не говореше за мен.

— Да, за теб говореше, Келс. Сигурно е разбрал коя си. Каза, че ще го убие, ще накара сърцето му да спре.

— Да, но защо ти, преобразен като Келси, ще си загрижен за мен в лъжливия ми образ на слуга от племето байга? Той каза, че ще убие него, а не че ще убие нея. Просто мислеше, че го предавам.

— Но това, че Локеш заплаши да те убие, беше причината да спра.

— Това може да е причината, поради която си го оставил, но той не заплашваше мен.

— Тогава кого заплашваше?

Погледнах надолу към белия тигър и почувствах как лицето ми пламва и почервява.

— О — каза той вцепенено. — Заплашвал е него. Искан ми се да го бях знаел тогава.

— Да, той заплашваше Рен. Знаеше, че не бих направила нищо, с което да му навредя.

— Правилно. Разбира се, че не би.

— Какво значи това? И какво искаш да кажеш с това, че ти стиска да си знаел това тогава? Да не искаш да кажеш, че нямаше да спреш?

— Не. Да. Може би. Не знам какво щях да направя. Не мога да предвидя как щях да реагирам.

Темата на дискусията ни накара тигъра да наостри уши и да ме погледне.

— Е, тогава се радвам, че си разбрал погрешно. Иначе точно в този момент Рен можеше да не е тук.

Кишан въздъхна:

— Келси.

— Не! Хубаво е да знам, че щеше да си готов да го пожертваш!
Господин Кадам се размърда в стола си:

— Това нямаше да е лесно решение за него, госпожице Келси. Обучих и двете момчета, че макар всеки отделен човек да е от голяма важност, понякога трябва да се правят жертви за доброто на всички. Ако е имал възможността да отърве света от Локеш, първата му реакция би била да сложи край на живота на тирана. Фактът, че изобщо е възпрял ръката си, говори за дълбочината на емоцията, която е изпитвал в този момент. Не мислете лошо за него.

Погледнах Кишан. Той се наведе напред, притисна върховете на пръстите си и се втрени в пода.

— Знам колко много означава той за теб. Сигурен съм, че щях да взема същото решение, ако знаех, че Локеш говори за Рен, а не за теб.

— Сигурен ли си в това?

Той вдигна очи към моите и ние се взряхме един в друг, общувайки безмълвно. Той знаеше какво питам. Във въпроса ми имаше нещо повече, отколкото господин Кадам и Нилима си даваха сметка. Питам Кишан дали съзнателно би оставил брат си да умре, за да си подсигури той живота, който искаше да има. За него щеше да е лесно да излезе на сцената и да заеме мястото на Рен, ако Рен вече го нямаше. Питам го дали беше такъв човек.

Кишан ме изучаваше замислено в продължение на няколко секунди, а после напълно искрено каза:

— Келси, обещавам ти, че ще го браня с цената на живота си, до края на дните си.

Златистите му очи блестяха и пронизваха моите. Наистина го мислеше и изведнъж осъзнах, че той се бе променил. Не беше същият човек, когото срещнах в гората преди година. Изгубил бе циничното, навъсено, тъжно държание. Беше човек, който се бореше за семейството си, за определена цел. Никога нямаше да допусне отново същата грешка, която бе допуснал с Йесубай. Вглеждайки се в очите му, знаех, че каквото и да се случи в бъдещето ни, можех да разчитам на него за всичко.

За пръв път, откакто го срещнах, видях мантията на принц да се спуска около раменете му. Това беше човек, готов да се пожертва за другите. Това беше човек, готов да изпълни дълга си. Това беше човек,

който признаваше слабостите си и работеше по превъзможването им. Това беше човек, който ми казваше, че мога да избира друг и че той щеше да бди над нас и да ни закриля, дори ако от това му се късаше сърцето.

Изпелтечих:

— Аз... извинявам се, че се усъмних в теб. Моля те, прости ми.

Той се усмихна печално:

— Няма нищо за прощаване, *bilauta*.

— Да подхвана ли разказа оттук? — попитах тихо.

— Защо не? — отвърна той.

Първото, което разказах на Нилима, беше за това как използвах Златния плод, за да задръстя резервоарите за гориво с кексчета и оръжията — като ги напълних всичките с пчелен восък. Проблемът беше, че действаше само на оръжията и колите, които можех да виждам. Именно затова Локеш беше успял да избяга със скритата си кола, а мъжете, които не можах да видя, все още имаха работещи оръжия.

Описах дъжда от твърди бонбони, как Локеш се измъкна и как Фаниндра ни отведе до Рен. После разказах как срещнах себе си. Разказах й, че съм се дегизирала като слугата от племето байга, който помагаше на Локеш, което според мен беше причината Рен да ме удари с юмрук в челюстта. Разказах как слугата е бил принуден да работи с Локеш и как си беше отрязал косата в знак на разкаяние и я беше поднесъл на Рен, докато го молеше за прошка.

Разказах много подробно за празненството на байга и казах на Нилима за двете жени, предложени за съпруги на синовете ми. Тя завъртя очи и ми изказа съчувствието си, докато отпиваше от нектара си. Разказах как Кишан очевидно искаше за съпруга една от сестрите, но че Рен беше спорил с него.

Кишан се намръщи:

— Казах ти, че не стана това.

— Тогава какво стана?

С крайчеца на окото си зърнах господин Кадам отново да поклаща дискретно глава и бързо се обърна към него.

— Сега пък какво? Какво не ми казвате вие двамата?

Господин Кадам бързо се опита да ме успокои:

— Нищо, госпожице Келси. Просто въпросът е — той замълча смутено, — че беше сметнато за много грубо от наша страна да отхвърлим жените, а момчетата се опитваха да демонстрират неохотата си да угодят на племенните водачи.

— О!

Господин Кадам и Кишан се погледнаха в очите. Кишан се извърна с неприязнено изражение. Хвърлих поглед към Нилима, която изглеждаше смутена. Наблюдаваше господин Кадам много внимателно. Сега Кишан се държеше изключително раздражено и нетърпеливо.

Казах:

— Тук става нещо, в което не съм посветена, а наистина съм твърде уморена, за да откроя какво е, и това ме устройва. Всъщност и без друго не ми пука наистина за двете жени. Това е приключен въпрос. Върнахме си Рен и това е всичко, което наистина има значение.

Нилима се прокашля и стана, събра съдовете и понесе подноса към кухнята да ги измие, когато Рен реши отново да се превърне в човек. Всички в стаята замръзнаха. Той погледна всички ни поред, а после се усмихна на Нилима:

— Мога ли да ти помогна с това? — попита.

Тя спря и се усмихна, кимайки леко с глава. Всички се втренчихме в Рен с очакване, чакайки го да ни заговори, но вместо това той мълчаливо помогна на Нилима да занесе всичко в кухнята. Чухме го да я пита дали би искала помощ със съдовете. Тя каза, че ще се погрижи, и изтъкна, че другите, тоест ние, вероятно биха искали малко време, за да поговорят с него. Той влезе колебливо в стаята и преценяващо огледа израженията и на трима ни.

Седна до Кишан и каза тихо:

— Защо имам чувството, че стоя пред Испанската инквизиция?

— Просто искаме да се уверим, че си добре — каза господин Кадам.

— Достатъчно добре съм.

Думите му увиснаха във въздуха и си представих, че останалата част от изречението му е „за човек, който е бил изтезаван в продължение на месеци“.

Осмелих се да кажа:

— Рен? Толкова... съжалявам. Не биваше да те оставяме там. Ако знаех за огнената сила, която притежавам, можех да те спася. Вината беше моя.

Рен присви очи и ме погледна изучаващо.

Кишан възрази:

— Ти нямаше нищо общо с това, Келс. Той те бутна към мен. Решението беше изцяло негово. Искаше да си в безопасност. — Кимна на Рен: — Кажи й.

Рен погледна брат си, сякаш не разбираше. Каза:

— Не си го спомням точно така, но щом казваш...

Остави думите си да заглъхнат и ме погледна любопитно, но не добронамерено. Сякаш бях непознато ново създание, което беше намерил в джунглата, и не бе сигурен да ме изяде ли, или да ме размята наоколо с нокти. Открито ме огледа и сбърчи нос, сякаш подушваше нещо неприятно, а после заговори на господин Кадам:

— Благодаря, че ме спасихте. Трябваше да знам, че ще измислите план да ме освободите.

— Всъщност на госпожица Келси хрумна идеята да се превъплътя в образа на божество. Без Божествения шал, който тя и Кишан намериха, изобщо нямаше да можем да те спасим. Нямах представа къде да те намеря. Единствено чрез видението и това, че видяхме мъжа от племето байга, успяхме да открием къде те държи Локеш. И единствено чрез оръжията, дадени ни от Дурга, успяхме да надвием пазачите.

Рен кимна и ми се усмихна:

— Изглежда, че ти дължа признателност. Благодаря ти за усилията.

Нещо не беше наред. Той не приличаше на онзи Рен, когото познавах. Държанието му към мен беше студено, дистанцирано. Кишан го гледаше, сякаш Рен си беше изгубил ума.

Всички седяхме мълчаливо, наблюдавайки се взаимно. Между нас се излъчваше гъсто напрежение. Внезапно се хванах, че завиждам на Нилима, която беше в кухнята. В стаята определено се усещаше нечие неловко присъствие и не ми помагаше това, че и тримата мъже се вираха в мен с напирани в очите им въпроси. Първо трябваше да поговоря с Рен. После, щом се изясняхме, щях да продължа с Кишан.

Многозначително повдигнах вежди към господин Кадам и той най-после схвана безмълвното ми послание. Прочисти гърло и обяви:

— Кишан, имаш ли нещо против да ми помогнеш да преместим нещо в стаята ми? Прекалено тежко е, за да го преместя сам.

Рен се изправи и каза:

— Нямам нищо против да ви помогна. Кишан може да остане.

Господин Кадам се усмихна:

— Моля те, седни и си почини още малко. Ние с Кишан можем да се справим, а вярвам, че госпожица Келси би искала малко време, за да поговори с теб насаме.

Кишан се обади:

— Наистина не мисля, че вече е безопасно да...

Приковах очи върху Рен:

— Всичко е наред, Кишан. Той няма да ме нарани.

Кишан погледна Рен, който кимна и каза:

— Няма да навредя.

— Тъ, Кишан? Може ли?

Той въздъхна и, знаейки за какво моля, внимателно ме вдигна и ме сложи на канапето близо до Рен. Преди да излезе, каза:

— Ще бъда наблизко. Ако ти потрябвам, просто извикай. — Обърна се към Рен и предупреди: — Не я наранявай. Ще слушам.

— Няма да слушаш — казах.

— Ще слушам.

Намръщих се. След това двамата излязоха от стаята. Кишан ми хвърли поглед през рамо, но не му обърнах внимание.

Най-накрая бях сама с Рен. Имах да му кажа толкова много неща; не знаех как да се държа. Кобалтовосините му очи ме гледаха преценяващо, сякаш бях непозната и странна птица, която внезапно бе кацнала на ръката му. Огледах красивото му лице и най-накрая проговорих:

— Ако не си прекалено уморен, бих искала да поговоря с теб за минута.

Той сви рамене:

— Щом искаш.

Предпазливо свих крака върху възглавничката, за да мога да го гледам в лицето:

— Аз... толкова много ми липсваше. — Той повдигна вежда. — Имам да ти разказвам толкова много неща, че дори не знам откъде да започна. Знам, че си уморен и вероятно още те боли, затова ще бъда кратка. Искан да кажа, че знам, че ти трябва време да оздравееш, и разбирам, ако искаш малко време насаме. Но съм тук винаги, когато имаш нужда от мен. Мога да бъда добра болногледачка, дори ако искаш да си раздразнителен. Ще ти нося пилешка супа и сладки с шоколад и фъстъчено масло. Ще ти чета Шекспир или стихотворения, или каквото искаш. Можем да започнем книгата за Монте Кристо и да продължим оттам. — Взех ръката му в двете свои. — Моля те, просто ми кажи от какво имаш нужда. Ще се погрижа да го получиш.

Той внимателно измъкна ръка от моите и потри бузата си с пръст. — Много любезно от твоя страна.

— Любезността няма нищо общо. — Приблжих се и сложих двете си длани от двете страни на лицето му. Той си пое дъх през зъби, когато каза: — Ти си домът ми. Обичам те.

Нямах намерение да го пришпорвам толкова бързо, но имах нужда от него. Бяхме разделени толкова дълго и най-сетне той беше тук и можех да го докосна. Наведох се напред и го целунах. Той се вцепени от изненада. Устните ми се впиха в неговите и почувствах влага от сълзи по бузите си. Обвих ръце около врата му и се плъзнах по-близо, докато вече почти седях в скута му.

Едната му ръка беше изпъната на дивана зад нас, а другата му длан беше върху бедрото му. Изглеждаше дистанциран. Не ме прегръщаше или целуваше в отговор. Целунах го по бузата и зарових лице във врата му, вдишвайки топлия му аромат на сандалово дърво.

След миг се отдръпнах и неловко отпуснах ръце в скута си. Обърканото му изражение си остана. Той докосна устната си и се ухили:

— Ето това е посрещане, каквото би се харесало на всеки мъж.

Засмях се, опияняващо щастлива, че се е върнал. Отърсих се от съмненията и тревогите си, осъзнавайки, че той вероятно просто се нуждаеше от малко време, за да се почувства като нормален човек, преди да може отново да бъде част от връзка. Той изпъшка от болка и аз бързо се дръпнах назад, за да му дам повече пространство. Той сякаш се почувства много по-удобно, след като се дръпнах малко назад.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — каза той.

Взех ръката му в своята и целунах дланта му. Той наблюдаваше заинтригувано действията ми, а после издърпа ръката си от моята.

— Разбира се, че можеш — отвърнах.

Той протегна ръка, подръпна леко плитката ми и усуканделката между пръстите си.

— Коя си ти?

28. НАЙ-ЛОШИЯТ РОЖДЕН ДЕН

С жалък кикот, породен от нервен шок, аз го сгълчах:

— Не е смешно, Рен. Какво искаш да кажеш с това коя съм?

— Колкото и да ме впечатлиха обясненията ти в неувяхваща преданост, мисля, че може да си си ударила главата, докато се биеше с Локеш. Мисля, че може би си ме сбъркала с някой друг.

— Да съм те сбъркала с някой друг? Не, не мисля. Ти си Рен, нали?

— Да. Името ми е Рен.

— Правилно. Рен. Човекът, в когото съм лудо влюбена.

— Как можеш да показваш любов към мен, когато не съм те виждал никога преди?

Докоснах челото му:

— Да нямаш температура? Нещо не е наред ли? Да не са те ударили по главата?

Опипах с пръсти черепа му, търсейки цицина. Той внимателно отмести ръцете ми от главата си.

— Добре съм, въ... Келси, нали? На ума ми му няма нищо и нямам температура.

— Тогава защо не ме помниш?

— Вероятно защото не съм те срещал никога преди.

Не. Не. Не. Не. Не. Не! Това не може да се случва!

— Познаваме се от почти година. Ти си ми... ти си ми приятел. Локеш трябва да е направил нещо! Господин Кадам! Кишан! — изкрещях.

Кишан дотича в стаята, сякаш му бяха подпалили опашката. Избута Рен и вмъкна тялото си между нас. Взе ме на ръце и ме сложи в стола срещу Рен.

— Какво има, Келс? Той нарани ли те?

— Не, не. Нищо подобно. Той не ме познава! Не може да си ме спомни!

Кишан извърна поглед.

— Знаел си! Знаел си за това и си го скрил от мен!

Господин Кадам влезе в стаята.

— И двамата знаехме.

— Какво? Защо не ми казахте?

— Не искахме да ви тревожим. Мислехме, че е само временен проблем, който ще се разреши от само себе си, след като той оздравее — обясни господин Кадам.

Стиснах ръката на Кишан над лакътя.

— Значи с жените байга...

— Той искаше да ги вземем за съпруги — обясни Кишан.

— Разбира се. Сега всичко се връзва.

Господин Кадам седна близо до Рен:

— Все още ли не можеш да си я спомниш?

Рен сви рамене:

— Никога не съм виждал младата дама, докато тя, или може би Кишан, застана пред клетката ми и ме спаси.

— Правилно! Клетка. Точно при клетка те срещнах за първи път. Помниш ли? Ти беше в цирка. Беше тигър, който участваше в представления, и аз те рисувах и ти четях. Помогнах да те освободят.

— Помня, че бях в цирка, но ти никога не си била там. Помня как се освободих.

— Не. Не можеше. Ако си можел да се освободиш, тогава защо не го направи преди векове?

Той сбърчи красивото си чело:

— Не знам. Всичко, което помня, е как излязох от клетката, обадох се на Кадам, а после той се върна да ме отведе у дома в Индия.

Господин Кадам се намеси:

— Помниш ли как отиде при Фет в джунглата? Как спореше с мен за това да вземеш госпожица Келси с теб?

— Помня как спорех с теб, но не за нея. Спорех за срещата с Фет. Ти не искаше да си губя времето, но аз смятах, че няма друг начин.

Разстроена и изпълнена с бушуващи емоции, казах:

— Ами Кишкинда? Бях с теб и там.

— Помня, че бях сам.

— Как е възможно? — попитах. — Помниш ли господин Кадам? Кишан? Нилима?

— Да.

— Значи съм само аз?

— Така изглежда.

— Ами танците на Свети Валентин, схватката с Ли, сладките с шоколад и фъстъчено масло, как гледахме филми, как правехме пуканки, Орегон, занятията в колежа, как отидохме в Тиламук? Нима всичко това просто е... изчезнало?

— Не точно. Помня как се бих с Ли, как ядох сладки, Тиламук, филмите и Орегон, но не помня теб.

— Значи просто случайно отиде в Орегон, без причина?

— Не. Отивах в колежа.

— А какво правеше в свободното си време? С кого беше?

Той се намръщи, сякаш се концентрираше.

— Отначало с никого, а после бях с Кишан.

— Помниш ли да си се бил с Кишан?

— Да.

— За какво се биехте?

— Не мога да си спомня. О, чакай! Сладки. Биехме се за сладки.

Сълзи изпълниха очите ми:

— Това е жестока шега. Как можа да се случи това?

Господин Кадам стана и ме потупа по гърба:

— Не съм сигурен. Може би е просто временна загуба на паметта.

— Не мисля — изсумтях гневно. — Твърде конкретно е. Той не помни само мен. Това е дело на Локеш.

— Подозирам, че сте права, но нека не губим надежда. Да му дадем достатъчно време да се възстанови от нараняванията си, преди да се тревожим твърде много. Той има нужда да си почине и ще се опитваме да го излагаме на неща, които ще раздвижат паметта му. Междувременно ще се свържа с Фет и ще видя дали той няма някакъв билков лек, за да помогне с това.

Рен вдигна ръка:

— Преди всички да ме подложите на проверки и лечение с билки и пътувания по пътеката на паметта, просто бих искал малко време насаме.

С тези думи излезе от стаята. Още сълзи изпълниха очите ми. Изпелтечих: „Мисля, че и аз бих искала малко време насаме“, и си тръгнах, клатушкайки се. Когато стигнах до стълбите, след мъчително

бавен напредък, спрях. Хванах се здраво за парапета със зрение, замъглено от сълзи. Почувствах нечия ръка на рамото си и се обърнах и зарових мокрото си лице в гърдите на Кишан, хълцайки. Той пхна ръка под коленете ми и ме вдигна. Гушвайки ме плътно до себе си, ме понесе нагоре по стълбите. След като ме положи на леглото, отиде в банята, върна се с кутия хартиени кърпички и я сложи на нощното шкафче. Промърмори няколко думи на хинди, отметна косата от лицето ми и я приглади, целуна ме по челото и ме остави сама.

По-късно същия следобед Нилима дойде да ме види.

Седях в бялото кресло в стаята си, стиснала в прегръдките си плюшения си тигър. Бях прекарала сутринта в плач и сън. Тя ме прегърна и седна на дивана.

— Той не ме познава — прошепнах.

— Трябва да му дадете време. Ето, донесох ви нещо за хапване.

— Не съм гладна.

— Не си изядохте и закуската.

Погледнах я с насълзени очи:

— Просто не мисля, че мога да ям.

— Добре.

Тя стана, влезе в банята и се върна с четката ми за коса.

— Всичко ще се оправи, госпожице Келси. Той се върна и ще си спомни за вас.

Тя разплете косата ми и започна да я разресва с дълги, плавни движения. Това ме утеши и ми напомни за майка ми.

— Наистина ли мислиш, че ще си спомни?

— Да. Дори и да не си върне паметта, той непременно ще хлътне пак по вас. Майка ми има една поговорка: дълбокият кладенец никога не пресъхва. Чувствата му към вас са твърде дълбоки, за да изчезнат някога напълно, дори в сух сезон, като този.

Засмях се през сълзи:

— Бих искала някой път да срещна майка ти.

— Може би ще я срещнете.

След това тя ме остави сама и, почувствала се по-добре, бавно се отправих към долния етаж.

Кишан крачеше из кухнята. Спря, когато влязох, и ме загледа, докато куцуках и увивах съдовете с неизядена храна, която Нилима ми беше донесла, и ги слагах в хладилника.

— Глезенът ти изглежда по-добре.

— Господин Кадам ме накара да му сложа лед и да го държа нависоко цяла сутрин.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. Ще се оправя. Не е топлата повторна среща, на която се бях надявала, но е по-добре, отколкото да го намерим мъртъв.

— Ще ти помагам. Можем да работим с него заедно.

За него сигурно беше убийствено мъчително да каже това. Знаех обаче, че ще го направи. Той искаше да бъда щастлива и ако помощта му да се събере отново с Рен щеше да ме направи щастлива, Кишан щеше да го направи.

— Благодаря ти. Оценявам го.

Докуцуках една стъпка по-близо и едва не паднах. Той ме улови и колебливо ме придърпа в прегръдките си. Очакваше да го отблъсна, както ми беше навикът напоследък, но вместо това аз обвих ръце около него и го прегърнах.

Той ме обгърна с ръце, въздъхна и ме целуна по челото. Точно в този миг в кухнята влезе Рен. Когато ни погледна, се вцепених, очаквайки да реагира на това, че Кишан ме докосва, но той не ни обърна никакво внимание, грабна бутилка вода и излезе, без да каже нито дума.

Кишан повдигна брадичката ми с пръст:

— Той ще се опомни, Келс.

— Наистина?

— Искаш ли да гледаме филм?

— Звучи добре.

— Хубаво. Но нещо с екшън. Не разните ти там мюзикъли.

Засмях се:

— Екшън, а? Нещо ми подсказва, че Индиана Джоунс ще ти хареса.

Той обви ръка около талията ми и ми помогна да стигна до стаята с домашното кино.

Видях отново Рен чак късно същата вечер. Седеше на верандата, гледайки луната. Поколебах се, чудейки се дали иска да е сам, после реших, че ако иска, винаги може да ме помоли да си тръгна.

Отворих плъзгащата се врата и излязох навън. Той наклони глава, но не помръдна.

— Смуствам ли те? — попитах.

— Не. Би ли искала да седнеш?

— Добре.

Той се надигна и ми помогна да седна срещу него. Изучавах лицето му. Синините му бяха почти изчезнали. Косата му беше подстригана и чиста. Беше облечен в небрежни дизайнерски дрехи. Ахнах, когато видях стъпалата му. Още бяха пурпурни и подути, което означаваше, че са били ужасно наранени.

— Какво ти е направил на краката?

Очите му проследиха погледа ми и той сви рамене:

— Чупеше ги отново и отново, докато вече ги усещах като издути торбички с бобени зърна.

— О — продумах неловко. — Може ли да видя ръцете ти?

Той протегна ръце и аз ги взех внимателно в моите и ги огледах задълбочено. Златистата му кожа беше неопетнена, а пръстите му бяха дълги и прави. Ноктите, които по-рано бяха изтръгнати и окървавени, сега бяха здрави и цели. Обърнах ръцете му и погледнах дланите. С изключение на една дълбока рана от вътрешната страна на ръката му, завършваща при китката, изглеждаха невредими. Обикновен човек, чиито ръце са били счупени на толкова много места, вероятно щеше да изгуби способността да си служи с тях. Най-малкото, заздравелите кокалчета щяха да са подути и лишени от гъвкавост.

Леко проследявайки с пръст дълбоката рана, попитах:

— А това?

— Това е от един експеримент, когато той се опита да източи всичката кръв от тялото ми, за да види дали ще оцелея. Добрата новина е, че оцелях. Той обаче беше доста разстроен, след като си изцапа с кръв всичките дрехи.

Рязко издърпа длани от моите и простря двете си ръце по дължината на облегалката на двуместното канапе.

— Рен, аз...

Той вдигна ръка:

— Не е нужно да ми се извиняваш, Келси. Вината не е твоя. Господин Кадам ми обясни цялата история.

— Наистина ли? Какво каза?

— Каза ми, че Локеш всъщност е преследвал теб, че е искал амулета на Кишан, който ти носиш сега, и че ако не бях останал да се бия, той е щял да залови и трима ни.

— Разбирам.

Той се наведе напред:

— Радвам се, че хвана мен вместо теб. Щеше да бъдеш убита по ужасен начин. Никой не заслужава да умре така. По-добре да бъдем заловени аз или Кишан, отколкото ти.

— Да, ти прояви голямо благородство.

Той сви рамене и погледна към светлините на басейна.

— Рен, той какво... ти направи?

Той се обърна отново към мен и сведе поглед към отекия ми глезен:

— Може ли?

Кимнах.

Той повдигна внимателно крака ми и го постави на скута си. Леко докосна пурпурните синини и пъхна отдолу една възглавница.

— Съжалявам, че си пострадала. Жалко е, че не оздравяваш така бързо като нас.

— Избягваш въпроса ми.

— Някои неща на този свят не бива да бъдат изричани. Достатъчно лошо е, че един човек трябва да знае за тях.

— Говоренето обаче помага.

— Когато наистина се почувствам готов да говоря за това, ще разкажа на Кишан или Кадам. Те са калени в битки. Виждали са много ужасни неща.

— И аз съм калена в битки.

Той се засмя:

— Ти? Не, ти си прекалено крехка, за да чуеш за нещата, които съм преживял.

Скръстих ръце:

— Не съм толкова крехка.

— Извинявай. Обидих те. „Крехка“ е погрешната дума. Ти си твърде... чиста, твърде невинна, за да чуваш за тези неща. Няма да омърсявам ума ти с мисли за стореното от Локеш.

— Но това може да помогне.

— Вече пожертва достатъчно за мен.

— Но всичко, което си преживял, е било, за да ме защитиш.

— Не помня това, но съм сигурен, че и да можех да си спомня, пак щях да откажа да ти разказвам за това.

— Вероятно. Можеш да си доста упорит.

— Да. Някои неща никога не се променят.

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да се върнеш към някои спомени?

— Можем да опитаме. Откъде искаш да започнем?

— Защо не започнем от началото?

Той кимна и аз му разказах как го видях първия път в цирка и как работех с него. Как избяга от клетката си и спа на сеното, а аз обвиних себе си, задето не съм заключила вратата. Разказах му за стихотворението за котката и за портрета му, който нарисувах в дневника си. Странното беше, че той си спомни стихотворението за котката. Даже ми го цитира.

Когато свърших, бе изминал един час. Той слушаше внимателно и кимаше. Най-заинтересуван изглеждаше от дневника ми.

— Може ли да го прочета? — помоли.

Присвих се смутено:

— Предполагам, че може да помогне. Вътре има някои от твоите стихотворения и това е добър архив на почти всичко, което сме правили. Може да отключи нещо. Просто се пригответи за множество момичешки емоции.

Той повдигна вежда. Бързо обясних:

— Не започнахме веднага гладки романтични отношения. Отначало те отблъснах, после размислих, после те отблъснах отново. Не беше най-доброто решение, но тогава мислех, че знам какво правя.

Той се усмихна:

— „Не помня аз любовният поток да е протичал гладко и спокойно.“^[1]

— Кога си прочел „Сън в лятна нощ“?

— Не съм. Изучавах една книга с прочути цитати от Шекспир в училище.

— Никога не си ми казвал това.

— Ах, най-после да знам нещо, което ти не знаеш. — Той въздъхна. — Тази ситуация е много объркваща за мен. Моля за

извинение, ако съм те оскърбил. Нямам такова намерение. Господин Кадам ми каза, че родителите ти са починали, така ли е?

Кимнах.

— Представи си да не можеш да си спомниш истинските си родители. Имала си снимки и истории за този мъж и жена, но те са били непознати за теб. Те са си спомняли, че си правила неща, които ти не можеш да си спомниш, и са имали очаквания за теб. Имали са мечти за бъдещето ти, различни от тези, които може би ти си си представяла.

— Щеше да е много трудно. Можеше дори да се усъмня в това, което ми казват.

— Именно. Особено ако си била психически и физически изтезавана в продължение на няколко месеца.

— Разбирам.

Изправих се; сърцето ми отново се разби. Рен докосна ръката ми, докато минавах.

— Не искам да те нараня. Мога да си представя много по-лоши неща от това да ми кажат, че имам сладка, мила приятелка, която не мога да си спомня. Просто имам нужда от време да проумея това.

— Рен? Мислиш ли? Искам да кажа, има ли някаква възможност? Би ли могъл да се научиш да... да ме обичаш отново?

Той ме погледна замислено за момент и каза:

— Ще опитам.

Кимнах няма. Той пусна ръката ми и аз се затворих в стаята си.

Той ще опита.

Измина седмица с малко или никакво подобрене. Той не можеше да си спомни нищо за мен въпреки усилията на Кишан, господин Кадам и Нилима. Започна да губи търпение с всички, освен с Нилима, с която обичаше да се среща. Предположих, че тя му е говорила много по-малко по въпроса. Тя не ме познаваше така добре, както другите, и говореше за неща, които и двамата помнеха.

Бях му приготвила всички ястия, които обичаше, докато беше в Орегон, включително сладките ми с шоколад и фъстъчено масло. Първия път, когато ги яде, изглежда му харесаха, но после обясних какво означават и втория път той не беше толкова въодушевен. Не

искаше да ме разочарова, когато ги ядеше, и това не пробуди паметта му. Кишан се възползва от неохотата му и лично изяде до троха всяка партида сладки, която приготвих. След четвъртия ден спрях да готвя. Рен започна да се дразни от очакванията ни към него.

Една вечер слязох на вечеря и открих всички да се взират любопитно в мен от трапезарията, която беше украсена с гирлянди в цвят на праскови и слонова кост. В центъра на красиво декорирана маса се мъдреше голяма торта.

— Честит рожден ден, госпожице Келси! — възкликна господин Кадам.

— Рожденият ми ден? Съвсем забравих!

— На колко години си сега, Келс? — попита Кишан.

— Ъмм... деветнайсет.

— Е, тя е още бебе. А, Рен?

Рен кимна и се усмихна вежливо.

Кишан ме сграбчи в прегръдка:

— Хайде. Седни, докато ти донеса подаръците.

Кишан ми издърпа стола и ми помогна да седна, а после излезе да вземе подаръците. Господин Кадам беше използвал Златния плод, за да призове любимата ми вечеря: чийзбургер, пържени картопки и малцово мляко с шоколад. Всички други също успяха да изберат любимото си ядене и всички се смеехме и коментирахме избора на съседите си. Смеех се за първи път от доста време.

След като свършихме с вечерята, Кишан обяви, че е време за подаръци. Първо отворих този от Нилима. Тя ми подари шишенце скъп френски парфюм, който предадох наоколо, за да го видят всички.

Кишан го помириса и изсумтя:

— Естествено ухание е много по-хубаво.

Когато парфюмът стигна до Рен, той се усмихна на Нилима и каза:

— Харесва ми.

Непринудената усмивка се свлече от лицето ми.

Следваше подаръкът на господин Кадам. Той побутна през масата един пощенски плик. Намигна ми, когато плъзнах пръст под ръба, за да го отворя. Вътре имаше снимка на кола.

Вдигнах я:

— Какво е това?

— Нова кола.

— Не ми трябва нова кола. Имам си бокстъра у дома.

Той поклати печално глава:

— Няма го вече. Продадох него и къщата чрез друга организация. Локеш знаеше за него и можеше да го проследи до нас, затова прикрих следите ни.

Размахвах снимката и се ухилих:

— И каква кола решихте, че ми трябва този път?

— Нищо особено всъщност. Просто нещо, с което да се придвижвате.

— Как се казва?

— „Макларън SLR 722 Роудстър“.

— Колко е голяма?

— Кабриолет е.

— Ще се смести ли тигър?

— Не. Могат да седнат само двама души, но сега момчетата са в човешки образ през половината денонощие.

— По-скъпа ли е от трийсет хиляди долара?

Той се сгърчи от неудобство и взе да шикалкави:

— Да, но...

— Колко повече?

— Много повече.

— Колко много повече?

— Около деветстотин хиляди повече.

Устата ми увисна отворена:

— Господин Кадам!

— Госпожице Келси, знам, че е екстравагантно, но когато я карате, ще видите, че си струва всеки цент.

Скръстих ръце на гърдите си:

— Няма да я карам.

Той придоби оскърбено изражение:

— Тази кола беше предвидена за каране.

— Тогава вие я карайте. Аз ще карам джипа.

Той изглеждаше изкушен:

— Ако това ще ви успокои, може би можем да си я делим.

Кишан плесна с ръце:

— Нямам търпение.

Господин Кадам размаха пръст към него:

— О, не! Ти — не. На теб ще ти вземем един хубав седан. На старо.

— Аз съм добър шофьор! — възрази Кишан.

— Трябва ти повече тренинг.

Спрях ги през смях:

— Добре. Когато колата пристигне, ще поговорим още за това.

— Колата е вече тук, госпожице Келси. В гаража е, сега, докато си говорим. Може би може да излезем да покараме по-късно. — Очите му проблясваха от вълнение.

— Добре, само вие и аз. Благодаря ви за прекрасно екстравагантния, твърде скъп подарък.

Той кимна щастливо.

— Добре. — Усмихнах се. — Готова съм за следващия си подарък.

— Този е от мен — каза Кишан. Подаде ми голяма бяла кутия, увита със синя кадифена панделка. Отворих я, леко бутнах настрани деликатната опаковъчна хартия и докоснах коприненомека синя материя. Изправих се и извадих мекия подарък от кутията.

— О, Кишан! Прекрасна е!

— Специално поръчах да я изработят в Китай, за да е същата като робата, с която беше в Горичката на сънищата. Очевидно не са могли да повторят абсолютно точно истинските цветя, втъкани в материята, но вместо това са избродирали цветя.

Изящни сини метличини с меки зелени стъбла и листа обточваха подгъва и се издигаха нагоре по робата до талията, после продължаваха от другата страна до рамото. Пурпурни и оранжеви крилати феи бяха накацали игриво по листата.

— Благодаря ти! Влюбена съм в нея!

Прегърнах го и го целунах лекичко по бузата, и златистите му очи заискриха от удоволствие.

— Благодаря на всички!

— Тъ, все още остава моят подарък. Определено не е толкова интересен, като който и да е от тези. — Рен побутна към мен набързо опакован подарък и пропусна да види свенливата ми усмивка, когато се загледа в ръцете си.

В пакета имаше нещо меко и податливо на допир.

— Какво е? Нека позная. Нов кашмирен шал и ръкавици? Не, това не би ми трябвало в Индия. А, знам, копринен шал?

Нилима каза:

— Отворете го, за да можем всички да видим.

Разкъсах опаковката на подаръка и примигнах няколко пъти.

Господин Кадам се наведе напред:

— Какво е, госпожице Келси?

Върху бузата ми се стече сълза. Бързо я изтрих с опакото на дланта си и се усмигнах.

— Чифт прекрасни къси чорапи.

Обърнах се към Рен:

— Благодаря ти. Трябва да си знаел, че имам нужда от нов чифт.

Рен кимна и побутна малко неизядена храна по чинията си. Нилима усети, че нещо не е наред, стисна ръката ми, а после каза:

— Кой е готов за торта?

Усмигнах се бодро, опитвайки се да разведря настроението.

Нилима нарязва тортата, докато господин Кадам добави гигантски порции сладолед. Благодарих им и си взех една хапка от тортата си.

— Прасковена е! Никога преди не съм яла прасковена торта. Кой я направи? Златния плод ли?

Господин Кадам беше зает да приготви следващата съвършена порция:

— Всъщност я направихме ние с Нилима.

— И сладоледът ли — ухилих се — също е с праскови и сметана?

Господин Кадам се засмя:

— Да. Всъщност е от фабриката за млечни продукти, които обичате. Мисля, че се казваше Тиламук.

Взех си нова хапка торта:

— Знаех, че вкусът ми е познат. Това е любимата ми марка сладолед. Благодаря ви, че сте помислили за мен.

Господин Кадам седна да се наслади на своето парче торта и каза:

— О, ами, изобщо не бях аз. Това е нещо, което беше планирано преди много... — думите му заглъхнаха, когато осъзна грешката си. Прокашля се смутено и каза със запъване: — Е, достатъчно е да кажа, че не беше моя идея.

— О!

Той продължи неловко, опитвайки се да ме разсее, за да не разбере, че моят някогашен Рен беше планирал парти с праскови и сметана за рождения ми ден месеци предварително. Започна да ми разказва как в Китай прасковата била символ на дълъг живот и че носела късмет.

Изключих го от съзнанието си. Тортата изведнъж заседна в гърлото ми. Отпих малко вода, за да я преглътна.

Рен побутваше сладоледа си из чинията.

— Остана ли ни от онзи сладолед с шоколад и фъстъчено масло? Не си падам много по прасковите и сметаната.

Вдигнах глава и го погледнах шокирано и разочаровано. Чух господин Кадам да му казва, че сладоледът е във фризера. Рен избута настрана прасковения си десерт и тръгна да излиза от стаята. Седях неподвижно. Вилницата ми беше вдигната на половината път до устата, когато спрях.

Зачаках. Скоро почувствах как смазващата вълна от болка нахлува в тялото ми. Насред рая, заобиколена от хората, които обичах, празнувайки деня на раждането си, аз изживявах свой собствен личен ад. Очите ми се наляха със сълзи. Извиних се, станах и бързо се извърнах. Кишан също стана, объркан.

Опитвайки се напразно да заредя гласа си с ентузиазъм, попитах господин Кадам дали можем да излезем с колата утре.

— Разбира се — каза той тихо.

Докато се качвах горе, чух Кишан да заплашва Рен. Попита подозрително:

— Какво направи?

Чух тихия отговор на Рен:

— Не знам.

---

[1] Цитатът е от „Сън в лятна нощ“, Първо действие, първа сцена, прев. Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ НЕОБИЧАНА

На следващия ден се събудих твърдо решена да опитам да направя най-доброто. Вината не беше на Рен. Той не знаеше какво прави, нито защо то боли толкова много. Не помнеше за чорапите или как ухае, или че е избирал сладолед с праскови и сметана вместо такъв с фъстъчено масло и шоколад. Това е просто някакъв си глупав сладолед. На кого му пука?

Никой не помнеше онези неща. Сега вече никой не знаеше. Освен мен. Излязох да се повозя в луксозното ново кабрио с господин Кадам и се опитах да бъда доволна, докато той изброяваше качествата му. Правех каквото трябваше, но отвътре бях вцепенена. Изпитвах отчаяние. Чувствах се, сякаш общувам с непълноценен дубльор на Рен. Той изглеждаше като моя Рен и дори можеше да говори като него, но липсваше някаква искра. Нещо не беше наред.

Бях възнамерявала да тренирам с Кишан, когато се приберем, затова се преоблякох и се отправих през пералното помещение и надолу по стълбите към доджото. Спрях, когато чух спорещи гласове. Не смятах да подслушвам, но чух да споменават името ми и не можех да си тръгна.

— Нараняваш я — каза Кишан.

— Мислиш, че не го знам ли? Не искам да я наранявам, но не искам да бъда принуждаван да изпитвам нещо, което не чувствам наистина.

— Не можеш ли поне да опиташ?

— Опитвам се.

— Виждал съм те да обръщаш повече внимание на сладоледа, отколкото сега на нея.

Рен изпусна раздражена въздишка:

— Виж, у нея има нещо... възпиращо.

— Какво имаш предвид?

— Не мога да го опиша в действителност. Просто когато съм близо до нея... нямам търпение да се махна. Облекчение е, когато тя не е наблизно.

— Как можеш да казваш това? Ти я обичаше! Ти изпитваше към нея по-голяма страст, отколкото изобщо някога към нещо в целия си живот!

Рен проговори меко:

— Не мога да си представя да изпитвам това към нея. Тя е приятна и мила, но е малко млада. Много жалко, че не съм влюбен в Нилима.

Кишан реагира яростно:

— Нилима! Тя ни е като сестра! Никога преди не си показвал чувства към нея!

— По-лесно ми е да съм около нея — отвърна Рен тихо. — Тя не ме гледа с големи кафяви очи, пълни с болка.

Двамата братя замълчаха за минута. Бях прехапала дълбоко устната си и усетих вкус на кръв, но болката не ми въздейства.

Кишан заговори напрегнато:

— Келси е всичко, което един мъж може да иска. Идеална е за теб. Обича поезия и седи безкрайно доволна, когато те слуша да пееш и да свириш на китарата си. С месеци те чакаше да тръгнеш да я търсиш и многократно рискува живота си, за да спаси жалката ти бяла козина. Тя е сладка, любяща, топла и красива и би те направила неизмеримо щастлив.

Последва пауза. После чух Рен да изрича слисано:

— Ти я обичаш.

Кишан не отговори веднага, но после каза тихо, почти толкова тихо, че едва го чух:

— Всеки мъж с ума си би я обичал, което доказва, че ти не си с ума си.

Рен каза замислено:

— Може би някога съм бил благодарен и съм я оставил да повярва, че я обичам, но сега не изпитвам такива чувства към нея.

— Повярвай ми. Емоцията, която изпитваше към нея, не беше благодарност. Ти вехнеше от любов по нея с месеци. Протри дупка в килима с нервното си крачене насам-натам. Пишеше хиляди любовни

стихове, описващи красотата ѝ и колко нещастен си бил, когато си е отишла. Ако не ми вярваш, качи се в стаята си и ги прочети сам.

— Чел съм ги.

— Тогава какъв ти е проблемът? Никога не съм те виждал пощастлив в жалкото ти подобие на съществуване, отколкото когато беше с нея. Ти я обичаше и чувството беше истинско.

— Не знам! Може би причината е в безкрайните изтезания. Може би Локеш е сложил в мозъка ми нещо, което я е унищожило завинаги в ума ми. Когато чуя името или гласа ѝ, се присвивам отвратено. Очаквам болка. Не искам това. Не е честно към никого от двамата ни. Тя не заслужава да бъде лъгана. Дори и да можех да се науча да я обичам, мъчението още е там в дъното на ума ми. Всеки път, когато я погледна, виждам Локеш да ме разпитва, вечно да ме разпитва. Не мога да го направя, Кишан.

— Тогава... не я заслужаваш.

Настъпи дълга пауза.

— Не, предполагам, че не.

Захапах ръката си, за да сподавя едно ридание, и ахнах. Чуха ме.

— Келс? — обади се Кишан.

Затичах нагоре по стъпалата.

— Келс! Чакай!

Чух Кишан да ме следва и побягнах нагоре по стълбите колкото можех по-бързо. Знаех, че ако не побързам, един от тях щеше да ме хване. Затръшвайки вратата на пералното помещение зад гърба си, затичах нагоре по другото стълбище, изтичах в банята си и заключих вратата. Пропълзях в сухата вана и вдигнах коленете си до гърдите. По вратата се разнесоха всевъзможни почуквания — някои леки, други — настойчиви и резки, трети — едва доловими. Изглежда, че всички се редуваха. Дори Рен. Най-накрая ме оставиха на мира.

Хванах се за сърцето. Връзката между нас беше изчезнала. Прекрасният букет тигрови лилии, които бях подхранвала и за които се бях грижила през отсъствието на Рен, изсъхна. Сърцето ми беше опустошено от безмилостна суша. Едно по едно меките, благоуханни венчелистчета покафеняха и опадаха от стъблото.

Никакво придумване, оформяне, поливане или подрязване нямаше да ги спаси. Беше зима. Стъблата се спаружиха. Цветовете бяха изтощени. Старите, пречупени венчелистчета бяха смачкани в

прахта и ответи от студен вятър. Бяха останали само няколко кафяви мъртви израстъка — тъжно възпоменание за някога скъпоценен и красив букет.

Късно тази нощ излязох от стаята си, обух си маратонки и взех ключовете за новата си кола. Незабелязана, тихо излязох от къщата и се плъзнах на меката кожена седалка. Отправяйки се бързо надолу по пътя със спуснат гюрук, карах, докато се озовах при една наблюдателна точка върху хълм, откъдето се откриваше изглед към широката залесена долина отдолу. Накланяйки седалката назад, легнах, загледах се нагоре към звездите и се замислих за съзвездията.

Веднъж татко ми беше разказал за Полярната звезда. Каза, че моряците винаги можели да разчитат на нея. Тя никога не се отклонявала, била винаги надеждна. *Как беше другото име? А, Поларис.* Потърсих Голямата мечка, но не можах да я видя. Спомних си как татко казваше, че се виждала само в Северното полукълбо. Казваше, че в Южното полукълбо нямало звезда, подобна на нея. Била неповторим небесен феномен.

Рен беше казал веднъж, че е постоянен като Полярната звезда. Той беше моят Поларис. Сега няхах център, няхах водач. Отново почувствах как в тялото ми се промъква отчаяние. После един глас в мен със саркастично остроумие, подобно на това на майка ми, ми напомни: *Просто защото не можеш да видиш звездата, не означава, че тя не е там. Може за малко да е скрита от поглед, но можеш да си сигурна, че още свети ярко някъде.*

Може би някой ден тази искра щеше да бъде открита отново. Може би щях да пропиляя живота си в търсенето ѝ. Носех се по течението на океан от самота. Моряк без звезда, която да следва. *Можех ли да бъда щастлива без него?* Дори не исках да го обмислям.

Бях преживявала загуба. Родителите ми ги нямаше вече. Рен си беше... отишъл. Но аз все още бях тук. Все още имах да постигам неща. Имах работа за вършене. Бях правила това преди и можех да го направя отново. Да си пробия път през болката и да продължа с живота. Ако успеех по пътя да намеря любовта с някого, тогава така да бъде. Ако не успеех, тогава щях да положа всички усилия да бъда щастлива сама. Бях страдала, когато Рен си отиде преди, и щях да страдам сега, но щях да оцелея.

Разсъждавах: *Не може да се отрече, че го обичах и още го обичам, но има много неща, заради които да съм щастлива.* Океанския учител каза, че целта на живота е да бъдем щастливи. Божествената тъкачка ми каза да не се обезсърчавам, когато шарките не съвпадат. Каза, че трябва да чакам и да гледам, и да бъда търпелива и отдадена.

Нишките на живота ми са напълно оплетени и объркани. Не знам дали някога ще ги оправя. Тъканта на съществуването ми точно сега е доста грозна. Всичко, което мога да направя, е да се придържам към вярата си, че някой ден ще видя отново светлината на онази ярка звезда.

Веднъж казах на Рен, че нашата история не е приключила.

И тя не е.

Не още.

ДОПЪЛНИТЕЛНА ГЛАВА ОТ ИМЕТО НА РЕН

ЗАБРАВЕН СЪН

— Майко, татко, бих искал да ви представя годеницата си, Келси Хейс. — Застанала пред родителите ми за пръв път, Келси изглеждаше по-прекрасна от всякога. Дългата ѝ кестенява коса блестеше на слънцето, а по бузите се разливаше руменина.

Никога не съм мислил, че този ден ще настъпи. Никога не съм помислял, че тя ще избере мен, Рен. В онзи момент на земята нямаше толкова голям щастливец или късметлия като мен.

Но това бе само сън.

Въпреки желанието да остана във въображаемия свят, винаги се връщах към кошмара си — стая за изтезания и превърната в клетка килия в лагера на Локеш при племето байга, скрит дълбоко в джунглата. Локеш искаше другото парче от амулета и за него нямаше значение, че то висеше на шията на Келси. Готов бе да ме измъчва, докато издам местонахождението ѝ. Но аз никога не бих изложил любимата си на опасност. Бих предпочел да умра хиляда пъти...

Когато сънят за Келси избледня, вонята на собствената ми засъхнала кръв замести медено-сладкото ухание на кожата ѝ.

Нежните ласки се превърнаха в остри ножове, които ме разкъсваха. Целувка, заменена за побой. Скъпоценни прошепнати обещания, превърнати в жестоки изтезания, от които само най-големите злодеи могат да изпитват наслада.

Рай, заменен за ад.

Хората на Локеш изключиха ярките светлини и затръшнаха вратата, потапяйки ме в най-черната тъмнина. Щракването на ключалката отекна из моята тъмница на ужасите.

Внезапно чух звънтене на камбанки и тънък като карфица лъч проникна в тъмнината. Мекото, масленожълто потрепване се усили, а после през него пристъпи човешки силует. Към мен се приближи красива жена, а в сянката стоеше мъж.

— Келси? — прошепнах обнадeждено и в същото време виновно.

— Не — отговори тих женски глас. — Това съм аз, Дурга. Обещах на Келси, че ще бдя над теб.

Богинята изглеждаше като оживяла статуя, но имаше само две ръце и не носеше оръжия. Косата ѝ се спускаше надолу по гърба в дълга черна вълна. Носеше кожени ботуши, украсената със скъпоценни камъни змия Фаниндра на ръката си и огърлица, наполовина скрита под яката на зелената ѝ, пристегнатата с колан туника.

— Не мога да ти помогна да избягаш — прошепна тя със съжаление. — Но мога да ти помогна по друг начин. Мога да попреча на Локеш да получи достъп до определени спомени... за Келси.

— Не. Спомените ми са всичко, което ми е останало от нея.

— Дхирен — каза тя меко и деликатно допря пръсти до моите, — ако не се съгласиш на това, смятам, че Келси ще пострада тежко.

Разтрих гърдите си, мислейки за жената, която ми беше толкова скъпа. *Нима нашата връзка ще доведе до нейното залавяне? Как бих могъл дори да си помисля да допусна това да се случи? Нима не я обичам достатъчно, за да я опазя? Дали бездействието ми наистина може да причини страдания на Келси? Как бих оцелял без нея?*

Тъмната фигура до Дурга изсумтя. Обърнах се да видя лицето му или да доловя мириса му, но долових единствено приглушения му, незаплашителен тенор.

— Кой е той? — попитах.

— Той е моят... спътник. Не се безпокой за него точно сега.

Кимнах, давайки си сметка за това, което трябваше да се направи — единственият начин да спася Келси. Печално попитах:

— Никога повече ли няма да си я спомня?

— Спомените ти ще бъдат блокирани само временно. За да го направиш, трябва да избереш „спусък“, който ще задейства паметта ти. Нещо, което ще ти докаже, че Локеш не застрашава Келси.

Мъжът в ъгъла се обърна към Дурга, която кимна, преди да каже:

— Келси е в безопасност с брат ти, нали?

Какво точно имаше предвид тя? Дали искаше да отстъпя Келси на Кишан? Не и докато съм жив.

Неохотно допуснах:

— Да...

Дурга кимна:

— Много добре. Твоят „спусък“ ще бъде целувка.

Зави ми се свят. *Как се беше случило всичко това?* Бях тикнал Келси в ръцете на Кишан, за да я спася, което преди всичко беше причината да бъда заловен... а сега трябва да я забравя, докато не я видя да се целува с Кишан?

Дурга крадешком хвърли поглед към своя спътник в ъгъла.

— Иска ми се да имаше друг начин. Но каквото е писано, трябва да стане — каза тя почти печално. — Хайде, Дхирен, време е.

Стиснала амулета на шията си, богинята затвори очи и зашепна непознати думи на древен език. Около Дурга се завихри мъгла и се протегна като пръсти във въздуха. Вдишах тънките струйки дим и почувствах как се просмуква през ума ми с леко докосване.

Отчаян, аз се вкопчих в спомените си, мъчейки се да ги уловя, както давец се човек търси спасителен сал. Спомних си първия път, когато видях Келси в цирка, първата ни целувка и как си поделихме един млечен шейк в Орегон. Отначало спомените си тръгваха бавно, а после все по-бързо и по-бързо, докато останаха само няколко. Танцът ни на Свети Валентин се завъртя в тъмнината, ухапването от Капа се превърна в масленочерно небитие, гласът на Келси, която четеше стихотворение, отслабна и изчезна, и после остана само... лицето ѝ.

Притъмня ми и стана трудно да се фокусирам върху каквото и да било. После чух познат глас.

— Колко от това ще помни? — попита някакъв мъж.

Богинята отвърна:

— Само частите, които искаме да помни.

Разпознаването проникна през черната мъгла в ума ми и се опитах да осмисля невъзможното.

Но после блесна светлина и звънна камбанка. Лежах там и се чувствах кух отвътре, сякаш някой беше бръкнал и беше изтръгнал душата ми. Образ на жена изплува пред мен. Тя беше специална. Беше скъпоценна. Златистокафявата коса и искрящите очи избледняха,

изплъзвайки се като копринена панделка, внимателно издърпана от пръстите ми.

После вече я нямаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.